POLIROM

Holly
PETERSON

Ideea de iubit

Colecţia

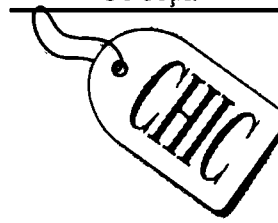

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Holly Peterson, *The Idea of Him*

Copyright © 2014 by Holly Peterson
All rights reserved

© 2015 by Editura POLIROM, pentru traducerea
în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © iStockphoto.com/chihhang

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

PETERSON, HOLLY

Ideea de iubit / Holly Peterson; trad. din lb. eng. și note de Ines Hristea. – Iași: Polirom, 2015

ISBN: 978-973-46-4961-7

I. Hristea, Ines (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

Holly
PETERSON

Ideea de iubit

Traducere din limba engleză
de Ines Hristea

POLIROM
2015

HOLLY PETERSON (n. 1964) este autoarea bestsellerului *Dădacul* (Polirom, 2007). A colaborat cu *Newsweek*, cu revista *Talk* și a lucrat, timp de mai bine de un deceniu, la postul de televiziune ABC, carieră încununată cu prestigiosul Premiu Emmy. Proza ei a fost publicată în *The New York Times*, *Newsweek*, *Talk*, *The Daily Beast*, *Vogue*, *Harper's Bazaar*.

Allie Crawford are, în sfârșit, viața la care a visat: a ajuns în topul celor mai buni angajați ai unei celebre firme de PR, dar, cel mai important, are doi copii cu Wade, soțul ei, un om curajos și romantic. Wade este întruchiparea imaginii bărbatului perfect: conduce o revistă de succes și, mai presus de orice, îi asigură lui Allie o viață fericită în New York City. Dar, când Allie află că Wade s-a încuiat în uscător cu o blondă încântătoare cu picioarele până-n gât, simte că viața i s-a sfârșit. Și când blonda cea superbă vrea să-i mai fie și prietenă, iar un alt bărbat începe să-i dea târcoale, lui Allie îi trece prin cap că legătura ei cu Wade nu a fost decât o mascaradă: poate că s-a îndrăgostit nu de Wade, ci de ideea de bărbat. Captivant și seducător, *Ideea de iubit* este romanul femeii prezentului, cartea în care intrigile și pasiunea arzătoare au alături ideea că fericirea vine doar în viața acelora care sunt în stare să-și înfrunte nefericirea.

Celor patru părinți ai mei, căci mi-au fost cu toții model: lui Sally, pentru că m-a făcut să înțeleg empatia, lui Pete, personificarea ambiției, lui Joan, pentru că mi-a dat sfaturi esențiale, și lui Michael, pentru că a stabilit un standard intelectual înalt pentru noi toți.

1
Bulevardul amintirilor

Șoferul de taxi a pornit-o pe Seventh Avenue, de parcă tocmai și-ar fi injectat patru sute de grame de metamfetamină. Tipul pornise într-o misiune kamikaze, conducea nebunește chiar și pentru New York, unde taximetriștii aleargă pe străzi fără să se gândească nici o clipă la viața clienților.

— Domnule, mai încet, vă rog! am strigat prin geamul despărțitor la șofer, gândindu-mă dacă să-l abandonez la primul colț de stradă.

Omul a apăsat pe frână.

— OK, cucoană! O las nițel mai încet. Bine.

Dar când semaforul s-a făcut verde, a început din nou slalomul printre mașini, luând fața autobuzelor uriașe. L-am șters pe un curier pe bicicletă, care a răspuns cu un pumn în portbagaj. M-am gândit iar să cobor din mașină, dar era ora de vârf, chiar înainte de schimbul de tură al taximetriștilor, când probabil nu aveam să găsesc alt taxi, așa că am rămas pe loc și mi-am pus centura de siguranță. În plus, copiii mă așteptau acasă și oricum plecasem cu o jumătate de oră mai târziu de la serviciu.

Stăteam legată de bancheta mizerabilă, în vreme ce, străbătând Seventh Avenue, din Manhattan, mașina mă arunca în față și-n spate, ca pe o minge de ping-pong.

Șoferul ăsta o să facă un accident.

Noaptea fatală a accidentului de avion mi-a revenit în minte convulsiv, începând cu acele impulsuri instinctuale care-mi spuneau să nu ridic piciorul de pe pistă pe scara alunecoasă și șubredă a aeronavei micuțe, de șase locuri. *Avionul ăsta nu e făcut pentru furtuna și zăpada asta,* mi-am spus în gând, în seara aceea. Și-am avut dreptate.

De atunci, mare parte din viața mea a decurs conform planului, mare parte din viața mea a fost trasată într-un avânt de două decenii menit să îndrepte toate greșelile – cea mai mare nenorocire trăind-o în ajunul celei de-a șaisprezecea aniversări, în acea seară de iarnă, în urmă cu optsprezece ani și patru luni.

Tata plănuise excursia asta tot anul. Îi spusese mamei că asta era șansa lui să stea câteva zile doar cu mine, singurul lui copil, să mă învețe secretele pescuitului la copcă în locul lui preferat, în nord, pe lacul Diamond. Vorbea despre asta dintotdeauna și, în sfârșit, cu o săptămână înainte să împlinesc șaisprezece ani, mama mi-a spus că sunt destul de mare ca să plec cu tata.

Tata dăduse biletul de îmbarcare, apoi intrase în micul avion, în Montreal, scuturându-și zăpada de pe barbă și de pe umeri, asta după ce izbutise să-și îndese în scaun trupul uriaș. Știam că tata îmi citea frica de pe chip și că încerca din toate puterile să mă liniștească. Dar eu nu mă puteam gândi decât că avionul părea atât de mic și de fragil în bătaia vântului care urla afară. În adâncul meu era o voce care-mi spunea că asta e o idee proastă. Dar, la început, am tăcut. Nu voiam să par o fetiță speriată.

Tata mirosea a metal și a aer rece, un miros care mă neliniștea și mai tare, fiindcă era atât de diferit de obișnuita lui căldură sărată. L-am frecat pe braț, ca să îndepărtez mirosul, iar el mi-a zâmbit.

În avion, mă gândeam că pericolul era aproape, dar nu voiam să sperii pe nimeni. Cu siguranță și alții avuseseră același sentiment înainte de îmbarcare:

pe ruta noastră, vremea se anunța severă. Și alții se întrebaseră dacă să renunțe la îmbarcare, fiindcă avionul putea să se prăbușească. O clipă de ezitare înainte să pășească peste acel mic gol și să simtă curentul de aer rece dintre rampa de îmbarcare și culoarul de intrare în avion. *Oare am luat-o razna sau, cumva, știu că avionul ăsta o să se prăbușească? Oare trăiesc o experiență paranormală? Oare o să apar la știrile locale ca singura persoană care a supraviețuit doar pentru că, în ultima secundă, nu m-am mai urcat în avion?*

Pe rampă, pentru o clipă, tot trupul îți înțepenește ca să câștige timp și să cântărească această posibilitate.

Dar apoi *Nu, e ridicol. La naiba! Mă urc. Statisticile spun că e mai periculos să mergi cu mașina până la aeroport decât să te urci în avion.*

Sau, cel puțin, așa stau lucrurile de cele mai multe ori. Presupun că nu trebuie să fii clarvăzător ca să știi că, în timpul unei furtuni de zăpadă, atunci când un pilot tăietor de lemne – îmbrăcat în cămașă cu carouri, care lucrează pentru o linie aeriană ieftină, operând zboruri interne undeva, în pustietatea canadiană – zice „E doar un pui de zăpadă", trebuie să te dai jos din bimotorul Cessna și să fugi ca să-ți salvezi viața.

De atunci, planul meu *a fost* să tot fug ca să-mi salvez viața. Să fug de un iubit care tot pleca în călătorii prea lungi, să mă arunc cu capul înainte într-un mariaj care credeam c-avea să funcționeze. Să mă grăbesc să fac copii ca să-mi cimentez căsătoria. Iar azi să alerg către casă, la copii. Cu planul ăsta am intenționat să rezolv totul repede, înainte ca infernul să se pogoare din nou asupra mea. Așa sunt traumele. Dau buzna în viața ta din senin și apoi rămân acolo, prelingându-se ca un ou spart.

Taxiul kamikaze m-a zgâlțâit aducându-mă înapoi, în prezentul newyorkez. Centura de siguranță zdrențuită s-a înțepenit, zgâlțâindu-mă și ea cu putere.

— Domnule, vă rog, mergeți mai încet, i-am strigat din nou șoferului. Era clar că urma roșu și nu aveați cum să mai prindeți verdele, așa că nu e nevoie să accelerați doar ca după aceea să frânați.

— OK, cucoană. Mulțam că mă înveți cum să conduc. Numai de asta mai aveam nevoie la sfârșitu' turei.

De data asta, taximetristul a demarat cu două secunde înainte ca semaforul să se facă verde. Am strâns din dinți și, din nou, am simțit furnicături în oase, ca atunci când, cu optsprezece ani în urmă, pilotul a scos avionul din zona de îmbarcare.

S-a auzit cum motoarele erau ambalate, când pilotul a făcut o întoarcere scurtă, la nouăzeci de grade, în capătul pistei acoperite cu zăpadă. Am strâns în palme mânerele scaunului, închipuindu-mi cum avea să arate propria mea înmormântare. Sicrie identice pentru tată și fiică. Așa avea să fie. Am clipit de mai multe ori ca să scap de imaginea aia.

Tata părea să n-aibă habar de fricile mele.

— De fapt, nu stai afară toată ziua ca să pescuiești. Poți să lași undițele în apă și să te duci mai târziu să le verifici, i-a dat înainte tata. O să-ți placă la nebunie, Allie-Ageami'. Nici un păstrăv din lume n-are gustul lor. Iarna, lacul ăsta e limpede cristal. Sub un metru și jumătate de gheață, afurisiții ăia de pești tot reușesc să...

— Tată, am gâjâit eu. Zăpada e prea...

El mi-a luat mâna într-a lui și m-a sărutat pe frunte.

— E în regulă, iubito. O groază de băieți pe care-i cunosc au zburat către paradisul ăsta pe o vreme exact ca asta. Totul va fi bine.

Avionul a scos un scheunat subțire și s-a repezit de pe pistă către norii care fluturau în pâcla după-amiezii. Decolarea a fost perfect normală, cu excepția câtorva zdruncinături, la început. Am răsuflat ușurată. Tata m-a bătut pe picior.

— Vezi, iubito?! Totul e în regulă. Imediat o s-ajungem deasupra norilor și-o să vedem soarele.

Avionul a început să urce spre cer.

Vedeam pe geam că acum goneam spre vest, pe Forty-Second Street, depășind o zonă comercială dubioasă a orașului și îndreptându-ne către luminile sclipitoare din Times Square și un trafic blocat. Am zis prin gemuleț:

— Poate vreți s-o tăiați pe Ninth...

Tipul a călcat frâna și s-a întors spre mine.

— Ascultă, cucoană, o să te duc unde trebuie.

Două străzi mai încolo, eram blocați în trafic. M-am gândit: în vreo douăzeci de minute ajungeam pe jos, dar dacă traficul se debloca în cinci minute, atunci nu mai aveam decât cincisprezece minute până acasă. Era același lucru. Aceeași anxietate explozivă legată de ceva care avea același rezultat și asupra căruia nu puteam să intervin. M-am lăsat din nou pe spătarul banchetei, frustrată și asudată, cu palmele transpirate din cauza călătoriei cu avionul pe bulevardul amintirilor.

— Îți vei aminti mereu prima dată când mușcă peștele, este extraordinar acolo, natura e atât de delicată, a strigat tata peste zgomotul elicelor.

Avionul continua să ia altitudine. Tata m-a cuprins cu un braț și m-a sărutat pe creștet.

Nu putea să-și ascundă încântarea la gândul că avea să mă inițieze în cea mai mare plăcere a vieții lui, iar eu nu puteam să-i stric bucuria, într-atât de îmbătătoare era hotărârea lui de a cunoaște fiorul pescuitului la copcă în compania propriei fiice. Voiam să-l avertizez pe pilot, să-i spun că *simțeam* că eram în mare pericol, dar mi-am ținut gura. *Simțeam* că nici măcar n-ar fi trebuit să decolăm pe o vreme ca asta. Poate că eram prea tânără ca să protestez, ca să fiu luată în serios. Și-l iubeam prea mult pe tata ca să-l bat la cap cu temerile mele. Negativiștii erau un blestem pentru convingerile lui.

Însă, pe aripă, era gheața aceea inconfundabilă. Văzusem ceva la televizor despre gheața care se acumulează și condamnă un avion de mari dimensiuni, iar acum nu eram sigură dacă era valabil și pentru un avion mic. Sau poate erau numai picături de apă comasate, care aveau să alunece cumva de pe aripă? Sau poate mintea mea inventa tot felul de probleme? Însă chiar părea că mici globulețe de gheață începuseră să răsară pe aripă. Poate că luminile de pe aripă se reflectau în picăturile de apă? Dar oare putea să fie apă la altitudinea și la temperatura asta? Mi-am reamintit singură că decolarea fusese perfect normală. Cu siguranță că mintea îmi juca feste.

Începuse să se întunece, iar luminile de pe aripi pulsau intermitent, așa că nu mai izbuteam să-mi dau seama cât de puternică era furtuna. Zăpada ne învăluia și vizibilitatea era zero. N-am văzut nici măcar o rază din soarele pe care mi-l promisese tata.

— Tată! E... Toarnă cu zăpadă. Ești sigur că...

— Allie, nu-ți face griji, totul e absolut în regulă.

Zece minute mai târziu, avionul a nimerit într-un gol de aer, după care s-a smucit și s-a ridicat la loc. Metalul de pe aripi a zdrăngănit. Eu am icnit speriată.

— Hei, strângeți-vă mai bine centurile de siguranță. Vântu' bate al naibii de tare, ne-a strigat pilotul. Începem să coborâm, dar o să ne zdruncine bine.

Aripile aveau de-acum o mișcare în sus și-n jos, ca un balansoar cu cabina pasagerilor în mijloc. Tata a încercat să-mi abată gândurile.

— Dar la vară? Nu vreau să vinzi tricouri la magazinul ăla prăpădit din centru. Să vinzi înghețată pe docul meu ar fi mai ușor, ca locație, și...

S-a oprit și s-a uitat pe fereastră. Ultima zdruncinătură fusese atât de puternică, încât trebuise să-și pună palma pe cap ca să nu se lovească.

— Ei, știu că adolescenții preferă să facă tot ce fac prietenii lor în centru, dar...

Tata a continuat să vorbească, din ce în ce mai repede, în vreme ce cabina minusculă se zgâlțâia atât de tare încât cuvintele îi ieșeau din gură cumva sacadat.

Cred că și el era speriat și voia să ne distragă atenția amândurora. Se tot uita pe fereastră, făcând pauze între cuvinte și apoi mitraliind din nou frazele.

— Nu te vreau în vreo mașină cu alți adolescenți, așa că ar trebui să te conduc eu, numai că nu pot să fac asta din cauza programului de dimineață de la serviciu...

Nu știu exact ce-i trecea prin minte. Doamne, de câte ori m-am întrebat! Cât mi-aș fi dorit să-l fi putut întreba! Niciodată n-o să am certitudinea că *știa* ce *simțeam* eu în clipa aia.

Tata m-a înșfăcat de mână. Mi s-a părut că avionul a căzut vreo șase metri, după care s-a repezit în față.

Pilotul a urlat:

— Coborâm cu viteză. Țineți-vă bine!

Tata a căscat ochii. Atunci a știut ceea ce știam și eu. Pentru o clipă, o parte din mine a resimțit o senzație de ușurare, pentru că temerile mele fuseseră justificate, dar apoi, văzându-l așa de îngrijorat, numai liniștită n-am fost.

— Ține-te bine, iubito!!! mi-a strigat el.

Niciodată nu-i mai văzusem ochii înfricoșați. Niciodată. Am urlat. Cred că toată lumea a urlat, dar nu sunt sigură. Câteva secunde mai târziu, metalul s-a făcut pulbere de jur-împrejurul meu.

Îmi amintesc fiecare zgâlțâitură care mă arunca înainte în vreme ce avionul sărea prin iarba înghețată. Se presupune că, după accident, pentru o vreme, mi-am pierdut cunoștința, dar eu îmi amintesc totul. Gura mi s-a umplut de sânge. Miroseam fibrele arse din materialul sintetic, într-o nuanță de albastru-regal, cu care erau acoperite scaunele.

După ce-am încetinit, până la punctul de oprire înșelător de blând: liniște totală.

— Tată! am strigat. Tată!

Vântul șuiera prin crăpăturile din metal, iar zăpada a început să bată în fuioare prin parbrizul spart. Înăuntru era mult prea liniște. Curând, poate după încă trei minute, scrâșnetul de roți de afară a pătruns în interiorul lugubru al avionului. Un bărbat într-un costum galben, cu benzi argintii reflectorizante, a început să se roage de mine de dincolo de rămășițele epavei. Palele de vânt cu zăpadă obturau lumina lanternei lui. Nu-i vedeam nici pe tata, nici pe pilot. Știam că erau răniți. Nu-i auzeam și nici unul nu se îngrijea de mine, de copilul din epava avionului. Dintr-odată, mi-am dat seama că erau morți.

După ce au smuls fereastra, bărbații au întrebat dacă ne putem mișca. Eu eram făcută ghem, cu capul în jos, și așteptam ca tata să răspundă.

— Tată?

Ăla a fost cel mai groaznic moment: tăcerea de după ce am repetat întrebarea. Oricât ar părea de ciudat, în secunda aia, aș fi fost ușurată să-l aud urlând de durere.

Vântul înghețat urla acum prin fereastra din față și prin lateralele deschise ale avionului. Bărbații au întrebat din nou dacă-i aude cineva, dacă ne putem mișca. În cele din urmă, am spus:

— Eu sunt OK.

— Bine. Foarte bine. Poți să încerci să ieși prin fereastra asta?

— Nu știu dacă restul sunt și ei bine.

— Haide, scumpa mea, ajungem noi și la ei, tu doar ieși prin fereastră. Desfă-ți centura, dacă poți. Și apoi târăște-te încoace.

Eram tăiată rău în partea de sus a mâinii și îmi simțeam oasele zdrobite, dar, din câte puteam să-mi dau seama, n-aveam nimic rupt. Lumina roșie de la sirena ambulanței se reflecta pe zăpadă și metal orbindu-mă de fiecare dată când se răsucea înspre mine, asemenea razei unui far de coastă. Nu voiam să părăsesc avionul.

Am clătinat din cap.

— Trebuie să-l scot pe tata. Trebuie să-l scot pe tata!

— O să-l scoatem noi. Dar, înainte, trebuie să ieşi tu. Eşti cel mai aproape de ieşire.

Omul m-a prins cu o mână de partea de sus a braţului şi, cu cealaltă, mi-a sprijinit antebraţul.

— Poţi să ieşi pe aici?

Am crezut că o bucată de metal îmi intrase cumva şi mi se înţepenise în gură. Îmi simţeam limba zdrenţuită, iar pe partea dreaptă aveam dinţii sparţi. Îmi amintesc că m-am temut ca nu cumva marginile dinţilor să nu-mi taie limba.

— Unde-i tata? Unde-i tata? am urlat.

În gură aveam un gust de fier, de la sângele care se acumulase şi se îngroşase, ca o supă. Mintea mi-a fost cuprinsă de o furie bubuitoare.

Cum de-a îndrăznit tata să ne lase să decolăm?

Şi cum de-a îndrăznit să lase alţi doi oameni, de la noi, de-acasă, să se urce şi ei în avion cu noi?

— Hei, cucoană, ai de gând să-mi plăteşti sau nu? Ce faci acolo aşa cuminte? Te-ai apucat de croşetat? N-am toată ziua la dispoziţie. Am ajuns, mi-a spus taximetristul, bătându-mi cu degetul în geamul despărţitor, ca să mă scoată din transă.

Într-o clipită, eram înapoi în taxi, tremurând de furie, aşa cum nu mi se mai întâmplase de ani de zile.

Cum de-a îndrăznit să-mi moară, când eram încă atât de mică!?

A trebuit să-mi şterg mâna tremurândă pe jeanşi ca să-mi pot deschide portofelul şi să plătesc cursa de coşmar.

2
Frontul de acasă

Când am intrat pe ușa casei, a trebuit să-mi alung din minte toate amintirile din timpul cursei cu taxiul. Lucy, în special, avea nevoie să acord mai multă atenție entuziasmului ei datorat purtării costumului de omidă, care fusese făcut din spumă și materiale de curățat țevile și la care muncisem zile în șir. Chiar și după cină, Lucy a refuzat să mă lase să-i șterg vopseaua verde de pe față, vopseaua din rolul de omidă. Trebuia s-o vadă și tati.

— Wade, trebuie să faci mare tam-tam pe seama fetei lui Lucy, i-am șoptit.

În seara aia, soțul meu a ajuns acasă cam la o jumătate de oră după mine. Din pricina serviciului, ratase montarea lui *Alice în țara minunilor* de la grădiniță.

— Unde-i superstarul meu? i-a strigat Wade lui Lucy ca la comandă, dând buzna în dormitorul nostru cu un buchet de lalele mov, pe care-l cumpărase pentru ea de la piața din colț. Îmi pare așa de rău că a trebuit să stau toată ziua la revistă, în ședințele alea plictisitoare, și am pierdut spectacolul tău!

Lucy a sărit în pat, ca să-l privească de la același nivel.

— Tati, de data asta n-am mai uitat nimic!

Wade a îmbrățișat-o cu putere, după care a așezat-o cam la o lungime de braț.

— Ai ceva verde pe față, i-a spus cu falsă seriozitate.

La început, Lucy s-a încruntat, apoi, pricepând gluma, a zâmbit larg. Wade i-a dat drumul, iar fetița s-a lipit de mine, în vreme ce soțul meu și-a scos, dintr-o singură mișcare, cămașa și cravata, aruncându-le pe amândouă în coșul din colț.

Și atunci s-a întâmplat ceva foarte ciudat. O fisă de cazinou, pe care scria cinci mii de dolari, a căzut din buzunarul cămășii. Poate că nici n-aș fi observat-o, dacă Wade nu s-ar fi aruncat s-o prindă ca un fundaș. M-am prefăcut însă că n-am văzut nici fisa, nici și mai îngrijorătoarea sumă care era înscrisă pe ea. În schimb, am reținut încercarea neobișnuit de atletică a lui Wade de a o ascunde. Am simțit că mi se frânge inima, chiar dacă nu era nimic concret, ci doar o bănuială.

După ce s-a ridicat de pe podea și și-a îndesat pe ascuns fisa în pantalonii kaki, m-am uitat la soțul meu de parcă nu l-aș fi cunoscut. El a luat-o pe Lucy și a cărat-o, ca pe un sac de cartofi, în camera ei.

Am rămas pe pragul ușii de la dormitor, din apartamentul nostru înghesuit din New York, gândindu-mă la fisa aia. Nu aveam cinci mii de dolari pe care să-i aruncăm pe fereastră sau să-i ținem în buzunarul de la pantaloni. Wade era redactorul-șef al unei reviste de știri în vogă, dar asta nu însemna că aveam niște economii confortabile. Așa trăiește toată lumea din New York. Toată lumea, cu excepția celor de pe Wall Street care reprezintă 1%. Restul ne ducem viața pe muchie de cuțit din punct de vedere financiar, astfel că, la sfârșitul lunii, în portofel nu mai ai aproape nimic. Salariul meu de la firma de PR și salariul lui de redactor-șef nu puteau susține financiar prea multe în afară de apartamentul micuț și taxele școlare pentru doi copii. Cinci mii de dolari chiar contau pentru noi.

Iar Wade nu avea pasiunea jocurilor de noroc. Și nu-mi ascundea nimic. Eram personalități diferite, dar ne întâlniserăm într-un loc sigur, la mijlocul distanței

dintre noi doi, în care eu trăiam cu convingerea că încrederea e esențială. Când l-am întâlnit prima dată pe Wade, era înconjurat de șase persoane, ca și când ar fi fost un îmblânzitor de șerpi, și totuși a avut energia să mă atragă din celălalt capăt al încăperii și să mă captureze cu vraja lui mângâietoare. Și, în ciuda unei pasiuni stăruitoare din trecutul meu, sau, ca să fiu sinceră, în parte tocmai din pricina acelei pasiuni, m-am aruncat în viața frenetică din New York City, împreună cu Wade, acoperindu-mi ochii și ținându-mi respirația.

Am auzit-o pe Lucy țipând din dormitor:

— Tati, în aer!

Am intrat în dormitor și l-am văzut pe Wade săltând-o către cer și ratând lustra la doar câțiva centimetri.

— Wade, te rog! O s-o lovești de lustră! Și să-i acorzi puțină atenție și lui Blake, până să se culce. E supărat fiindcă...

— Cine are parte de toate bucuriile de pe pământ? a întrebat-o el și-a aruncat-o iar pe Lucy, uitându-se în fugă la mine.

— Lucy! a chițăit fetița, aterizând la loc în brațele lui puternice.

— Și cine a fost cea mai grozavă omidă din spectacol?

— Tati, nu există decât O SINGURĂ omidă!

— Și pe care fetiță din lume o iubește tati cel mai mult?

— Pe Lucy!

Amândoi s-au prăbușit pe pat, iar Wade a început s-o gâdile, până când fetița i-a strigat să se oprească, în vreme ce lacrimile de fericire i se rostogoleau pe obraji. Wade a mai ținut-o în brațe câteva clipe, cântându-i un cântecel pe care-l inventase pe vremea când Lucy abia se născuse, după care s-a întors către mine și mi-a luat fața în palme, risipind orice urmă de iritare cauzată de fisa de cazinou, despre care m-am hotărât să-l întreb mai târziu.

— Allie, știu tot ce faci pentru ca micuții să fie fericiți – ai muncit atât, noaptea trecută, la costumul ei. Și știu că-i ții departe de toate tensiunile de la serviciu – și te iubesc pentru asta.

M-a sărutat pe nas.

— Și nu-ți face griji în privința lui Blake. Știu că ești îngrijorată și din cauza lui. Văd pe fața ta.

— Da, sunt îngrijorată. Este exclus de la multe din chestiile mărunte pe care le fac cei din grupul lui. Și totul din cauza unui puști căruia îi place să își exercite puterea de a exclude. Aș vrea așa de mult s-o sun din nou pe mama lui Jeremy și...

— Nu poți să faci asta din nou. În nici un caz. O să-i povestească puștiului exact ce-ai zis la telefon, chiar dacă tu o rogi să rezolve problema cu discreție. Iar asta o să-l facă pe Jeremy să-l ostracizeze și mai mult pe Blake și-atunci Blake o să afle că ți-ai băgat coada. Clasa a IV-a e grea, dar trebuie să învețe singur cum să-și gestioneze prieteniile.

— Wade, ai dreptate, dar grupul lui îl respinge din nou și nu știu cum ar putea un copil de nouă ani să rezolve situația asta. În pauză s-au dus să-și ia snackuri de la automat, iar lui i-au spus că nu poate să meargă.

— Ei, o să-l ajut eu să se mai întărească puțin, după care o să se descurce singur.

Un alt lucru care-mi plăcea la Wade: faptul că știa exact ce le trebuia copiilor noștri atunci când aveau o problemă. Ce femeie nu iubește un bărbat pentru asta? Dar fisa aia de cazinou avea să-mi răsară din nou în minte și, cu timpul, avea să-mi semnaleze o greșeală pe care nici o soție nu o poate ignora.

3
Întâlniri de forță

În dimineața următoare, am fugit să mă văd cu șeful meu, pentru cincisprezece minute, la celebrul Tudor Room din New York. Imediat după aceea aveam o întâlnire cu un client. Faptul că mă vedeam cu el într-un restaurant care funcționa, mai curând, ca un club privat pentru oameni de afaceri de calibru, decât ca un local plăcut, unde să savurezi prânzul, nu-mi îmbunătățea deloc starea de spirit. Absolut nimic din educația mea sau din experiențele mele trecute nu mă pregătiseră ca să rezist în ring în fața gladiatorilor bogați care luau masa acolo în mod regulat. Se întâmpla doar să fiu angajată de unul dintre ei. Am intrat în holul restaurantului cu un pas ferm, întrebându-mă dacă oamenii care mă priveau mă luau drept o impostoare.

Șeful meu, Murray Hillsinger, un bărbat semănând cu o broască râioasă, își poziționase deja fundul amplu fix în mijlocul unui foarte râvnit colțar și-și mișca fălcile de la stânga la dreapta, studiind peisajul din cuibușorul lui de primadonă proastă. Era foarte mândru că avea acea banchetă pe colț (cu toate că aceasta nu era la fel de prestigioasă precum mesele rotunde din centru – acelea le erau destinate jucătorilor și mai de frunte, cei cu titluri, companii și venituri și mai importante). Am tras adânc aer în piept și m-am îndreptat către el, netezindu-mi părul și chinuindu-mă să eman profesionalism, singurul atribut pe care puteam să mă sprijin fără dubiu.

— Allie, vino-ncoace! Mă bucur c-ai ajuns înainte să-mi sosească partenerul pentru prânz.

Murray a bătut cu palma în pielea banchetei, lângă el.

— O să te descurci de minune, copile.

Se pare că, asemenea multor alți tipi pe nume Murray, și șeful meu a fost un copil sărac, crescut în mahalale – în cazul lui, în Long Island City, Queens. Nasul mare era strâmb de la prea mulți pumni încasați, iar fruntea lată era acum încoronată cu o coafură nefericită, părul fiind pieptănat în stilul lins. Pantofii costisitori pe care îi etala nu fuseseră gândiți pentru picioare a căror piele să se plieze într-o linie de-a lungul degetului mic și gras.

Am ocolit bancheta, așezându-mă în dreapta lui Murray.

— Relaxează-te! O să fie în regulă, mi-a zis el, molfăind o inflorescență babană de conopidă înecată într-un sos verde și apoi ciufulindu-mi părul cu mâna, de parcă aș fi fost sora lui mai mică.

Deși, când prinsesem postul ăsta, cu zece ani în urmă, *chiar fusesem* o puștoaică – aveam doar douăzeci și un pic de ani. Însă, spre dezamăgirea mea, nici el și nici eu nu am reușit vreodată să depășim acea dinamică inițială.

Georges – celebrul șef de sală de la Tudor Room – s-a repezit la masa noastră, precedat de un nor invizibil de apă de colonie. Georges a completat sosul din castronel și a întrebat:

— Preferați să vă torn sosul direct pe cravată sau vreți să vă las să vă pătați singur?

Venerabilul francez Georges știa că puternicii lumii întotdeauna îi preferă pe angajații care sunt dispuși să demonstreze o formă de insubordonare ironică. L-am privit cum s-a îndepărtat, trecând de la o masă la alta, rostind replici inteligente și deseori ilare pe lângă bărbații și femeile care conduceau cele mai mari fonduri de investiții, imperii imobiliare și grupuri media din Manhattan.

Murray era la cârma celei mai mari firme de relații publice din New York, Hillsinger Consulting, care avea ca scop să salveze reputația majorității oamenilor aflați chiar în acea încăpere, mulți dintre ei vinovați până în măduva oaselor pentru problemele economice recurente, care se propagau în jos și ne nenoroceau pe noi, ceilalți. Tudor Room era noul loc de întâlnire al acestor războinici de forță, care luau masa în haită, mulți dintre ei migrând dinspre Grill Room-ul de la Four Seasons, unde era mai degrabă o atmosferă de club. Acest spațiu nou era, pe de-o parte, restaurant, iar, pe de alta, un fel de societate secretă în care toți se simțeau confortabil, ca într-un lichid amniotic – acest strat protector devenind și mai dens după ce persoanele vinovate pentru cel mai mare dezastru economic de la Marea Depresiune încoace deveniseră ținta întregii Americi.

— Comandă ceva, Allie! a lătrat Murry, întotdeauna atent, în felul lui special.

— Mulțam, nu vreau să mănânc, trebuie să merg la întâlnire curând, i-am răspuns. Oricum, sunt mult prea agitată.

— De ce? Ești o tipă tare. De asta ai și primit postul ăsta ca lumea, mi-a zis Murray, încercând să mă îmbărbăteze pentru întâlnirea pe care o aveam peste cincisprezece minute, la barul din Tudor Room, și în care trebuia s-o îmbunez pe exagerata știristă Delsie Arceneaux.

Dacă n-aș fi avut întotdeauna convingerea profundă că Murray credea în mine și dacă n-aș fi fost martora felului în care el făcea întotdeauna ceea ce era onorabil, cum ar fi să promoveze toate femeile inteligente din firmă, atunci, de mult aș fi renunțat să mai fac chestii nebunești pentru el.

Aflată la bar, Delsie Arceneaux s-a uitat înspre noi și i-a făcut cu ochiul lui Murray din spatele ramelor mari, cu aspect de carapace de țestoasă, marca ei personală. Asta în timp ce lătra în telefon, înaintea întâlnirii noastre. Delsie era impetuoasa prezentatoare

de știri afro-americană de la postul de televiziune „numai Delsie tot timpul". Devenise celebră pentru felul în care își drapase trupul voluptuos, de patruzeci și ceva de ani, peste un tanc de armată, în timp ce-l intervieva pe comandantul forțelor americane din Kabul. Acea veșnică pereche de ochelari fusese ideea lui Murray: ca să-i ascundă trăsăturile de regină a frumuseții și să-i scoată în evidență, în mod justificat, partea intelectuală.

— Nu, am răspuns eu. Tu ai postul ca lumea. Eu nu fac decât să răspund cererilor tale și să aștern pe hârtie tot felul de idei smintite.

Cererea din ziua respectivă era să o îmbunez pe știristă, cunoscută pentru faptul că-i îndepărta pe cei de lângă ea punându-le la îndoială fiecare decizie și fiecare gest.

— Măcar știe că tot noi îi reprezentăm și pe cei care îi cer să vorbească...

— Comandă niște supă, Allie.

Conflictul de interese era un concept care lui Murray Hillsinger i se părea absolut plictisitor.

— Liniștește-te dracu' odată! Nu e nimic greșit dacă stăm de vorbă cu clienții noștri în numele celorlalți clienți ai noștri și ne luăm un mic procent din ambele părți.

Murray mi-a vârât mult prea în față meniul imprimat pe hârtie de pergament maronie și mi-a indicat aperitivele.

Georges s-a înființat lângă noi ca să mai toarne în castronel niște sos de smântână cu mărar, cu vreo două mii de calorii.

— Nu vreau nici o supă, Murray.

— Georges, adu-i o supă. Muncește al naibii de greu și merită, din când în când, câte-o mică plăcere. Știi la care mă refer: aia bună, aia ușoară, subțire. Cu mingiuțele alea de rață.

— Găluște de foie gras, domnule.

Georges și-a notat comanda cu degetele lui delicate înfășurate în jurul vârfului unui stilou de aur miniatural.

— Zău, Murray! l-am implorat. Treizeci și opt de dolari pentru un consommé pe care nici măcar nu-l vreau?

— Adu-i consommé-ul.

Murray s-a uitat la șeful de sală și apoi la mine.

— Mai ai timp până la întâlnire. O să te mai calmeze. Mie adu-mi salata de homar, ca un mic pre-aperitiv, înainte să-mi sosească invitatul. Porție dublă.

Georges a încuviințat din cap și a plecat.

— De ce întotdeauna oamenii celebri sunt și cei mai speriați de discursurile publice? Delsie se uită în cameră și vorbește pentru patru milioane de telespectatori și acum nu poate să țină un discurs pentru două sute de oameni?

Murray m-a bătut ușurel pe mână.

— Toți prezentatorii de știri fac așa. Camera îi este paznic și barieră. Fără ea, publicul pe viu o îngrozește. Te rog doar să te duci s-o liniștești. Și mănâncă niște supă.

Lângă mine, o editoare de ziar glamouroasă, îmbrăcată într-o rochie Oscar de la Renta galben-solar și un pulover-bolero asortat, a ridicat degetul arătător în aer înspre Georges, și a șoptit *Trece-mi-o în cont*, după care s-a îndreptat către ieșire.

M-am aplecat înspre Murray și i-am șoptit:

— N-am nevoie de supă, fiindcă nu-mi place să arunc banii pe fereastră așa cum fac toți prietenii tăi de-aici.

— În încăperea asta nu e vorba de bani. E vorba de ceea ce ai realizat.

Murray mi-a dat cu degetul peste nas, de parcă aș fi avut cinci ani.

— M-E-R-I-T-O-C-R-A-Ț-I-E, copile! Despre asta este vorba în camera asta. Aici, banii îți dau putere, dar numai banii câștigați pe principiul „du-te-n mă-ta". Aici nimeni n-are lovele moștenite de la tati. Ori ți-ai făcut averea singur, ori îți iei tălpășița.

Vocea lui Murray era profundă, aducea mai curând cu un șofer de camion care-i răcnește cuiva să se dea

la o parte din drumul lui, decât cu un genial baron al conjurațiilor. Când Murray a întors capul ca să-l salute cu o prietenie prefăcută pe unul dintre rivali, două buclișoare, din spatele urechilor, i s-au desprins din gelul care trebuia să-i țină părul lins, astfel încât partea teșită a coafurii părea și mai absurdă.

M-am uitat la ceas. Mai aveam cinci minute până la întâlnire. În partea cealaltă a încăperii, am văzut-o pe Delsie aruncându-și în jurul gâtului și peste umăr capătul lung al șalului de cașmir primăvăratic, într-o nuanță de lămâie verde.

— Atunci cum rămâne cu Delsie și salariul ei anual de 4,5 milioane de dolari, o sumă pe care te-ai chinuit atât ca s-o răsufli către public? l-am întrebat. Și mai pretinzi că aici nu e vorba de bani?

— Gagica are vână de star și atrage, ca nimeni altcineva, atât spectatori albi, cât și negri. Delsie a preluat televiziunea aia și-a obținut ratingurile la care ăia tânjeau de ani de zile. Nimeni nu poate să spună că n-a făcut asta de una singură.

— De una singură? Pe bune? Murray, tu chiar crezi toate gogoșile pe care le vinzi? Delsie ne plătește, în secret, ca să-i ajustăm toate aparițiile și uneori și textele. Ai uitat că m-ai pus să-i corectez textele alea jalnice ale ei la toate orele din zi și din noapte?

Șeful mi-a zâmbit.

— Nici măcar un geniu dat dracului ca mine nu e capabil să scoată ceva din nimic. Toată lumea din restaurantul ăsta trebuie să-și livreze marfa pentru care e plătit.

N-am mai încercat să-l contrazic. Știam că dintr-un punct de vedere avea dreptate: Manhattan-ul strângea, într-adevăr, o recoltă bogată alcătuită din oameni care veneau aici din toate orășelele țării și se ridicau, devenind jucători de top în domeniile lor – în artă, în modă, în presă sau în bănci. Majoritatea acestor câștigători dovediți se aflau chiar în Tudor Room.

Consommé-ul a sosit și știu că Murray mă obligase să-l comand numai ca să-mi demonstreze că el avea

dreptate: că o gălușcă din foie gras, plutind într-un castronel cu supă de rață, putea să însemne treizeci și opt de dolari. Lichidul mi s-a dus pe gât cu o aromă de afumătură, de vânat și o urmă foarte accentuată de miere. Cu toate că era o supă limpede, era atât de consistentă încât, după doar două înghițituri, mi s-a făcut sete. Asemenea clienților lor, bucătarii se întrecuseră pe sine pentru a crea ceva remarcabil: probabil că fierseseră trei sute de carcase de rață ca să producă o fiertură atât de concentrată.

Am zâmbit.

— Ai dreptate. Adică, eu n-aș fi dat treizeci și opt de dolari, din banii mei, pentru o ceșcuță cu supă, dar, dacă tu îți permiți, atunci presupun că da, e ceva foarte special.

Murray și-a trântit linguroiul în consommé-ul meu, stropind și fața de masă, și a sorbit puțină supă.

— Nu, merită banii ăștia!

Aproape că urla la mine.

— E vorba de cerere și ofertă și de efortul de a...

Și acasă la mine, în Squanto, Massachusetts, existau super-egouri – ba chiar multe. Propriul meu tată era liderul lor. N-avea bani deloc, dar îmi amintesc foarte bine cum se comporta acasă: tot timpul îi invita la el pe ceilalți pescari, după ce toți își închiriaseră bărcile sau când se întorceau după o zi petrecută pe mare. Toți aduceau hamburgeri sau bere și stăteau împreună, dându-se în spectacol la fel de sonor și cu încredere ca bărbații și femeile din Tudor Room. Tatăl meu era una dintre cele mai sonore și mai încântătoare astfel de persoane – era plin de energie și precis –, dar nu considera că toți trebuie să fie de acord cu fiecare idee a lui, doar fiindcă e a lui.

— Și nu uita să-i spui lui Delsie că vreau știri despre Festivalul de Film Fulton. Am muncit al dracului de tare să-l scot la lumină. Filme de artă. Științifice. Acțiune. Nu contează. Dă-l dracului de Sundance!

Murray a luat cu degetele un cleşte de homar întreg din salată, l-a pus pe o jumătate de chiflă şi şi-a îndesat totul în gură.

— Fii atentă la mine, Allie! Poate că niciodată n-o să ai bani mulţi, n-o să iei potul cel mare, dar ai să fii respectată pentru c-ai făcut ceva extraordinar. Ai salvat oameni. Ai inventat oameni. PR-ul tău i-a ajutat să-şi fructifice pe deplin potenţialul.

De fapt, crearea de iluzii nu făcuse niciodată parte din planul meu. Planul meu fusese să scriu romane sau articole de amploare care să fie publicate în reviste, nu să-mi folosesc diploma de masterat în scris creativ ca să meşteşugesc comunicate de presă care scoteau oamenii din bucluc sau îi făceau să pară altceva decât erau în realitate.

— Uite, ia-l, de pildă, pe tipu' ăla de-acolo, a zbierat Murray întorcându-şi privirea către podiumul de la intrarea în restaurant, acolo unde Wade aştepta să ia prânzul cu un posibil intervievat.

Soţul meu venea la Tudor Room pentru că asta era o cale de a întreţine legăturile cu persoane importante, pe care voia să le publice în revistă, sau cu oameni care ar fi putut să plaseze publicitate în revistă. Avea posibilitatea să intre pe terenul de joacă al celor puternici pentru că notele de plată intrau în contul companiei-mamă.

— Poate, am intrat în jocul lui.

În celălalt capăt al sălii, Wade mima pupături peste umerii lui Georges şi-i şoptea acestuia la ureche cine ştie ce bârfă delicioasă. Adoram capacitatea soţului meu de a-i face pe toţi să fie de partea lui, dar prezenţa lui Wade mă făcea să mă simt încă şi mai străină, ca şi când toată lumea avea un cod, un limbaj şi un soi de umor pe care eu nu izbutisem niciodată să le stăpânesc.

Când l-am văzut prima dată pe Wade, am fost imediat atrasă de valurile simetrice, dese, într-o nuanţă de blond-cenuşiu, din părul lui, care cobora frumos pe ceafă, oprindu-se cam cu şase milimetri

sub guler. În acea primă seară, când îl priveam cum înainta pe culoarul cinematografului, Wade m-a observat, câteva rânduri de scaune mai jos, și mi-a zâmbit. Am simțit cum mi se strânge stomacul, fiindcă părul lui lung îmi aducea aminte de băieții musculoși din docurile din Squanto, alături de care crescusem. Când s-a alăturat unui grup de petrecăreți veseli nevoie mare, ca să bea un pahar lângă barul din hol, m-am simțit exclusă pe dată. Ăsta era efectul pe care Wade îl avea asupra celor din jur: cercul lui era cel din care îți doreai să faci parte – iar cei mai mulți dintre noi rămâneam pe-afară.

Murray i-a făcut semn lui Wade să vină la noi.

— Ei, în primul rând, soțul tău e singurul imbecil care are suficient tupeu încât să intre aici în jeanși. Și nici măcar Georges nu-l oprește.

Într-adevăr, soțul meu avea o abilitate ieșită din comun de a evita regulile, deși, din start, el nu le recunoștea valabilitatea. O plachetă de alamă, de la garderoba de la parter, anunța clar: *Sacoul obligatoriu. Vă rugăm să vă abțineți să purtați jeanși în restaurantul Tudor Room.* Wade era îmbrăcat cu niște jeanși cât se poate de albaștri, o cămașă albă, o jachetă din piele uzată și adidași. În industria lui, era un soi de rebel, fiindcă întotdeauna îi ataca în revistă pe oamenii cu care se întreținea pe scena socială. „Întotdeauna să muști mâna celui care-ți dă de mâncare" era mottoul lui profesional.

Wade a venit până la noi, strângându-le, în drum, mâinile cunoscuților. Murray îl urmărea.

— M-E-R-I-T-O-C-R-A-Ț-I-E, iubito! Ți-am zis. Soțul tău nu e cunoscut pentru că ar avea bani mulți, dar, cu toate astea, e indubitabil un membru al găștii ăsteia. Revista aia pe care o conduce e încă o forță pe piață, în ciuda faptului că e al dracului de subțire, cum nu a fost niciodată. Poate compania-mamă e înglodată în datorii acum, iar el n-o să aibă vreodată fonduri personale prea consistente fiindcă, până la urmă, cât naiba câștigă un redactor? Bani de semințe, pentru nivelul orașului ăstuia.

Murray a lovit masa cu-atâta putere, încât conopida a sărit din coşuleţ.

— Dar el are o forţă primitivă – a făcut din *Meter*, un rahat de presă îmbătrânit şi prăpădit, publicaţia cea mai importantă, publicaţia pe care oricine din restaurantul ăsta trebuie s-o citească. *El e supremul mahăr media.*

Nu i-am amintit lui Murray că soţul meu, cu zece ani mai mare decât mine, realizase asta cu douăzeci de ani înainte – înainte de YouTube, de Facebook, de Twitter, Instagram, bloguri şi orice altceva înseamnă online. Oamenii care, în 2013, încă mai lucrau pe hârtie glossy adevărată aveau un viitor cu mult mai incert decât oricine din încăperea aia, deşi Wade făcea tot posibilul ca să înlăture această idee.

— Şi l-a dus mintea să se însoare cu tine!

Apoi şeful meu a adăugat:

— *Dar, dacă vreodată, nu te tratează aşa cum trebuie, îţi jur că-l omor.*

Wade a ajuns lângă noi, m-a sărutat după ureche şoptindu-mi „Arăţi *grozav*" şi apoi l-a bătut pe Murray pe spate. Nu mă simţeam deloc grozav şi aveam dubii că soţul meu chiar fusese sincer. Îmi spusese asta fiindcă întotdeauna voia ca lucrurile să-mi iasă bine şi pentru că nu-i plăcea să mă vadă stresată. Am sorbit repede restul de supă, în valoare de vreo paisprezece dolari. Eram nerăbdătoare să plec de la masă şi să ajung la bar înainte ca Wade şi Murray să se lanseze în discuţiile lor ca între băieţi, care mă făceau să mă simt exclusă.

— Mulţumesc pentru supă, Murray. Ne vedem diseară, Wade, le-am spus şi m-am ridicat în picioare, netezindu-mi fusta neagră, până la genunchi. Uraţi-mi să reuşesc s-o fac pe o femeie groaznic de nesigură să se simtă mulţumită.

— Fă-o knockout, mi-a spus Murray.

Wade a ridicat din sprânceană văzându-mi fusta strâmtă şi m-a privit cu tandreţe.

— Arăţi splendid. Întotdeauna îi faci knockout.

— Mulțumesc, iubitule, i-am șoptit. Dar nu-i adevărat. Tu ești orb.

— Ba e adevărat, m-a contrazis el, mângâindu-mă pe obraz. Și nu voi înceta să te fac să crezi asta până voi muri.

Am traversat încăperea ca să mă alătur lui Delsie la barul acoperit cu paneluri din lemn roșiatic. Mă întrebam de ce și șeful, și soțul meu erau atât de amabili cu mine. Abia când am văzut barul în întregime am sesizat, pentru prima dată, o pereche spectaculoasă de picioare goale, care-i aparțineau unei tinere foarte frumoase. Sandalele din piele de șarpe i se încolăceau în jurul gleznelor, simulând reptila care fusese scobită pentru realizarea încălțărilor. Tânăra stătea singură și se înfrupta cu lăcomie din celebrul tartar din ton sălbatic *à la* Tudor Room, care-i fusese servit într-un pahar de Martini, când Georges i-a șoptit la ureche ceva *amusant*. Femeia și-a aruncat buclele de un blond strălucitor peste jacheta albă și strâmtă, prinsă cu o centură în talie. Acestea i s-au așezat pe spate în formă de V, atingând cu vârfurile un fund foarte bombat.

Fără nici o formulă de salut, Delsie a atacat direct:

— Nu pot să mai țin încă un discurs pentru Murray la unul din evenimentele lui caritabile. Știu că mi-am dat acordul, dar acum vreau să mă retrag. Murray vrea să mă curvăsăresc pentru toate cauzele nenorocite în care este el implicat!

— Să te curvăsărești? am întrebat-o.

— Da.

Lui Delsie i se pusese capsa și mai rău fiindcă nimeni nu avea voie s-o contrazică – o trăsătură atrăgătoare care, după câte se părea, era împărtășită de toți clienții restaurantului.

— Să mă curvăsăresc! Asta am spus și, oricât ți s-ar părea de ciudat, asta am vrut să spun.

Am tras adânc aer în piept.

— Delsie, hai să ne aducem aminte de ce ai fost de acord să ții discursul, fiindcă „să te curvăsărești"

implică ideea că ești poate folosită sau că asta poate nu a fost alegerea ta. Tu ne-ai angajat pe noi pentru mai multă vizibilitate, așa că ți-am obținut poziția de vorbitor principal la dineul de presă de la Festivalul de Film Fulton, care este un eveniment prestigios. Da, acolo se vor strânge și bani pentru școlile de jurnalism, dar...

Știrista m-a privit cu o expresie severă, de parcă se gândea să-l cheme pe Murray să mă mustre.

Eu i-am dat înainte cu prezentarea pe care o mai susținusem de multe ori până atunci.

— Delsie, ești plătită cu o sumă mare de bani ca să fii MC-ul acestui eveniment. Și e vorba despre o sărbătoare importantă, care îți va aduce numai recunoaștere mediatică, de care știu că îți pasă. O să fii impresionantă, nu-ți face griji.

Știrista a lăsat-o nițel mai moale.

— Cine-o să vină? Cineva important?

— Cine n-o să vină? i-am răspuns. Toate persoanele importante, cărora le pasă de viitorul acestui oraș. Festivalul de Film Fulton va aduce aici, toată luna următoare, o serie întreagă de filme de primă clasă, așa că tu crești nivelul cultural al New York-ului și, în același timp, capeți și o grămadă de reprezentări pozitive în presă.

Poate că punctasem cu succes fondul prezentării, însă, cât vorbisem, mă aflasem la kilometri distanță de respectiva realitate. Mintea și ochii îmi erau atrași de tânăra de la bar. Care se uita direct la noi – ceva din privirea ei m-a făcut să mă cutremur.

Picioarele ei goale sclipeau asemenea draperiilor aurii care îmbrăcau ferestrele din față ale restaurantului și care filtrau lumina crudă a prânzului care izbucnise acum printre norii de furtună. Înălțimea amețitoare a pereților din sticlă îmi dădeau impresia că ne aflam pe acoperișul lumii, că puteam cuprinde cu privirea întreg Manhattan-ul, deși ne găseam doar la nivelul străzii.

Tânăra a luat o gură lentă și prelungă din ceaiul cu gheață, fără să releve nici un indiciu că, în secret, pusese în mișcare nebunia care, la timpul potrivit, avea să explodeze în jurul nostru, al tuturor.

I-am aruncat o privire lui Wade, care mi-a răspuns cu o fluturare încurajatoare din mână, același gest pe care îl făcuse și toamna trecută când Lucy uitase cele trei replici ale personajului Morcovul Numărul Unu din *Piesa legumelor*.

I-am dat înainte, bazându-mă pe toate momentele de până atunci, în care fusesem nevoită să împing clienți influenți pe o scenă.

— Nu cred că există vreun dezavantaj, decât dacă nu-ți place să te conversezi cu staruri de film.

Apoi am privit adânc în ochii lui Delsie, care-i trădau nesiguranța.

— Dacă vrei să dai Manhattan-ul pe spate, să fii cineva în restaurantul ăsta, ai nevoie de mai multă cultură în portofoliu. Te asigur că aici e vorba de o acțiune de PR clasică și de calitate, numai bună pentru o doamnă drăguță din Carolina, așa ca tine.

Nu mă puteam concentra întru totul asupra prezentării. Privirea mi-a alunecat din nou către devoratoarea de bărbați din lungul barului de mahon. Tipa arăta de vreo douăzeci și opt de ani, dar mi-am dat seama că, de fapt, nu era decât o tânără matură de douăzeci și cinci de ani. Cu mișcări discrete, mi-am netezit bluza și cureaua din jurul taliei. Aveam ținute asemănătoare amândouă – o fustă-pix, fără ciorapi, sandale cu toc înalt și o bluză albă –, însă diferența de sex appeal era enormă. Înălțimea mea de un metru și șaizeci și patru de centimetri nu permitea niște picioare tocmai lungi și sexy. Aveam, într-adevăr, un păr negru, frumos și des, care-mi ajungea până puțin mai jos de umeri, și un chip de femeie de treizeci și cinci de ani, de o drăgălășenie satisfăcătoare, dar asta, mai curând, din pricina combinației de păr negru și ochi de un albastru neobișnuit decât dintr-o frumusețe care să întoarcă privirile.

Femeia de la bar și-a mușcat atunci buzele pline, de un roșu-aprins, și s-a îndreptat către noi cu un pas hotărât, apoi ne-a întrerupt:

— Iartați-mă, dar v-am auzit fără să vreau. Aș dori să vă spun doar că Allie Crawford este cunoscută ca având un simț nativ al PR-ului mai profund decât al oricui altcuiva din această încăpere.

Și-a lipit ușor trupul de umărul lui Delsie și i-a șoptit:

— *Inclusiv cel al șefului ei, Murray Hillsinger.* Dacă sunteți interesată să faceți ceva de anvergură, atunci eu i-aș urma sfaturile și aș face orice mi-ar cere ea.

— Îm, mulțumesc...

Asta a fost tot ce-am putut să spun, iar tipa s-a întors la locul ei. În acest moment, nu-i cunoșteam nici numele și nici nu aveam habar de ce vrusese să mă ajute.

Georges a venit din nou să-i spună ceva tinerei frumuseți, iar ea l-a privit cu ochi strălucitori. Șeful de sală i-a șoptit ceva la ureche. Inițial, am crezut că flirtează puțin cu ea, dar apoi am realizat că treceau ceva în revistă. Georges a scos din buzunarul stâng al sacoului o fisă de cazinou, pe care i-a strecurat-o discret în geantă. Am apucat să întrezăresc un colțișor al fisei: în partea de sus scria „cinci" – ca în cinci mii de dolari.

La fel ca pe nenorocita de fisă care căzuse din buzunarul cămășii soțului meu cu o seară înainte.

4
Petrecerea de-acasă

Cocktailul din seara următoare a început ca orice altă petrecere. Eram hotărâtă să-mi joc rolurile de soție și de mamă cât mai bine cu putință, dată fiind inevitabila nebunie care avea să-mi cuprindă apartamentul. Lui Wade îi plăcea ca, în fiecare lună, să dea câte o mică petrecere la noi acasă, prilej cu care să-i curteze pe publicitarii cu care colabora *Meter* și persoanele care puteau să devină subiecte pentru revistă. La fiecare petrecere își făcea apariția o distribuție nou-nouță alcătuită din aspiranți, expirați și celebrități pe val. Apartamentul nostru micuț nu putea să primească prea multă lume, astfel că invitații figurau pe o listă, iar cei excluși pe o alta – toată lumea se chinuia să priceapă care era formula prin care ajungeai pe o listă sau pe cealaltă. O manevră foarte rafinată, foarte inteligentă, foarte manipulatoare, foarte caracteristică lui Wade Crawford.

Eu aș fi vrut să-mi petrec seara în pat, cu copiii, să găsesc timp ca să stau puțin doar cu Blake al meu și să descopăr de ce prietenii continuau să-l excludă din grup. N-aveam nici un chef să apar la petrecere, să mă întâlnesc cu oameni cărora nu le păsa absolut deloc de mine, gazda care nu putea să le faciliteze ascensiunea socială. Toate capetele aveau să fie întoarse către strălucirea lui Wade-Regele Soare, care putea să-i publice în revista lui. Eu am crescut cu oameni care aveau mult mai puțini bani și putere,

dar care aveau maniere și știau să-i spună „Bună ziua“ și „Mulțumesc“ soției.

Înainte de începerea petrecerii, m-am gândit să-l întreb pe Wade dacă o cunoștea pe frumoasa de la Tudor Room, cea care îmi dăduse o mână de ajutor. Mi-ar fi spus că n-a mai văzut-o în viața lui și, când l-aș fi întrebat de ce tipa avea același gen de fișă de cazinou, ca aceea pe care el încercase s-o ascundă de mine, ar fi refuzat până și să-mi înțeleagă întrebarea. Îl cunoșteam atât de bine! Ar fi ieșit pe hol și s-ar fi comportat ca și când tot incidentul n-ar fi avut nici o importanță, când eu însă îmi dădeam seama că, în mod clar, era ceva la mijloc. Atunci mi-ar fi răspuns că grupul lui merge des în Atlantic City, împreună cu Murray și diverși clienți. Mai întâi, trebuia să obțin singură mai multe informații, astfel încât să fiu înarmată cu un plan pentru momentul negării.

Wade a prins să cotrobăie prin șifonierul lui, în care hainele erau așezate pe culori. Voia să găsească ținuta perfectă, aceea care să transmită că posesorul ei avea o atitudine festivă, dar relaxată. A scos o cravată șic, mov-lavandă, și o cămașă albastru-deschis și m-a întrebat:

— Astea ți se par ademenitoare?

Apoi m-a tras la pieptul lui:

— O să-mi aducă o partidă de amor cu frumoasa mea soție?

— Da, Wade. Ăsta era secretul, i-am răspuns, remarcând că, în ultimele zile, părea mai disperat ca oricând să nimerească ținutele cele mai potrivite. Cravata ta mov mă excită peste măsură.

Oare nu se străduia prea tare să pară atent sau începusem eu să-mi închipui lucruri?

— Movul e culoarea mea preferată, a zis Lucy, intrând în cameră și strângându-i piciorul tatălui ei.

— Și a mea, puștoaico, i-a răspuns Wade, ciufulindu-i părul și târând-o până la oglindă.

Pentru tușa de final, soțul meu a îmbrăcat blazerul negru, „de centru", cu butoni vintage.

— Acum vino-ncoace și pupă-mă de noapte bună.

M-am folosit de ocazie și-am dat fuga în camera copiilor, unde l-am găsit pe Blake îndesându-și degetele cu și mai multă furie într-un Nintendo DS.

— Ce s-a întâmplat azi cu Jeremy, dragule? Ți-a răspuns sau ai apucat măcar să-i explici că, de data asta, vrei să mergi și tu? Ai folosit banii pe care ți i-am dat pentru gustare?

— Mamă, s-au dus să-și ia Doritos de la automat fără mine. N-o să-i întreb de ce. E clar. N-au vrut să merg și eu cu ei.

— Ei, dragule, eu...

— Mamă, n-au vrut să merg și eu cu ei. Nu poți să-mi spui nimic care să mă facă să mă simt mai bine. După ora de educație civică, când îi rog să mă aștepte să-mi strâng lucrurile în rucsac, ei fug întotdeauna la joacă.

— Asta e o dovadă de mare răutate, iubitule.

L-am sărutat pe frunte pe băiețelul meu de nouă ani, care suferea, dorindu-mi din toată inima să fi fost capabilă să încasez eu în locul lui acea lovitură.

— Și să n-o suni pe mama lui să-i spui să fie mai drăguț cu mine, cum ai făcut data trecută.

— N-o s-o sun, eu...

Firește că eu exact asta aș fi vrut să fac.

— Fiindcă pic eu de pârâcios. Maică-sa i-a zis să fie mai drăguț, iar el le-a spus tuturor că l-am pârât, așa că să nu mai faci asta. Vorbesc serios, mamă. Să n-o mai suni.

— Te iubesc, dragule. Sunt aici dacă vrei să vorbim.

— Am zis că nu vreau.

Am închis ușa cu grijă, bolborosind pentru mine însămi: „Măsura fericirii unei mame nu se ridică peste nefericirea copilului ei".

Îndurerată, dar resemnându-mă să-l las să mocnească în suc propriu, am alergat în bucătărie ca să

pun niște *hors d'oeuvres* Trader Joe's pe hârtie de copt și să le bag în cuptorul încălzit. Criza economică afectase foarte tare veniturile companiei, așa că editorul revistei lui Wade îi tăiase bugetul pentru petreceri, reducându-l aproape la zero. Nu mai voia să plătească decât pentru aproximativ doi studenți, un bar mediocru și cele mai ieftine *hors d'oeuvres* de la raionul de produse congelate. Pentru fiecare eveniment, eram nevoită să plătesc din banii noștri pentru flori și alte câteva chestii. Când am protestat spunând că petrecerile astea nu prea încăpeau în bugetul nostru lunar restrâns, cu care trebuia să ne descurcăm în costisitorul New York City, Wade m-a contracarat spunându-mi că nu putea să facă din *Meter* o publicație de succes dacă nu continua să socializeze așa cum dorea și de fiecare dată când dorea.

Barmanul și chelnerul de mâna a doua, care lucrau la cantina de la Columbia University, erau în întârziere, iar cutiile cu vin și apă minerală zăceau neatinse în holul îngust de la intrarea în bucătărie. Șase și jumătate. Ora șapte, ora de începere a petrecerii se apropia îngrozitor de repede, iar eu mi-am dat seama că era posibil ca invitații să sosească înaintea celor doi angajați. M-am chinuit să împing cutiile câțiva centimetri mai încolo, ca să pot deschide ușa de la cuptor.

Înăuntru, o duzină de mini-quiche-uri și plăcinte cu spanac începuseră să-și lepede stratul de gheață din congelator. Mi-am tras un scaun lângă dulap, ca să ajung deasupra frigiderului și să cobor două sticle de votcă. Casa noastră fiind un apartament newyorkez, masa și rafturile din sufragerie erau spații mult prea valoroase ca, în afara vizitelor, să le ocupăm cu sticle greoaie de băutură.

De ce eu eram cea aflată pe punctul să-și rupă gâtul întinzându-se după o sticlă de votcă și cea care se stresa pentru că nu aveam destule lămâi verzi și apă minerală pentru *petrecerea lui de serviciu*, în vreme ce Wade n-avea nici o problemă și, la 6:49,

stătea în pat și o gâdila pe Lucy sunt întrebări ale căror răspunsuri le sunt cunoscute celor mai multe soții.

Din cauza tuturor mișcărilor de gimnastică pe care le executam în bucătărie, bluza mea din mătase roșie începuse să aibă niște superbe pete de transpirație în jurul subsuorilor. La 6:53, chelnerul și barmanul au sosit, în sfârșit, din campusul Columbia, cerându-și scuze și dând vina pe mersul execrabil al metroului.

Întoarsă la șifonier, ca să-mi iau altă bluză, am auzit-o pe Lucy râzând în hohote și sărind în pat. Wade încerca să-i lovească picioarele cu o pernă, în timpul saltului, astfel încât copila să se răsucească în aer și să aterizeze pe pat pe partea cealaltă. Jocul ăsta se sfârșea întotdeauna cu plânsete. Deși îi implorasem de nenumărate ori să renunțe la el, Lucy întotdeauna mai voia.

— Wade, poți să stai de vorbă cu Blake înainte de petrecere? Jeremy și copiii ăia răi sunt...

Wade nu mă asculta. Număra secundele din timpul săriturii lui Lucy, ca să arunce în ea o pernă uriașă, exact când copila își ridica picioarele în aer.

— Wade, mă asculți?

— Am priceput! mi-a strigat el.

Lucy zburase într-un unghi lateral de nouăzeci de grade, imprimat de forța pernei, și-acum urla de fericire.

— Mai vreau, tati!

Soțul meu s-a întors către mine.

— Am reușit. I-am promis lui Lucy că nu plec până când nu reușește saltul. Acum, eu pot să mă duc să vorbesc cu Blake, dar știu sigur că n-o să vrea să stăm la taclale.

— I-ar prinde bine o încurajare din partea tatălui, așa că, te rog, du-te repede și vorbește cu el. Eu mă învârt pe-aici de parc-aș fi Diavolul Tasmanian. Am transpirat, arăt ca naiba...

Mi-am smuls bluza de pe mine și-am scotocit prin șifonier în căutarea unei bluze care, prin cine știe ce miracol, să nu fie șifonată.

În timp ce-mi trăgeam pe mine un pulover negru, mulat pe corp, Wade, un guru al modei, a vârât capul în cameră și apoi mi-a făcut următoarea sugestie, complet nedorită:

— Bluza aia roșie, clasică, mergea cu pantofii ăia cu țepi. Dar dacă adopți look-ul ăsta în negru, acum în trend, ai nevoie de niște tocuri masive.

Când am clătinat din cap, Wade a venit la mine și m-a sărutat delicat pe frunte.

— Îmi pare rău, iubito, știu că te străduiești, dar combinația asta chiar nu merge. Însă eu te iubesc și, dacă aș fi vrut să mă însor cu un designer, presupun că aș fi putut. Totuși, în seara asta, am nevoie să-ți ajustezi ținuta, fiindcă vin la noi o grămadă de publicitari de modă.

În perioada adolescenței mele, toată lumea purta încălțări care se potriveau cu mediul înconjurător, nu cu dictatele naziștilor din domeniul modei din Manhattan. Ce naiba putea să învețe cineva despre etichetă și stil într-un orășel de rahat precum Squanto, de pe malul Atlanticului? Familia mea locuia într-o căsuță colonială, cam la cinci străzi distanță de docuri, iar apa sărată și nisipul inundau toate camerele. Ne duceam zilele în cizme de iarnă, în adidași sau în papuci. Eu n-am avut o pereche de pantofi cu toc până când n-am intrat la Middleburry College, iar pe ăia nu cred că i-am purtat decât de cinci ori înainte să ajung pe țărmul îmbibat de critici al Manhattan-ului.

— La care tocuri te-ai referit? am urlat în urma lui. Și dorești o sanda cu baretă la spate sau un pantof propriu-zis? Nu vrei să vii încoace și să-mi arăți? Trebuie s-o liniștesc pe Lucy acum, c-ai agitat-o. Dacă Blake nu vrea să vorbească, atunci măcar asigură-te că-și face lecțiile.

Eram convinsă că băiatul se juca, în continuare, pe Nintendo și că nu avea chef de învățat, dar nici nu puteam să-l învinovățesc, de vreme ce studenții de la Columbia bocăneau acum cu putere prin bucătăria aflată lângă camera copiilor.

— *Care pantofi, exact?*

Dar Wade plecase demult.

— Voiam ca tati să mai stea, s-a miorlăit Lucy, posomorându-se brusc.

Ăsta era dezavantajul acelor explozii de iubire: Lucy își dorea întotdeauna ca ele să se prelungească. Într-o fracțiune de secundă, mi-am amintit o imagine a tatei, ieșind pe ușă și îndreptându-se spre cele două prețioase bărci de pescuit, ca să servească niște turiști estivali bogați. L-am văzut trecând pe lângă brațele întinse ale fetiței de cinci ani care eram atunci. L-am văzut dispărând și părăsindu-mă pentru zile întregi. Când se întorcea acasă, cu zâmbetul acela larg, încadrat de barba sărată, era ca și când nu m-ar fi abandonat niciodată alături de o mamă care-și petrecea mare parte din zile leșinată, de la atâta băutură, în fața strălucirii albăstrui a televizorului care difuza tot felul de emisiuni-concurs.

Șarmul tatălui meu, ca și cel al soțului meu, era atât de irezistibil, încât nu puteam să nu-l iert în secunda în care reapărea în ușa dormitorului. Așa că nu e de mirare că Wade obținea orice dorea de la mine: nu fusesem învățată să rămân supărată pe bărbatul pe care-l adoram.

— Blake e bine-mersi, m-a anunțat el. Ți-am zis: nu vrea să-i supraveghem toate prieteniile. Când ajungi în clasa a patra, e timpul să-ți rezolvi unele probleme și singur.

Ca întotdeauna, chiar înainte de începerea petrecerii, Wade s-a postat pentru ultima dată în fața oglinzii, ca să-și admire silueta sportivă. Și-a aruncat cravata peste umăr și a prins să-și netezească piepții cămășii. În vreme ce-și rafina, cu grijă, aura de boier media cu tușă cool, și-a aranjat, cu delicatețe, o șuviță care-i coborâse pe frunte.

Wade provenea, la rândul lui, dintr-un orășel din estul Statelor Unite, însă, în calitatea lui de fiu al unui contabil din pătura de sus a societății și încă unul arogant, toate înaltele lui aspirații profesionale

păreau să se împlinească oricând avea el poftă. Siguranța de sine a lui Wade era un alt element din angrenajul relației noastre. Urmărindu-l pe el în acțiuni mă făcea să nu mă mai tem că nu voi putea realiza nimic suficient de bine.

— Știi numele tuturor oamenilor de pe listă, nu-i așa, Allie?

— Nu sunt sigură, Wade. Sper că da.

— E important, mi-a spus el, frecându-mi ușor urechea. Haide, iubito! Știu că ești speriată din cauză că Blake suferă, că ești înnebunită din cauza costumelor de omidă ale lui Lucy și că mai trebuie să jonglezi și cu o sută de treburi de la serviciu, dar mă bazez pe extraordinara ta abilitate de a executa. Fă-mi acest mic hatâr, da? Îți rămân dator.

— Sigur, Wade. Totul e sub control.

Voiam să-l ajut, dar eram așa de obosită în seara aia. Totuși, am strâns din dinți și i-am dat înainte, fără să am habar de tsunami-ul care se îndrepta spre mine.

— Tu ești a doua cea mai extraordinară fată a mea.

Wade m-a sărutat scurt pe buze.

— Și acum, Lucy, fii fetiță cuminte, iar eu o să mă furișez să-ți citesc o carte înainte de culcare.

Copila și-a ridicat degetul mic de la o mână, iar tatăl i l-a încercuit cu degetul lui mic. Dragostea de pe chipul lui se reflecta pe chipul lui Lucy. Apoi Wade s-a dus în sufragerie, ca să se asigure că lumânările și muzica induceau o atmosferă cool, în acord cu look-ul lui. Eu m-am ridicat și-am ieșit pe hol ca să mă duc să-l mai giugiulesc și să-l mai alint nițel pe Blake – aș fi făcut orice numai să-mi mai amân intrarea printre hoardele de invitați, care, curând și complet lipsiți de jenă, aveau să se repeadă asupra soțului meu.

5
Din nou femeia aia

M-am fofilat pe lângă grupurile compacte de oameni, plasând castronele de sticlă cu alune glazurate cu wasabi și caju pe fiecare măsuță sau pervaz ca să creez iluzia că aveam mâncare din abundență. M-am dus apoi să verific noua tranșă de aperitive Trader Joe's și, când m-am întors, era cât pe-aci să mă împiedic de gambele superbe, într-o nuanță de cappuccino, ale lui Delsie Arceneaux, care stăteau întinse în nișa din colț. Știrista a schițat din cap un salut moale – vorbim aici de femeia care, în ultimii doi ani, muncise din greu ca să rostească fiecare cuvânt al discursului clar și precis.

M-am mai învârtit puțin în jurul barului cu cocktailuri și mi-am pus niște gheață într-un pahărel, în tot acest timp studiind tehnica bazată pe entuziasm pe care Delsie o folosea în conversația cu încă libidinosul Max Rowland, care, la șaptezeci și doi de ani, abia își încheiase cele nouă luni petrecute în secția grangurilor din închisoarea Allenwood. Max era unul dintre clienții care ne plăteau serviciile cu cele mai mari sume (dar care necesita și foarte multă atenție). Murray îl implicase în festivalul nostru de film, ca să-i mai estompeze imaginea de evazionist, de infractor corporatist hrăpăreț – aceasta fiind una dintre acele situații conflictuale doi în unu, care reprezentau sarea și piperul din viața lui Murray.

— Spune-mi, Max, s-a pisicit Delsie, netezindu-și costumul Chanel albastru-deschis, alcătuit dintr-o jachetă scurtă și strâmtă și o fustă mini, cum te-ai descurcat acolo? Toată lumea a fost al naibii de îngrijorată din cauza ta, dar eu le-am tot zis: „Vă rog! Aici e vorba de Max. Omul ăsta e ceea ce tăticu' meu numea un trăpaș. Omul ăsta a construit un imperiu de parcări cu mâinile goale. O să-i facă pe toți deținuții ăia să...".

Max, un texan zdravăn, care, la douăzeci și unu de ani, venise în New York City ca să-și clădească averea la fel de zdravănă, s-a cufundat în canapeaua moale, acoperită cu catifea cord albă, săltându-și picioarele pe unul dintre taburetele Ralph Lauren, din piele de zebră, pe care Wade le șutise de la una dintre ședințele foto.

— Ai drephaaate, a râs el. Mâncarea era de rahat, da' băieții din pușcărie nu erau chiar așa de rhăăi. Tre' să recunosc că-mi cam sorbeau cuvintele de pe buze.

— Așa cum facem noi toți, Max.

Ochelarii de bibliotecară ai lui Delsie nu făceau decât să-i sporească potența sexuală emanată de fiecare cuvânt rostit cu o voce răgușită și, cumva, aproape fără aer. Știrista se așezase de parcă ar fi fost gata să și-o tragă sălbatic cu bătrânul: șolduri arcuite, pieptul împins în sus. Asta era strategia prin care voia să obțină primul interviu post-detenție dat de Max. De când fusese eliberat, texanul nu vorbise deloc cu presa, iar dacă Murray izbutea să-l convingă să discute cu Delsie, aceasta era o nouă situație din care toată lumea avea de câștigat, deoarece atât știrista, cât și Max erau clienții șefului meu.

Petrecerea purta ștampila exclusivității, cu toate că apartamentul nostru se afla într-un bloc aglomerat, din cartierul comercial West Twenties, și nu într-o zonă scumpă a orașului. Spărseserăm zidul dintre sufragerie și zona de dining, creând astfel un spațiu mai amplu, care putea să primească o mulțime de

oaspeți ceva mai înghesuit. Exista de asemenea și o fereastră de colț, lângă nișa vopsită în verde, în fața căreia puseserăm o canapea bej uriașă și biroul lui Wade. Aici tindeau să se strângă persoanele cărora le plăcea să funcționeze pe principiul bisericuței.

Lui Wade îi păsa de „scenă" mai mult decât îmi păsase mie vreodată și, în ciuda bugetului redus, era gata să se dea peste cap doar ca să aranjeze totul perfect: nuanța exactă de roșu a anemonelor, tăvile din lemn negru lăcuit, la care tânjise destul încât să se ducă până în Chinatown ca să le cumpere, ținutele pe care le purtau studenții (cămăși negre, întotdeauna fără cravată, ca să emane același șic cu aer de Chelsea ca și gazda), aperitivele (niciodată foitaj cu carne de crab sau somon afumat – doamna Vincent Astor îi spusese odată, cu zece ani în urmă, că astfel de produse induc un miros urât în gura invitaților), ba chiar și șervețelele (întotdeauna având aceeași culoare sinergică ca rochia subiectului de pe coperta revistei – în cazul de față, un supermodel pe care o chema doar „Angel"). Postere glossy cu cea mai recentă copertă și o serie de alte fotografii erau atârnate ca tablouri pe un perete alb de la intrarea în casă. Rochia lui Angel era fucsia, la fel ca logoul *Meter* de pe copertă și titlul îndrăzneț – VREI ACȚIUNE? Și tot fucsia erau și șervețelele.

În vreme ce duceam la gură un pahar cu votcă rece ca gheața, atenția mi-a fost atrasă de o pată de verde din preajma lui Wade. Aproape c-am scăpat paharul din mână. Era fata aceea superbă care, cu o zi în urmă, mă ajutase la barul Tudor Room. O vedeam acum din nou, gătită într-o rochie strâmtă, oliv. Vorbea entuziastă cu un bogat director de fond de investiții, care avea expresia unui bărbat căruia o stripteuză îi dansează în poală. În timp ce eu mă holbam la ea, mi-a observat privirea, dar apoi s-a întors către Wade – care stătea cu spatele la mine – și a făcut semn din cap înspre bucătărie. Apoi tipa a ieșit pe hol. Ceea ce mi s-a părut ciudat. O femeie

pe care nu o cunoșteam îmi dădea limpede de înțeles că se ducea în bucătăria mea... și ce treabă avea exact cu Wade?

— Totul e în regulă, nu-i așa, iubito? a strigat Wade peste zumzetul din încăpere, fericit că el era cel care controla până și cele mai mici detalii ale petrecerii, în vreme ce mie nu-mi păsa deloc de asta.

Și mai mulți invitați se revărsaseră în casă și umpluseră spațiul într-un timp care mie mi se păruse a dura doar câteva secunde.

— L-am verificat pe Blake. E bine. Parcă ar fi uitat pur și simplu că Jeremy a fost rău cu el. Petrecerea... merge bine deocamdată, nu?

Da, am mormăit, mușcând imediat dintr-o mini-quiche care era caldă la atingere, dar rece pe dinăuntru. Am tras adânc aer în piept și m-am uitat prin cameră după chelnerul drogat, de nouăsprezece ani, ca să-i atrag atenția să lase puțin mai mult în cuptor următoarea tranșă de aperitive.

— Ești sigură?

Ochii lui Wade răscoleau încăperea, după care privirea i s-a îndreptat către fata în verde.

— Absolut.

În clipa aceea, doar privind-o, am știut că instinctele mele din ultimul an fuseseră corecte și că nu trebuia să mai trec cu vederea problemele. În vreme ce, la suprafață, relația noastră era la fel ca întotdeauna, ceva din interiorul lui Wade era altfel. Era cald pe dinafară și rece pe dinăuntru.

Înregistrasem, în gesturile lui cele mai insignifiante, o schimbare discretă, dar seismică: Wade obișnuia să mă privească îndelung, dar, în seara asta, își luase ochii de la mine ca să se uite la femeia aceea. Faptul că-mi tot spunea că sunt grozavă mi se părea fals pentru că, în rest, nu se comporta deloc ca și când aș fi fost grozavă. Înainte voia să ne sărutăm și în lift. Chiar și după nașterea copiilor. Chiar și anul trecut. Acum însă complimentele lui erau mai frecvente, iar sărutările deveniseră niște atingeri de buze fugare.

— Mă duc să verific mâncarea. Începe să se termine.

Wade m-a tratat cu încă un sărut din acela cu buzele înțepenite, s-a răsucit pe călcâie și a plecat după femeia aceea imposibil de sexy, fără să observe că eu observasem ce se întâmpla cu el.

6

Comportament bizar

Cu gura deschisă într-un urlet tăcut, am început s-o caut prin mulțime pe Caitlin, prietena și mâna mea dreaptă de la serviciu. Pe de-o parte speram să fi observat fuga soțului meu după fata splendidă, care mă ajutase la barul Tudor Room, iar pe de altă parte mă rugam să nu fi observat nimic. Până la urmă, am găsit-o, privirile ni s-au intersectat, iar Caitlin a sărit peste picioarele periculos de ademenitoare, în nuanța caramelului, ale lui Delsie și-a venit lângă mine.

— Care-i problema? În afară de petrecerea asta, firește, mi-a șoptit ea.

Părul ei blond și ondulat, tuns în stilul bob al anilor 1920, îi acoperea fața atunci când zâmbea.

— Sunt aici toți scârboșii obligatorii. Wade trebuie să fie foarte fericit.

— Da, i-am răspuns, străduindu-mă să rămân calmă, în vreme ce supravegheam holul, așteptând întoarcerea soțului meu sau a femeii aceleia. El e fericit din toate punctele de vedere.

Caitlin s-a încruntat văzându-mi expresia îngândurată.

— Dar tu nu ești. Ce s-a întâmplat?

Pur și simplu, nu m-am putut opri.

— Tocmai a dispărut pe hol cu o tinerică superbă, care, de-altfel, a fost foarte bună și generoasă cu mine în timpul întâlnirii cu Delsie. Sunt convinsă că

nu e nimic. N-ar... e doar băgat în priză astă-seară din cauza...

— Ah, n-ar face asta în casa lui.

Caitlin și-a încrucișat brațele la piept și m-a privit extrem de furioasă.

— Copiii nu sunt tot în zona aia?

Nu mă așteptasem ca temerile legate de infidelitatea soțului meu să-mi fie reactivate în seara respectivă. Când Wade călcase strâmb, *acea singură dată*, pretinsese că fusese „ignorat" și că se simțise „singur" și că făcuse o greșeală monumentală cu o asistentă foto de la *Meter*, în vreme ce eu o alăptam pe Lucy. Treaba asta aproape că ne-a scos de pe șine mariajul. Wade s-a jurat că *a fost o singură dată*. Și totuși, nu trecea nici măcar o zi de la Dumnezeu în care să nu-mi amintesc durerea pe care am simțit-o atunci când am realizat ce se întâmplase. Într-o seară, îl auzisem vorbind cu ea la telefon. Îi spunea ce chestii sexy voia să-i facă – vorbea în șoaptă, din baie, dar cu ușa puțin întredeschisă. N-a realizat că eram acasă și că-i ascultasem întreaga conversație. Eu îmi lăsasem să se prăbușească pe pat trupul postnatal fleșcăit și așteptasem să încheie apelul. Când m-a văzut, câteva minute mai târziu, nu putea să-mi spună nimic ca să mă facă să cred că nu era adevărat. Mi-a luat foarte mult timp chiar și să stau alături de el pe aceeași canapea.

Luni de zile după aceea, în fiecare seară, Wade a venit de la serviciu direct acasă, ca să mă convingă că totul fusese o „greșeală" și că înțelesese că fusese la un pas să distrugă totul între noi. Iar eu am ales să cred că totul era de domeniul trecutului, că-și scosese din minte astfel de porniri. Acum însă nu mai eram atât de sigură.

— Stai puțin. Mă întorc imediat. Trebuie să verific mâncarea, am mințit.

De ce mă abordase femeia aia la Tudor Room, de ce mă ajutase, de ce luase legătura cu mine din senin și atât de pe față dacă-și făcea de cap cu Wade? Ba chiar,

cu doar un minut în urmă, dăduse de înțeles, prin înclinarea capului înspre bucătărie, că se duceau împreună undeva, în partea din spate a apartamentului.

Ce naiba se întâmpla?

M-am prefăcut că intru în bucătărie relaxată, ca și când n-aș fi avut nici o apăsare, ca și când nu voiam decât să verific mâncarea. Acolo l-am găsit pe chelnerul-student umplând, cu frenezie, tăvi negre lăcuite cu aperitive fierbinți pe dinafară și reci pe dinăuntru. Nici urmă de Wade.

— Jim, l-ai văzut pe soțul meu?

— Scuze, dar sunt foarte ocupat cu...

Jim a clătinat din cap. În mod clar, era exasperat de efortul de a hrăni șaizeci de oameni cu un cuptor micuț și mult prea puține bunătăți ieșite din acesta. În plus, marijuana pe care o fumase înainte îi încetinea funcțiile executive.

Ușa de la spălătorie era închisă, dar, prin spațiul din partea de jos, se vedea lumină. *Imposibil.* Agitată, am verificat dormitorul nostru. Nici urmă de doi adulți. Înăuntru erau doar cei doi copii ai mei, care stăteau cocoțați în patul dublu, hipnotizați de televizor.

— Zece minute și după aceea trebuie să vă duceți în paturile voastre. Vă iubesc pe amândoi!

Cu inima frântă, m-am întors în sufragerie, acolo unde Caitlin mă aștepta în picioare, cu mâinile în șold, gata să mă ajute oricum ar fi putut.

— Unde sunt?

Prietena mea încercase să mă convingă de nenumărate ori să nu-l mai las pe Wade să stea atât de des până târziu în oraș, de vreme ce ieșise o dată pe arătură.

— Și să nu-mi spui c-ai verificat mâncarea. O să te ajut să dai de capăt situației ăsteia.

Caitlin părea chiar mai hotărâtă decât mine să-l surprindă pe Wade în ofsaid, ceea ce mi s-a părut puțin bizar.

— Cred că sunt în spălătorie, i-am spus, frământându-mi mâinile în vreme ce ochii mi se umpleau de lacrimi.

Am clipit ca să nu le las să mi se rostogolească pe față.

— E singura cameră în care nu am intrat.

— Nu se poate.

— Wade nu e la petrecere. Nici în bucătărie. Pe fereastră n-au sărit și nici copiii nu i-au învelit de culcare. Aia e singura cameră în care pot fi – și lumina e aprinsă înăuntru.

— Ești sigură că tipa nu e vreo scriitoare? m-a chestionat Caitlin. Poate că-l ajută să-și compună discursul?

— Sigur nu lucrează la *Meter*. E atât de sexy, încât ar trebui s-o pună pe copertă. Și oricum discursul ăla nenorocit i l-am scris eu deja.

— Apropo, când o să încetezi să mai faci asta? E un om în toată firea, cu zeci de scriitori la dispoziție...

— În spălătorie, Caitlin! *Acolo unde spăl hainele copiilor lui.*

— Dac-aș fi în locul tău, aș încerca să-i prind asupra faptului.

Caitlin a rostit cuvintele cu atâta înverșunare, încât a scuipat și câțiva stropi de salivă.

— Ar trebui să ne ducem acolo și să dăm ușa de perete.

— Nu noi, eu. Tu ești prea nesăbuită și-ai strica totul, i-am zis.

Prietena mea a încercat să protesteze, dar știa că aveam dreptate.

— Să nu lași oamenii să vină în partea din spate a casei. Trebuie să lămuresc problema asta.

Am pornit-o pe hol, după care m-am așezat pe un scaun de bucătărie. Ochii îmi ardeau din cauza umilinței pricinuite de ceva atât de nebunesc, încât nu putea să fie adevărat. Când chelnerul-student a dat să scoată o nouă tranșă de pateuri fărâmițate, acestea au alunecat și-au aterizat pe podea.

— E curat pe jos, i-am spus. Adună-le, pune-le pe tăvile alea lăcuite frumoase și servește-le invitaților, Jim.

— Pe bune, doamnă Crawford? Eu n-aș fi...

— Pe bune. Fă cum îți zic.

Eram atât de încordată, că nici nu mai puteam să respir, așa că am așteptat pe hol, într-un colț ascuns, holbându-mă la lumina de sub ușa de la spălătorie. Dacă soțul meu și fata aceea ieșeau împreună de-acolo, nu puteam să urlu la el în fața *ei* și a tuturor invitaților. Sau puteam? Trebuia să mă gândesc la o abordare care să mă pună pe mine în avantaj și să găsesc în mine o personalitate nouă, imperturbabilă, care să alimenteze acea abordare. Dacă nu perseveram, niciodată nu aveam să pot susține că „l-am prins cu mâța-n sac". S-ar fi considerat că nu era vorba decât de insinuări sau de informații la mâna a doua, care puteau fi ușor respinse. Apoi însă mi-am zis: de ce să se spună că bat câmpii dacă-l prind *pe el* asupra faptului? Răspunsul era simplu: fiindcă nu voiam să fie adevărat.

Tocmai când mă hotărâsem (în mod corect) că nu era nimic altceva de făcut decât să ciocăn, iar articulațiile degetelor strânse cu putere se aflau doar la câțiva milimetri distanță de ușa spălătoriei, o Lucy aproape adormită a apărut în bucătărie, îmbrăcată în roz, în cămașa de noapte de prințesă Disney, care de-acum se scămoșase, fiindcă, de doi ani, fetița insista că nu putea să adoarmă fără ea.

— Unde-i tati? a întrebat ea, frecându-se la ochiul stâng. Sunt gata pentru poveste.

— Iubito, trebuie să te duci la loc în pat. Dacă te învârți pe aici și te agiți, o să obosești foarte tare și...

Și-o să vezi cum îl surprind pe tatăl tău în flagrant delict.

Brusc, Blake s-a ițit în spatele surorii lui. Situația devenea periculoasă.

— Mamă, am *încercat* să-i spun să se bage în patul ei, dar n-a vrut să mă asculte. Trebuia *neapărat* să-l găsească pe tata.

— Nu-i nimic, Blake. Uite cum facem! Dacă tu-i citești lui Lucy *Angelina Balerina*, atunci eu o să pun povestea în contul lecturii pe care o mai aveai de făcut.

Am sărutat-o pe Lucy pe creștet, am răsucit-o pe picioare și l-am privit pe Blake care o ducea înapoi în camera lor. Mă întrebam dacă problema din spălătorie era într-adevăr atât de gravă pe cât părea, cum aveam să atenuez șocul copiilor?

— Allie! a strigat Murray.

Șeful meu intrase în bucătărie și desena cercuri uriașe prin aer cu brațele lui musculoase. Am observat pe mâna ca un trunchi de copac un ceas de dimensiunile unui puc de hochei. M-am uitat în spatele lui Murray, ca s-o cert pe Caitlin că-l lăsase să treacă în partea asta a casei, dar prietena mea nu se vedea pe nicăieri.

Când șeful s-a oprit să-și tragă sufletul, părul rar și pieptănat pe spate îi zăcea oarecum într-o rână.

— Allie, a șuierat el, luând un saleu cu cașcaval, pe care întâi l-a îndreptat către inima mea și apoi și l-a îndesat pe gât cu centrul palmei, unde mă-sa e bărbată-tu?

Am ridicat din umeri. Murray și-a așezat cotul pe insula din bucătărie, expunând petele de transpirație care se lățeau peste cutele cămășii de un albastru-închis. Chelnerul de la Columbia nu reușea să așeze destul de repede pe tava din fața lui ultimele pateuri cu spanac și găluștile proaspăt prăjite, astfel încât să bată ritmul cu care mâna lui Murray se ridica de la tavă la gură, de la tavă la gură: mișcarea era mai rapidă decât aceea cu care o broască adevărată ar fi prins cu limba din zbor o muscă.

Hălpăind încă vreo câteva pateuri, șeful mi-a scuipat în ureche următoarele:

— Delsie zice că ești fantastică! Discursul pe care i l-ai ținut a funcționat și acum e extrem de fericită că tu te ocupi de textele ei pentru marele eveniment media la care...

— Îți mulțumesc, Murray, dar trebuie să mă ocup de petrecere.

Și cu asta am plecat și m-am ascuns pe hol, ca să pândesc cum avea să iasă Wade din spălătorie.

Și apoi s-a întâmplat inimaginabilul. Șeful meu a întors ochii către ușa spălătoriei, a văzut lumina de dedesubt și a pornit-o într-acolo, înspre încăperea în care era posibil ca soțul meu să facă sex cu amanta. Murray a început să bubuie în ușă cu palma. Cu asta, m-a uns pe suflet, slăbiciunea pe care o aveam pentru el a devenit și mai intensă.

— Wade, idiot nebun ce ești! Ești aici? Vreau să toastez în onoarea curului tău fabulos!

Murray a zgâlțâit clanța. Ușa era încuiată.

— Ies imediat, Murray. Trebuie doar să termin ceva, aici..., a strigat Wade dinăuntru cu nonșalanță, ca și când n-ar fi fost pe punctul să explodeze în gura voluptuoasă a unei tinere.

După încă douăzeci și două de secunde lungi – știu pentru că le-am numărat –, Wade a apărut cu nasul în vânt, ca și când nu avea a-i da socoteală lui Murray sau propriei soții cu privire la ciudatele lui matrapazlâcuri. Numai că eu am detectat în postura lui o ușoară furie. Nu putea să fi fost încântat să dea de Murray de partea cealaltă a ușii – sau de faptul că fusese nevoit să-și grăbească explozia.

— Ești bine?

Murray l-a pocnit pe spate cu putere, lăsându-i pe cămașă firimituri de pateu și pete de grăsime de pe degete.

De la șase metri mai încolo, în lungul holului, am încercat să trag cu ochiul spre spălătorie, însă Wade a închis ușa cu grijă, după care l-a împins pe Murray în direcția petrecerii.

Soțul meu nu m-a văzut.

— Da, doar ceva... a trebuit să mă duc să iau... ah, nu contează, ce naiba-i cu tine, Murray?

Apoi Wade s-a întors către chelner mult mai agresiv decât ar fi fost cazul.

— Cum pot să obțin și eu ceva de băut aici?

La baza părului, care începuse să i se retragă ușor de pe frunte, am văzut cum i-au apărut broboane de sudoare. Era clar enervat.

— Mă ocup imediat, domnule, i-a răspuns Jim, netezindu-și tivul boțit al jachetei negre.

Asta era ceea ce lipsea: jacheta lui Wade.

Fără să mai aștepte băutura și fără să-mi remarce prezența, Wade l-a luat pe Murray pe după umeri și a început să-i povestească una din istoriile lui seminăscocite. Șeful meu a început să râdă, iar soțul meu și-a continuat relatarea plină de șarm în mijlocul zumzăitului din încăperea alăturată, care atinsese o cotă de o mie de decibeli.

7
Nedumeriri de soție

Am rămas bătând darabana cu degetele pe zidul din spatele meu. Așteptam ca domnișoara Pantofi de Reptilă să iasă din spălătorie. Încercând să mă decid cum să procedez, am simțit cum fierea îmi urca până în gât. Ce să fac? Să dau buzna în sufragerie și să-l întreb pe Wade direct ce însemnau toate astea? Oare era faptul că-mi spunea tot timpul că sunt *atât de grozavă*, deși aproape nu mai făceam sex deloc, un indiciu clar că era îndrăgostit de altcineva?

Mi-am făcut curaj să mă duc din nou la ușa spălătoriei, dar, tocmai când am ajuns, aceasta s-a deschis singură. Și-n prag a apărut femeia de la Tudor Room, cu părul ei perfect coafat și cu buzele cărnoase acoperite cu gloss, într-un strat îmbelșugat, dar perfect desenat, care nu dădea nici cel mai mic semn că tipa ar fi făcut gimnastică sexuală cu limba cu doar câteva minute mai devreme. Femeia s-a uitat la mine cu o privire liniștită și elegantă.

Deși fumegam de nervi, am simțit cum mi se frânge inima din pricina frumuseții acelei tinere și a ceea ce trebuia să însemne frumusețea ei pentru soțul meu.

— Ce naiba s-a întâmplat aici?

Și atunci tipa a făcut un gest inimaginabil – mi-a întins mâna.

— Jackie Malone.

— Ce nai...

Ochii mi-au fugit către spațiul gol din spatele ei.

— Wade e numai al tău, mi-a spus ea cu o privire directă. Nu e ceea ce crezi. Probabil că n-o să mă crezi acum, dar am intrat acolo pentru tine. Căutam ceva și el m-a surprins.

I-am studiat hainele în căutarea unor indicii c-ar fi făcut sex pasional, cu nenumărate pipăieli. A trebuit să recunosc că arăta complet nesifonată. Iar în spatele ei nu vedeam decât rufe frumos împăturite și nu miroseam decât parfumul detergentului pudră – nici urmă de aromă de sex, nici urmă de deranj.

— Vrei să spui c-ai stat doar tu și cu soțul meu încuiați într-o cameră? Că eu trebuie să cred că nu s-a întâmplat nimic?

— Da. Nimic. Și mai important...

Tipa a făcut o pauză și m-a prins cu mâna de braț. Apoi a continuat:

— Ceea ce o să-ți spun nu o să sune deloc verosimil, dar va trebui să ai încredere în mine.

Mi-am smuls brațul din mâna ei și i-am șoptit printre dinți.

— Să am încredere în tine? Tocmai ai petrecut ultimele zece minute încuiată în spălătorie cu soțul meu, care abia ce-a ieșit de-aici.

— Ți-am spus. Căutam ceva care are legătură cu bărbații din sufragerie, ceva despre care tu nu știi nimic. Ceea ce fac ei o să-ți ruineze finanțele, stabilitatea, probabil c-o să-ți mănânce tot ce ai agonisit. În orice caz, nu ești deloc în siguranță. Nu s-a întâmplat nimic sexual aici. Wade a intrat și m-a prins căutând ceva în haina lui.

Apoi tipa m-a tras în spălătorie.

— Ce căutai? Și spune-mi care-i treaba cu fisele de cazino pe care le aveți amândoi, i-am cerut aruncând o privire către hol, ca nu cumva Wade să se întoarcă.

— Fisele de cazinou nu înseamnă nimic.

Pentru o clipă, Jackie mi s-a părut vulnerabilă, iar eu am interpretat impresia asta ca pe un semn că, de fapt, fisele respective nu reprezentau nici pe

departe doar un element de recuzită inofensiv în jocul pe care îl juca, oricare ar fi fost el.

— Am fost amândoi în Atlantic City. Asta-i tot. Mai devreme, din hol, l-am văzut scoţându-şi haina aici, aşa că am venit încoace, crezând că aş putea să găsesc...

— Allie?

Am auzit-o pe Caitlin înainte s-apuc s-o văd păşind furioasă către noi, cu fusta scurtă întinsă aproape să pocnească peste pulpele ei ferme şi micuţe ca de gimnastă. Platformele groase ale încălţărilor îi duduiau răsunător pe podelele mele. Caitlin era prietena mea apropiată, dar era mult prea zgomotoasă ca s-o introduc în scena respectivă. Aşa că am înaintat în bucătărie şi-am trântit uşa de la spălătorie în spatele lui Jackie cu atâta putere încât m-am întrebat dacă nu cumva îi retezasem nasul.

— Nu acum, Caitlin.

Prietena mea era la doar câţiva centimetri de mine.

— Totul e în regulă? Wade e în sufragerie, unde tuturor bărbaţilor le curg balele după manechinele alea sexy, iar soţul tău pare şucărit. V-aţi certat?

— Poţi să te întorci, te rog, la petrecere?

Caitlin şi-a încrucişat braţele şi şi-a înfipt picioarele în stilul mexicanilor care se pregătesc de o luptă cu pistoalele.

— Allie, te cunosc şi-mi dau seama că-mi ascunzi ceva.

Apoi prietena mea s-a uitat înspre uşa închisă.

— Ai găsit-o?

— M-am înşelat, i-am răspuns, răsucind-o pe călcâie şi împingând-o către invitaţi. Du-te şi vezi, te rog, ca Wade să nu-şi pună mâna pe fundu' cuiva.

— Cu plăcere, a fost răspunsul lui Caitlin, care jubila la gândul că avea şansa de a-l prinde pe soţul meu cu mâţa-n sac.

După plecarea lui Caitlin, am deschis uşa şi m-am strecurat în spălătorie ca să-mi continui interogatoriul.

— Ascultă, trebuie să știu câteva lucruri, în afară de răspunsul la întrebarea cea mai evidentă: ce căutai aici cu Wade? Cine ești tu? De ce m-ai ajutat cu Delsie? Ce căutai? Ce face Wade și cu cine, astfel încât să ne mănânce toate economiile, după cum pretinzi?

În ciuda tuturor suspiciunilor mele, în adâncul lobului frontal, îngăduiam posibilitatea că femeia spunea adevărul.

— Nu cine. *Ce*. Documente și fotografii, mi-a spus ea scurt, continuând să cântărească, deși, în același timp, scana podeaua. Sau un flash drive, batonașul ăla care intră în lateralul calculatorului.

— Știu ce-i ăla un flash drive. Cine naiba ești tu, de fapt?

— Ți-am spus. Eu sunt Jackie.

M-am sprijinit de uscător, ținându-mi cu o mână capul care îmi pulsa.

— Nu mai face pe drăguța. Te-am prins asupra faptului cu soțul meu. Toată chestia asta cu „încerc să te ajut" mi se pare că e strategia ta ca să scapi cu fața curată. Dar, recunosc, e o strategie creativă.

Am fost uluită că am rostit cuvintele astea fără să-mi tremure vocea. Odată ce simt că sunt pe punctul să plâng, toată duritatea mi se evaporă instantaneu.

Jackie a început să împăturească hainele care se împrăștiaseră pe jos.

— Îmi pare rău. Știu că e o situație tulbure și că e foarte greu de crezut, dar îți jur pe viața mea că nu te mint absolut deloc.

Dintr-odată, tipa părea cu cinci ani mai tânără.

Am oprit-o din împăturitul pe fond nervos cu o atingere pe mână și-am privit-o în ochi.

— Ce fel de documente și fotografii?

Luam în considerare vaga posibilitate că ea și Wade nu făceau nimic „rău": părul ei era mult prea perfect, bluza mult prea nesifonată, gloss-ul de pe buze mult prea intact.

— Vino mâine, pe la cinci, la barul de la Tudor Room, mi-a spus ea calmă, dar cu o sclipire dură în ochi. Nu trebuie să spui nimic despre asta, dar dacă găsești ceva nou printre hârtiile lui sau dosare care par că n-ar trebui să...

Femeia și-a notat numărul de mobil pe un ambalaj de gumă pe care îl avea în geantă, apoi mi l-a dat.

L-am îndesat în buzunar, fericită că aveam o modalitate să o contactez în cazul în care descopeream vreo dovadă că ea și Wade erau împreună. Puteam să mă folosesc de hârtia aia ca să-mi confrunt soțul.

— Care n-ar trebui să fie cum? am chestionat-o pe un ton dur și furios. Omul e ziarist, e redactorul-șef al unei reviste de interes general. Ar putea să aibă pe birou orice fel de documente, despre orice soi de poveste de pe pământul ăsta. Despre vedete de cinema, războaie juridice, corupție politică. De unde naiba să știu eu... ce e periculos? Eu plătesc facturile și toți banii sunt la locul lor..., i-am șoptit. La ce dracu' te referi? Și chiar dacă aș găsi ceva, nu ți-aș arăta ție. Asta ca să știi. Wade e soțul meu. Tu ești o necunoscută.

Tipa mi-a vorbit într-un fel care mă obliga să nu-mi mai astup urechile, oricât de mult aș fi vrut să o fac.

— Ascultă-mă cu atenție. Treaba asta durează de mult mai mult timp decât îți imaginezi tu. Și n-o să pricepi niciodată cum s-a întâmplat, fără ajutorul meu.

Pe bune?

După care frumoasa a adăugat:

— Și ca să știi: nu mie mi-a tras-o în spălătorie, ci *ție*.

8
Pe marginea abisului

Jackie Malone știa mult prea multe despre Wade. Rotițele din creier mi se învârteau la viteză maximă. *Chestia asta, relația lor – indiferent de natura ei –, dura deja de multă vreme.* Când femeia s-a întors la petrecere, expunându-și gambele subțiri, ca de armăsar, și sclipirea roșie a tălpilor de la pantofii cu toc înalt, nu m-am putut abține să nu mă holbez, învinsă, la cel mai fantastic fund pe care-l văzusem vreodată.

Nu ei i-a tras-o în spălătorie, ci – într-un fel sau altul – mie?

Dorindu-mi să fi existat o pastilă care să-mi facă picioarele să-mi crească mai lungi, m-am dus în dormitor să mă liniștesc puțin și să decid ce aveam să fac în continuare. După ce mi-am turnat în ochi suficient Visine și mi-am stropit obrajii împurpurați cu apă rece, m-am întors în sufragerie. Jumătate dintre invitați dispăruseră. Jackie nu se vedea pe nicăieri. Cei rămași își luau și ei hainele și o porneau înspre ieșire. Caitlin era cufundată într-o discuție cu o stilistă înaltă, atât de slabă încât semăna cu o insectă din aceea numită călugăriță.

Când, în sfârșit, Wade mi-a observat expresia, s-a scuzat față de o superbitate de model, o rusoaică pe nume Svetlana, și s-a grăbit către mine.

— Hei, să nu crezi că nu știu cât de exasperante sunt petrecerile astea pentru soție.

M-am uitat la el chiorâș. Soțul meu chiar credea că eram supărată din cauza pateurilor.

— Murray și Max Rowland vor să mergem în Atlantic City. Eu n-aș prea vrea să mă duc, dar – Wade a ridicat din umerii lui frumoși, ca un pion dispus să facă orice i se cere – așa ar trebui.

— Wade, trebuie să te întreb ceva, i-am spus, cu vocea destul de tremurată încât, dacă ar fi vrut, ar fi sesizat-o.

Dar n-a vrut.

— Wade! Mută-ți fundu'-ncoace! i-a urlat Murray nerăbdător, bătând în perete din interiorul liftului.

Wade i-a făcut semn că vine imediat, apoi s-a întors către mine și mi-a zis:

— Hei, putem să vorbim mâine? Trebuie să plec. Murray are cincisprezece clienți în Atlantic City, care vor să cumpere spațiu de publicitate, sunt niște tipi babani și trebuie...

Nici măcar nu se uita la mine.

— Cine era femeia? Îmi spui asta și poți să pleci.

— Care femeie? m-a întrebat el, ca și când l-aș fi întrebat de o girafă mov apărută în casa noastră.

— Wade! A... FOST... O... FEMEIE... ÎN... SPĂLĂTORIA... NOASTRĂ. Am văzut-o ieșind de-acolo după tine.

— Of, Doamne! E doar o femeie care vine des la Tudor Room. Avea niște hârtii pentru un eveniment de care încearcă să se ocupe, iar eu le aveam în buzunar și nu știu, voia...

— Ați fost acolo cu ușa închisă.

— Wade! a răcnit Murray de-acum înfuriat.

— Iubito, știu că pare ciudat. M-am gândit doar că e mai bine să discut cu ea între patru ochi ca să nu-ți trezesc suspiciuni, fiindcă știu că te superi când, uneori, sunt femei frumoase în preajma mea. Îmi pare foarte rău! Tactica mea a generat exact efectul contrar. Tipa nu voia decât un sfat despre cum să procedeze cu un client și eu... trebuie să plec. Te iubesc.

Și-a fugit pe ușă. Iar eu știam că, în felul ăsta, nu aveam să scot nimic de la el.

Caitlin s-a uitat în spate, către mine, și-apoi a venit într-un suflet. Eu strângeam din jurul barului

șervețele fucsia nefolosite și le așezam într-un teanc ordonat. Făceam orice numai să-mi ocup timpul cu ceva.

— Nu te superi dacă plec și eu acasă, nu-i așa? m-a întrebat prietena mea, căutându-mi privirea ca să găsească vreun indiciu despre ceea ce se întâmplase. Ești OK?

— Da, i-am răspuns, închipuindu-mi-o pe Jackie Malone cu picioarele încolăcite în jurul soțului meu, în elicopterul lui Max Rowland, care se îndrepta spre Atlantic City, spre cazinoul Borgata. A fost doar o alarmă falsă.

Patru minute mai târziu, când liftul s-a închis, în sfârșit, în urma celor doi studenți drogați de la Columbia, am închis ușa și mi-am lipit capul de ea, știind că soțul meu avea să nege absolut totul.

Cu privirea și judecata încețoșate din cauza lacrimilor, m-am dus spre colțul de lucru al lui Wade și-am răscolit febril printre toate hârtiile cu care soțul meu avusese vreodată de-a face. N-am găsit nimic neobișnuit, cu excepția durerii din inimă care-mi dădea de știre că noi doi ne îndreptam rapid către ceva deloc bun.

După încă o oră, m-am prăbușit pe canapeaua din colț. Mă simțeam învinsă și luată de fraieră stând așa cu o fotografie făcută ghem în mână. Era o fotografie cu mine și Wade din seara în care ne cunoscuserăm. Când am găsit-o, am boțit-o în pumn și-am aruncat-o în coșul de gunoi din celălalt colț al camerei. Adoram poza aia. Era alb-negru și fusese făcută la puțin timp după o proiecție de film. Stăteam de vorbă doar de vreo zece minute, dar își sucea gâtul după mine de parcă ar fi fost complet vrăjit de prezența mea. Recuperasem fotografia din coș și acum o netezeam pe o carte mare pe care o țineam în poală. Apoi am început să mă uit la ea, să mă uit la noi.

După care am stat să urmăresc cum luminile pâlpâitoare ale lumânărilor de pe pervazul ferestrei s-au

contopit într-una singură. Mi-am spus singură că, la serioasa vârstă de treizeci și patru de ani, trebuia să mă maturizez și să încep să dau piept cu realitățile pe care nu voiam să le accept. Un singur lucru nu avea să se schimbe niciodată: eu aveam să-l acuz pe Wade, iar el avea să iasă pe ușă ca să cucerească și să seducă lumea. Problema era asta: că soțul meu se pricepea mult prea bine la chestia asta cu seducția și că era incapabil să reziste în fața abundenței de posibilități.

Fotografia din mâna mea tremurândă fusese făcută în seara în care Hillsinger Consulting lucra pro bono ca să promoveze un proiect în beneficiul veteranilor de război. Lansam o micuță capodoperă, un documentar și o serie de cărți despre al Doilea Război Mondial, care, în iarna următoare, aveau să câștige mai multe premii. Cu toți ziariștii pe care îi convinsesem să vină, atmosfera din sală era radioactivă.

La un moment dat, când toți ne savuram succesul, Murray mi l-a prezentat pe viitorul meu soț, după care a plecat în holul cinematografului, ca să se delecteze cu laudele câștigate datorită eforturilor mele: adusesem la acest eveniment toate persoanele importante din New York. Eu și Wade ne-am cufundat în conversație, până când am fost treziți de tipul care încerca să înșface ultimele floricele de porumb oferite gratis. În această primă fotografie a noastră, acum mototolită, am fost surprinși în timpul mersului, cu ochii ațintiți unul către celălalt, parcurgând culoarul ca și când am fi fost deja un cuplu.

Însoțindu-mă afară din sala de proiecție și ieșind în marea de invitați, Wade s-a mișcat cu un șarm stângaci, care mi-a arătat o timiditate tandră, pe care însă, de atunci, n-am mai văzut-o niciodată la el.

— Probabil că ți-e foame după ce-ai organizat un eveniment așa de mare, nu? m-a întrebat el, iar eu i-am confirmat cu o înclinare din cap. Putem să luăm o masă alături, la Gotham. Asta dacă nu preferi barul.

Îmi plăcea felul în care se simțea mâna lui pe spatele meu, în timp ce mă ghida prin sală. Wade

era destul de înalt pentru mine și subțirel – avea o structură complet diferită de cea a lui James, sufletul meu pereche de o viață, pe care aveam să-l părăsesc pentru Wade și care, la momentul acela, se afla de unsprezece luni într-o campanie de vaccinare a copiilor din Asia de Est.

La drept vorbind, mie nu-mi prea plăceau tipii slăbuți, dar mă gândeam că de Wade aș fi putut totuși să mă îndrăgostesc. Avea niște umeri puternici, care inspirau încredere, ceea ce mă ajuta. Iar părul lui lung și blonziu mă făcea să cred că ar fi putut să fie un bărbat cool, asemenea celor de la docuri, alături de care crescusem. Pe de altă parte, Wade era și un cunoscător al cutumelor urbane, deci în persoana sa se îmbinau toate trăsăturile pentru care îmi părăsisem sătucul de la malul mării. Orașul și sofisticații lui locuitori erau acolo ca să mă salveze, iar eu aveam toată disponibilitatea din lume. În plus, mă străduiam să fiu cât mai celibatară cu putință, având în vedere că James plecase să descopere lumea în loc să-mi descopere mie trupul.

Pătrunseserăm sub lumina strălucitoare din restaurantul Gotham, un loc în care pulsa acea energie aprigă a New York-ului, pe care ajunsesem s-o ador. O haită de muritori aștepta la bar – directori de fonduri de investiții, manechine, editori de modă gay și extraordinari, toți arătând perfect demni de a primi orice masă în orice restaurant din New York. Cu toate acestea, gazda ne-a trecut rapid pe lângă ei și ne-a dus într-un colțișor romantic, decorat cu o lumânare roșie și un buchet de maci mov de bun gust. Trei persoane au încercat să-i capteze atenția lui Wade în drumul nostru către masă.

— Ce vor? l-am întrebat, ca și când n-aș fi priceput de ce oamenii aceia ar fi vrut să stea de vorbă cu el.

Pe vremea aceea, revista lui era în culmea popularității, așa că n-am văzut nici un motiv pentru care să-i gâdil egoul lui Wade.

Acum îl pusesem în postura în care acel Wade Crawford, despre care auzisem vorbindu-se atât de mult, trebuia să se laude. Era și un mic test: putea să fie discret cu privire la locul pe care îl ocupa pe stâlpul totemic newyorkez sau putea să fie unul dintre tăntălăii ăia nesiguri, de care eu și Caitlin râdeam cu poftă – indivizii ăia care se simțeau obligați să-și sublinieze talentele cu un marker galben.

— Presupun că vor să apară în revistă, mi-a răspuns el, trăgându-mi scaunul și oferindu-mi șervetul. Poate cred că asta o să-i ajute în carieră. Cine știe?

O atitudine acceptabilă. Fusese sincer, dar fără să se împăuneze.

Înainte să purcedem la întâlnirea noastră neplanificată, un șmecheraș de vreo treizeci de ani, într-un costum lucios Hugo Boss, s-a lipit de masa noastră și l-a bătut pe Wade pe spate cu destul de multă putere.

— Hei, puștiule, ai primit cartea? Deja am scos-o la vânzare la Hollywood. Îți zic, e o combinație între *Furtuna perfectă* și *Vis împlinit*. O cursă nebună în jurul lumii care...

— Joe, am primit-o. Și-am priceput.

Wade i-a făcut cu ochiul lui Joe, care, am bănuit eu, era un agent.

— Și știi ceva? a continuat Wade, înclinând capul către mine, și pe mine mă interesează, dar acum sunt ocupat cu ceva.

Apoi companionul meu a bătut palma cu agentul și, înainte ca omul s-apuce să mai spună ceva, i-a întors spatele.

În timpul conversației noastre neîntrerupte din acea noapte, Wade m-a ascultat cu mare atenție, fixându-mă cu ochii lui superbi, în nuanța alunei, țintuindu-mă cu o expresie fantastică, expusă pe chipul lui ca sculptat – arăta ca și când ar fi fost complet vrăjit de mine.

— Așa că tocmai am comandat un articol despre o companie din Texas, care i-a tras în piept pe foarte

mulți oameni, mi-a comunicat el în timp ce se chinuia să pescuiască o măslină de pe fundul paharului. Au manipulat prețul energiei în toată California prin...

Mi-am lăsat capul pe braț, mimând o expresie dezgustată.

— Corupție pentru 400 de dolari. Și răspunsul este: Ce e Enron?

— Deci știi de...

Am râs relaxată și fericită.

— Wade, îmi face mare plăcere să iau cina cu tine, dar, pe bune, tu chiar ți-ai pus toate cărțile pe masă.

— Cum adică? m-a întrebat el nedumerit, ceea ce – cu toate că nu-l cunoșteam aproape deloc – mi-am dat seama că era un sentiment nou pentru el.

— E clar că, până azi, ai ieșit numai cu femei care nu pricep cu ce te ocupi tu. Nu trebuie să fii așa de surprins c-am auzit de Enron. Povestea asta ține de o săptămână prima pagină a *New York Times*. Și, apropo, ești cam în urmă cu subiectul.

— Încercam doar să...

— Știu, ai fost politicos, dar, cum ți-am mai zis, ar trebui să fii un îngeraș Victoria's Secret ca să nu fi auzit de Enron.

Wade a izbucnit într-un râs zgomotos și m-a privit de parcă ar fi urmat să-mi ceară mâna chiar atunci.

— M-ai prins, mi-a spus el cu un zâmbet strengăresc în colțul gurii.

Sânii mei mici și picioarele scurte nu mă prea recomandau pentru rolul de îngeraș Victoria's Secret, material cu care Wade părea să se fi obișnuit, dar i-am dat înainte.

În ciuda reputației pe care o avea, de persoană cu putere și influență, pe parcursul cinei nu l-am surprins pe Wade scanând încăperea decât de două ori. Și, cu toate că pentru el acesta era probabil un record în ceea ce privea efortul de a se abține, partenerul meu s-a ridicat de la masă o singură dată și atunci doar ca să salute un grup de personaje tinere de la Hollywood.

— Îmi pare rău, a spus el când a revenit. N-am crezut că-n seara asta o să fiu nevoit să lucrez, dar, uneori, trebuie să mă și curvăsăresc puțin. Tocmai am încercat să-l conving pe un idiot de la Hollywood că trebuie să apară pe coperta mea și nu la *People*.

Wade părea un mic disperat, ca și când ar fi considerat acea strategie de păcălire un afront personal. Era limpede că egoul lui avea o singură țintă: pe cine să mai antameze pentru revistă. Se comporta ca o amfitrioană care se agită din cauza listei de confirmări ale invitaților la petrecere.

— Și a înghițit gălușca?

— Nu sunt sigur. Cruda realitate e că acum, în mare parte din timp, sunt obligat să pup în fund o groază de cretini ca să obțin ceea ce vreau de la ei.

— Dar înainte de a pupa idioți în fund ce făceai?

Replica asta nu i-a picat tocmai bine.

— Știi, e trist, dar aproape toată ziua așa mi-o petrec. Deși, cândva, lucrurile stăteau cu totul altfel. Când am început să lucrez, aveam douăzeci de ani și am fost angajat la *Boston Globe*. Acolo se practica un jurnalism mult mai combativ și credeam că asta aveam să fac pentru totdeauna. Acum nu că vreau să pozez în marele corect, dar, pentru un ziarist, subiectele cele mai grozave sunt alea care au de-a face cu expunerea politicienilor sau a infractorilor corporatiști – din astea ne hrănim cu-adevărat sufletele.

— Și de ce ai plecat de-acolo?

— Am început să scriu materiale mai ample pentru reviste și apoi mi s-a oferit primul post de redactor. Șansa de a urca pe scara ierarhică era mult prea ispititoare ca s-o refuz.

— Și așa ai ajuns să duci dorul știrilor serioase?

Brusc, Wade s-a înțepenit de spate, ca un fel de compensație pentru ceva ce greșise de curând.

— Știi cum te îndepărtează viața de țelurile tale chiar fără să-ți dai seama? Aș putea spune că, lucrând la *Meter*, am un alt fel de influență, dar nu mai simt

că operez, în adevăratul sens al cuvântului, cu ştiri. Am posibilitatea să aleg oamenii importanţi pe care să-i investighez şi, uneori, avem şi articole cu ştiri serioase, cu semnificaţie, însă sunt implicat, mai mult decât am crezut vreodată, în chestii care ţin de celebrităţi. Realitatea e că, pentru astfel de oameni, o poză pe coperta *Meter* poate să însemne c-au dat lovitura. E un moment important în cariera lor. Punct.

Wade a sorbit din băutură şi s-a uitat la mine cu o privire stranie, ca şi când aş fi fost poate prima femeie cu care ieşise în ultima vreme şi cu care putea să vorbească. Îi plăcea de mine. I se citea asta pe faţă.

— Nu vreau să spun că eu sunt cel important. Revista e importantă. Adică e important să fii publicat alături de materiale mai serioase despre filme, scandaluri din înalta societate sau chestii senzaţionale din lumea literară. Pur şi simplu, pentru puştiul ăla de-acolo, e o ocazie uriaşă, iar el mă obligă să insist, când, în mod normal, alţii insistă pe lângă mine. Da, am intrat în presă ca să scot la lumină personajele negative, dar acum, că sunt redactor-şef, slujba mea depinde de ceea ce contează, trebuie să mă concentrez pe nevoile revistei, iar revista are nevoie de dilii celebri, a concluzionat el, clătinând din cap.

— Te deranjează faptul că trebuie să te „curvăsăreşti"?

Wade m-a privit direct în ochi.

— Vrei să ştii adevărul?

— Sigur.

Nici n-am îndrăznit să clipesc.

— Hai să spunem aşa: nu-mi place să pierd, mi-a răspuns el şi şi-a întins braţele aproape până la mine în capătul celălalt al mesei. Şi-mi place să cred că sunt, mai degrabă, o curtezană de înaltă clasă decât o curvă de doi bani.

Am vorbit până târziu în noapte. Am fost uimită să constat că eram capabilă să-i ţin piept unui

redactor-șef cultivat și cu zece ani mai în vârstă decât mine. Da, mă simțeam ca un impostor, așa cum mă simt deseori chiar și azi, când cunosc oameni noi, dar, în același timp, simțeam că bărbatul acesta avea nevoie să fie îmblânzit. Lui Wade îi plăceau perspectivele mele, îi plăcea să-l pun la punct și îi plăcea că, în sfârșit, nu mai trebuia să se comporte ca un bou arogant. Am încercat să fac munca mea de PR, pentru Murray, să pară mai complexă, că mă ocupam nu doar cu organizarea de evenimente – așa cum făceam pe-atunci. Wade era interesat de munca mea, dar și mai interesat era să-mi explice în ce consta munca lui.

În vreme ce el se obișnuia rapid cu ideea că, în sfârșit, întâlnise o femeie atrăgătoare, căreia îi păsa de lumea lui alcătuită din știri pe bandă și bârfe, eu am realizat că îmi plăcea de acest Wade Crawford care stătea în fața mea. Că Wade Crawford îmi satisfăcea o nevoie, că mi se potrivea așa cum un dop pătrat se potrivește într-o gaură pătrată. Entuziasmul lui față de viață și muncă avea să-mi atenueze pierderile: tata, pe care îl pierdusem într-un avion prăbușit de o furtună de zăpadă neașteptată, și James, pe care îl pierdusem din pricina obsesiei lui arzătoare de a salva toți copiii din cealaltă parte a lumii.

În noaptea aceea, New York-ul sclipea împrejurul nostru, așa cum se întâmplă când spontaneitatea își joacă perfect rolul. După cină, Wade m-a dus la două petreceri din centru – încăperile erau pline cu fum de țigară și scriitori. Într-o zi, speram să fiu și eu asemenea prietenilor lui scriitori, care scriau articole lungi pentru reviste sau cărți pe care și le extrăseseră din adâncul sufletelor. Din orice unghi l-aș fi privit, era limpede că nesecata *joie de vivre* a lui Wade era mai mult decât contagioasă. Bărbatul acesta era extraordinar de amuzant și cu multe oportunități de evadare, ba chiar de schimbare.

Spre dimineață, Wade m-a lăsat în pragul casei, după ce m-a sărutat tandru pe buze. Apoi a dispărut

în lucirea roșiatică a zorilor abia mijiți. În vreme ce-l urmăream cum se îndepărta țopăind, nu mă puteam gândi decât că Wade avea aceeași energie și încredere în sine ca tati. Iar asta îmi plăcea foarte tare.

Am aruncat fotografia pe măsuță, cu inima strânsă. Am continuat să triez hârtiile de pe birou, căutând ceva care, în viziunea unei fete, putea fi categorisit drept „periculos", dar și vreun indiciu cu privire la sentimentele soțului meu față de aceeași fată. N-am găsit nici bonuri de casă pentru bijuterii, nici facturi pentru șederi în hoteluri elegante din South Beach, nici fotografii frivole și compromițătoare. Oare era posibil ca suspiciunile mele de nevastă să fi fost neîntemeiate? Oare Jackie încercase sincer să mă ajute la bar? *Și* în propria mea spălătorie?

În colțul de lucru al lui Wade n-am găsit decât fotografii cu vedete amestecate printre proiecte jurnalistice la care știam că lucra – vânzători de cocaină din Tijuana, fotografii ale unor cunoscuți CEO americani la o conferință exclusivistă din Munții Stâncoși și o primă versiune a unui articol despre o crimă din Argentina, care era legată de nepotul unui fost ofițer nazist SS – dar nimic care să-mi pară secret sau imoral. Pe de altă parte, toate documentele alea puteau fi considerate secrete și imorale, dar asta era natura muncii lui Wade: trebuia să găsească povești neplăcute, care să atragă oamenii.

Și apoi, ceva ascuns într-o carte din sertarul din partea dreaptă a biroului – un raport anual de companie despre procesoare Luxor – mi-a atras atenția. Luxor, o companie IT în dezvoltare, nu era genul de subiect șocant pe care Wade l-ar fi selectat în mod normal. Hârtiile alea îmi păreau suspecte tocmai pentru că erau atât de banale. Oare soțul meu investea finanțele unei alte persoane? Singurul lucru pe care orice nevastă, într-o situație obișnuită, ar fi considerat normal să-l vadă pe biroul soțului ei – un raport anual de companie – mie mi se părea tulburător de anormal.

Descoperirea mă zguduise într-o asemenea măsură încât am netezit ambalajul de gumă pe care-l ținusem în buzunarul de la spate și i-am trimis lui Jackie un SMS.

EU: *Sunt Allie. Acesta e numărul lui Jackie?*

Cam după treizeci de secunde, am primit răspunsul:

Ai găsit ceva?
EU: *Nu. Absolut nimic.*
JACKIE: *Putem să ne vedem? Mâine, Tudor Room?*

Să mă întâlnesc cu o femeie pe care aș fi vrut să o fac să dispară de pe fața pământului? Problema era că admonestarea pe care mi-o livrase când ieșise din spălătorie încă îmi răsuna în urechi și, înainte ca tipa s-o ia pe coajă, trebuia să aflu la ce se referise. Apoi am înghețat. Era mult prea devreme. N-ar fi trebuit s-o contactez. Nu știam ce fusese în mintea mea când, cu atâta nesăbuință, îi trimisesem acel mesaj.

EU: *Mâine nu pot. Am vrut doar să fiu sigură că ăsta e într-adevăr numărul tău.*

Imediat am căutat-o pe Google, dar n-am putut să găsesc absolut nici o informație despre ea. Nu lăsase nici un fel de amprente virtuale.

Simțeam un singur lucru: că Jackie Malone își folosea puterea de seducție ca să-i împingă pe bărbați în prăpastie. În schimb, ce făcea cu acea putere, după ce victimele ei se prăbușeau, nu aveam habar.

9
Singura soluție: munca

O săptămână mai târziu, stând la birou, am simțit că lumina rece a zilei îmi limpezise creierul. Mă străduiam din răsputeri să mă concentrez asupra ecranului din fața mea, în care era deschisă o pagină goală – doar cursorul pulsa ca un curtezan nerăbdător. Cel puțin, asta era ceva ce-mi aparținea *numai mie*, nu era o însărcinare scriitoricească menită să îmbunătățească imaginea sau cariera unui client solicitant. Cu două luni înainte, îmi făcusem curaj și trimisesem un manuscris vechi, la care nu mai lucrasem deloc, la un curs de scenaristică de la New York University, care se ținea în fiecare marți seara. Presupusesem că avea să fie respins, dar, spre surprinderea mea, am fost admisă, iar tema de săptămâna asta era în pericol să nu fie gata la timp dacă nu izbuteam să mă concentrez și s-o încep.

Scriam câteva linii de dialog, după care însă nu mai găseam cuvântul pe care îl căutam, îngrijorările legate de căsnicia mea îmi încețoșeau mintea, iar chipurile vesele ale celor doi copii ai noștri îmi frângeau și mai tare inima. Trecuse o săptămână și eu tot nu făcusem nimic ca să mă întâlnesc cu Jackie. Voiam să stau cu capul la cutie, să mai găsesc indicii, să-mi plănuiesc gesturile ca să nu acționez pripit. Dacă l-aș fi întrebat pe Wade de unde o cunoaște pe Jackie n-aș fi obținut decât un răspuns care m-ar fi băgat și mai mult în ceață. Înainte să fac asta trebuia să pun mâna pe o dovadă solidă.

Eram foarte tentată să-i mai trimit un SMS lui Jackie și să mă întâlnesc cu ea. Poate mi-ar fi spus ceva de care să mă folosesc ulterior, atunci când Wade ar fi negat că a făcut ceva cu ea. Și oricum trebuia să mă lămuresc ce însemnau avertismentele ei bizare.

Și totuși, dacă o contactam, cum puteam să-mi dau seama dacă mințea? Oare nu era posibil ca, pur și simplu, să i-o fi luat în gură lui Wade? Poate că toată nebunia cu găsitul de documente nu era nimic altceva decât un joc menit să distragă atenția soției.

Un singur lucru era cert: trebuia să accept faptul că situația cu Wade era pe muchie de cuțit – acum puteam să o cred fiindcă-l simțisem îndepărtându-se de mine. Înainte eram sincronizați, iar acum nu mai eram. Wade făcea toate gesturile normale – la petrecere mă sărutase pe ureche seducător, ca și când mă dorea nebunește –, dar, când rămâneam singuri, era mult prea obosit și epuizat. O parte din mine se obișnuise să-l tachineze și după aceea să-l lase în pace. Însă situația era acum clară și ea îmi semnala ceva nou: soțul meu fie avea o aventură, fie își schimbase sentimentele față de noi. Mă simțeam rănită, confuză, furioasă și mai mult decât agresivă în privința acestei Jackie.

— Allie!

Caitlin și-a vârât capul blond în biroul meu.

— Selena m-a rugat să-ți transmit că Murray te vrea în biroul lui în zece minute.

M-am uitat la ceasul din colțul monitorului. Când se făcuse 9:25? Acum chiar că nu mai aveam când să-mi mai retușez tema înainte de curs.

— Ești în regulă? De ce ai ochii roșii?

— N-am nimic. Mă ia o răceală.

— Sigur? Vrei să vorbim? m-a întrebat ea cu blândețe.

— Nimic deosebit. Azi-dimineață am plecat devreme.

— Iar a ieșit în oraș? m-a chestionat prietena mea spumegând.

— Da, presupun că iar a fost să joace sau să se întreţină cu careva.

Caitlin a pufnit pe nas.

— Ca şi când ar fi vreo diferenţă?

Apoi şi-a pus mâinile în şold.

— Şi încă nu mi-ai povestit episodul cu spălătoria, de săptămâna trecută. De ce s-a dus să se ascundă în mijlocul nenorocitei ăleia de petreceri, când, în mod normal, el e în centrul atenţiei?

— E prea lungă povestea, Caitlin.

Prietena mea a venit lângă birou, şi-a sprijinit braţele pe el şi s-a aşezat cu bărbia pe monitor.

— Ceva tot trebuie să-mi spui. Ce se întâmplă sau nu se întâmplă cu voi doi? Exact! De fiecare dată când vă văd împreună, tu şi Wade arătaţi ca nişte roboţi. Crede-mă că v-am studiat. Îţi tot zic chestia asta.

Mi-am lăsat capul în mâini.

— Ador la el ceea ce-am adorat din prima zi: ireverenţa lui, faptul că ştie să se poarte cu copiii. Numai că acum mă scoate din sărite. E ciudat, e ca şi cum aş pune la îndoială nişte chestii... nu-i nimic. O să fim în regulă.

— Ce pui la îndoială? Faptul că-l iubeşti?

— Nu, dar ştii că Wade nu e un soţ comod. Tot timpul aleargă de colo-colo. Pe de altă parte, îmi place că e incitant. Însă, brusc, am început să mă gândesc la chestii peste care, până acum, am trecut.

— Cum ar fi?

M-am îndreptat de spate. Caitlin insista întotdeauna asupra tuturor detaliilor, încât n-avea nici un sens să-i opui rezistenţă.

— Cum ar fi că demult, în ziua nunţii noastre, poate, e posibil să fi văzut nişte lucruri pe care nu le-am digerat cu-adevărat.

— Ce naiba? Ce-ai văzut?

— În primul rând, mâna lui Wade pe fundul domnişoarei de onoare.

Am râs ușor. În clipa aia de luciditate, scena mi se părea cumva ridicolă. Pe parcursul acelei primăveri, la fiecare câteva zile, am mai simțit câte ceva limpezindu-se prin câte un nou declic. Așa cum se întâmplă cu lentilele alea pe care doctorii le folosesc pentru pacienți, ca să-i testeze și să le crească acuitatea vizuală. Cu fiecare rotire lentă, imaginea se limpezește din ce în ce mai mult.

— Nu!

Caitlin s-a întors lângă biroul meu și și-a încrucișat brațele.

— Pe bune? În ziua aia? Nu mi-ai spus niciodată asta.

— Păi, eram într-o anticameră, îmi puneam voalul și l-am văzut pe Wade împingând-o pe Kathy Vincent pe hol, iar mâna lui era practic pe fundul ei. Și-atunci m-am gândit „Vai, Doamne!", dar, după asta, m-am aruncat totuși în căsnicia mea nesfântă. Pur și simplu, nu puteam să procesez ceea ce văzusem.

— Și crezi că fata de la petrecere și cu el... și oricum, tot timpul ar trebui să fii suspicioasă după faza aia când te-a înșelat cu asistenta în vreme ce tu alăptai copilul, nu?

Caitlin nu era genul pe care să-l duci de nas. Mai ales că erau niște conexiuni chiar și la îndemâna unui copil de clasa a șasea. Poate că eu doar nu vrusesem să le fac.

— Ei, am fost ca într-o ceață: cu serviciul, cu copiii... Iar acum el e doar ocupat și nu se concentrează pe mine și...

Încă un declic.

— Ascultă-mă, Allie! Când te măriți cu cineva cu un asemenea ego, simți o limită a intimității. La care nu te aşteptai. Totul se învârte în jurul lui. Trebuia să fi știut *asta* cânt te-ai măritat cu el.

— Parcă nu aș mai însemna atât de mult în viața lui ca până acum.

— Dar el cât mai înseamnă pentru tine?

În mod ciudat, Caitlin aștepta parcă un răspuns negativ.

Asta era întrebarea fundamentală a zilei, iar eu nu eram pregătită pentru ea. M-a înțepat pur și simplu. Am simțit o substanță acidă explodându-mi în corp, strângându-mi inima și dându-mi o durere de cap instantanee. Caitlin îmi expusese situația, atunci și acolo, într-un fel în care eu nu îmi dădusem voie să mă gândesc.

Cum și când îmi influențase Wade viața?

Ce-mi dăduse el mie de fapt? Preț de-o secundă oribilă, terifiantă și foarte sinceră, mi-am zis: *Oare nu cumva am vrut și-am avut nevoie atât de mult să-i influențez eu lui viața încât nici măcar nu știu răspunsul la întrebarea asta?*

— Caitlin, nu știu câtă influență are Wade în viața mea. Firește că are sau a avut sau are din când în când, am zis repede, ca s-o conving și pe ea, dar și pe mine. Sunt mult prea ocupată să-i îndeplinesc nevoile lui de bărbat-copil, să-mi hrănesc propriii copii și să rezolv toate exploziile lui Murray încât, sincer, în clipa asta, sunt incapabilă să răspund la o asemenea întrebare.

— Iar își face de cap, așa-i? m-a întrebat Caitlin. Dacă face asta, o să-i tai scula pur și simplu.

— Doamne, Caitlin! N-ai ascultat ce ți-am zis!

— Ba eu am ascultat, dar nu sunt sigură că tu te-ai ascultat. Cum poți să zici într-o zi că-i adori capacitatea de a face lucruri extraordinare, iar a doua zi să spui că e foarte dificil de trăit cu cineva ca el?

Prietena mea s-a sprijinit de marginea biroului și m-a privit direct în ochi.

— *Tu* îți faci de cap?

— Nu fi nebună, i-am răspuns, masându-mi fruntea ca să-mi calmez durerea de cap și dorindu-mi ca prietena mea să plece.

— Îmi ascunzi ceva, cu siguranță.

Caitlin m-a privit pătrunzător.

— Trebuie să-mi spui. Știi că trăiesc pentru poveștile astea. Dumnezeu știe că eu n-am parte de așa ceva.

I-am zâmbit.

— Cât de curând, o să se schimbe lucrurile și pentru tine. Tocmai când n-o să te aștepți. Făt-Frumos o să apară din neant.

— Nici nu mi-aș da seama dacă s-ar întâmpla asta. De un an de zile, n-a fost nici un bărbat care măcar să se uite la mine.

— Cum adică? Bărbații te plac, Caitlin. Doar că tu nu vezi asta.

— Nu, Allie. Tu nu pricepi: bărbații nu mă plac. Eu sunt prietena haioasă, nu tipa pe care vor s-o ducă acasă.

— Ei, atunci o să ne ocupăm de problema asta.

M-am uitat la pantofii ei butucănoși și la pulpele groase și musculoase care se iţeau prin fustă.

— O să-ți mai îndulcim aspectul sau ceva de genul ăsta. Îți promit că Făt-Frumosul tău e chiar după colț. Lasă-mă doar să mă ocup întâi de monstrul din capătul holului.

Mi-am luat un pix și niște hârtie și-am pornit-o pe holul scurt, către biroul lui Murray, care era situat în colțul clădirii.

Selena, o columbiană cu forme și una dintre puținele ființe de pe planetă căreia nu-i era frică de Murray Hillsinger, mi-a făcut semn din cap să intru, nu înainte însă de a-și da ochii peste cap și de a-și țuguia buzele uriașe și lucioase, conturate cu un creion într-o nuanță închisă. Așadar șeful meu nu era într-o dispoziție bună. Numai asta-mi mai trebuia.

— Mă doare-n cot cine *crede* el că e, a tunat Murray în telefon când am intrat pe ușă.

Mi-a făcut semn cu mâna înspre scaunul cu spătar drept de lângă canapeaua din piele neagră unde obișnuia să stea el. Eu mi-am încrucișat și reîncrucișat picioarele în vreme ce Murray își continua tirada.

Cravata galbenă cu mici coroane mov nu izbutea să-i acopere burta, care se revărsa ca un glob orizontal peste curea.

— În public, trebuie să spui ce-ți zic eu să spui sau te-ai ars. E foarte simplu. Amice, nu-mi place să subliniez ceea ce e evident, dar mușamalizarea e întotdeauna mai nasoală decât crima inițială. Recunoaște-ți greșeala și vezi-ți de treabă. O să-ți trimit un reporter ca lumea căruia să-ți declari mea culpa. Cineva important. Știu: ți-o trimit pe Delsie Arceneaux să te ajute. Îți place? O să fie blândă.

Pe măsuța de cafea erau înșirate cele mai proaspete sortimente de croissante cu ciocolată, pateuri cu fructe și brioșe de la Bouley Bakery. Acestea erau livrate zilnic, în secunda în care Murray ajungea la birou. În timp ce-l asculta pe sufletul din ce în ce mai pirpiriu de la celălalt capăt al firului, șeful mi-a făcut semn pe direcția cafetierei: voia să-i mai torn o ceașcă. M-am simțit ca o stewardesă.

Dintr-odată, Murray și-a aruncat telefonul în lungul canapelei, a înșfăcat o brioșă uriașă cu afine, a smuls capacul și apoi a mușcat o gură sănătoasă din prăjitură, împrăștiind peste tot globulețe de zahăr.

— Sunt atât de fericit că Delsie e gata să prezinte dineul pentru presă și să conducă unele discuții de la Festivalul Fulton! După discursul tău, parcă i s-a aprins beculețul și acum e foarte încântată. Însă și noi trebuie să facem și mai mult tam-tam. Nu uita că l-am convins pe Max Rowland să investească în festival, așa că, dacă o dăm în bară, o să-i pună pe prietenii lui pușcăriași să-mi spargă rotulele.

— OK, am zis și-am scris în carnețel *mai mult tam-tam.*

Lui Murray întotdeauna îi plăcea ca oamenii să-și ia notițe, indiferent cât de simple erau solicitările lui. Și știa deja că tam-tam-ul pe care aveam să-l inventăm exista deja în schemă. Festivalul de Film Fulton funcționa, practic, singur.

— Pe oricine-ai avea, nu sunt impresionat, nu e suficient pentru Delsie și Max...

— Murray, l-am întrerupt, de ce l-ai pus pe infractorul de Max Rowland să investească într-un festival de binefacere ca al nostru și ne mai presezi și pe noi să-i facem pe plac? Mă ocup de atâtea proiecte, încât nu știu dacă am timp să...

Situația de acasă îmi storcea atât de multă energie, încât abia dacă mai eram în stare să-i ascult ordinele, darămite să le mai și execut.

— Rahat! Ești o tipă hotărâtă și inteligentă.

Șeful a numărat aceste atribute pe degete, dar fără să slăbească pateul cu zmeură dintre degete.

— Îți plac argumentațiile. Lui Delsie îi place asta. Mie îmi place asta. Am nevoie să mi se spună când greșesc.

În ultimii zece ani, Murray nu mă ascultase nici măcar o dată atunci când îi spusesem că greșea. Am lăsat pixul din mână.

— Deci ce vrei să fac?

— Vreau să-mi promiți că tot ce ține de festival o să meargă ceas.

— În primul rând, oricât de mult ți-ar plăcea ție, Murray, nu sunt mămica ta. Și, în al doilea rând, de ce trebuie să fac totul singură? Tu de ce nu poți să te implici mai mult?

— Trebuie să te ocupi singură de Max pe chestiunile care țin de festival. Eu nu mă mai bag la chestia asta. Ia un pateu. Ești al dracului de slabă.

Oare de ce toți bărbații din viața mea se comportau ca niște copii mici, care voiau ca totul să se facă acum și exact așa cum voiau ei? Poate că eu îi atrăgeam. Gândul ăsta mă deprima. Mi-am propus să fac un efort să resping următoarea generație de prea mulți bărbați-copii. M-am decis să-l las pe Blake să-și rezolve singur problemele cu prietenii și abia apoi să-l laud.

M-am întors către Murray.

— *Trebuie* să vorbești cu mine despre cealaltă afacere cu Max Rowland. Omul e un infractor, așa că merit să știu că ești atent, altfel refuz...

Selena a băgat capul pe ușă și-a zis:

— Îmi pare rău, domnule Hillsinger. Mama dumneavoastră. Linia doi. Știți cum reacționează când îi spun că sunteți într-o întâlnire, așa că beculețul o să tot clipească până când îi răspundeți.

— Rahat!

Murray a lovit cu pumnul în masă.

— Niciodată nu-i mulțumită. Acum mă bate la cap să merg, la sfârșitul verii, la Festivalul de Film de la Veneția. S-a trezit specialistă în filme numai pentru că fiu-su are câțiva nenorociți de clienți celebri de la Hollywood.

Apoi șeful meu a luat receptorul telefonului, schimbându-și complet tonul.

— Da, mamă.

Parcă avea vocea unui băiețel și-și lăsase umerii să-i cadă de tot.

— Da, sigur, mamă. O să mă ocup de asta. Credeam că te încântă ideea să te duci iar cu prietenele tale în Boca, dar atunci rămâne Veneția.

La auzul noii cereri, Murray s-a înfundat cu totul în canapea.

— Nu, mamă. Știi că hotelurile sunt complet rezervate. Nu, mamă. Nu contează ce zic ei, Cipriani nu e singurul hotel bun, dar, da, mamă, o să încerc să-ți obțin o cameră, dar te rog să ții minte că, dacă nu reușesc, e din cauză că a fost rezervat pentru vedete cu un an înainte.

Reacția mamei la această veste l-a făcut pe Murray să depărteze receptorul de ureche.

— Mamă, o să încerc să-ți fac o rezervare. Te sun mai târziu.

Pauză.

— Da, te iubesc.

Apoi șeful meu a închis telefonul.

— De ce de fiecare dată când vorbești cu ea arăți ca un băiețel amărât, de opt ani?

— Fiindcă mă bagă în sperieți, de-asta, a recunoscut el înfrânt. În mod special îmi cere un hotel

care a fost rezervat cu cinci ani în avans. Ăia îi vor la Cipriani, în săptămâna aia, pe Clooney și pe DiCaprio, nu pe maică-mea cu borseta ei de brâu și pantofii Mephisto! Dumnezeule!

M-am uitat la explozia de firimituri din fața mea și-am clătinat din cap.

— Vrei să pun ceva în mod special în discursul lui Delsie de la festival?

— Tu decizi ce scrii. Tot tu ai scris și discursurile alea ecologiste superbe, când te-am angajat. O puștoaică abia ieșită din facultate, care scria discursuri cu un asemenea impact, vreau să lucreze la turație maximă pentru evenimentul ăsta.

— OK, Murray, dar să știi că pe alea le-am scris împreună cu multe alte persoane. Nu au fost doar ale mele.

Șeful meu și-a șters palmele și s-a ridicat în picioare, pregătindu-se să scape de mine.

— Mă doare-n cot dacă succesul tău cu scriiturile alea verzi a venit dintr-un talent genetic moștenit de la taică-tu, care iubea așa de mult marea, sau dacă n-a fost decât un noroc chior, pentru că s-au potrivit cu moda asta ecologistă planetară și cu faptul că teroriștii ăia nenorociți controlează tot petrolul. Ideea e că o să faci ce ți-am cerut și că tu ești cel mai bun scriitor al meu... și-ți sunt foarte îndatorat, cu toate că nu recunosc asta îndeajuns.

— Sigur, Murray, i-am răspuns, simțind cum reveneam la sentimente mai bune față de el – așa cum făceam invariabil.

— Ascultă, puștoaico, a continuat el.

Auzind nuanța de tandrețe din vocea lui, m-am întors.

— Tatăl tău ar fi fost mândru de tine. Păcat că oamenii cumsecade mor de tineri și păcat că n-a apucat să te vadă promovând o cauză care glorifică oceanul în care el trăia.

— Cam așa ceva.

Șeful m-a luat pe după umeri și m-a împins spre ieșire.

— Îmi aduc aminte când te-am auzit prima dată ținând un discurs. Am știut imediat că puteai să-mi dăscălești toți clienții și să le scrii toate discursurile. Sunai ca un senator: ca ticăloasa aia de Barbara Boxer sau ceva de genul ăsta. Numai să nu-ncepi să mă iei cu lesbianisme.

— Poftim?

— Adică păru' scurt, dură...

— Nu cred că Barbara Boxer e cunoscută ca fiind gay, cred că...

— Mă doare-n brici dacă e sau nu gay. Doar să nu-ncepi naibii să te iei prea în serios.

Apoi Murray a înșfăcat telefonul fără fir și-a început să tasteze niște numere. Se uita la el de parcă aparatul i-ar fi urlat obscenități în ureche.

— Fir-ar al dracului, Selena, vino-ncoace și formează-mi număru' ăsta!

Selena a venit repede. Fundul *à la* Kardashian îi sălta în sus și-n jos ca o minge de plajă. Secretara a luat telefonul, în vreme ce șeful își încheia predica.

— Vreau să scrii mai multe comunicate de presă despre fiecare film, ca să creăm mai mult tam-tam mediatic pe tot ce facem noi aici. Știi la ce mă refer: rahaturi din alea inovatoare la care ciulesc urechile senatorii gay.

Selena i-a dat telefonul și, așteptând să fie trimisă înapoi la biroul ei, s-a uitat la mine în semn de solidaritate. Murray nu încheiase încă.

— Fă în așa fel ca toți nemernicii ăia de urlători de la canalele de știri să-mi urle despre festivalu' nostru strălucitor și de înaltă calitate.

De-acum Murray începuse să devină ridicol.

— Celor de la canalele de știri nu le pasă de artă și cultură. Sunt prea ocupați să zbiere unii la alții. Suntem pe drumul cel bun, Murray. Totul e în regulă. Deja, săptămâna asta, avem o expunere mediatică foarte bună...

— Max? a zis Murray în telefon, fluturând din mână înspre mine și Selena. Bruneta aia cred că

putea să-și bage-n gură și lebăru' *și* ouăle tale! După cum te-ai purtat azi-noapte în A.C. îmi ești dator cincizeci de bătrâne și două curve, ticălos bătrân ce ești!

Replica asta a fost urmată de hohote de râs. Sincer, nu aveam idee dacă Murray glumea sau era serios cu clientul-infractor, care părea să ne invadeze viețile din ce în ce mai mult în fiecare zi.

10
Calcule necesare

Când m-am întors în biroul meu, Caitlin stătea întinsă pe canapea și citea un raport pe care îl scosese din geanta de laptop roz-aprins pe care i-o făcusem cadou iarna trecută, când împlinise douăzeci și nouă de ani.

— Ce era atât de important, de se crăpa pământu'?

— Murray vrea mai multă expunere în presă pentru tot festivalul de film. Asta pentru că discursul pe care i l-am ținut lui Delsie a funcționat atât de bine și pentru că l-a pus și pe Max să investească în festival, i-am răspuns, așezându-mă la birou și dând clic pe ecranul calculatorului.

Am scrolat prin ceea ce păreau a fi cam o sută de e-mail-uri, care sosiseră de când plecasem către Murray.

— Știi, mai mult tam-tam.

— Murray întotdeauna vrea mai multă atenție, mi-a spus ea. Niciodată n-o să-i fie de-ajuns, doar știi asta.

— Da, știu. De-asta slujba mea e așa de nasoală.

Caitlin s-a ridicat și-a aruncat raportul pe măsuța de cafea.

— Ăsta-i un rahat! În orice caz, indiferent că ai făcut sau nu ce trebuie, tot ce contează e că, după câte se pare, ceea ce i-ai spus i-a convenit.

M-am oprit din ceea ce făceam și m-am uitat la ea.

— Pe bune, Caitlin? Asta-i tot ce contează?

Eu și Caitlin petreceam atât de mult timp împreună toată ziua, încât deseori ne purtam ca și când am fi fost surori. Aveam poftă să mă iau la ceartă cu ea numai pentru c-o aveam la îndemână.

Caitlin și-a lăsat capul într-o parte.

— Nu asta am vrut să spun.

Apoi s-a cufundat în canapea.

— Ești bună la ceea ce faci, dar ar trebui să-ți concentrezi anxietatea asupra celorlalte talente pe care le ai. Poate că, în felul ăsta, ai ajunge mai departe și mai repede și-ai putea să pleci din firma asta.

— De ce? am întrebat-o sarcastic. Vrei să-mi iei locul?

— Doamne, Allie! Liniștește-te, mi-a răspuns ea. De ce-ai zis chestia asta când eu nu fac decât să-ți arăt că te susțin în a scrie?

— Iartă-mă. Am glumit oarecum sau, mă rog, am încercat.

Prietena mea avea dreptate. Fusese necinstit din partea mea să-i spun asta.

Caitlin a surâs, acceptându-mi scuzele.

— Îți citesc rapoartele și discursurile în fiecare zi. Pe lângă scrisul celorlalți, al tău parcă e un cântec. Ar trebui să-ți folosești influența pe care o ai asupra lui Wade sau Murray ca să-ți începi cariera de scriitor de ficțiune. Astfel, n-ai mai fi în situația să-ți faci griji din pricina chestiilor mărunte, pentru care oricum Murray o să-și asume întotdeauna meritul.

Prietena mea s-a pregătit să-mi țină o mică predică.

— Nu vreau să spun decât că, dacă eu aș avea acces, ca tine, la relațiile lui Murray sau ale lui Wade, atunci aș profita mai mult de ele. Dacă eu aș scrie, ca tine, un scenariu despre o mamă-purtătoare, atunci i-aș cere lui Wade să i-l arate lui Sarah Jessica Parker, care e port-drapelul celor cu copii făcuți cu mame-purtătoare.

— Ai înnebunit? Nu vreau să-l implic pe Wade în cariera mea de scriitor. Vreau să fac totul singură.

— Foarte bine. Fă totul încet și cu bun-simț. Dar amintește-ți numai atât: cei care merg încet și cu bun-simț sunt bătuți la box-office de ăia care merg repede și cu șiretenie.

Caitlin a început să balanseze o pernă pe picioare. Femeia asta n-avea niciodată stare.

— Max se întâlnește mâine, din nou, cu echipa festivalului și cu Murray. Ai putea să te duci și tu și să-l convingi să investească în manuscrisul tău.

— Asta e imposibil, am exclamat, referindu-mă la întâlnirea lui Max, nu la ideea imatură că un scenariu pe care nici măcar nu-l terminasem ar fi putut fi prezentat cuiva.

Murray nu mă mințea. Însă era singurul lucru pe care mă puteam baza.

— O perioadă, Murray nu mai discută chestiuni de afaceri cu cei implicați în festival. Vrea să mă ocup eu de tot.

— Ei, pe calendarul lui, la ziua de mâine, scrie FF. Se întâlnesc într-un hotel din West Forties. Sunt absolut sigură.

Încă o dată, eram șocată de calitățile de spion ale prietenei mele.

— De unde știi că FF înseamnă Festivalul de Film?

— Păi, în primul rând, pentru că inițialele corespund și apoi, fiindcă sunt foarte băgăreață, am întrebat-o pe Selena, iar ea mi-a confirmat, dar trebuie să nu mai spun nimănui.

Am stat să diger informația. Caitlin era întotdeauna de partea mea, dar era puțin mai dificil de controlat. Trebuia doar să-i canalizez energia înspre zone productive, precum această revelație conform căreia șeful meu mă mințise când îmi declarase că nu se mai implica în treburile festivalului. Talentul prietenei mele era deseori prețios, dar, uneori, o făcea să pară cu cel puțin cinci ani mai tânără decât era.

— Ai un pachet care te așteaptă la recepție, m-a anunțat ea, țopăind către ușă. Vrei să mă duc să ți-l iau eu? Poate e de la Wade, care încearcă să te îmbuneze.

— Of, Doamne, Caitlin! Vorbești ca un negustor de vite! Da, du-te și ia pachetul. Iisuse!

Am rămas la birou, gândindu-mă că sigur ceva era în neregulă cu șeful meu. Îmi spusese că nu mai făcea afaceri legate de festival cu Max Rowland și acum aflam că avea programată o întâlnire privată cu el, despre care mie nu-mi zisese nimic. Oare chiar toți bărbații din viața mea mă înșelau într-un fel sau altul?

Un nou declic.

Cailin a ieșit în goană din încăpere și s-a întors la fel de rapid. În brațe avea o cutie învelită într-o hârtie maro-închis, care era tapetată cu un număr absurd de timbre lipite strâmb. Tot pe hârtie era scrisă și adresa mea. Iar scrisul mi-era cunoscut. Am trecut cu degetul peste literele frumos rotunjite care alcătuiau indicația *Par Avion* și, instantaneu, am știut de la cine era cutia. Înăuntru nu era nici o cartolină, ci doar ceea ce mă așteptam să fie: o pereche de indispensabili din mătase neagră. Nu mai avusesem nici o veste de la John de la precedenta pereche de izmene.

Caitlin s-a zgâit din nou pe deasupra calculatorului.

— Cine naiba îți trimite indispensabili în luna mai?

— Nu-i nimic.

— Ah! Ba e ceva. Numai că e ceva ce tu nu vrei să-mi spui, a zis ea zâmbindu-i calm.

În plus, știa că nu avea să scoată mai mult de la mine.

— E-n regulă. Eu tot te ador. Păstrează-ți secretele. Dar dacă ai nevoie de cineva care să te asculte, sunt aici.

Apoi a ieșit și m-a lăsat singură, trăgând ușa după ea. Pe chip i se citea un soi de amuzament abia disimulat.

Din nou James. În toți acești ani, el a încercat să mă facă să mă simt protejată trimițându-mi câte

o pereche de izmene, la fel ca acestea. De obicei, atașa și un bilet pe care scria: *Întotdeauna o să te apăr și-o să am grijă să-ți fie cald.* O parte din mine începea imediat să se simtă mai bine, doar amintindu-și cuvintele lui.

James începuse să-mi promită protecție și căldură imediat după accidentul din acea îngrozitoare furtună de zăpadă – îmi promisese că niciodată n-aveam să mai simt o asemenea frică. Îmi spusese asta și când plecase la facultate, în San Francisco. Apoi, de fiecare dată când ajungea într-un oraș nou, îmi mai trimitea câte-o pereche de indispensabili – așa cum făcuse și când plecase, de nenumărate ori, să lucreze în Asia de Est, pe vremea când amândoi aveam douăzeci de ani. Sau când simțea că am nevoie de sprijin.

Odată, când mi-am primit izmenele, în biletul însoțitor, mi-a spus că avea să-mi comunice niște noutăți. Un sentiment de groază a început atunci să-mi urce din glezne, cuprinzându-mi genunchii. Am fost imobilizată de descoperirea că prima mea dragoste era, în sfârșit, pe deplin amorezat de altcineva – de o femeie din Paris, pe nume Clementine, pe care o cunoscuse la UNESCO. Presupun că izmenele pe care mi le-a trimis atunci au fost modul lui de a-mi spune că înțelegerea noastră era, în continuare, valabilă, indiferent de ce apărea în viața lui, indiferent cu cine locuia – chiar dacă tipa în cauză purta un nume de fruct.

Și iată acum o nouă pereche de indispensabili, de la bărbatul care avea să-mi fie fără încetare sufletul-pereche, cu toate că niciodată n-avea să fie doar al meu. Eram neclintită, în același loc, cinci minute mai târziu, când Caitlin mi-a pus pe birou o cană cu ceai fierbinte.

Am închis ochii și am început să mă joc cu degetele prin mătasea aceea neagră. Am decis să-mi mai îndulcesc puțin comportamentul de soră și să-i arunc un oscior lui Caitlin.

— James îmi trimite pachetele astea atunci când își face griji pentru mine și mereu e foarte ciudat cum își alege exact momentele cele mai potrivite.

— Întotdeauna el o să te cunoască mai bine ca oricine. De când vă știți? De la treisprezece ani?

Caitlin s-a sprijinit de marginea biroului, iar eu m-am așezat mai bine în scaun.

Se poate spune că orice contact cu James, sub orice formă, mă umplea dureros cu întrebarea „Ce-ar fi fost dacă?". M-am uitat la o fotografie de pe perete, o fotografie cu copiii mei, și m-am gândit: *Planul ăsta e foarte bun. Cu James n-aș fi putut să fiu niciodată. În schimb, i-am făcut pe Blake și pe Lucy. Îi am pe ei și n-aș vrea ca lucrurile să stea altfel. (Deși copiii mei, plus James, n-ar fi fost cea mai rea variantă...)*

— James nu pare să știe prea bine în ce anotimp suntem, a remarcat prietena mea.

Am început să râd.

— Ei, păi, dacă vrei neapărat ceva suculent, atunci află că izmenele astea ne aduc aminte de un anume moment din existența noastră chinuită.

Am mai pipăit puțin mătasea untoasă, întrebându-mă cum ar fi fost viața mea dacă eu și James ne-am fi căsătorit după acea scurtă aventură, a doua noastră aventură, de pe vremea când aveam douăzeci de ani. Cum ar fi fost viața mea dacă nu m-aș fi măritat cu Wade.

— Deși izmenele pe care le-a scos de pe mine erau din lână și erau grele de apă.

Caitlin s-a aplecat și s-a apropiat atât de mult de mine încât, practic, îmi stătea în poală.

— Dar *el* cu ce era îmbrăcat?

— Cu pantaloni de schi. Era în ultimul an de liceu. Fuseserăm toată ziua în Loon Mountain[1]. Era al naibii de frig, că, atunci când ne-am întors, înghețați bocnă, la Jeep-ul lui, eram singuri în toată parcarea.

1. Stațiune de iarnă, în Lincoln, New Hampshire (n.tr.).

— Mai spune-mi, mi-a cerut Caitlin. Niciodată nu aflu destule despre James de la tine.

— Suntem doi prieteni vechi cu un trecut complicat. Asta-i tot. Nu-mi place să mă gândesc prea mult la momentele în care lucrurile au devenit ciudate între noi. Ți-am mai zis asta de multe ori. E prea dureros și-mi aduc aminte și de toate chestiile alea nasoale cu prăbușirea avionului. Așa că încetează.

Am împins-o de pe birou și i-am îndreptat trupul micuț, dar puternic, înspre ușă.

— Du-te și găsește-ți ceva de făcut.

Caitlin a cedat.

— Numai dacă-mi promiți că, mai târziu, o să-mi istorisești toată povestea voastră murdară.

Am aruncat către ea cu un pix. După plecarea lui Caitlin, am format numărul lui James, dar am închis înainte ca telefonul s-apuce să sune. Apoi am repetat aceeași succesiune de acțiuni de vreo cinci ori, până când mi-am spus că trebuie să-mi vin în fire. Oare aveam să ajung vreodată în viața mea în acel punct în care James să nu mai fie *cel care mi-a scăpat*?

Eram eu însămi rușinată de compotamentul meu de liceană. Fusesem rănită de un bărbat, ca atare fugeam la un altul? Oare așa trebuie să se întâmple și cu femeile mature, atunci când bărbatul care le-a rănit e soțul lor? Oare nu puteam să găsesc o cale ca să primesc mai cu tărie ceea ce meritam sau ca să mă conving singură de valoarea mea, în loc să simt că soțul meu era interesat de altcineva și că nu eram capabilă să rezist fără ca James să-mi spună că eram bine, că eram încă drăguță? Iisuse!

M-am răsucit cu scaunul ca să privesc cerul. În mână țineam indispensabilii de mătase. Mă întrebam câte femei ajunse la treizeci de ani nu pot să se maturizeze pe deplin. Numai gândindu-mă, și amintirea tandră a Jeep-ului înghețat, a mâinilor calde ale lui James și a căldurii care ieșea din ventilatoarele mașinii mă moleșea a somn.

Era clar că și el simțea aceleași frisoane de emoție. Brusc, tot ce îmi doream era să-l simt plimbându-și palmele pe coapsele mele cu pielea de găină înainte să termine liceul și să plece la facultate, pe Coasta de Vest. *Dacă nu acum, atunci când* îmi tot suna în minte. Apoi în Jeep, în acea după-amiază târzie, din senin, James s-a întins peste mine și, cu mâna dreaptă, mi-a lăsat scaunul pe spate. Gestul părea simplu și natural pentru el. A trebuit să mă forțez să nu mă gândesc de câte ori mai făcuse asta înainte, cu alte fete. Eu mai fusesem deja cu destui băieți, dar asta nu mi-a amorțit plăcerea de a fantaza atât de în amănunt în legătură cu prietenul meu cel mai bun. Dintr-odată, James s-a săltat peste mine, ca și când ăsta ar fi fost cel mai normal lucru din lume.

Mai întâi, m-a sărutat prelung, ținându-mi capul între palmele lui. Apoi, repede, a întins mâna ca să-și desfacă pantalonii, să-mi smulgă și mie costumul de schi și să-mi tragă izmenele de pe pulpele înghețate. Când s-a rostogolit peste mine, era deja pregătit și tare, înainte chiar să-l ating. Câteva secunde mai târziu, în vreme ce ne mișcam la unison, spațiul claustrofobic din Jeep s-a deschis în jurul nostru și, în vreme ce bezna nopții de iarnă a coborât asupra noastră, iar fulgii de zăpadă au prins să se rotească în lumina îndepărtată a lampioanelor din parcare, pe mine m-a cuprins panica. Saltul fusese prea înalt, iar acum simțeam că mai mult mă înecam, decât că făceam dragoste. James și-a coborât din nou mâna pe mine. Forța trupurilor noastre înlănțuite mă speria atât de tare încât, atunci când James m-a adus pe culmea orgasmului, am izbucnit în plâns.

— E-n regulă, Allie, mi-a șoptit el când a terminat.

Vocea îi suna răgușit și, printre cuvinte, mă săruta.

— Nu plec nicăieri. Nu s-a schimbat nimic.

— Știu, i-am răspuns, însă mult prea încet ca el să mă audă.

Apoi l-am împins pe scaunul lui și, grăbită, mi-am tras pantalonii de schi peste picioarele goale.

— O să întârziem.

James s-a vârât și el la loc în pantaloni. O perioadă lungă de timp, a privit zăpada de afară. După care, brusc, a lovit cu palma în volan.

— De ce trebuie să te sperii din orice? Nu mi s-a părut că n-ai fi vrut. Doar te uiți la mine ciudat de o lună de zile.

— Nu-i adevărat. Și chiar am vrut. Numai că acum vreau să mergem. Asta-i tot.

La drept vorbind, eram pur și simplu îngrozită la gândul că l-aș fi putut pierde, acum când tata nu mai era, iar mama bea atât de mult.

James mi-a întors capul astfel încât să mă uit la el.

— Am crezut că asta era ceea ce-ți doreai. Suntem în continuare prieteni. La fel ca întotdeauna. Asta nu schimbă nimic.

M-am făcut ghem în scaun. Tot drumul spre casă, n-am putut să mă uit în ochii lui.

— Nu știu ce trebuie să simt și nu vreau să vorbesc despre asta.

Durerea i se citea pe chip în timp ce conducea către casă în tăcere.

Acum mă uitam la hârtia de împachetat ruptă, la izmenele din mătase și la cutie. Într-o izbucnire de furie, tulburătoare și tăcută, gândindu-mă la ceea ce poate c-ar fi trebuit să fie, am aruncat totul într-un colț al biroului. Poate că aș fi fost cu mult mai fericită cu James, dacă eu n-aș fi fost atât de sperioasă și dacă șansele noastre n-ar fi fost spulberate de proasta coordonare și de călătoriile lui prin toată lumea, călătoriile unui tânăr de douăzeci și ceva de ani care vrea să facă bine oamenilor. Cum de îndrăznea James să-mi dea peste cap cu un nou pachet viața mea atât de atent organizată? Și asta tocmai acum, când problemele mele cu Wade erau mai grele decât puteam duce! Telefonul de pe birou a început să sune. Am smuls receptorul, convinsă, telepatic, că la celălalt capăt al firului era James.

— Foarte haios, am zis, cu o ușoară nuanță de umor în vocea altfel serioasă.

— E un moment nepotrivit? m-a întrebat Wade.

— A, tu erai! am exclamat.

— Allie, nu fi așa. Îmi pare rău că închiderea de săptămâna asta a revistei m-a ținut la serviciu toată noaptea și n-am ajuns acasă la timp ca să te ajut cu copiii azi-dimineață. Ce zici dacă îi iau eu mai târziu? Ca să mă revanșez? Și tu poți să ieși să bei un pahar cu Caitlin sau ceva de genul ăsta.

— Oricum stai cu copiii în seara asta. Nu-ți amintești?

Mă omora efortul de a-mi reprima întrebarea legată de Jackie.

— Am cursul de scenaristică. Nu știi?

— A, da! Și mai bine atunci. M-am gândit să duc copiii la noua premieră de la IMAX, filmul despre adâncul oceanelor. Am niște bilete speciale, ca să poată merge după aceea și la petrecerea cu balene de la muzeu.

Wade întotdeauna îi copleșea pe cei mici cu ieșiri la care alți copii nici măcar nu visau, mai ales în timpul săptămânii. Să fii părinte înseamnă să știi când să fii omul rău – ceva ce Wade-Narcisistul nu lua niciodată în considerare.

Exasperată, am expirat adânc: știam că partea lui bună era, de fapt, partea lui proastă.

— Mâine se duc la școală, Wade.

— Nu conteaz[illegible]ză! Haide, Allie, nu ne strica bucuria. Copiii n-or să fie mici o veșnicie, iar lui Blake i-ar prinde bine ca, o dată, să scape de teme.

— Ascultă! Fă ce vrei cu filmul, dar vreau să te asiguri că Blake își termină lecțiile înainte să plecați.

M-am abținut să nu-i sugerez s-o roage pe tânăra lui iubită, Jackie Malone, să-l ajute cu lecțiile lui Blake, întrucât abilitățile ei din domeniul matematicii de școală primară erau mult mai proaspete decât ale lui.

— Da, sigur, ai dreptate.

Tonul vocii lui Wade s-a înmuiat, trecând de la iritare la căinţă.

— O să terminăm lecţiile. Îţi promit.

— Înainte de film?

Wade a izbucnit în râs.

— Bine, fie cum vrei tu, Mama Anului. N-am putea să supravieţuim fără tine.

— Mai mult decât adevărat, i-am răspuns şi i-am închis telefonul, hotărând să amân întrebarea privind nivelul lui de interes faţă de Jackie Malone.

Asta până când reuşeam să obţin nişte confirmări.

11
Curs de inițiere intensiv

Dacă voiam să pun capăt acestei perioade de întâlniri robotice cu Wade și să ajung la o concluzie, trebuia să apelez la Jackie. Chiar dacă îl presam, Wade ar fi negat orice fel de legătură cu ea. Ba chiar m-ar fi acuzat că sunt paranoică, așa cum făcea atunci când îl chestionam în privința manechinelor sau a studentelor venite în practică, tinere și sexy, care întotdeauna stăteau împrejurul lui la evenimente. E adevărat că pe nici una dintre ele nu o prinsesem în spălătorie cu el, dar știam că Wade ar fi negat până-n pânzele albe o aventură cu Jackie și ar fi reușit chiar să mă facă să pic prost doar pentru c-am redeschis acest subiect.

Așa că am dezvoltat următorul raționament: s-o contactez pe Jackie putea să fie un pas nebunesc din partea mea, dar, în egală măsură, putea să-mi arate direcția pe care s-o apuc. Mă putea face să pricep de ce fata asta mă ajutase cu Delsie și de ce mă avertizase cu privire la bărbații din sufrageria mea. În fond, ce aveam de pierdut? Ori reușeam să obțin confirmarea aventurii, ori povestea cu Jackie putea să devină un material excelent pentru un viitor scenariu.

Așa că, acolo și atunci, în acea după-amiază, în biroul meu, i-am scris:

EU: *Sunt Allie. Sunt gata să vorbesc cu tine.*

JACKIE: *Bine. Vrei să ne întâlnim să bem ceva cât mai repede, poate chiar azi? La Tudor Room. După-amiază o să fie gol, toată lumea pe care o cunoaștem va fi plecat deja.*
EU: *Dă-mi două ore.*

Timpul a trecut repede odată ce m-am apucat să rezolv cele mai noi cereri ale lui Murray și-am mai terminat de scris încă vreo câteva pagini la scenariul meu (toate aceste treburi sfârșite într-o stare de completă năuceală). În scurt timp, sosi momentul întâlnirii cu Jackie. Mi-am luat haina de pe spătarul scaunului și-am ieșit în stradă grăbită.

Am păşit în îmbietoarea zonă de primire de la Tudor Room, care acum, înainte de ora cocktailurilor, era cufundată în liniște. Ajunsesem mai devreme cu zece minute, așa că aveam destul timp să urc în restaurant și să comand ceva de băut la bar, ca să mă adun pentru această foarte stranie întâlnire, pe care mi-o vârâsem singură în program.

Ceasul auriu, în stil art deco, din spatele meu a bătut ora 16:00. Am rămas în picioare în capătul scării care se ridica din holul de la intrare. La nivelul ochilor, se afla sala principală a restaurantului, care acum era pustie și tăcută. Toate mesele erau pregătite cu buchete scurte de bujori roz-aprins în pahare de „Mint Julep"[1] din argint. Cilindre din cristal cu lumânări proaspete, dar deocamdată neaprinse, înconjurau piesa centrală a fiecărei mese. După două minute, un chelner a trecut pe lângă mine în tăcere și cu pas hotărât. Apoi nimic. Liniște. Căpeteniile și preotesele industriei plecaseră demult, astfel încât întâlnirea noastră era ferită de orice intruziuni.

Georges, șeful de sală, prezida numai mesele puternicilor orașului și probabil că deja plecase. În dreapta

1. „Mint Julep" este un cocktail care conține whisky, gheață zdrobită, zahăr și frunze de mentă și se servește tradițional în pahare din argint solid (n.tr.).

mea, în barul roșu, căptușit cu rânduri de cărți, barmanul ștergea interiorul paharelor înalte de șampanie cu un șervet alb. Se pregătea pentru haosul de seară.

Misiunea mea era de-acum clară: să obțin informațiile lui Jackie și să le folosesc ca să-l confrunt așa cum trebuie pe Wade. Noi doi eram adevărații jucători din această piesă, iar personajele secundare din jurul nostru nu mai puteau să mă distragă. De la jumătatea scării, puteam acum să văd picioarele superbe ale lui Jackie, care stăteau încolăcite împrejurul unui scaun de bar. Tânăra a comandat ceva de băut și, ținând ochii închiși, și-a trecut degetele prin părul cu șuvițe blonde. Expirând profund, a deschis ochii iritată, ca și când totul și toți, fiecare nenorocit de bărbat care încerca s-o prindă în ghearele lui, era o mare sâcâială.

Am închis ochii o clipă, ca să-mi adun puterile, după care m-am îndreptat către bar. Când m-a văzut, Jackie a schițat un zâmbet scurt. Arăta luminoasă în rochia albă mulată cu care era îmbrăcată. Era ca și când echipa lui Marlene Dietrich ar fi pus pe ea o lumină perfectă. O geantă Gucci, din piele întoarsă cărămizie și cu un soi de coarne în loc de mânere, stătea pe barul din marmură neagră. De unde naiba avea fata asta bani ca să arate atât de bine? M-am așezat lângă ea.

Barmanul s-a apropiat de noi.

— Îmi pare rău, domnișoară, deschidem abia peste o oră, dar pot să...

— E cu mine, Robby, l-a întrerupt Jackie. Lasă-ne puțin, iar ei adu-i un ceai sau o cafea. Sau poate ceva mai tare. După expresia de pe fața ei, cred că i-ar prinde bine.

— Un ceai, te rog, și un pahar de chardonnay. Mulțumesc.

Gândindu-mă la confruntarea care mă aștepta, aveam nevoie de ceva care să mă energizeze, dar și de ceva care să mă calmeze.

Jackie m-a privit cu atenție.

— Avem multe de discutat, dar, înainte de asta, va trebui ca măcar să încerci să crezi că lucrurile pe care ți le voi spune sunt adevărate, mi-a zis ea.

Ceea ce, imediat, m-a pus într-o atitudine defensivă.

— Nu cred decât că m-ai ajutat o dată, aici, cu Delsie Arcenaux.

M-am uitat la chipul ei tânăr, chinuindu-mă s-o citesc.

— De ce ai făcut asta? Poate ca să mă atragi de partea ta. Ce interes ai?

— I-am spus ce i-am spus lui Delsie fiindcă ești bună pe ceea ce faci și meritai să fii ajutată, mi-a răspuns ea, strângându-și părul într-un coc dezordonat.

Șuvițele blonde păreau aproape albe în lumina după-amiezii care strălucea prin ferestrele casetate din spatele ei. Brusc, am simțit că o uram din adâncul sufletului și, în același timp, că o găseam absolut fascinantă.

N-ar fi trebuit să am emoții când i-am vorbit, dar am avut.

— Să trecem direct la subiect: *Te culci cu soțul meu?* De obicei, faptul că a fugit după tine în spălătorie, în toiul petrecerii, ar însemna ceva. Hai să punem cărțile pe masă.

Vocea mi-a tremurat, dar – speram eu – nu atât de mult încât să-mi trădeze emoțiile.

— Nu uita că, la petrecere, m-am uitat în ochii tăi din celălalt capăt al sufrageriei și că ți-am făcut semn că avea să se întâmple ceva în partea din spate a apartamentului. Și că am întors capul astfel încât să-ți comunic că ar trebui să vii și tu acolo.

Într-adevăr, așa făcuse. Am clătinat din cap ușor, fiindcă nu voiam să mă deconspir, dar, da, mă avertizase că avea să se ducă în partea aia a casei. Și, e adevărat, insinuase că Wade avea să meargă și el, mișcare pe care soțul meu o executase cu promptitudine. Trebuia să recunosc că nu mințea.

— OK, a continuat ea. Și-atunci, de ce i-aș mai fi făcut semn soției, dacă aș fi încercat să i-o trag soțului în mijlocul casei ei?

— Nu sunt sigură. Recunosc că toată tărășenia asta mi se pare cam derutantă. Acesta este și unul dintre motivele pentru care am venit aici.

— Și mă bucur că ai venit, fiindcă în seara aia, în spălătorie, nu s-a întâmplat absolut nimic. Decât că Wade m-a prins căutând ceva. Și-ți spun: trebuie să fii atentă! Cu acești bărbați, care mănâncă aici în fiecare zi, se întâmplă niște lucruri pe care nu le înțelegi.

Nici urmă de slăbiciune în vocea ei, nici o tremurare a buzelor. Trebuia, cel puțin, s-o imit sau s-o copiez.

— Haide, Jackie! *Ce se întâmplă, de fapt?* Nu sunt gata să spun că te cred când îmi declari că niciodată tu și soțul meu...

Tânăra m-a întrerupt, aruncându-și peste umăr o șuviță de păr rebelă, care semăna cu un șarpe.

— Bine atunci! Să nu ne ascundem: eu n-o să te mint niciodată. Ai auzit ce ți-am zis?

— Am auzit. Nu sunt sigură dacă te și cred, dar te-am auzit, da.

Jackie a lăsat o clipă privirea în jos, înnodându-și paiul într-o buclă:

— Îți repet: n-o să te mint niciodată. Iar instinctul tău e corect. Între mine și Wade s-a întâmplat ceva.

Am simțit o durere în piept.

Fata a continuat:

— Nu mă refer la seara aia, în spălătorie, mă refer la ceva care a fost cu mult, mult timp înainte. Și, cu toate că îmi asum responsabilitatea pentru acel episod, să știi că el a fost cel care a inițiat totul.

Recunoștea că avusese o aventură așa, pur și simplu? În fața nevestei? Am insistat.

— Recunoști deschis că te-ai culcat cu soțul meu?

Jackie a încuviințat din cap. În ochi i se citea un soi de grijă față de mine. Era limpede că nu-i făcea

nici o plăcere să-mi confirme această informație. Nu sunt gata să spun că simțeam față de ea altceva decât ostilitate, însă, în mod ciudat, părea că Jackie îmi ținea partea.

— Cum s-a întâmplat? am reușit să îngaim.

Imaginea lui Wade în pat cu această frumusețe era la fel de dureroasă ca imaginea lui Wade în pat cu asistenta foto – acea imagine din urmă cu mai mulți ani. Am strâns din buze, expirând aerul lent, ca și când mișcarea asta ar fi putut să stingă durerea intensă, din interior.

— S-a întâmplat pur și simplu. Iar acum, cunoscându-te, îmi pare sincer foarte rău. Am vrut să-ți spun asta.

Ultimele cuvinte le-a rostit rar și serios și, în clipa aceea, am simțit că o cred.

— *Tu* ești îndrăgostită de soțul meu?

— Nu.

— El e îndrăgostit de tine?

— Din păcate, la un moment dat, a fost.

M-am gândit cum Wade ne sărutase pe mine și pe copii de noapte bună, cum jucase rolul de tată și de soț foarte fericit. Și apoi m-am gândit cum căzuse lat de oboseală, înainte ca orice șansă de a face sex să ni se strecoare în pat. Pieptul mi s-a strâns de durere, mai mult decât credeam că era posibil.

— Și acum nu mai e?

— Nu.

Trebuia să știu. Vocea mi-a sunat mai pierită decât aș fi vrut când am întrebat:

— Dar cum a început totul?

— E complicat.

Jackie și-a sprijinit cotul de marginea barului și și-a atins ușor bărbia cu vârfurile degetelor. Am privit-o în ochi, încercând, în van, să-mi dau seama de unde provenea extraordinara ei siguranță.

Ce văzuse Wade când privise în aceeași ochi, gândindu-se că *Pot s-o înțeleg* sau chiar *Pot s-o iubesc*.

— Ai avut cu soțul meu o aventură de durată?

— Cred că, pentru a avea o aventură, trebuie să ai și sentimente față de persoana respectivă. Nu-i așa? Relația mea cu Wade, oricum s-a numit ea, s-a încheiat. Măcar de asta poți să fii sigură.

— Tu ești sigură?

Ideea că totul se terminase între ei mai îndulcea lovitura pe care tocmai o primisem. Nu eram pregătită să-l părăsesc pe Wade, așa că, pentru moment, am fost cuprinsă de o falsă stare de liniște, la gândul că poate soțul meu redevenise doar al meu.

— Ce a fost între noi nu s-a terminat nici cu sentimente rănite, nici cu furie. Sincer, mie nu mi-a prea păsat, iar el și-a văzut de drum.

Fata a luat o înghițitură din băutura rece – după miros, era un gin cu apă tonică –, apoi a lăsat paharul cu un gest delicat și a continuat, schimbând subiectul.

— Amândouă știm că țara se află într-un dezastru financiar pentru că atâția clienți ai acestui restaurant, care conduc bănci de investiții sau corporații multinaționale uriașe, cred că pot să-și bată joc de această țară pentru beneficiul lor născut din lăcomie.

— Ce vrei să afli de fapt? am întrebat-o. Care sunt finanțele lui Murray? Că sigur cele ale lui Wade nu te interesează.

— Alo? Finanțele tuturor sunt la pământ în aceste vremuri nesigure. Întrebarea e: La ce recurgi atunci când finanțele ți-au ajuns la pământ? Îți sufleci mânecile sau ocolești legea?

Jackie și-a pus ușor un deget pe brațul meu. Acesta era mult mai cald decât m-aș fi așteptat.

— Ai găsit ceva pe biroul lui? Ai căutat? m-a chestionat ea.

— Erau foarte multe pe biroul lui.

Nu era să dezvălui existența unui raport de companie unei femei care tocmai recunoscuse că avusese o aventură cu Wade.

— Cum ar fi? m-a întrebat Jackie.

— Actrițe la cure de dezintoxicare. Mafioți în Monaco. Soțul meu lucrează în domeniul poveștilor. Citește dosare de documentare care-i sunt date ca materiale de fond pentru articolele pe care le publică. Dacă are pe birou dosarul alcătuit de Interpol despre Pablo Escobar, asta nu înseamnă că Wade a fost sau este traficant de cocaină.

— Atât deci?

Femeia a început să se joace cu felia de lime de pe marginea paharului.

— Nu că ți-aș spune ceva oricum. Pentru că el e soțul meu și nu am nici o dovadă că tu ești sinceră. Dar, spune-mi, la ce naiba faci aluzie?

Jackie m-a oprit punându-și toată palma pe brațul meu.

— Studiez intensiv cum interacționează oamenii din încăperea asta.

— Cum?

— Allie, tu ai cumva vreo diplomă în economie?

— Nu. Tu ai? am pufnit cu o atitudine de superioritate.

— Acum termin anul doi la Wharton, la University of Pennsylvania, în Philadelphia. Chiar o să-mi iau diploma până la sfârșitul acestei luni. Însă nu am fost crescută ca puștii bogați care sunt pregătiți de mici să facă afaceri. Eu am copilărit într-o casă prăpădită, împreună cu mama. Mama care m-a crescut singură. Am fost doar noi două. Așa că nu face presupuneri în ceea ce privește viața mea numai pentru că am studii de economie.

— O școală foarte bună, dar nu sunt sigură...

Jackie a oftat și a scos un portofel mic Louis Vuitton, din care a pescuit o legitimație de la Wharton School of Business.

— Asta ți-e de-ajuns? Sunt dispusă să fac orice ca să-ți demonstrez că sunt studentă acolo, numai că îți jur că niciodată n-am să te mint.

Apoi interlocutoarea mea a vârât din nou mâna în profunzimile genții, din care a extras un caiet mare,

legat cu o spirală metalică, pe coperta căruia trona emblema U. Penn.

— În regulă. Deci ești la școală. Și poate că știi să citești un program de afaceri.

— Da, știu să citesc un program de afaceri, un model de evaluare a bunurilor care compun capitalul unei companii și pot să rulez o simulare Monte Carlo și în somn.

— *Nu mai spune!*

Văzând c-o iau peste picior, Jackie a început să râdă.

— Hei, nu-mi desconsidera diploma. A doua mea specializare e pe industria de entertainment și dă-mi voie să-ți spun că industria de film, în care ai început să te implici, reprezintă un model de afaceri invalid – ceva ce eu înțeleg și care, apropo, e o dovadă în plus că studiez cu adevărat problema asta. Un lucru e sigur: studiourile nu mai creditează decât blockbusterele de acțiune previzibile, iar piața independentă e, pur și simplu, moartă. Niciodată n-o să câștigi bani dintr-un festival de film. Totul depinde de atragerea canalelor de distribuție cu VOD, PPV...

— Poftim? VOD? PPV?

— Video on Demand. Per-Per-View. Robert Redford a făcut bani cu Sundance Channel, nu de pe urma festivalului. Să-ți amintești asta când o să-ți faci planurile pentru festivalul tău și-o să încerci să convingi tot felul de mahări să investească în el.

— OK, am răspuns, acceptând, încetul cu încetul, soliditatea cunoștințelor ei din domeniul afacerilor. Și acum lucrezi...

Încă încercam să pricep cum de întotdeauna era încălțată cu pantofi după care și Carrie Bradshaw ar fi plâns.

— La lucrarea mea de licență, până când absolv luna asta. Și la niște proiecte de cercetare. Verile lucrez în niște bănci de investiții și câștig mulți bani pentru cineva de vârsta mea.

— Și salariul ăsta explică toate hainele astea spectaculoase, pantofii și gențile Gucci pe care pari să le ai?

— Colega mea de cameră din facultate a devenit asistenta unui stilist pentru reviste de modă, așa că-mi dă haine din sezonul trecut, care au fost folosite deja în defilări sau ședințe foto. Nu sunt atât de sinistră pe cât crezi tu, Allie. Toți tipii ăștia și comportamentul lor sunt la fel de ciudați și de străini pentru mine ca și pentru tine. Așa că nu lăsa niște haine din sezonul trecut să te intimideze sau să te inducă în eroare.

Jackie a mai sorbit încă o dată încet din pahar.

— Uite, eu n-am crescut nici măcar în apropierea Manhattan-ului, deci, ca să mă integrez, folosesc niște strategii. Nu-mi spune că tu nu procedezi la fel. E o chestie de supraviețuire.

M-am gândit la cum unele persoane se adaptau în New York mai bine și mai rapid decât altele. În unsprezece ani trăiți în acest oraș, niciodată nu mi se păruse că aș fi avut măcar o ținută perfect închegată din cap până-n picioare. Deși nu voiam să fiu de acord cu nimic din ceea ce spunea ea, totuși am zis:

— Ai dreptate.

Mă simțeam ametită de la prea mult alcool băut pe stomacul gol și de la prea multe informații – unele dintre ele lovindu-mă cu furie și fiind groaznic de dureroase. Undeva, într-un colț al capului, am început să simt pulsațiile unei timpurii mahmureli de seară. Am clipit de mai multe ori ca să opresc lacrimile care începeau să-mi răsară în ochi.

Jackie m-a cuprins de umeri.

— Trebuie să-ți păstrezi mintea disciplinată. Trebuie să-ți separi sentimentele de faptele concrete și să mă ajuți ca să te ajut să punem toate țițele cap la cap și-n felul ăsta să te protejezi. Uită o clipă de Wade, de soțul tău cel fustangiu.

— Ei, e cam dificil de susținut o discuție ca între fete cu cineva care tocmai mi-a mărturisit că s-a

culcat cu soțul meu. Și să uit de soțul meu cel fustangiu e ceva mai ușor de zis decât de făcut. Avem o familie împreună.

— Atunci măcar trebuie să te protejezi pe tine și pe copii. Trebuie să știu dacă ai văzut vreun document legat de vreo companie, poate de ceva numit Luxor? Asta este o companie de IT în dezvoltare.

Am rămas mută, aducându-mi aminte că exact acesta era numele companiei al cărei raport îl găsisem ascuns în biroul lui Wade. Am luat o gură mare de chardonnay.

— Wade a fost vreodată în Liechtenstein, principatul ăla micuț din Europa unde se ascund conturi și...

Acum chiar trebuia s-o întreb dacă a fumat ceva.

— Jackie, oi fi tu o studentă extraordinară la economie, dar aici ai sărit de tot calul. Și sunt sigură că n-o să te surprind spunându-ți că, în materie de afaceri, Wade e Omul din Neandertal și că nu are nici un ban în plus. Crede-mă, fiindcă eu plătesc facturile.

— Are ceva mai bun de-atât. Are acces la toată lumea. Și toată lumea îl vrea pe Wade.

— Mereu toată lumea îl vrea pe Wade. Nu sunt sigură dacă te cred, dar te ascult. Încă o dată deci: de ce vrei să mă aperi?

Jackie și-a tras nasul destul de sonor și și-a mișcat umerii.

— Mama mea a fost trasă pe sfoară în stil mare, din punct de vedere financiar, de un bărbat, iar eu nu vreau să văd o altă femeie inocentă, așa, ca tine, pățind același lucru.

— Îmi pare rău pentru mama ta, dar simt că la mijloc mai e ceva, am insistat.

Ochii ei mi-au spus că într-adevăr mai era ceva.

— Iar tu nu-mi spui despre ce altceva mai e vorba. De ce nu pui cărțile pe masă, Jackie? Deja am ajuns destul de departe. Adică presupusa fostă amantă și soția stau de vorbă fără ca soțul să știe. Am lăsat garda jos, așa că mergi până la capăt și spune-mi.

Amândouă am luat câte o gură din băuturi, așezând apoi paharele pe bar la unison. Jackie s-a întors către mine.

— Tu scrii un scenariu, nu-i așa?

— Cine ți-a zis?

— Și postul din firma de PR a lui Murray Hillsinger e serviciul tău de bază?

— Scenariul e doar un vis, până nu-l termin nu pot să scot nici un fel de profit din el. Cel puțin, nu deocamdată.

Jackie a clătinat din cap și și-a răsucit scaunul, pregătindu-se să plece.

— Te contactez când o să aflu și eu mai multe. Dar fii atentă la compania aia Luxor și vezi dacă Wade pomenește ceva de ea.

Cu rochia albă strânsă pe trup, Jackie a sărit jos din scaun și s-a aplecat înspre urechea mea – respirația îi era fierbinte și parfumată cu aroma ginului pe care îl băuse.

— Încă un lucru doar. Trebuie să scrii ca și când viața ta ar depinde de asta.

Și cu aceste cuvinte, tânăra a ieșit relaxată. Arăta de parcă ar fi fost stăpâna lumii mele. Ceea ce, aveam să aflu mai târziu, era oarecum adevărat.

12
Lovitură laterală cu boltă

— Toți cred că viața lor e un film. Asta-i o prostie. Viața e plină de meandre. Omul poate să fie extraordinar de aventuros, norocos sau ghinionist în dragoste, însă ciclul naștere-viață-moarte nu-ți dă structura în trei acte de care ai nevoie într-un scenariu.

Încheind fraza, profesorul nostru de scenaristică, criticatul, dar și veneratul David Heller, versiunea newyorkeză a mult mai cunoscutului Robert McKee, a sărit de pe biroul pe a cărui margine stătuse cocoțat și și-a ridicat brațele în aer. A început să-mi înconjoare scaunul, apoi a arătat cu mâna către fața mea.

— De asemenea, până vineri, aștept ca – ia să vedem – Braden, Foster, Greenfield și Keller să trimită întregii clase, prin e-mail, primele lor douăzeci de pagini. Dacă vă duceți săptămâna asta la multiplex și vă uitați la ceas, vă garantez că după zece minute se va fi întâmplat deja ceva care să vă scoată protagonistul sau protagonista din zona lui/ei de confort. Pe principiul: ce dacă eu sunt un fermier străin și sărac când o prințesă e în pericol! O să-l urmăresc pe tipul ăla în vârstă, cu accent englezesc și perechea lui de roboți, și-o să mă alătur cauzei rebelilor! Dacă protagonistul vostru nu-și asumă nici un risc până la pagina douăzeci, la Hollywood sunteți morți și la fel de morți sunteți și la cursul ăsta, așa că nu vă mai obosiți să vă trimiteți scenariul. Ai priceput, Braden?

— Da, am răspus cu o înclinare din cap, ca să-i demonstrez cu câtă atenție îl urmărisem.

Când aplicasem, cu câteva luni în urmă, la cursul de scenaristică de la New York University, îmi folosisem numele meu de fată: Braden. Nu foloseam numele ăsta la serviciu, cu Murray, dar, cât timp urmam cursul ăsta, voiam să fiu sigură că aveam o oarecare independență față de bine-cunoscutul Wade Crawford.

Heller s-a întors la biroul lui, cu fața către tablă.

— Țineți minte cele trei acte simple.

Eu îmi notam fiecare cuvânt.

— Și mai țineți minte și sutele de studenți care mi-au folosit metodele clare pentru a...

Ușa s-a deschis și Tommy O'Malley a dat buzna înăuntru. Eu și Tommy stătuserăm unul lângă celălalt, băuserăm cafea cu grupul după curs și ne comparaserăm notițele după sesiunile anterioare.

În sală mai erau două scaune libere. Tommy l-a ales pe cel de lângă mine, m-a privit cu niște ochi languroși și a purces către masă cu un pas săltat *à la* Brad Pitt. Heller s-a uitat urât la el.

— Nu uitați că acesta este un curs foarte competitiv, cu o listă de așteptare lungă cât o zi de post. Aveți grijă să ajungeți cu toții la timp.

Apoi, privind către întregul grup, a adăugat:

— Acum, după cum vedeți, am scris deja pe tablă Actele I, II și III.

După o scurtă explicație privind planul mai înainte pomenit, Heller a luat o gură de apă și a continuat, fermecat de fiecare noțiune care-i ieșea din gură.

— În mijlocul Actului I, până la pagina douăzeci, problema trebuie să fie deja schițată.

Tommy a scris ceva pe un bilețel și mi l-a dat. Pe el scria: *Deci care e problema ta săptămâna asta?*

I-am răspuns pe spatele aceluiași petic de hârtie: *Noul meu scenariu e un dezastru. Nu sunt sigur că măcar știu. Fata pierde băiatul din cauza problemelor cu copilul. Tu?*

Tommy mi-a scris: *Poate o echipă de salvamari sudată într-o vară să rămână unită atunci când viața adevărată intră în scenă... „Libertinii" dând piept cu economia pe butuci.*

Câteva minute mai târziu, colegul meu mi-a atins cotul cu cotul lui în timp ce lua notițe.

— Scuze, mi-a spus el.

Apoi a scos din rucsac un pachet de Twizzlers, a desfăcut ambalajul unui baton și mi l-a oferit.

— O să ai nevoie de zahăr ca să faci față informațiilor ăstora, mi-a șoptit el.

Între noi, nu mai era nici măcar un centimetru liber.

— Până în Actul II – Heller s-a uitat la Tommy și s-a încruntat văzându-l cu batonul de Twizzlers – eroul vostru *trebuie să se dedice* aventurii lui.

Prin aplicări repetate, profesorul a îngroșat cu markerul linia de pe tablă dintre Actul I și Actul II.

— Asta e „promisiunea premisei" lui Blake Snyder. În punctul ăsta, Roy Scheider, un marinar de uscat, pleacă pe mare în căutarea rechinului, sau James Bond pornește după Goldfinger.

Am aplicat schema și-am început să-mi împart viața reală în trei acte, asemenea celor înscrise pe tabla din fața mea. Primul act era bătut în cuie până în punctul în care tatăl eroinei moare, în mod tragic, într-un accident de avion, iar mama ei se cufundă într-o catastrofă bahică și, în cele din urmă, fatală, în decursul următorilor zece ani. Apoi am început să mă gândesc la cel de-al doilea act. Eroina alege să nu se mărite cu sufletul ei pereche și uneori-iubit, James, ci cu un bărbat chipeș, dar plin de defecte, cu care face doi copii, dar apoi este forțată să-și reevalueze deciziile anterioare.

Problema cu această premisă era că ea nu venea cu nici o promisiune, iar eu eram conștientă de asta. James nu mai era demult în peisaj: prietenia noastră cu hopuri, întinsă pe mai mulți ani de zile, îl epuizase și-l catapultase într-o zonă de siguranță, aflată în străinătate.

Apoi i-am aruncat o privire lui Tommy O'Malley. Poate că Omul-Twizzler reprezenta o mică capcană picantă pe care scenaristul o putea arunca în mijlocul actului doi ca să anime intriga. Pentru a mia oară în acea săptămână, am încercat să las în urmă durerea pricinuită de proaspăta trădare a lui Wade și să mă înveselesc observând că pulpele lui Tommy – dintre care una se afla acum exagerat de aproape de a mea – arătau al naibii de musculoase. Faptul că le admiram nu putea să-mi strice.

Heller s-a întors către tablă și a subliniat Actul III.

— Actul III vine tare după momentul „totul e pierdut". Cam după o oră, o oră și cincisprezece-treizeci de minute, eroul vostru ar trebui să fie absolut distrus. Dramă intensă. Trecere în revistă plină de pasiune.

Absolut distrus nu suna la fel de bine ca trecere în revistă plină de pasiune. Deși logica ar fi sugerat că, dacă eroina reușea totuși să-și adune curajul și să-l părăsească pe soțul infidel, atunci altcineva trebuia să apară: o persoană care s-o salveze și să asigure acel final fericit pe care Hollywood-ul – și tot restul lumii – îl adora.

Ce bine-ar fi ca viața să fie la fel de ordonată ca scenariile de la Hollywood.

Vocea lui Heller a căpătat o nuanță dramatică pentru a ne livra morala povestirii.

— După ce totul e pierdut, eroul se ridică din cenușă, se scutură de praf și o salvează pe prințesă sau ucide rechinul înainte să fie el ucis. Hamlet termină cu lamentațiile și intră în acțiune, a concluzionat profesorul adresându-mi-se direct. Asta trebuie să se întâmple nu mai târziu de pagina nouăzeci, iar de-acolo urmează sprintul către linia de final. Nimeni nu se mai eschivează, e momentul să se plătească polițele. În primul act, e în regulă să spui: mă duc după rechin. E cu totul altceva să pui mâna pe armă și să te uiți în gura aia uriașă, plină cu dinți ascuțiți, în vreme ce barca ți se scufundă de sub picioare. Și-aici depinde de tine, de scriitor, cum se va descurca eroul.

Tommy a ridicat mâna, iar cămașa i s-a ridicat și ea suficient de mult încât să lase la vedere un os al bazinului ascuțit și o linie musculară, stil Michelangelo, care se prelungea până în zona sensibilă de dedesubt.

— Tot nu pricep de ce profesorii ne pisează cu ideea că toate filmele trebuie să fie atât de șablonate. Eu, când urmez regulile, scot un scenariu care se transformă într-un film jalnic cu Jennifer Aniston, pe care niciodată n-am vrut să-l scriu.

Heller s-a ofuscat.

— Vrei să spui că încercările mele de a te ajuta să-ți structurezi opera sunt lipsite de imaginație...

Tommy părea mulțumit că obținuse de la Heller reacția pe care și-o dorise. L-am privit cum rânjea și i-am studiat înfățișarea: păr închis la culoare și tuns scurt, ochi albaștri ca de irlandez și o frunte ușor pătrată. Era mai curând macho decât arătos. O aromă parfumată de săpun de rozmarin a plutit până la mine. M-am uitat apoi în spatele scaunului său și i-am văzut casca și geanta neagră. Poate că ieșirea mea din Actul II se putea realiza în șaua unei motociclete. Poate că nu trebuia decât să încalec și să mă abandonez. În mod cert, comportamentul lui Wade ar fi justificat acest gest.

În clipa următoare i-am întors spatele lui Tommy, ca și când aș fi vrut să-l anulez așa cum stingi un bec. Trebuia să mă concentrez asupra lecției sau măcar să încerc.

Tactica asta a funcționat vreo treizeci de secunde.

— Adevărul e că majoritatea filmelor chiar urmează regulile astea. Atât doar că eu detest să mi se spună ce trebuie să fac, mi-a șoptit colegul meu, uitându-se în ochii mei, după ce eu nu mă putusem abține și-mi întorsesem privirea către el. Și-o să mă dea peste cap, cum am pățit și la cursul trecut.

Apoi, când ora s-a încheiat, Tommy s-a răsucit cu tot trupul lui masiv către mine, odihnindu-și coatele pe genunchi. Chiar săptămâna trecută, toată clasa stătuserăm la barul studențesc ca să-i sărbătorim

aniversarea a treizeci și doi de ani. În seara asta însă Tommy părea mai iscoditor și mai atent. Membrele musculoase și le ținea răschirate, ca într-o poziție din ritualul uman de împerechere. Avea sprâncene groase, care se potriveau perfect cu părul închis la culoare și des, și o atitudine șleampătă și necizelată care anunța, asemenea unui indicator din tuburi de neon pâlpâitoare, PERICOL. Când ne-am ridicat în același timp, dându-ne cap în cap, am văzut că trupul i se înălța până la cel puțin un metru optzeci și opt.

— Vrei să bem o cafea într-un loc pe care-l știu, în josul străzii? m-a întrebat Tommy. N-am fost încă acolo.

Încăperea se golise, deci nu era o propunere în gașcă, ci un pas în lumea de afară singuri, iar eu nu știam ce sentiment îmi isca ideea asta.

— Sigur, i-am răspuns și-am respirat cu putere.

Tommy s-a ridicat, mi-a luat haina de pe scaun și mi-a pus-o pe mine ca și când ar fi fost deja iubitul meu.

— Hai să mergem. Cred că trebuie să vedem care-i treaba cu profesorul ăsta și să decidem dacă să-i urmăm sfatul sau să-l dăm în mă-sa cu tot cu regulile lui de scenaristică.

13
La întâlnire cu dezastrul?

Tommy se îndrepta către mine cu o cană de cappuccino aburindă – exact ce aveam nevoie la zece seara – în patiseria ungurească slab luminată, aflată la patru străzi depărtare de universitate, aproape de parcul Washington Square. Restaurantul avea vreo douăzeci de mese prăfuite, acoperite cu munți de lumânări și ceară care se prelinsese în straturi succesive, de diferite culori. Câțiva studenți și niște profesori în vârstă priveau cu atenție în ecranele laptopurilor la mesele din apropiere.

— Și spune-mi cum a fost acolo unde-ai crescut, a zis Tommy, întinzându-mi cafeaua. Nu știu decât că, în mod evident, n-ai stat prea mult prin New York.

— De unde știi asta?

— Din comportamentul tău. N-ai atitudinea aia obraznică de *eu sunt stăpânul lumii* pe care o au newyorkezii născuți și crescuți aici – n-o ai nici în felul în care vorbești, nici în felul în care te miști.

Ochii lui erau ațintiți asupra mea de parcă aș fi fost în cătarea unei pușți. În timp ce Tommy își mângâia bărbia țepoasă, mi-am mușcat interiorul obrazului mult prea tare. Mă gândeam s-o zbughesc pe ușă afară.

— Presupun că așa e, am spus și mi-am înfășurat puloverul strâns în jurul umerilor, ca și cum aș fi vrut să mă apăr. N-am părăsit prea des orășelul meu de pescari: Squanto, în Massachusetts. Mama era

casnică, mă rog, când nu bea. Iar tata avea o ambarcațiune turistică și de pescuit, orice numai să iasă pe mare, ceva ce-i plăcea la nebunie.

Și orice numai să scape de mama. Mi-am înfășurat o dată mânecile puloverului în jurul gâtului și, cu toate astea, continuam să mă simt complet goală.

— Tatăl tău mai trăiește? Ai vorbit ca și când n-ar mai fi printre noi...

— Nu, nu mai trăiește. Și apropo, de ce nu-l lași în pace pe Heller la curs? E adevărat, e enervant, dar...

— Ei, îmi place să-l zgândăr, iar el reacționează așa de rapid.

Eram foarte emoționată din cauză că rămăsesem singură cu Tommy. Trebuia să-l mitraliez cu întrebări.

— Cum ai început să scrii scenarii? Nu știu despre tine decât că ai copilărit în zona asta. În Queens, nu-i așa?

— În Rockaways. Am fost prin toate casele pe care le-a distrus uraganul Sandy. E o zonă de oameni muncitori, plină cu polițiști și pompieri. Am crescut la câteva străzi depărtare de plajă, aproape de pasarelă.

Ochii albaștri îi străluceau intens pe tenul lui deschis de irlandez.

— Și în copilărie te gândeai să scrii?

— Tot timpul scriam în minte. Mergeam deseori în SoHo și cumpăram scenarii de film care se vindeau pe stradă, de pe cutii de carton. Voiam să văd cum se scriu. Cred că am citit de o sută de ori *Chinatown*.

— Îți câștigi existența din scris?

— Firește că nu. La asta visez. Banii îi fac din consultanță. Lucrez cu restaurante de lux din New York. Îi ajut să cumpere ieftin vinuri la licitație – eu nu beau, am avut destul parte de asta în familie, dar am învățat multe despre vinuri lucrând în magazinul de băuturi al unchiului meu și am cunoștințe enciclopedice când vine vorba de achiziții de vinuri bune.

După asta a urmat o tăcere stânjenitoare, în care eu mă chinuiam să găsesc un subiect de conversație confortabil.

După o vreme, Tommy nu s-a mai putut abține:

— Deci tatăl tău a murit de curând?

— Când eu aveam șaisprezece ani sau cam pe-atunci.

— Și mama?

Am luat o înghițitură de cafea și m-am ars pe limbă.

— Când aveam douăzeci și doi de ani. Sticla i-a omorât ficatul.

— E greu să-ți pierzi ambii părinți când ești atât de tânăr. Cum era tatăl tău? L-ai pomenit de câteva ori și mi se pare că ați fost apropiați.

Am mai sorbit cu grijă o gură de cafea – mai mult ca să fac ceva cu mâinile, care îmi tremurau.

— Era extraordinar! O persoană fantastică.

Am clătinat din cap și-am privit în adâncul ceștii, încercând să-mi stăpânesc gândurile.

— A fost un tată minunat. Mereu mă purta, cu ajutorul imaginației, în tot felul de locuri. Puțini tați își fac timp pentru asta. În cazul în care sunt capabili de așa ceva. Tata îmi citea câte o poveste dintr-o carte veche cu basme, apoi îmi spunea s-o schimb, să-i modific finalul. Dacă povestea era tristă, mă punea să-l ajut s-o transforme într-una veselă.

Am clipit strâns și mi-am frecat cu mâna un punct arzător din partea de jos a pleoapei drepte.

— Îmi pare rău că nu mai trăiește, mi-a spus Tommy cu o voce dulce. Cred că a fost un tip excepțional. Cum de a murit așa de tânăr?

— Era, într-adevăr, excepțional. S-a prăbușit cu avionul în zăpadă.

Am expirat profund. Aș fi vrut ca oamenii să știe deja povestea și să nu-mi mai pună întrebări. Încă simțeam că episodul ăla era ca o tumoră canceroasă în interiorul acelui sentiment de empatie pe care eu nici măcar nu-l solicitam.

— Îmi cer scuze. Am vrut să mă concentrez pe lucrurile bune din viața lui.

Ca și când nu l-aș fi auzit, m-am întors cu fața către tejgheaua patiseriei și-am citit întreg meniul

afișat pe un perete, în spatele unei unguroaice care ștergea blaturile de firimituri.

După câteva secunde, Tommy a mușcat din prăjitura de ovăz și m-a privit direct în ochi.

A interpretat faptul că nu i-am răspuns nimic ca pe un semn că voiam ca el să continue să vorbească, așa că a răsucit și mai adânc cuțitul în rană.

— Trebuie să fi fost foarte dificil, erai la o vârstă atât de vulnerabilă.

Am zâmbit melancolic și-am strâns din buze ca să nu-mi trădez sentimentele.

— Atunci de ce insiști să discutăm despre asta?

— Îmi cer din nou scuze. Dacă vrei să știi adevărul, mi-e frică să zbor cu avionul.

Apoi bărbatul a ridicat din umeri, încercând să diminueze disconfortul pe care îl simțea în prezența mea stingheritoare.

M-am întors cu fața către el.

— Eram și eu în avion.

Tommy m-a privit de parcă i-aș fi dat un pumn în stomac. A luat o gură de cafea, a mai așteptat zece secunde, după care a șoptit:

— Iisuse Hristoase! N-am avut nici cea mai vagă idee.

— Mulți oameni nu știu asta.

— Mai cunoșteai și alte persoane din avion?

— Da. Două. Una a fost în regulă, cealaltă nu a supraviețuit.

— Ei, a spus Tommy, prinzând curaj, ai scris vreodată despre asta?

M-am uitat la el aproape fără să-l văd și-am negat dând din cap.

— Îmi pare rău. Voiam doar să spun că ar putea ieși un text puternic.

— Mulțumesc pentru sfat.

— Bine, a continuat el, atingându-mi brațul. Hai să vorbim despre altceva. La ce ai lucrat de la cursul precedent încoace?

— Chiar te interesează?

Am zâmbit, încercând să găsesc o cale prin care tot ce făceam să sune captivant.

— Incredibil de mult.

Zâmbetul lui strâmb era cald și adorabil, iar eu eram nevoită să tot țin ochii în jos ca să-i evit privirea pătrunzătoare. Tommy și-a netezit pletele cu palma mâinii drepte, lăsând să se vadă, pe linia părului, o cicatrice groasă pe care nu o mai văzusem până atunci. Gândul că nici viața lui n-a fost complet lipsită de suferință m-a făcut să mă simt mai bine.

Brusc, am avut impresia că făceam ceva ilegal.

— Povestește-mi despre scenariul tău: fata pierde băiatul din cauza copilului, a spus el, întinzând o mână peste masă ca să-mi șteargă o firimitură de pe buza de jos.

Am roșit.

— Ah, este inspirat de o persoană pe care o cunoști, a adăugat el, interpretându-mi roșeața din obraji ca pe o invitație ca mâna lui să mai întârzie pe bărbia mea.

M-am uitat în cana cu cafea.

— Oarecum. Mai puțin partea cu copilul.

— Cum îl cheamă?

Am ezitat, apoi i-am răspuns:

— James. E un fel de cel mai bun prieten al meu de-o viață. O prietenie cu câteva complicații, să spunem. Gândindu-mă bine, presupun că el a fost prima mea iubire, deși niciodată n-am ieșit în public ca un cuplu.

Tommy a desenat cu degetul un cerc leneș pe buza cănii cu cafea.

— Totuși cred că mai suferi din cauza lui. Sunt destule astfel de persoane și în viața mea.

— Nu mă mai face să sufăr, nu realmente, am mințit. Mai există momente de regret, din când în când, dar el a fost *acolo*, întotdeauna.

— Adică după moartea tatălui tău.

— Nu, adică *la* moartea tatălui meu.

Mi s-a pus un nod în gât.

— James a fost acolo, în avionul acela mic, de curse interne. Cu mama lui.

— Îmi pare rău. Uau!

Tommy a clătinat din cap cu putere.

Am sorbit lung din cafea. Amândoi am rămas tăcuți o lungă perioadă de timp. Cu siguranță, Tommy încerca să găsească să spună ceva, în vreme ce eu îmi aminteam prea multe, prea repede.

James și mama lui erau instalați pe rândul de scaune din spate. A fost o surpriză pentru mine când, în sfârșit, am pășit în interiorul micului Cessna.

— Salut, Allie, a zis James.

În spatele zâmbetului său forțat am văzut aceeași frică de zbor pe care o aveam și eu.

— Se pare că, ăăă, mergem împreună la o cabană. Iar acolo e foarte frig?

De data asta, James a zâmbit normal, dar a ridicat din sprâncene, indicând astfel că totuși ceva ciudat se petrecea acolo.

— Ăăă, da. Salut. Doamnă...

M-am uitat la mama lui.

— Ei, haide! Spune-mi Nancy. Ți-am mai zis că e-n regulă.

— OK.

M-am așezat în fața ei. Nimeni n-a mai scos nici un cuvânt până când tata nu a dat biletul de îmbarcare și n-a intrat în avionul micuț.

— Ce caută *ei* aici?

Fiindcă tata era atât de mult plecat pe mare, cel mai tare mă temeam să nu-l supăr, dar faptul că-l invitase, fără să mă consulte, pe băiatul de care eram îndrăgostită în secret să ne însoțească în excursia aceea aniversară mi se părea nedrept.

— Ei, știi, mi-a zis el, fără să se uite la mine, fiindcă se chinuia să găsească centura de siguranță uzată, care se prinsese în metalul de sub scaun, eu și Nancy am plănuit surprinza asta săptămâna trecută,

pentru că oricum și ei mergeau încolo ca să-și viziteze niște rude. Ne-am gândit că ți-ar plăcea.

Spune-mi Nancy, zisese ea. În clipa aceea, am înțeles foarte clar trădarea. Îmi venea să plâng, dar nu voiam ca tata să vadă cât de speriată și de furioasă eram. Nu pentru c-aș fi fost de partea mamei, ci pentru că-mi zdrobise convingerea că el, tata, era un soț bun, genul cu care și eu aș fi vrut să mă mărit într-o zi. L-am privit din profil și-am încercat să pricep dacă veselia lui era legată de pescuitul la copcă, în compania amicilor care se aflau deja acolo, sau de femeia care stătea în spatele meu. Nu știu cum, dar răspunsul la întrebarea asta mi-era limpede și el mă făcea să mă simt exclusă.

James m-a prins de umăr pe partea dinspre fereastră a scaunului, acolo unde nimeni nu-l vedea. Apoi s-a aplecat în față ca să-mi șoptească la ureche, astfel încât tata să nu-l audă:

— Pune-ți centura. Taică-tu e pornit rău. Nu-l mai oprește nimic acum.

— Sper, i-am șoptit și eu. Dar nu înțeleg de ce sunteți și voi doi aici.

— Atunci privește partea bună a situației, mi-a zis James, când am întors capul ca să-i văd ochii. N-o să fii singură când o să ți se congeleze fundu' pe lacul ăla înghețat.

Cineva a bătut cu putere în blatul de lemn al mesei.

— Hei! Alooo? Te-am rugat să-mi răspunzi doar la o întrebare scurtă, mi-a spus Tommy. O clipă te-ai desprins complet de realitate. Ce s-a întâmplat cu James și cu mama lui?

— Mama lui James. Tata. Ei au murit. Eu și James am supraviețuit. OK?

M-am străduit să râd ca să depășim tensiunea momentului. Folosindu-mă de mâneca puloverului, mi-am acoperit singura cicatrice urâtă rămasă după acea noapte, o cicatrice care se afla în partea de sus

a încheieturii... un loc care mă obliga s-o văd de-o mie de ori pe zi.

— Dacă vrei, în schimb, aș putea să-ți povestesc despre scenariul meu dezastruos.

— Te ascult, Tommy.

M-am instalat mai bine în scaun. Apoi:

— Putem să mergem undeva să bem ceva?

Îl întrerupsesem după doar trei minute de prezentare a scenariului.

— Am nevoie de un pahar cu vin, am adăugat.

— Scenariul meu e chiar groaznic, așa-i? a râs el.

— Nu, doar că sunt puțin, nu știu cum.

Am zâmbit văzându-i chipul înflăcărat.

— Doar vreau puțin vin. Oricât de ciudat ar suna, trebuie să beau ceva pentru a mă mai putea concentra.

— Nu sună ciudat, sună bine.

Da, urmărisem scenariul lui. Da, el auzise liniile generale ale scenariului meu. Da, mai fuseserăm cufundați în conversație de mai multe ori – discutaserăm despre fundăturile din scenariu pe care puteam să le creem noi înșine. Dar o întrebare mi se tot învârtea prin minte: *Ce naiba faci?*

— Știu locul perfect, m-a anunțat el și, practic, m-a ridicat din scaun și m-a purtat până în stradă.

Am mers în tăcere până la un bistro franțuzesc aflat după colț. Tommy mi-a deschis ușa, iar eu am intrat într-o încăpere întunecată, cu oglinzi plasate în spatele unor baghete de bronz, care urmau linia de sus a banchetelor din catifea. Oricât mă străduiam să ignor ce se întâmpla de fapt, nici măcar eu nu mă puteam convinge că Tommy era doar un tip inteligent, de la curs, care mă ajuta să-mi deschid sufletul și să-mi dau drumul la scris. Și totuși, cu bună știință, am ales să rămân pe loc și să n-o rup la fugă după primul taxi liber din stradă. Am stat la o distanță de o jumătate de metru unul de celălalt, până când ne-am instalat la bar și acolo, în mod magnetic, picioarele au început să ni se apropie.

Tommy m-a asaltat cu noi întrebări.

— Dacă scrii despre iubiri pierdute, fata pierde băiatul, acel sentiment de tânjire care poate să fie atât de puternic, asta înseamnă că-l descrii pe tipul ăsta, James? La naiba, ai trecut prin multe cu el.

— Da, într-un fel.

Am încercat să nu dau peste cap paharul cu chardonnay.

— Adică asta mă străduiesc să fac, dar, în scris, tânjirea e mult mai tristă decât scena propriu-zisă în care cei doi, în sfârșit, se cuplează.

— Că tot vorbim de descrieri: pentru multe fete, poveștile de dragoste sunt foarte legate de relația lor cu tatăl.

M-am uitat în jos, la mâna lui, care se afla la câțiva milimetri distanță de piciorul meu, și mi-am strâns genunchii unul lângă celălalt.

— N-o să-ți povestesc accidentul.

— Nici nu-ți cer asta. Vreau doar să spun că, scriind despre el, ar putea să fie ca un fel de exorcizare.

Apoi Tommy n-a mai rezistat:

— Accidentul ăla de avion cred că te-a marcat foarte tare în privința relației cu bărbații, așa-i?

Am închis ochii și i-am răspuns:

— Chiar vrei să știi cât de tare?

14
Zona de pericol

Tommy se uita la mine de parcă m-ar fi măsurat prin comparație cu dimensiunile patului său.

— Tu și James ați fost, propriu-zis, împreună sau doar v-ați torturat singuri?

Am luat o gură de vin și mi-am trosnit articulația gâtului. Mai mulți băutori târzii și amorezi veniți la întâlnire ocupaseră barul confortabil al bistroului, așa că nu mă mai simțeam chiar atât de singură cu Tommy.

— OK, de data asta îți fac pe plac, i-am răspuns, simțindu-mă dispusă să mă deschid într-un fel pe care, de obicei, îl evitam. Uite adevăratul titlu de prima pagină: nu știu dacă a fost din cauza faptului că James a intrat în viața mea în anii de dinainte ca tata să moară și pentru că a fost martorul întregii tragedii, dar, în ciuda sentimentelor mele pentru el, niciodată n-am putut să-l las să-mi pătrundă în suflet în felul ăla profund, intim, romantic. Din proprie inițiativă, James a fost un participant în jocul nostru plin de suișuri și coborâșuri. Vreau să spun că am trecut împreună prin atâtea, încât e foarte dificil de limpezit amalgamul de emoții pe care le resimt întotdeauna când sunt cu el. Însă a fost ca și cum mereu trebuia să păstrez ceva ascuns. Chestia asta, forma asta de intimitate, mă făcea să mă simt mai în siguranță. Știi la ce mă refer?

— Înțeleg ce-mi spui, dar cred că eu sunt exact invers, mai curând un dependent de dragoste, mi-a răspuns el. Îți promit că asta o să te ajute la scris. Când ați fost, tu cu James, prima dată împreună? Povestește-mi scena când ți-ai dat seama că el e sufletul tău pereche.

— A fost în vara când aveam treisprezece și paisprezece ani. Eram o gașcă și jucam Marco Polo, săream într-un lac de pe o anvelopă de mașină legată de o frânghie... Soarele era aproape la apus când James a apărut pe bicicletă, pretinzând că voia să stea cu băieții. Numai că amândoi știam că venise ca să mă vadă pe mine, iar emoția asta a născut o durere nouă în miezul ființei mele. James era mult mai dezvoltat decât restul băieților. Iar părul blond-nisipiu era tot numai bucle.

Tommy a încercat să-și ciufulească și el părul, dar al lui fiind scurt, nu i-a prea mers. I-am zâmbit și mi-am mușcat buza de jos.

— Până în ziua de azi, James este tipul căruia nu-i pasă ce cred sau ce văd oamenii și întotdeauna a fost destul de nerăbdător și superficial emoțional. Dar avea în el și o anume seriozitate, care m-a atras.

M-am uitat în ochii albaștri ai lui Tommy. Luminile mici ale barului străluceau chihlimbariu.

— Era un roi mic de țânțari care se rotea în jurul capului lui ca un halou. Mi-a oprit răsuflarea.

Am tușit și mi-am răsucit picioarele către bar. Mâna lui Tommy a atins-o pe a mea și a rămas acolo mai mult decât ar fi fost normal pentru doi oameni care nu *sunt la o întâlnire*.

— La început, James a plesnit apa cu piciorul lângă grupul nostru, dar apoi a venit direct la mine și m-a săltat pe umerii lui pentru o bătaie în apă cu alți doi puști. Eu tot cădeam și James era nevoit să mă țină în spinare. Eram udă, în costum de baie și tot alunecam în sus și-n jos pe spatele lui. Trupul meu, cu forme abia iscate, a fost cotropit de-atâta emoție, încât a început să mă doară.

Rozul din obraji se transformase într-un roșu permanent.

— L-ai făcut să priceapă cumva?

— Aproape. Numai c-a apărut tata, venit să-mi urmărească primul contact cu-adevărat intim și foarte sexual cu un băiat. Și a început să urle la mine de pe drum.

Am continuat imitându-l:

— Allie, ai întârziat! Maică-ta o să mă omoare dacă nu te bag în mașină în secunda asta. E petrecerea de ziua ei!

Tata era transpirat și murdar. Venise direct de la docuri.

— Ești sigură că te-a văzut alunecând pe spatele lui James? m-a întrebat Tommy.

— N-am nici un dubiu: l-am văzut uitându-se la noi. Dintr-odată, m-am simțit goală și rușinată. Ciudat. Când am dat să urcăm malul apei, tata m-a înșfăcat și m-a tras într-o parte, iar pe James l-a obligat să meargă de partea cealaltă. Și, din senin, i-a spus băiatului: „Tu ești fiul lui George Whitman. Iisuse, ce semeni cu el! Și cu soția lui, Nancy". Era o afirmație bizară. James i-a răspuns: „Da, ei sunt părinții mei". Subliniind, în felul ăsta, cât de bizar sunase tata.

— Dar ce fusese așa de bizar? m-a întrebat Tommy, apropiindu-și și mai mult fața de a mea.

— Nu știu exact.

Când am mai crescut puțin și aveam vreo șaptesprezece ani, eu și James am decis că mama lui și tatăl meu avuseseră cu siguranță o aventură, altfel de ce James și mama lui ar fi apărut în avion, în ultima secundă și într-un așa de mare secret? Și au mai fost și alte indicii pe care le-am descoperit ulterior, dar nu aveam de gând să le adaug și pe acelea pe lista de confesiuni făcute lui Tommy.

— Îmi amintesc cum s-a crispat tata când ne-a văzut pe amândoi cu costumele de baie aproape căzute. Ne-a zis: „Voi nu aveți prosoape?" Arăta foarte

stânjenit. Chiar și după tot ce s-a întâmplat și după toate lucrurile pe care le-am înțeles mulți ani mai târziu, tot îmi amintesc absolut clar detaliul ăsta: *Voi nu aveți prosoape?* Tata fusese întotdeauna genul de părinte de gașcă. Niciodată nu-l mai văzusem așa de tulburat ca în seara aia, când se chinuia să ne acopere goliciunea.

— Știa că James era alesul tău. Și, evident, încerca să-și protejeze fetița.

— Probabil. Oricum, James și-a aruncat bicicleta pe stativul din spatele Jeep-ului tatei și-a sărit și el alături, ținându-se de grinda de pe plafonul mașinii. Afară era așa de cald încât trupurile noastre s-au uscat rapid, iar acum eu mă simțeam lipicioasă din cauza noroiului din lac. În vreme ce tata conducea mașina pe drumul bolovănos care ne zdruncina, instinctiv, James mi-a înconjurat cu brațul bazinul ca să se asigure că nu cad. M-am uitat la el, puțin șocată că mă atingea și că-și păstra mâna pe mine. Atunci el mi-a șoptit la ureche: „Ești OK?". N-am putut decât să-i confirm printr-o clătinare a capului. Atingerea lui era atât de intensă. „Bine", a zis el. Am simțit în obraz o senzație electrizantă. „Foarte bine."

Tommy stătea în fața mea complet vrăjit.

— Ai scris toate astea, nu-i așa? Adică ai introdus scena asta în scenariu? Prima întâlnire cu prima dragoste?

— Nu chiar scena asta.

— Păi, asta e scena de unde a pornit totul, nu? Tu te îndrăgostești de cineva, ochiul atent al tatei, pe de-o parte, în sens patern, pe de altă parte, în sens oedipian. Și-apoi îi pierzi pe amândoi? Asta e esența. Asta e călătoria eroinei tale: încercarea de a recupera acea dragoste pierdută sau de a o găsi în altă parte. Trebuie să scrii toate astea. Chestiile reale sunt cele care funcționează cu-adevărat.

Știam că Tommy avea dreptate: viața mea se construise pe ceea ce începuse în acea noapte. În noaptea

aceea, pe sub ulmi, cu razele lunii strălucind printre frunzele de un roșu întunecat ale arțarilor, înțelesesem, pentru prima dată, cum trebuie să fie dragostea. Ceva ce nu poți să nu simți. Ceva de care, decenii după aceea, am încercat să fug sau ceva ce am căutat cu disperare în locuri în care nu exista. Și, din momentul acelui accident în zăpada cotropitoare și urâcioasă, am ținut-o tot într-o goană nebună, pipăindu-mi drumul înspre o iluzie a intimității, pentru ca, în final, să rămân cu mâna goală.

— Cred că trebuie să mă duc acasă, am spus și mi-am luat haina. Vreau să încep să scriu despre toate astea cât am amintirile încă proaspete.

Tommy mi-a încheiat nasturii de la haină până la gât și a ridicat dintr-o sprânceană.

— Vrei să te conduc?

Înainte să-mi dau seama ce se întâmpla, m-am trezit ținându-mă de trupul ferm al lui Tommy, în timp ce fugeam cu motocicleta lui prăpădită pe Eighth Avenue. Nu mă puteam gândi decât că: *Asta e o mare, mare prostie.* La un semafor, aproape de apartamentul meu de la intersecția străzilor West Twenty-Third și Tenth Avenue, Tommy și-a împletit degetele de la mână printre degetele mele. Eu am încercat să mi le eliberez, dar el mi le-a strâns și mai tare. Când am parcat, la o stradă distanță de blocul meu, tremuram toată. Tommy și-a scos casca și a pus motocicleta pe piciorul de susținere.

— Nu poți să urci la mine, i-am spus repede.

— Nici nu ți-am cerut asta, mi-a răspuns el și s-a apropiat cu încă un pas de mine. Dar ai putea să vii tu la mine.

— Sunt măritată.

— Nu mai spune, mi-a replicat el, cu o mână pe brațul meu și înclinându-și capul către stânga. Ne-am distra. Îți promit că te-ai simți foarte bine.

— Știi, relația mea nu e cea mai extraordinară.

— Ce surpriză!

Tommy a zâmbit la câțiva centimetri distanță de buzele mele.

— Dar nu e, adică, eu niciodată... asta nu e ceea ce... eu n-am vrut decât să vorbim despre scris... n-am vrut să se ajungă așa de departe, să-ți dau impresia că poți să urci la mine sau că eu aș alerga în goană la apartamentul tău sau că sunt gata, în vreun fel, să...

— Nu-ți mai face griji. Nu e vorba de asta.

Tommy mi-a luat obrazul în palma lui mare și aspră și m-a sărutat atât de apăsat și cu atâta pasiune, încât a trebuit să mă țină cu cealaltă mână de ceafă ca să nu mă prăbușesc pe spate.

15
Fără control

Complet ameţită, m-am strecurat în linişte în apartament. De când mă căsătorisem, asta fusese prima dată când mă sărutasem cu un alt bărbat.

Normal că fusese prima dată.

Eu nu eram ca Wade. Nu testam alte persoane, nu cedam tentaţiilor şi nici nu mă lăsam atrasă în situaţii ascunse. Când mă culcam în pat lângă el, n-aş fi vrut niciodată să fi fost cu altcineva. Nu m-ar fi ţinut nervii. Cred că dacă s-ar fi întâmplat asta, în douăzeci de secunde i-aş fi mărturisit că-l înşelasem şi i-aş fi cerut iertare.

Acum însă trebuia să mă controlez. Acum situaţia era diferită: mi-am spus că Tommy *nu era* o formă de răzbunare, ci că venise în viaţa mea tocmai atunci ca să mă ajute să văd diverse lucruri. Firește, într-o clipă de sinceritate, îmi dădusem seama că, pe un anume nivel, sărutul acela interzis era varianta mea de „ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte". Însă prea multe alte lucruri îmi apăreau înceţoşate, aşa că m-am agăţat cu dinţii de convingerea că încurajările lui Tommy, în ceea ce privea scrisul meu, aveau să mă ducă spre ceva bun.

Era trecut bine de ora unu dimineaţa. Wade şi copiii zăceau pe canapea împletiţi unii peste alţii. Televizorul încă mergea, iar de jur-împrejur erau împrăştiate ambalaje de la batoane de îngheţată cu ciocolată Häagen-Dazs. Starea de zăpăceală pe care

mi-o indusese sărutul lui Tommy s-a evaporat când am văzut cum reușise Wade să dea casa peste cap în doar patru ore petrecute singur cu copiii. În ciuda furiei, lumina albăstruie care strălucea pe fețele lor murdare mi-a arătat cât de bine se distraseră în seara aceea complet neglijentă, în care, în absența polițistului cel rău, nici o regulă nu se mai aplicase.

În preajma copiilor, Wade era întotdeauna clovnul de nestăpânit, era întotdeauna părintele iresponsabil, care le lua partea în toate acele discuții stupide legate de ora de culcare, mâncarea nesănătoasă sau vreun film nepotrivit – toate astea mă făceau totuși să fiu profund amorezată de Wade și de dragostea lui dezordonată, dar fără de seamăn, pentru copiii noștri. Văzându-i acolo, pe toți trei, cum aș fi putut să nu-l mai iubesc pe părintele din el, pe cel cu care făcusem acești doi copii? Deși Wade nu se oferea niciodată voluntar pentru chestiunile dificile care făceau parte din meseria de părinte – narcisiștii nu apreciază disconfortul personal –, el era cel mai extraordinar cățeluș supradimensionat pe care un copil și l-ar fi putut dori.

Era dureros de evident că Wade ar fi putut să trăiască în felul ăsta o veșnicie, să adopte o atitudine de Peter Pan bucurându-se astfel de o a doua copilărie alături de Lucy și Blake, pentru ca apoi să se pregătească pentru o a treia rundă alături de nepoți. Nu era de mirare că, de fiecare dată când rămăsesem gravidă, el fusese extrem de fericit: își mai făcuse încă un prieten de joacă.

I-am privit pe toți trei cum zăceau pe canapea, într-o grămadă dezordonată, cu șase picioare împletite – și am simțit durerea a ceea ce, inevitabil, avea să urmeze. Cum puteam să rămân împreună cu un bărbat care mă înșela și cum puteam să-mi văd de viața mea când amândoi ne iubeam copiii atât de mult?

Chiar dacă povestea pe care Jackie Malone mi-o spusese la bar nu era întru totul adevărată – cum

că Wade era implicat într-un scandal de mari proporții –, bănuiam că tânăra nu bătea în totalitate câmpii, ci mirosise ceva – poate chiar ceva periculos.

Am ridicat-o pe Lucy în tăcere și-am dus-o în brațe până în camera ei, lăsându-i pe băieți să-și aranjeze singuri culcușul, în cazul în care se mai trezeau până dimineață. Întregul apartament arăta ca și când ar fi fost călcat în picioare de-o cireadă de rinoceri: sertarele deschise, tot conținutul șifonierului lui Wade era aruncat pe podea, iar biroul și zona lui de lucru erau cu susul în jos. Am oftat. Pentru mine urma o noapte lungă în care aveam să fac ordine prin casă, nu să scriu. Cu tot haosul din jurul meu, nu aveam nici o șansă să mă pot concentra pe scenariu, darămite să-mi scot din minte limba perfectă a lui Tommy.

După ce mi-am schimbat în pijama fetița care semăna cu o păpușă din cârpe, i-am luat hainele mizerabile și le-am dus în spălătorie. Am strâns un braț de prosoape și-atunci o jucărie a căzut pe podea. Aplecându-mă să recuperez păpușica fără cap, înainte ca aceasta să mai înfunde vreo țeavă – ceea ce ar fi dus la o nouă vizită, în valoare de 400 de dolari, a instalatorului –, am sesizat ceva aflat în spatele capului lipsă. Arăta ca o cutie de chibrituri care se ițea din spațiul dintre zid și uscătorul de rufe. Am luat o șurubelniță mică de pe raftul cu scule și-am scos bucățica de plastic de unde fusese prinsă.

Era un flash drive, genul de obiect care ar fi putut să cadă din buzunarul unei jachete sport. În clipa aceea, dezastrul pe care-l găsisem în casă în noaptea aia a căpătat un sens mai larg: se putea ca Jackie să fi avut dreptate – Wade pierduse ceva, obiectul pe care ea încercase să-l găsească în jacheta lui din spălătorie. Am pipăit flash drive-ul și am început să mă întreb: oare el, împreună cu scenariul meu, n-ar fi putut reprezenta biletul de ieșire din viața aceea haotică, oare n-ar fi putut să deschidă un capitol absolut nou al vieții mele, în care să-mi pot permite să las în urmă lumea PR-ului, cu toate pupăturile

în fund pe care aceasta le presupunea? Un capitol în care să nu mă concentrez decât pe două lucruri: să fiu o mamă extraordinar de bună pentru copiii mei și să scriu mai bine decât scrisesem vreodată.

Am introdus flash drive-ul secret al lui Wade în laptopul meu ca și când dreptunghiul acela de plastic ar fi fost mașina cu care scapi după ce ai comis un jaf. Pe ecran s-a deschis un document Excel, douăsprezece pagini ametitoare, cu formule codate care se regăseau în capătul fiecărei coloane: Proiectul Negru, Proiectul Roșu, Proiectul Verde și așa mai departe. Nu puteam să descifrez conținutul. M-am decis să-l copiez repede atât pe laptopul meu, cât și pe un al doilea flash drive, iar flash drive-ul original să-l pun la păstrare în buzunarul blugilor. Wade dormea în continuare în zona lui de lucru, ghemuit alături de Blake. M-am dus în vârful picioarelor până în bucătărie, mi-am făcut un ceai și m-am întors în dormitorul nostru, lăsând ușa ușor întredeschisă. Am început să mă învârtesc prin cameră, încercând să pricep ce legătură putea să existe între niște proiecte cu nume de culori și ceva ilegal.

Ca să nu mă mai gândesc la chestia asta, am deschis calculatorul hotărâtă să scriu o scenă despre ziua aceea petrecută pe malul lacului, ziua pe care Tommy mă convinsese să i-o povestesc. La naiba! Sărut interzis sau nu, Tommy era acolo ca să mă ajute! Din prima zi de curs, noi doi avuseserăm atât de multe să ne spunem. Intimitatea pe care o împărtășeam cu Tommy cu atâta ușurință mă putea ajuta să mă eliberez de acele scene dureroase și triste pe care le păstrasem adânc, în interiorul meu. Bărbatul acesta era o cârjă de sprijin comodă, o cârjă logică și inofensivă, o cârjă menită să mă ajute să scriu și să descopăr adevărul. Nu trebuia să-mi fie frică de el.

Și nici nu trebuia să-l sărut ca și când ne-am fi luat adio pe puntea unui transatlantic care se scufundă.

Cu o lumânare care licărea în apropiere și ecranul calculatorului alb, am fost recunoscătoare când telefonul a început să-mi sune și am recunoscut numărul lui James. Dintre toți oamenii care ar fi putut să mă caute! Mintea mi-a zburat de la Tommy la bărbatul aflat de cealaltă parte a Atlanticului. James mă apela la orice oră pariziană din zi și din noapte sau poate că acum mă suna pe ascuns, în vreme ce Clementine a lui dormea. În orice caz, eram mai tulburată decât îmi dădusem seama, așa că eram recunoscătoare fiindcă James avea să mă ajute să gândesc limpede.

— Hei, trebuie să vorbim, ai sunat la fix, i-am spus, expirând din rărunchi, în speranța că, în felul ăsta, aveam să elimin și ceva din nebunia și din suferința ultimelor zile.

După un moment de tăcere, amândoi am zis în același timp:

— Cum e Parisul?

Și:

— Ce mai face soțul ăla al tău?

— În general, Parisul e bine.

Și:

— Wade e în regulă. La fel ca întotdeauna.

Am tăcut ca să-l las pe el să vorbească.

— Atunci nu pare că telefonul meu e bine-venit, a spus James în cele din urmă.

— Ei, știi ce vreau să spun! E OK, am murmurat. Poate putem să vorbim acum puțin, ca să-ți povestesc ultimele noutăți. Nu e de bine. De fapt, situația e groasă.

— De ce groasă?

— Nu știu. Dacă vrei să simplific – se pare că Wade nu mai e bărbatul care am crezut eu că e.

— Poate că întotdeauna a fost așa, numai că tu nu l-ai văzut sau *nu m-ai ascultat cu adevărat atunci când am încercat să-ți explic cum stau lucrurile înainte să te măriți cu el*, m-a împuns James.

Am râs puțin ca să-i arăt că pricepusem înțepătura.

— Prefer să cred că s-a schimbat.

— Păi, ai putea să vii în vara asta să vizitezi Parisul. Așa am discuta ca lumea despre asta.

— Ce părere ar avea Clementine? l-am întrebat cu o undă de amărăciune pe care n-am putut să mi-o reprim.

— N-ar avea nimic împotrivă. E ocupată cu chestiile ei de la UNESCO, știi, ajută studenți de peste tot, mi-a răspuns el, fără să-mi furnizeze nici un indiciu cu privire la vreo mișcare pe frontul lor. Ai putea să aduci și copiii. Să-i plimbăm prin oraș. Iar noi doi am putea să vorbim la cină. Clem se descurcă grozav cu copiii.

— Poate, am zis, desumflându-mă cu privire la reuniunea pariziană. Poate că nu e o idee așa de bună.

A urmat o perioadă de tăcere în timpul căreia sirena unei ambulanțe a răsunat simultan dincolo de fereastra mea, dar și în telefon.

— Doamne Dumnezeule, am exclamat, aproape scăpând telefonul din mână. Nu ești în Paris.

— Nu, nu sunt. M-ai prins!

— De-asta m-ai sunat?

Obrajii îmi luaseră foc, dar nu știam dacă din cauza furiei sau pentru că eram fericită că James era acum în oraș.

— Nu mi-ai zis nimic că vii în New York.

— Doamne, Allie, liniștește-te! Ai început să te plângi de bărbatul despre care ți-am spus că, dacă te măriți cu el, o să te țină numai în crize. Stau puțin la Jerry. În josul străzii.

— Cum?

Am crezut că n-am auzit bine.

James a râs de entuziasmul meu copilăresc, pe care îl cunoștea atât de bine.

— Am aterizat în New York acum aproape trei ore. Avionul a avut întârziere mare din Europa și-mi pare rău că nu te-am avertizat mai devreme că vin. Am tras un pui de somn, am făcut un duș, iar în

zori plec în Connecticut, fiindcă tata e bolnav pentru a mia oară. Voiam să te sun de-acolo. Dar stau în oraș și la dus și la întors, dacă vrei să ne vedem personal.

Da, voiam să ne vedem personal.

Fie că era o străfulgerare de moment, o formă de răzbunare sau o stare de melancolie păstrată în mine de-o veșnicie, conta doar că erau multe lucruri pe care voiam să le fac cu James chiar în clipa aia.

16
Catalizatorul

În aceeași noapte, Wade a deschis ușa dormitorului, iar eu m-am speriat așa de tare că aproape am răsturnat paharul cu apă de pe tăvița de bijuterii. Terminasem convorbirea cu James cu doar treizeci de secunde mai devreme.

— La naiba, Wade! Nu poți și tu să mă avertizezi?

Mă simțeam de parcă l-aș fi înșelat cu doi bărbați în numai două ore și eram foarte agitată.

— Ultima dată când am verificat, ăsta era și dormitorul meu. Îmi iau doar pijamaua și mă întorc în birou. Ai o problemă cu asta?

Wade a intrat în baie, smulgându-și boxerii de pe el și aruncându-i enervat în coșul de rufe.

— Ești prea slab, Wade.

Pielea începuse să i se lase.

— Sunt la un regim sănătos nou, care se spune că reduce efectele radicalilor liberi, crește nivelul antioxidanților și omega...

— Wade, regimurile de detoxifiere pe bază de lichide sunt pentru femeile care vor să arate ca Gwyneth Paltrow. Un bărbat de patruzeci și nouă de ani nu poate să trăiască o săptămână numai cu suc de pătrunjel.

— Suc de pătrunjel, dar am și trișat cu un baton de Häagen-Dazs. Mă simt de milioane. Am energie psihică.

— Păi, tu ai un nivel patologic de energie și când nu ești la regim, deci hai să ne mai gândim. Mă bucur că te simți așa de bine, dar arăți rău când nu mănânci. Și de ce tot apartamentul arată ca o cocină de porci? l-am chestionat pe un ton glacial. Te las singur cu copiii o seară și toată casa se duce de râpă?

În timp ce se spăla pe dinți, soțul meu a bolborosit:

— Am pierdut ceva de care am mare nevoie.

Flash drive-ul.

— Ce anume?

Eram sigură că-l prinsesem. Ceea ce m-a făcut să mă gândesc că poate Jackie nu mințise.

Sunetul periuței de dinți a încetat să se mai audă, dar, o vreme, apa a continuat să curgă zgomotos în chiuvetă. În oglinda care acoperea toată ușa, l-am văzut pe Wade lăsând capul în jos și sprijinindu-se de marginea chiuvetei. Apoi a apărut în cadrul ușii și s-a uitat la mine.

— Îmi pare rău, Allie. Sincer. Îmi pare rău pentru tot.

Apoi soțul meu și-a șters pasta de dinți de la gură și a aruncat prosopul pe jos.

— Detest să fac asta...

— Ce detești să faci?

Nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce avea să urmeze. Wade putea să admită că era îndrăgostit de altcineva, putea să-mi ceară să ne despărțim sau doar să-mi solicite o favoare – de pildă, să le cer celor de la curățătorie să-i coasă un tiv care se desprinsese. M-am pregătit pentru orice. M-am gândit de asemenea că puteam să-i comunic că voiam să divorțăm, fiindcă mă mințise și fiindcă mă înșelase cu Jackie Malone și m-ar mai fi înșelat și în continuare.

Wade m-a privit printre gene, ca și cum i-ar fi fost greu, deci mi-am dat seama că discuția nu avea să se refere la cei de la curățătorie.

— Detest să mă refer din nou la incidentul acela nefericit de la petrecere. Numai că atunci am

chestionat-o pe tânăra respectivă, fiindcă am pierdut ceva important. Și-am fost nevoit să întorc apartamentul cu susul în jos ca să-l găsesc și nu știu în ce zi vine femeia la curățenie, pentru că poate l-a pus ea undeva și...

— Escapade în spălătorie pentru 600 de dolari.

— Allie, încetează! E o treabă serioasă. Am nevoie de chestia asta și n-o găsesc și sunt din ce în ce mai supărat pentru că nu pricep unde naiba poate să...

Am scos obiectul din buzunar.

— Și răspunsul e: Ce e un flash drive?

— DUMNEZEULE!

Wade era atât de ușurat, încât s-a prăbușit pe marginea patului și și-a sprijinit capul în mâini ca să-și revină. Apoi a bâiguit printre degete:

— Unde l-ai găsit?

— Polly Cea-De-O-Mie-De-Dolari voia s-o șteargă cu el. Ce e pe flash drive, Wade?

— Îmi pare rău pentru toată tragedia, Allie. E ceva pentru un proiect de film care e legat de unul dintre materialele din revistă. N-aș putea să-ți explic nici dac-aș încerca. Te rog doar să mă ierți de data asta.

Soțul meu și-a ridicat privirea spre mine ca un cățeluș Hallmark care tocmai a făcut pipi pe covor. Ce conta dacă i-l dădeam? Aveam o copie pe calculator și una pe un alt flash drive.

Nu știam dacă viața avea să mă ducă până în acel punct, dar mă gândeam că poate, într-o zi, aveam să evadez din mariajul meu cu Wade și să trăiesc un sentiment nou: cel de eliberare. Am tras adânc aer în piept ca să mă familiarizez cu acea potențială senzație. N-ar mai fi trebuit să îndur minciunile unui soț care se spală pe dinți și apoi își ascunde capul în mâini ca să nu fie nevoit să mă privească în ochi. N-ar mai fi trebuit să analizez jumătăți de adevăr. *(Un flash drive conținând numere de cont are treabă cu un proiect de film legat de un articol de revistă? Ce răspuns jalnic mai era și ăsta?)* N-ar mai fi trebuit să mă prefac că totul era al naibii de în ordine cu

bărbatul pe care îl iubeam. Da, îl iubeam sau măcar părți din el, dar totul nu era deloc în regulă. Adevărurile alea puteau să coexiste într-un înfloritor tandem.

— Wade, poftim flash drive-ul.

I-am aruncat bucățica de plastic în aer, iar el a sărit s-o prindă, după care a dat fuga înapoi în birou, ca un băiețel care tocmai a furat un pumn de biscuiți din borcanul din bucătărie.

Mi-am simțit corpul invadat de ceva, ceva despre care, într-o zi, aveam să realizez că era o putere de duritatea pietrei. Avusesem nevoie de o voință extraordinară ca să ies din avionul ăla, ca să trăiesc, la o vârstă atât de fragedă, fără tata și da, ca să trec cu zâmbetul pe buze peste „distracțiile" soțului meu. Dar asta nu înseamnă că, dacă nu voiam, trebuia să continui să le accept – asta era doar alegerea mea, iar faptul că înțelesesem acest lucru m-a făcut, brusc, să mă simt al naibii de bine. Firește, durerea mă urmărea fără încetare, dar poate că, în tot timpul ăsta, acea stare de forță interioră nu mă părăsise nici o secundă.

Așezată pe pat, m-am gândit: *Ia stai puțin.*

M-am dus după el și l-am găsit înfigând enervat flash drive-ul în calculator.

— Allie, nu reușesc să fac porcăria asta să meargă. Vrei să-mi spui cum să...

— Am o idee mai bună, i-am răspuns, nemaifiind capabilă să respect planul „nu-l confrunt în legătură cu Jackie Malone".

Neobișnuit cu noul ton al vocii mele, Wade și-a ridicat privirea către mine. Fusese surprins. Și eu abia dacă-mi recunoșteam vocea. Acea străfulgerare a noțiunii de eliberare mă făcuse să mă simt într-atât de bine încât acum mai că mă gândeam să adopt modelul Femeia Fantastică – pantalonii roșii și o platoșă de supererou.

— Ce idee mai bună?

Nu i-am răspuns.

— Ce idee, Allie?

Soțul meu arăta îngrozit și vinovat.

— O întrebare: care „incident nefericit de la petrecere"?

Wade a închis ochii și a început să-și frece fața cu ambele mâini ca și când, chiar în acea clipă și cu mâinile goale, ar fi putut să-și îndrepte greșeala.

Și din nou a ridicat către mine privirea aceea de cățeluș Hallmark. Dar nici de data asta nu m-am lăsat impresionată.

— Care *incident nefericit*, Wade?

— N-a fost așa, mi-a răspuns el.

— N-a fost ca atunci cu Jessica, asistenta foto în călduri, care s-a aruncat pe tine în vreme ce eu îți alăptam copilul? De data asta n-a fost așa?

Mi-am înclinat capul încercând să par confuză.

— Atunci cum a fost? Lămurește-mă, te rog. Acum te-ai aruncat tu *pe ea*?

— Nu! a insistat el disperat.

— Nu ce? Nu te-ai culcat cu fata aia de la petrecere care a mers în bucătărie cu tine? Adică nu te-ai culcat cu ea la petrecere sau n-ai făcut sex cu ea niciodată?

— N-am făcut sex.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Ei, eu cred că ai făcut și încă de multe ori. Ba poate că, la un moment dat, ai fost chiar îndrăgostit de ea.

— N-AM FOST!

Wade și-a urlat răspunsul, dar, văzându-mi ochii înlăcrimați, din spatele atitudinii sfidătoare, a încercat să vină lângă mine și să mă îmbrățișeze. Apoi mi-a șoptit:

— Femeia aia îmi căuta prin lucruri și...

Adunându-mi ultima fărâmă de curaj, am izbutit să-i spun:

— Femeia aia? Care femeie, Wade?

— Femeia aia de la petrecere. Am găsit-o în bucătărie. Mă dusesem să-mi iau ceva de băut, iar ea a apărut, pur și simplu, acolo.

— Îmm, nu prea cred.

Am clătinat din cap și-am înghițit din greu ca să rostesc câteva cuvinte. Furia trebuia să fie mai puternică decât durerea sufletească.

— Ce cred e că te-am văzut cum ai urmat-o acolo, către partea din spate a casei. Iar Caitlin te-a văzut și ea.

— Fata aia îmi căuta prin lucruri și-a trebuit s-o forțez să plece. În plus, trebuia s-o ajut și cu niște informații și da, dintr-o prostie, am intrat amândoi în spălătorie...

Știam că niciodată n-ar fi recunoscut adevărul. Din cauza asta trebuia să obțin detalii concrete de la Jackie. Altfel confruntarea cu Wade nu avea sorți de izbândă. Putea chiar să pretindă că tipa venise acolo pentru *un proiect de film legat de un articol de revistă.*

— Atunci de ce ați stat acolo așa de mult?

— Nu știu. Presupun că a trebuit s-o întreb ce căuta.

Nou descoperita mea personalitate plină de cutezanță se evapora rapid, dar înainte s-o pierd de tot chiar sub ochii lui, l-am împins pe Wade afară din dormitor și i-am aruncat pijamaua după el. Voiam ca măcar să nu aibă satisfacția de a vedea, în mod direct, cum rezervele mele de forță scad de la un milion la zero. Pur și simplu, trădarea durea.

17

Hărțuită din toate direcțiile

Nu știu cum, dar am izbutit să trec peste a doua zi la serviciu fără să mă dezintegrez. Iar acum, la 5:30 p.m, stând în picioare, în holul din fața ușii apartamentului, cu pantofii în mână, mi-am mușcat buzele și apoi am strâns din dinți răsucind, cu mare atenție, clanța masivă, din alamă. Nu se putea ca progeniturile să detecteze sunetul înfundat al broaștei care revenea în locașul ei. Am deschis ușa foarte încet și mi-am vârât nasul înăuntru ca să investighez holul, înainte de a mă îndrepta în vârful picioarelor, cu delicatețea lui Tinker Bell, către sufragerie, acolo unde voiam să dau un telefon pe care Murray tocmai mi-l solicitase.

Vulcanul sub presiune a erupt în toată splendoarea lui.

— Unde ai *fooooooost*?! a urlat Blake la mine, înconjurându-mi mijlocul cu brațele și trântindu-mi pantofii pe jos.

— Mami! Mami! a strigat și Lucy cea mai docilă, dar la fel de indignată.

— Doamne, vă iubesc, copii, am șoptit.

I-am strâns pe amândoi cu putere și pentru mai mult timp decât aș fi făcut-o în mod normal. Dacă nu puteam să le arăt dragostea dintre un soț și o soție, atunci trebuia să încep să le prezint o alternativă: o mamă hotărâtă și puternică și doi părinți care îi adorau indiferent de cursul vieții.

Am îngenuncheat ca să-i privesc pe Lucy și Blake de la nivelul lor.

— Copii! Mi-a fost dor de voi toată ziua, dar trebuie să dau repede un...

Blake a gemut.

— Haideeeeee, mami! Nu poți să faci asta la serviciu? De ce acum? Am avut cea mai groaznică zi la școală.

Telefonul a început să-mi sune înainte s-apuc să-mi dau jos haina de pe mine. În timp ce copiii continuau să stea agățați, cu o mișcare acrobatică, mi-am înșfăcat din geantă casca Bluetooth și mi-am îndesat-o în ureche.

— Sper să fii pregătită, fiindcă am în spinare o nenorocită de agenție guvernamentală și...

— Mami, mami, mi se mișcă dintele! a chițăit Lucy, atârnată de mijlocul meu. Trebuie să-l lăsăm pentru Zâna Măseluță!

Blake a intervenit:

— Zâna Măseluță nici măcar nu...

— Stop.

I-am pus mâna la gură înainte s-apuce să distrugă obsesia lui Lucy legată de o zână adevărată care ar fi trebuit să bâzâie prin camera ei.

— Dumnezeule, Allie, mi-a zbierat Murray în ureche. Ți-am dat voie să ai programu' flexibil, dar acum poți să-mi faci și tu mie favoarea să-i încui undeva pe copiii ăia și să...

Am apăsat butonul mute de pe telefon ca să nu se audă urletul absolut primitiv scos de Lucy când, fără nici un motiv, Blake s-a repezit la ea și i-a tras una.

Am dezactivat funcția mute doar cât să spun:

— Murray, ai și tu doi băieței. Știu că Eri duce greul și nu spun că tu nu ești un tată modern, dar să nu-mi spui că băieții tăi nu sunt dezamăgiți când te întorci acasă și imediat te pui pe telefoane.

Dar plânsetele se întețiseră atât de tare, încât am fost nevoită să spun toate astea urlând, ca să acopăr lamentațiile lui Lucy.

— Copiii mei mi-au dus dorul toată ziua. Abia ce m-au văzut intrând în casă, dar acum o să mă mut într-o altă cameră și-o să le încui ușa în nas ca tu să poți vorbi.

Îl uram pe Murray fiindcă mă împiedica să mă ocup de nevoile copiilor mei și mai ales de cele ale lui Blake. Băiatul meu continua să fie exclus din grupul de colegi de Jeremy, puștiul acela rău, care înflorea aplicând tactica „dezbină și stăpânește". Și încercarea mea de a-i explica unui copil de nouă ani că Jeremy tânjea după putere nu dăduse roade, fiindcă sentimentele lui Blake erau rănite zi de zi, atunci când voia să iasă la joacă, pe stradă.

— Ești o mamă-eroină, dar trebuie să cheltuiești o parte din banii ăia pe care ți-i dau pe o bonă decentă.

— Murray, bona mea e mai mult decât decentă, dar are și ea viața ei.

Am trecut din nou telefonul pe mute și i-am împins pe copii înspre bucătărie, unde Stacy își trăsese deja haina pe ea. Am mimat doar din buze *„Cinci minute în plus? Te roooog?"*, dar copiii nici nu voiau s-audă de-așa ceva.

— Atunci spune-i zgârcitului ăla de Wade că eu cred că ar fi trebuit să te măriți cu cineva mai ca lumea! a glumit șeful meu, neînțelegând că începeam să fiu de acord cu afirmația lui.

— O să-i transmit, cu siguranță.

I-am șters lacrimile lui Lucy de pe obraji și-am scos din frigider niște înghețate pe băț – câte una pentru fiecare – ceea ce, instantaneu, a oprit lacrimile fetiței. Îmi doream din tot sufletul s-o iau în brațe și să-i ofer toată dragostea și atenția mea. I-am strâns din nou pe amândoi copiii lângă mine, în vreme ce, în spatele capului meu, ei își desfăceau înghețatele.

— Fii atentă! Următoarea furtună e Max Rowland. Nu e ușor să ieși din pușcărie și să-ți reiei viața când conduci un imperiu care s-a fărâmițat din cauza crizei economice. Toată lumea stă pe capul lui Max Rowland și avem nevoie de niște articole pozitive în

presă ca să-i reabilităm imaginea. *New York Post* publică dimineață un material care se numește „Cum și-a pierdut flerul marele Max".

— Murray, cum să public un articol elogios despre cineva care și-a distrus propria companie? Omul ăsta e un evazionist fiscal, un infractor condamnat pentru spălare de bani a cărui companie a avut o scădere de patruzeci de procente pe bursă. Acțiunile lui dictate de avariție, mai mult decât mediul economic, au făcut ca atâtea persoane să-și piardă serviciul.

Conectam și deconectam butonul de mute cum puteam mai bine, în vreme ce copiii începuseră să se certe din cauza aromei de înghețată. Am încercat să mă îndepărtez de ei luând-o în lungul holului și am deconectat butonul de mute.

— Adică, Murray, tipul e un mare porc.

Mute.

— Lucy, ia una de struguri. Lui Blake nu-i plac.

Ne-mute.

— Aș putea să-i scriu un discurs bun pentru vreo acțiune de caritate, despre care am putea să aranjăm să se publice ceva în presă. Ceva legat de școlile alea de cartier pe care el și toți directorii de fonduri de investiții le sponsorizează.

Mute.

— Blake, nu mai încerca să-i iei înghețata. Tu urăști strugurii. Vrei s-o iei pe aia doar ca să...

Ne-mute.

— Știi, ceva pe ideea că Max Rowland are grijă de copiii amărâți.

Mute.

— Duceți-vă în bucătărie doar cinci minute și, după aceea, sunt numai a voastră. Vă iubesc. Vă rog!

Ne-mute.

— Dar, Murray, asta ar fi o chestie atât de falsă. Soții Rowland n-au făcut niciodată copii fiindcă nu le plac copiii și-atunci de ce ar ajuta copiii din mahalale? Generozitatea lui nu e ușor de dovedit când tocmai a concediat două mii de oameni și a pierdut

banii a patruzeci la sută din acţionari – şi totul din cauza lăcomiei lui. Mi se face greaţă.

Murray mi-a ignorat discursul punctat cu întreruperi.

— Rowland şi copiii amărâţi. Îmi place. Pot să lucrez pe ideea asta. Apucă-te de treabă. Poate să faci chiar şi o fotografie pe veranda unei case din Harlem, să pară naibii că Max e un obişnuit al locului, în stil *Sesame Street*. Iar pentru festivalul de film, vreau să organizezi nişte întâlniri la care Max să participe şi să informeze masele.

Am pescuit din geantă un baton de caramele Tootsie Roll şi-am ridicat din sprânceană către Blake. Puştiul a luat batonul şi, cuprinzând-o pe Lucy pe după umeri, a împins-o înapoi spre bucătărie, ca să-i dea înlocuitorul de îngheţată. Am respirat uşurată şi-am apăsat din nou pe butonul mute.

— Ştii că prima proiecţie e chiar mâine, nu?

— După fiecare film, vreau câte o întâlnire cu moderator, discuţii care să exploreze câte o chestie legată de film – cu specialişti, actori sau regizori. Ştiu că avem deja programate câteva, dar vreau mai multe. În ceea ce priveşte publicul, nu vreau o adunătură plicticoasă de ahtiaţi după filme şi adoratori de staruri ale New York-ului. Avem nevoie de formatori de opinie în public. Vreau ca mâine-seară, la venirea *şi* la ieşirea de la primul nostru film, Max să aibă câte-o erecţie. Ai priceput, Allie?

— Murray, i-am spus pe un ton mieros, încercând să-l scot din universul fantastic pe care începuse să-l creeze.

În nici un caz nu aveam de gând ca în seara aia să-mi ignor copiii doar ca să mă asigur că în public aveau să existe *formatori de opinie* generatori de erecţii.

— Iar ai intrat într-o stare din aia, de-a ta.

— Ei, atunci ştii că eu sunt băiatu' mamei, căruia trebuie să i se facă pe plac. Şi că nu pot să trăiesc fără să obţin ce vreau.

— Murray, eu nu sunt mama ta.

— Normal că nu ești nenorocita de maică-mea. Ea ar face una cu pământu' toată producția asta. Și-ar da seama că nu am făcut destul tam-tam pe seama festivalului, astfel încât Max să considere că a meritat să investească în el. Și noi suntem cei care l-am convins să investească!

— Murray, unii spun despre tine că ai o minte sclipitoare când vine vorba de afaceri. Poate că o să reușești să-ți amortizezi o parte din cei o sută de mii de dolari pe care îi cheltuiești anual pe psiholog amintindu-ți că te panichezi fiindcă e posibil să nu realizezi o chestie minoră, punctuală – în schimb, realizezi mai multe lucruri în același timp și încă foarte bine, i-am spus.

Am simțit o împunsătură în braț și m-am uitat în jos. Era Lucy. Am luat-o cu mine și-am pornit în lungul holului.

— Allie! Tu nu ești nici nenorocitul meu de psiholog. Dă-o-n mă-sa pe mama. Dă-l în mă-sa pe psiholog. Doar hai să facem chestia asta.

Îndreptându-mă către bucătărie, analizam interpretarea pe care Murray o dădea îndemnului *hai să facem*. Acolo i-am șoptit lui Stacey:

— Iartă-mă, nu pot să închid telefonul.

Bona mi-a zâmbit și a ademenit-o pe Lucy în bucătărie promițându-i o carte pe care fetița adora s-o coloreze. Numai Dumnezeu știa ce se întâmplase cu Blake, dar sunetul înfundat al unui joc video care se auzea dinspre televizor mi-a dat răspunsul. Am deblocat din nou microfonul telefonului, sperând că era pentru ultima oară.

— Șefu', îmi pare foarte rău că trebuie să-ți spun asta, dar va trebui să-ți stăpânești puțin nerăbdarea. Nu pot să aranjez nici un eveniment nou pentru mâine-seară. Nu e timp ca să-i angajez pe oamenii ăia importanți pe care-i vrei tu. Va trebui să mă lași puțin și să fii rezonabil.

Murray a început să urle:

— Dă-o-n mă-sa, Allie! Fii atentă la mine! Dacă mâine-seară se difuzează filmul ăla cu radiațiile din mările din preajma Japoniei, atunci avem nevoie de un găozar corporatist pro energie nucleară care să apară în cadrul întâlnirii și să spună că el nu știe de ce chițăie toți ăia când planeta e acoperită cu douăzeci și patru de miliarde de mile pătrate de apă. Ai priceput, Allie?

— Vrei controverse, Murray. O să-ți dau controverse, numai nu mâine-seară.

— După fiecare film, vreau artificii pe scena aia. Și pune-o pe Caitlin să se ocupe de petrecerea de după. E pregătită să facă asta. Tu concentrează-te doar pe conținut.

Și Murray a continuat să ragă:

— Vreau ca oamenii să spună că i-am educat. Vreau ca toată lumea să spună că festivalul ăsta a fost o chestie a naibii de ieșită din comun. Vreau erecții, Allie!

Mi-am reprimat un hohot de râs.

— Erecții. Ăsta a fost planul de la început.

— Știi pe cine vreau, Allie?

Murray a zbierat atât de tare încât am fost nevoită să îndepărtez telefonul de ureche. După care șeful meu i-a dat înainte.

— Nu mai vreau celebrități din alea pupincuriste. Asta s-a mai văzut și s-a mai făcut. Vreau un infractor al dracului pe scena aia. Cineva pe care toată lumea adoră să-l urască. Îți aduci aminte de imbecilu' ăla care era CEO la British Petroleum, ăla cu țițeiul vărsat în golful de lângă Louisiana? Tipu' de la BP care a zis că-și vrea viața înapoi atunci când, din neglijența companiei lui, unsprezece oameni fuseseră uciși pe platforma lui petrolieră și cincizeci de mii de afurisiți de pelicani? Hai să-l aducem pe el să spună că nu e nici o problemă în apele Japoniei.

Mahării întotdeauna aveau idei grandioase. Doar că multe dintre ideile alea erau tulburi și nerealiste sau, în cel mai rău caz, ofensatoare.

— Murray, ai scăpat hăţurile. CEO-ul de la British Petroleum a fost crucificat de presă; n-o să...

— Mă doare-n cot. Spune-i că-i plătim un bilet la clasa întâi şi un pachet spa la hotel. Ba se poate chiar ca tipu' să aibă parte de un final fericit!

Murray a început să râdă.

— Şi tu, vinerea asta. Vreau să văd toate contractele pentru filmele de săptămâna viitoare. Pregăteşte-mi un raport cu întâlnirile pe care le putem organiza de azi într-o săptămână. Să pui totul pe hârtie ca să aibă logică, OK? Vreau postere din alea pe carton, în stil tradiţional, cum îmi plac mie. Vezi să fie drăguţe.

— Dar nu pot...

— Ba poţi. De-aia te-am angajat.

După ce-am încheiat convorbirea cu Murray, am putut să mă concentrez exclusiv asupra copiilor, în speranţa că, în felul ăsta, aveam să am un sfârşit de zi cât de cât normal. Voiam să-mi revărs toată dragostea asupra celor mici şi să las inocenţa lor să mă vindece aşa cum se întâmpla de fiecare dată.

Tocmai atunci mi-a bipuit telefonul.

JACKIE: *Voi merge la vizionarea de mâine-seară. Totul o să se petreacă mâine.*
EU: *Ce anume? Ceva foarte grav? TREBUIE SĂ-MI SPUI ASTA!*

Mă temeam ca nu cumva Wade să-şi piardă slujba sau poate că ceva din ce făcusem eu, vreo manevră de PR inocentă, menită să ajute pe cineva, putea să fie legată de ceva grav.

JACKIE: *În pericol nu e siguranţa ta personală, ci îţi sunt ameninţate mijloacele de trai. Ţine ochii deschişi şi-ai să vezi că tot ce ţi-am spus o să se adeverească. A venit timpul să ai puţin mai multă încredere în mine. Am nevoie de flash drive-ul ăla.*
EU: *Dă-mi nişte indicii. TE ROOOOOG.* NU POT SĂ FAC ASTA!

JACKIE: *Nu știu cu mult mai mult decât ceea ce ți-am spus; totul o să se descâlcească în seara asta. Urmărește-i pe toți cum interacționează – șeful tău o să fie mai irascibil decât de obicei. Și amintește-ți că eu nu mint niciodată.*

Am aruncat telefonul pe pat m-am hotărât ca ziua următoare să fie una din acele zile de contemplare despre care ne vorbea profesorul de scenaristică. Poate că, în sfârșit, aveam să văd și lucrurile pe care nu vrusesem să le văd.

În seara asta însă, mai mult decât oricând, copiii s-au tachinat unul pe celălalt într-un asemenea hal încât Lucy a vomat tot ce mâncase la cină pe covorul meu din dormitor. Asta după ce Blake își trimisese, în direcția ei, cea de-a o suta misivă verbală și-i șoptise la ureche că Zâna Măseluță nu venea pentru că nu era... Din nou, am izbutit să-l opresc la timp. Și cu asta, speranța mea că vesela lor inocență avea să mă vindece s-a evaporat. În schimb, în seara aia, copiii mei aproape că m-au băgat în comă.

Lucy era prea intuitivă ca să-mi pot ascunde ochii roșii.

— Mami, de ce ești tristă? Unde e tati?

Oare fiica mea de cinci ani tocmai spusese „Unde e tati?" deoarece căuta un alt adult care să mă ajute, pentru că o tulburase faptul de a vedea un adult plângând? Sau pentru că, instinctiv, știa că tati era motivul din spatele acelor lacrimi?

— E doar o alergie, iubito.

— Ce-i aia?

— E ceva din aer care te mănâncă și din cauza căruia oamenilor li se umezesc ochii.

— E ceva din aer?

— Da, iubito. Se numește polen.

N-am putut nici să termin de rostit ultimul cuvânt fără ca vocea să nu-mi sune voalat și neconvingător.

— Mami, de ce te face polenul așa de tristă?

Eram așa de agitată, că-mi auzeam inima bătându-mi în urechi. Cum să fiu în stare să-mi părăsesc

soțul care mă înșelase și mă mințise, să găsesc o casă nouă, să plătesc acea casă și, în același timp, să rămân destul de puternică pentru Lucy și Blake? M-am întins în patul de jos, lângă fetița mea.

— Mami, de ce plângi?

N-o convinsese povestea cu polenul.

— Iubito.

Trebuia să încetez. Trebuia să mă adun pentru ea.

— Mami se simte doar frustrată. Ca și tine atunci când ziua nu-ți iese așa cum ai vrut. Ca săptămâna trecută, când Samantha n-a mai venit să vă mai jucați împreună, iar tu așteptai întâlnirea cu ea cu atâta nerăbdare.

Lucy a încuviințat din cap. Încercarea de a o angaja într-o scurtă conversație mi-a potolit, pentru moment, lacrimile și temerile.

— Ții minte când am scos toate ingredientele pentru mașina ta de făcut înghețată cea nouă?

— Da. Căpșunile și laptele.

— Da, iubito. Și frișca, și gelatina, și toate celelalte lucruri despre care scria în instrucțiuni. Toate erau așezate pe masă, iar ea nici măcar n-a sunat ca să-ți spună că nu mai poate veni. Iar tu voiai așa de mult să faci înghețată cu ea și te-ai încăpățânat și-ai așteptat, și-ai așteptat și nu m-ai lăsat să facem înghețata numai noi două.

Furia și frustrarea acelei zile au inundat din nou psihicul fragil al lui Lucy.

— Ei, așa mă simt și eu, pentru că nu mă așteptam să mă îmbolnăvesc din cauza polenului și am atâtea de făcut, încât acum mă simt frustrată și furioasă. Așa cum ți s-a întâmplat și ție, nici mie nu mi-a ieșit planul pe care mi-l făcusem. De-asta mami e puțin tristă.

Mai curând *distrusă*.

Lucy s-a întins pe spate, cu ochii în tavan. M-am gândit că poate, pentru prima dată în viața ei, lua în considerare posibilitatea scandaloasă și îndepărtată că mama ei nu era doar un distribuitor de hrană,

distracție și căldură, ci și o persoană cu sentimente. Lucy continua să se concentreze, să se încrunte și să clatine din cap.

— Așa de supărată ești?

— Poate nu chiar așa de rău, dar pe-aproape, iubito.

— Uau! Asta e mult. Atunci de ce nu plângi mai tare?

— Fiindcă trebuie să fiu puternică pentru tine, iubito. Pentru asta sunt mămicile. Ca să aibă grijă de copiii lor. Ceea ce eu o să fac întotdeauna.

Fetița mea a dat din cap și a început să analizeze informația. S-a încruntat din nou, ca și când asta o ajuta să se concentreze. Însă, de data asta, pleoapele de sus și de jos erau atât de aproape unele de celelalte încât, pur și simplu, n-au rezistat ispitei de a se atinge și de a rămâne închise. Lucy a adormit buștean în douăzeci de secunde. Aș fi putut să mă împiedic de o masă, cu o tavă încărcată cu un serviciu complet de ceai, care să se prăbușească pe podea, și fiica mea nici n-ar fi tresărit.

Cu Blake însă n-a fost la fel de ușor. Băiatul stătea ghemuit în patul meu, cu uriașul lui urs maro între picioare. Ursul se uzase din cauza celor trei ani în care fusese jucăria lui de pluș preferată.

Mi-am șters, cu vârfurile degetelor, mânjeala de mascara de sub ochi și m-am întins lângă el, pe spate, cu mâinile adunate pe burtă. În ultima vreme, se întâmpla deseori ca Blake să nu mă lase să-l iau în brațe decât după ce-l mai îmblânzeam cu o scurtă conversație. Însă toropeala somnului iminent făcea ca nevoia de mângâierile mamei să-i crească.

— De ce azi a fost cea mai groaznică zi de școală?

— Copiii s-au jucat fripta cu mingea, iar Jeremy le-a zis tuturor să nu mă aleagă și pe mine. Parcă toată lumea face numai ce le spune el.

— Tuturor le e chiar așa de frică de el?

— Da, tuturor, mai puțin lui William. William nu vrea decât să joace fotbal cu fetele și încă doi băieți.

— Păi, n-ai putea să te joci și tu cu ei săptămâna asta? Atunci Jeremy ar vedea că nu-ți pasă de regulile lui. Și dacă nu poate să te intimideze, își pierde puterea.

— Nu știu.

I-am netezit părul de pe cap.

— Încearcă pentru mine, iubitule. Te rog. Fă-o pentru mine.

— Eu nu vreau decât să joc fotbal. Nimeni nu vrea să joace fotbal.

Apoi puștiul meu s-a răsucit pe-o parte, iar eu m-am ghemuit lângă el.

— Știu că e foarte greu, iubitule. Poți să dormi?

— Unde e tata? m-a întrebat el, ca și când întrebarea l-ar fi măcinat de multă vreme.

— E la o cină, am mințit.

Habar nu aveam unde era Wade.

— De ce iese tot timpul în oraș? a șoptit Blake.

— Îmm, nu știu, iubitule. Cred că, așa cum am mai discutat, din cauza problemelor economice, toate companiile încă mai suferă, așa că firmele de publicitate nu vor să-i dea contracte. Tati ți-a explicat lucrurile astea. Când iese serile, de obicei se duce la masă cu oameni care lucrează la compania Vitamin Water sau la Gap ca să-i convingă să-și plaseze reclame în *Meter*. După ce-i scoate la cină, îi e mai ușor să-i întrebe dacă nu vor niște spații publicitare. Din păcate, acum trebuie să facă asta mai des, fiindcă oamenii nu mai cheltuiesc așa de mult...

— Voi doi divorțați?

— Cum?

M-am ridicat în capul oaselor cât ai clipi și l-am înșfăcat pe Blake de umerii lui firavi, după care l-am imobilizat pe pat.

— Ce-ai zis?

— Nimic.

— Ba nu. Ai spus ceva. Mi-ai pus o întrebare, Blake, și eu vreau să discutăm despre absolut totul.

N-aveam nici cea mai vagă idee cum ajunsese la întrebarea aia. Eu și Wade ne certam rareori în fața

copiilor și nu existau nici un fel de semne pe care să le fi lăsat și care să-i fi permis fiului nostru să facă această deducție.

— De ce săptămâna trecută tati a dormit două nopți pe canapeaua din birou? Imediat după ce tatăl lui Christopher a dormit pe canapea, părinții lui au divorțat.

Bine. Poate că totuși lăsaserăm niște semne.

Nu știam cum să răspund la întrebarea asta, așa că am ales să spun adevărul.

— Pentru că eu și tati ne-am certat foarte tare și a durat vreo câteva zile până ne-am împăcat.

— Și acum sunteți împăcați?

Asta era o întrebare și mai grea.

— Eu și tăticul tău ne certăm uneori din cauza unor chestii. Noi doi suntem foarte diferiți. Uneori ne trebuie câteva zile ca să ne împăcăm. Așa cum se întâmplă și cu tine și cu prietenii tăi.

Am început să-l masez pe frunte ca să-l adorm, în speranța că astfel aveam să pun capăt întrebărilor.

— Cum de tata nu mai stă pe-acasă la fel de mult? Înainte, după serviciu, venea imediat acasă.

Am fost ușurată văzând că fiul meu se concentra acum pe această problemă secundară.

— Am încercat să-ți explic, iubitule. Toată lumea își economisește banii. Noi am renunțat la excursia în Florida, de Crăciun, și-am rămas în New York. Chiar săptămâna trecută am vorbit să luăm cina acasă ca să nu mai irosim banii cu ieșiri în oraș. Toată lumea cheltuiește mai puțin decât înainte. Și nu uita că noi suntem foarte norocoși pentru că o ducem mult mai bine decât mulți alți oameni. Multe familii o duc foarte, foarte greu, suferă groaznic din cauza crizei, mult mai mult decât noi. Dar asta înseamnă, normal, că tata trebuie să muncească mai mult decât înainte ca să-i convingă pe oameni să cumpere spațiu de publicitate, fiindcă toate companiile alea nu mai au atât de mulți bani ca înainte, așa că tata trebuie

să-i scoată la masă și să fie foarte drăguț cu ei ca să-i facă să înțeleagă cât de grozavă e revista lui.

— Deci acolo e și în seara asta?

— Da, iubitule.

Pentru scurtă vreme, am tăcut amândoi. Eu mi-am ascuns ochii în încheietura brațului și mi-am mușcat buza de jos ca să nu clachez din nou. Dacă începeam să plâng, Blake și-ar fi dat seama imediat că lacrimile mele aveau legătură cu întrebările lui. Nu-mi venea să cred că situația era atât de gravă, că viața mea de familie era atât de afectată încât copiii mei începuseră să-și pună problema divorțului. Blake nu putea niciodată să mă chestioneze cu aceeași acuitate ca Lucy, cu toate că fetița era cu patru ani mai mică decât el. Puștiul meu putea să treacă de la Eli Manning la cel mai recent joc FIFA pentru Xbox sau de la Jeremy cel rău la tema divorțului fără să se concentreze asupra unui subiect mai mult decât asupra celorlalte. Așa funcționează creierele bălămucite ale băieților.

Blake a clipit de câteva ori înainte să închidă ochii și să adoarmă. Eu am continuat să-l țin strâns în brațe, așteptând să-i aud respirația profundă. Toată săptămâna care se scursese mă tulburase atât de tare, încât singurul remediu era să-mi țin copiii în brațe. Am stins lumina și-am rămas întinsă în pat, nemișcată, lângă fiul meu, dobândind putere doar din hotărârea de a-i proteja pe ei.

18
Invitați la mascaradă

— Dă-o dracului, Allie!

Murray își vărsa nervii dincolo de funia care restricționa accesul cârdului de reporteri în spațiul unei galerii șic din centrul orașului. Toți urmau să prezinte premiera filmului *Băieții pierduți din Sudan*, un documentar din cadrul Festivalului de Film Fulton.

— De câte ori ți-am zis că vreau ca reporterii s-o salute pe Eri și s-o fotografieze? Nu pot să fac eu însumi asta fiindcă ar părea că e tot în beneficiul meu.

Oare Murray chiar nu realiza că fiecare gest pe care-l făcea în viață era în beneficiul lui?

— Nevastă-mea vrea să-i apară poza în paginile mondene. E superbă. De ce nu pot să ne ajute și ei cu chestia asta? Doar în fiecare zi îi hrănim pe reporterii ăștia cu informații de calitate. Măcar atât ar putea să facă și ei pentru noi. Și-n loc de asta mă bat la cap cu întrebări despre Max Rowland.

Mi-am dus mâna la frunte.

— BlackBerry-ul meu aproape c-a explodat din cauza Breaking news-urilor care au curs cât a fost ziua de lungă. Și toate au fost despre potențiala preluare a companiei Luxor de către Max Rowland.

Firește că nu-mi scăpase faptul că raportul anual al companiei de IT Luxor fusese ascuns în biroul soțului meu, dar, în seara asta, aveam atât de mult de muncă, încât nu mă puteam concentra în totalitate asupra acestei lipse de coincidență.

— Murray, Max e cunoscut ca fiind un infractor. Toată lumea știe că-l sfătuiești în ceea ce privește revenirea lui, așa că se vor ține de capul tău până când sosește și el.

Învățasem cu mult înainte că lui Murray trebuia să-i spun adevărul, altfel m-ar fi călcat în picioare.

— Îmi pare rău, Murray, dar trebuie să fii realist. Țara asta a trecut printr-o criză economică foarte serioasă. Wall Street-ul și-a revenit, dar slujbele oamenilor sunt încă în pericol. Tot evenimentul din seara asta ar trebui să se concentreze pe ajutorarea unor suflete tinere pierdute, aflate în cea mai brutală zonă de război a lumii, iar tu trimiți un mesaj complet opus. Un bancher-infractor tocmai a ieșit din închisoare și primul lucru pe care îl face este să ia în considerare posibilitatea de a cumpăra o parte din acțiunile unei companii în plină dezvoltare și cu mare potențial. Și când el spune asta, prețul acțiunilor crește până la un nivel record.

După care am continuat:

— Tu ai știut măcar de planul lui cu Luxor?

— Normal că n-am știut.

Murray a început să se foiască și să se scarpine pe obraz, într-o stare evidentă de disconfort.

— Ți-aș fi spus aseară, ca să ne putem pregăti. Dar Max n-a preluat încă firma. Doar se gândește la asta.

Murray mințea și, în clipa aceea, am început s-o cred, numai puțin, pe Jackie, s-o cred pe femeia care se culcase cu soțul meu mai mult decât pe omul care-mi era șef de zece ani.

— Ei, se pare că Max Rowland a revenit la vechile lui obiceiuri: într-un fel sau altul, populația va avea de suferit, iar el de câștigat. Iar tu, indiferent că-ți place sau nu, ești perceput ca persoana care-i facilitează aceste manevre. Pentru că ești plătit să ieși în public și să-l aperi.

— Minunat, Allie. Vrei să spui că am căzut în groapa pe care i-am săpat-o altuia. Ei, atunci ai grijă

ca presa să fie de față la momentul execuției. De mare ajutor îmi mai ești și tu!

Murray s-a uitat la mine cu răutate, după care s-a uitat la ceas.

Mi-am smuls puloverul de pe mine ca să mă răcoresc înainte să vorbesc.

— Murray, Delsie Arcenaux a fost la CNBC toată după-amiaza. A perorat pe chestia asta de parc-ar fi vorba de cea mai mare preluare a unei companii pe anul ăsta. Era teribil de mândră că ea a fost prima care a atacat subiectul – i se citea pe toată fața. Era teribil de îngâmfată. Asta nu e normal.

Murray a început să se scarpine pe față ca un cățel năpădit de purici, un gest pe care îl făcea atunci când le livra clienților tot felul de gogoși.

— Delsie e al naibii de mulțumită de ea însăși în fiecare zi, indiferent ce face. În clipa asta, nu vreau decât ca reporterii de monden să se ocupe de nevastă-mea, care altfel o să mă omoare.

Mulțimea se strânsese de-acum într-un grup compact în holul de la intrarea în galeria Paul Kasmin, de pe Tenth Avenue, din centrul New York-ului și bea câte un pahar cu șampanie înainte de proiecția primei pelicule din cadrul Festivalului de Film Fulton, care avea să aibă loc alături. Max Rowland și soția lui, Camilla, au ajuns, într-un final, în dreptul covorului roșu. Cei doi au coborât din Mercedes. El era îmbrăcat într-un costum modern, făcut pe comandă, cu o cravată în dungi verde-deschis, la care asortase o batistă de buzunar cu un model șerpuit, verde. Ea se îmbrăcase într-o rochie St. John roz-aprins, cu pantofi la fel de roz. Ca de obicei, stilul Camillei rezona, mai curând, cu Vegas-ul decât cu New York-ul. Doamna Rowland arăta ca și când ar fi trecut în goană printr-un nor de vată de zahăr și tocmai ar fi ieșit la lumină prin celălalt capăt.

Camilla se sprijinea cu mândrie de brațul texan al soțului ei, în vreme ce amândoi înaintau pe covorul roșu, îndreptându-se către spațiul uriaș de la intrarea

în galerie: aceasta era prima lor ieșire în societate de la încarcerarea lui Max, iar fotografii nu lipseau.

— Max, Max! urlau aceștia sub stelele unei nopți calde de mai. Zi-ne care-i treaba cu Luxor! Încerci să devii noul Rege de pe Wall Street?

E destul de simplu să adopți atitudinea cinică și să consideri că loialitatea Camillei față de Max se datora banilor lui. Cu atât mai mult cu cât tipa își decorase urechile cu niște diamante de mărimea unor faruri de automobil. Dar, văzând felul în care ea îi susținea cotul, în timp ce Max își deplasa corpul masculin, dar îmbătrânit, către intrarea în galerie, am ales să cred că femeia asta îl iubise pe Max și când acesta fusese sărac și când, abia ieșit din facultate, acestuia îi venise ideea să construiască o parcare în centrul Dallas-ului și că îl iubea la fel de tare și acum, când Max ajunsese să dețină toate parcările de mari dimensiuni, hangarele și terminalele din țară. Nimic dotat cu roți nu putea fi parcat în America fără ca Max Rowland să nu-și primească și el partea. Iar acum se părea că afaceristul avea de gând să pună mâna și pe o felie din Luxor, una dintre cele mai interesante companii de IT din țară.

Am stat să urmăresc nebunia dintr-un cort lateral, aflat în zona cu acces restricționat. Invitații își primeau biletele de la niște fete tinere și frumoase, așezate la mai multe mese, pe care erau expuse cartoane cu literele alfabetului: A-I, J-Q, R-Z.

Câteva persoane din elita mondenă newyorkeză au pozat pe covorul roșu, ca să demonstreze cât de implicate erau ele în probleme politice legate de continentul african. Apoi însă, după ce fotografii au încetat să mai apese pe declanșatoare, fiecare s-a întors rapid la mașina care îl aștepta. Nici măcar nu s-au mai străduit să ascundă faptul că nu aveau să participe la vizionarea filmului despre Sudan.

Murray s-a întors către o reporteriță foarte stăruitoare, care sărise peste funia cu rol demarcator.

— Fără comentarii, i-a spus el femeii cu un zâmbet încântător, demn de un rege.

Apoi s-a întors către mine și a mârâit.

Mi-am adus aminte de SMS-ul lui Jackie: indiferent ce era pe cale să piardă, într-adevăr Murray părea mult mai agitat decât în timpul exploziilor lui „normale", de copil mare. M-am uitat peste tot după Jackie, dar în zadar.

Mi-am verificat telefonul și-am descoperit un mesaj.

TOMMY: *Vrei să-ți mai rezolvăm câteva probleme mai târziu?*

Am simțit înflorindu-mi pe față un zâmbet vesel și, în același timp, vinovat. Acest Tommy era capabil să mă binedispună indiferent de situație – chiar și când un bărbat de o sută patruzeci de kilograme, care semăna cu o broască râioasă, țopăia împrejurul meu, în plină criză de nervi. Mi-am mușcat buza și i-am răspuns:

EU: *N-ai tu atât de mult timp.*

Telefonul mi-a bipuit din nou.

TOMMY: *Sigur am atât de mult timp.*

— Bună, iubito.

Am ridicat ochii de la amorul meu din telefon către Wade, care stătea cu un cap peste mine și cu un pahar cu votcă și suc de coacăze, pe jumătate băut. Era foarte vesel fiindcă se vedea înconjurat de atâția potențiali balauri sociali pe care putea să-i doboare. În seara asta, îl aveam în față pe vechiul Wade, care juca însă cu un pachet de cărți anacronic, ceva ieșit din vremurile cele bune, din anii 1990, perioada de glorie a tipăriturilor glossy. În secunda următoare, Wade s-a postat în fața mea și a început să mă maseze pe gât.

— Heeeeeei, a exclamat el dându-i înainte cu masajul, relaxează-te!

L-am plesnit peste mână.

— Wade! Of, Doamne, încetează!

— Care-i problema?

— Uneori, mai ales când am de condus un eveniment la care participă două sute cincizeci de persoane, *vreau* să fiu agitată. Asta mă menține vigilentă. Adrenalina mă ține în alertă.

— Liniștește-te, iubito! E doar o vizionare de film.

Wade m-a apucat de mâini și mi-a vorbit de parcă aș fi fost o prietenă de-a lui Lucy de la grădiniță:

— Iubito, clientul tău o să fie mulțumit. Nu-ți mai bate capul.

Atunci, în capătul opus al sălii, am identificat o metodă de a scăpa de el și imediat am afișat un zâmbet.

— Așa e. Ai dreptate. Hei, uite-l pe Bruce Cutter. Fumează acolo, în colț. Parcă-l voiai pe copertă, nu?

Bruce stătea la umbră, pe o terasă, fumând țigară de la țigară și nescoțând nici un cuvânt. La Hollywood, asta însemna că era un geniu.

Wade s-a răsucit pe călcâie și-a luat-o la fugă înspre tipul care aspira să devină următorul Ryan Gosling înainte ca eu să termin de vorbit. Îmi venea să-l pocnesc fiindcă-mi ascundea totul sau, cel puțin, se străduia să-mi ascundă totul. N-aveam nici un dubiu că, într-o formă sau alta, „ne" trădase din nou. Și asta pentru că, împrejurul meu, se petreceau lucruri despre care el mințea. Iar în viitor avea să procedeze la fel. Și eu puteam fie să zâmbesc în continuare, fie să ignor următoarele semne. Să mă simt furioasă și pierdută și singură. Să rup și alte fotografii care reprezentaseră cândva un ideal romantic.

Brusc, m-am simțit înconjurată de o mare de VIP-uri smiorcăite, care semănau cu niște țânci din desene animate, cu lacrimile țâșnindu-le din ochi din pricina stării de panică generalizată datorată iminentului joc cu scaunele, un joc al adulților newyorkezi, ocazionat de premiera filmului care urma. În plus, cu toții voiau să îmi smulgă informațiile până la ultima.

— Allie, eu am sau nu am un loc? a urlat la mine Jimmy Marton, directorul unei firme de publicitate.

De parc-aș fi fost doica lui.

— Domnule Marton, în cinematograf sunt trei sute de locuri. O să găsiți unul fără nici o problemă.

De fapt, avea să găsească niște scaune foarte comode, care se și legănau puțin, pentru un plus de confort.

— Puteți să vă luați și băutura cu dumneavoastră. Vă promit că o să găsiți...

— Am un loc *rezervat*?

Caitlin și-a împins trupușorul de gimnastă între noi.

— Pentru asta, trebuie să fii cap de afiș într-un film sau subiectul unui documentar sau un sponsor al festivalului. Îmi pare rău, domnule Marton, nu știam că dumneavoastră sunteți...

— Nimic din toate astea. Am crezut totuși că... nu contează, a pufnit Jimmy și a pornit să se alăture șirurilor de invitați.

— Nimic nu se schimbă, i-am spus lui Caitlin. O știe și un elev de clasa a VII-a. Apropo, n-o să pot sta toată seara aici. Am mult prea mult de lucru la birou. Dar tu ai totul sub control, așa-i? Altfel n-aș pleca...

— Mă descurc, mi-a confirmat prietena mea.

Eram surprinsă că încă n-o văzusem pe Jackie.

— Minunat. Atunci poți să te ocupi tot tu și de întârziați.

Am început să-mi îndes dosarul festivalului într-o geantă care era deja umplută până la refuz și-am adăugat:

— Parc-aș avea pe piept o țintă pe care scrie „Veniți la mine cu problemele voastre meschine. Vi le rezolv eu". Și cu cât fac asta mai mult, cu atât mai tare mă scoate din pepeni. Problema e că mă pricep al naibii de bine să rezolv doleanțele meschine, iar ei știu asta. Mă bucur nespus că mă folosesc de diploma

mea în arta scrisului ca să fac pe bona unor miliardari.

Am privit cum un cinematograf întreg de ochi se uitau când la Max Rowland, când la Murray Hillsinger, ca și când ar fi asistat la un meci de tenis – toată lumea încerca să ghicească dacă Max avea să preia Luxor și dacă sforile de PR trase de Murray aveau să-l salveze.

La trei metri mai încolo, soțul meu își întreținea suita de parc-ar fi fost Scarlett O'Hara la un grătar. Caitlin, aflată la numai câțiva centimetri de el, îl asculta cu atenție, ceea ce, firește, mă enerva la culme.

— Deci pregătim un material de fond amplu cu Blake Lively și Ryan Reynolds, a declarat Wade asistenței extaziate, fără să realizeze cât de perimat era. Iar cei doi mi-au spus că încearcă să devină noii Brangelina și vor să luăm cina la ei acasă, ca să le prezint niște proiecte pentru zone afectate de foamete pe care ar putea să le ajute...

În punctul ăsta aveam nevoie de niște clonazepam administrat intravenos, mai ales că o Camilla Rowland fumegândă alerga înspre mine cu un morcov mare înfipt în fund.

— Nu vreau ca Max să stea lângă culoarul lateral, a mârâit ea către mine. *Mai ales* dacă luăm în considerare prin ce-a trecut. Știi foarte bine că merită ceva mai bun de-atât, Allie.

— Camilla, Max are un loc bun, lângă culoar, ca să poată ieși sau intra ușor, în cazul în care..., i-am răspuns, străduindu-mă să nu-i dau o replică mai usturătoare.

Privirea femeii a devenit și mai dură.

— Bun nu e destul. Allie, tu vrei să spui că suntem niște nimeni? După tot ce-am făcut pentru soțul tău?

M-am uitat în ochii ei și, dintr-odată, am sesizat o oportunitate neașteptată. Ce, mai exact, făcuseră ea și Max pentru Wade? Oare soțul meu beneficiase de informații privilegiate și investise în Luxor înainte

ca prețul acțiunilor să crească? Poate că, în felul ăsta, puteam să verific singură avertismentele lui Jackie.

— Așa e, Camilla. O pun imediat pe Caitlin să rezolve problema. Ai perfectă dreptate, perfectă dreptate, locurile care v-au fost rezervate nu sunt cele corecte. Caitlin, am strigat, enervată de râsul pițigăiat al prietenei mele care îl viza pe soțul meu deloc amuzant. Vrei, te rog, să pui niște cartoane cu „Rezervat" pe două locuri din centrul rândului? Două locuri pentru Camilla și Max. Să scrii pe cartoane „Rowland", da?

Tocmai voiam să-i dau Camillei vestea cea bună – v-am găsit locurile! – când am văzut-o pe Jackie Malone stând lângă intrarea laterală a cinematografului. Arăta ca o fantomă. Tânăra și-a îndoit degetul arătător, chemându-mă la ea. Am reușit să-mi croiesc drum prin mulțime și să parcurg culoarul – eram mai hotărâtă decât cel mai rapid jucător de fotbal american.

— Ce naiba, Jackie? i-am șoptit. Ce s-a întâmplat?

— Tot dezastrul explodează în fața ochilor tăi și tu nu vezi nimic. Îți zic, am pus piesele cap la cap și întregul puzzle stă expus chiar în fața ta.

Jackie, care în mod normal era foarte calmă, acum arăta ca o nebună. Tânăra m-a tras în spatele draperiei. Din cauza stresului, tendoanele gâtului i se umflaseră desenând o linie lungă și clară.

— OK, fii atentă: o să am încredere în tine și-o să-ți spun chiar acum toată afurisita asta de poveste, dar și tu trebuie să te achiți de partea ta, trebuie să începi să ai încredere în mine și să cauți în continuare flash drive-ul ăla.

— Poate. Aș putea să fac asta, dar deocamdată eu nu înțeleg decât atât: prețul acțiunilor Luxor a crescut așa de mult încât Max e terminat, nu-și mai permite să cumpere.

— Tu chiar crezi că asta e ceea ce se-ntâmplă? N-ai făcut legătura între lucrurile despre care am discutat? Uită-te cât de sus a ajuns prețul acțiunilor.

Şi asta după ce s-a aflat că Max Rowland ar putea să preia compania. Nu vezi cum se schiţează un scenariu în care situaţia asta ar fi benefică pentru el? m-a întrebat Jackie. Tu înţelegi că şeful tău e perfect capabil să te mintă şi să te scoată în faţă ca să dai declaraţii false în folosul lui? Ţi-a zis cumva Murray să le spui reporterilor că informaţia asta nu trebuia să transpire?

— Mi-a zis, Jackie, dar el chiar nu voia să transpire, OK?

Jackie a expirat profund şi şi-a adunat părul de pe frunte, pentru ca apoi să-l lase să cadă într-un val parfumat.

— OK. O să-mi asum riscul şi-o să-ţi fac eu legăturile, ca să înţelegi c-am mirosit o chestie care e adevărată. *Tot ce se întâmplă aici nu e decât un şiretlic.* Să-ţi explic mai clar:

Unu: *Murray se preface că e supărat din cauză că informaţia despre o potenţială preluare a companiei Luxor a transpirat către presă.*
Doi: *Murray se preface că Max nu va fi capabil să cumpere compania acum că preţul acţiunilor a crescut brusc.*
Trei: *Max îţi cere ţie să comunici asta presei ca să se asigure că povestea lui capătă amploare.*
Şi patru, cel mai important lucru: *Max Rowland vrea ca preţul acţiunilor Luxor să crească fiindcă deja deţine o tonă de astfel de acţiuni prin intermediul unei entităţi anonime din Liechtenstein.*

— Au impulsionat creşterea preţului prin zvonuri media, conform cărora Max ar prelua compania. Iar acum, acţiunile pe care Max le-a cumpărat în secret, cu câteva săptămâni în urmă, şi-au dublat valoarea doar pe baza ştirilor false. Gândeşte-te, Allie: *zvonuri*. Ce persoană pe care tu o cunoşti foarte bine e mare grangur media?

— Wade a investit în afacerea asta şi nu mi-a spus? am întrebat-o.

— Nu! Pentru o femeie inteligentă, e incredibil cât de oarbă poți fi! Wade controlează aceste zvonuri. Nu înțelegi că ăsta e darul lui? Să învârtească bârfe și zvonuri care să-i facă pe investitori să reacționeze? Și să reacționeze în așa fel încât anumiți indivizi să beneficieze în cazul în care ar paria pe creșterea valorii acțiunilor. Wade pune știrea online pe agențiile de știri de brokeraj și o convinge pe Delsie să anunțe pe CNBC că o persoană care arată și se comportă foarte asemănător cu Max Rowland e pe cale să orchestreze preluarea companiei Luxor. Apoi îl manevrează pe un reporter să-i relateze povestea altui reporter. Și ghici?! Prețul acțiunilor crește astronomic fiindcă investitorii cred că asta e o veste bună pentru viitorul companiei. Asta e tot ce trebuie să facă Wade, a concluzionat ea cât se poate de rece. Fii atent la tot, gândește-te la puterea informațiilor și la mecanica media și cum toate elementele astea pot fi folosite ca să manipulezi prețul acțiunilor.

— Deci nu e vorba de informații confidențiale?

— Ei, asta întreabă-i pe cei de la SEC[1], dar în mod sigur e vorba de manipularea zvonurilor în scopul mobilizării acțiunilor. Ceea ce e ușor de făcut atunci când la cârmă ai un Dr. Oz al media, așa cum e Wade. Soțul tău e mult mai implicat decât poți să-ți imaginezi.

Nu voiam să cred că Wade, care intrase în jurnalism ca să-i prindă pe băieții răi, într-un fel sau altul, pe parcursul anilor, devenise el însuși unul dintre ei.

— Nu *Meter* a făcut publică știrea asta, m-am lamentat. Ci Delsie, la CNBC.

— Și crezi că eu nu știu asta? m-a întrebat Jackie. Dar tu îți închipui că Delsie și Wade nu sunt apropiați? Vrei să-mi spui că n-ai observat cum Delsie

1. SEC, acronim pentru U.S. Securities and Exchange Commission, comisia care reglementează și verifică pieţele financiare și bursa din SUA (n.tr.).

își fâlfâie eșarfele alea de culoarea șerbetului prin Tudor Room și-i face cu ochiul lui Wade?

— El i-a cumpărat eșarfele?

— Nu i le-a cumpărat el, dar a creat situații care să-i permită lui Delsie să și le cumpere. Asta-i tot ce pot să spun pe tema asta.

— Ești sigură?

— Cred că toți au făcut o grămadă de bani în seara asta. Sunt aproape sigură.

— Allie! a urlat din nou Camilla Rowland – o leoaică apărându-și-l pe Max cel suferind.

Femeia era urmată de o secretară, a cărei pereche de căști plutea prin aer în spatele ei. Jackie m-a strâns de braț și apoi, fără nici un efort, s-a strecurat în spatele unei draperii decorative, aproape de ușă. Voia să evite întâlnirea cu Camilla.

— Să nu crezi că n-am înțeles ce-ai pus-o pe fata aia să facă, mi-a zis Camilla. Locurile alea rezervate erau false.

Camilla chiar era pe punctul să izbucnească în lacrimi.

— Și de ce știristei ăleia de două parale, care se curvăsărește printre tancurile armatei, i s-a rezervat un loc care e mai bun decât ale noastre?

Am decis să fiu delicată.

— Cred că Murray a vrut ca Delsie să relateze evenimentul din interior – așa le place celor din presă să lucreze.

— Ai făcut asta fiindcă Max e un infractor condamnat? Ăsta e motivul? Nu-i destul că a fost nevoit să trăiască printre criminali adevărați timp de nouă luni, la Allenwood? Acum că a ieșit din închisoare, nu poate și el să fie tratat normal? Chiar trebuie să-l insulți și să-i dai niște locuri de categoria a doua? Ei, Max nu se mai ocupă de evaziuni fiscale. Și ce dacă l-a pus pe bancherul lui să ne deschidă un mic cont în Liechtenstein? N-a făcut asta decât ca să avem parte de puțină confidențialitate. De când Elveția a renunțat la secretul bancar... ca și când n-ar fi fost destul c-au finanțat gruparea lui Hitler!

Femeia a pufnit pe nas, după care s-a apropiat de mine – atât de mult încât îi simțeam respirația cu aromă de mentă.

— Iar acum și Wade al tău e protejat.

Din spatele draperiei, Jackie m-a împuns în șold, iar eu m-am îndreptat de spate și-am tușit scurt, ca un mic semnal către ea. Camilla nu terminase. A continuat să-mi șoptească:

— Dacă nu crezi că i-a dat partea lui din chestiunile alea de peste hotare, de pe urma cărora am beneficiat cu toții...

Trebuia să smulg mai multe informații de la ea, dar nu aveam nici cea mai vagă idee cum.

— Dar ce s-a întâmplat cu conturile de peste hotare? E totul în regulă, nu? Vreau să spun că tu știi mai bine decât mine, în sensul că...

Camilla mi-a ignorat introducerea.

— Gata, iubito! Încetează. Nu vreau să creez probleme. Allie e o fată bună. Nu-și face decât meseria, a intervenit Max, care izbutise, în sfârșit, să-și prindă nevasta din urmă. Trebuie să trecem peste asta. Să luăm fiecare zi...

— Camilla, iubito!

Wade s-a băgat în conversație, simulând un sărut către femeie.

— Firește că o frumusețe ca tine are nevoie de...

Soțul meu era capabil să seducă pe oricine, indiferent de situație. Supărarea și tulburarea mea s-au mai diminuat văzându-l cum o calma pe Camilla. Eram iremediabil atrasă de această parte a lui: partea veselă și mieroasă, acea parte care putea să ne smulgă din plicticoșeniile în care viața ne cufunda pe toți.

Apoi Wade mi-a șoptit numai mie:

— O să mă revanșez pentru tot. Îmi pare rău c-am fost așa de distras. Te iubesc. Îi iubesc pe copii. Iubesc ceea ce avem împreună. Să nu uiți asta. Trebuie doar să mă străduiesc să-ți reamintesc. Și așa o să fac.

Sinceritatea lui bruscă și felul direct m-au surprins. Cu cât îl urmăream mai mult în compania

Camillei, cu atât mai mult o vedeam pe soția lui Max cedând abordării lui curtenitoare și cu atât mai mult mă durea inima.

Pantofii din piele de șarpe ai lui Jackie se vedeau de sub draperia de catifea. Wade stătea cu spatele către ea, fără să aibă idee că tânăra se afla doar la câțiva centimetri distanță. Dar poate că-i simțise parfumul înțepător pe care îl purta întotdeauna. Preț de-o secundă, m-am întrebat dacă să nu trag draperia: să-i confrunt pe amândoi și să-l văd pe Wade zvârcolindu-se. Am văzut cum Jackie înainta în lungul peretului, către ieșire.

— Max, bătrâne, arăți uluitor, a insistat Wade. Știam eu c-o să ieși mai bine decât erai înainte. Mă bucur să te văd din nou la un eveniment de amploare. Arăți puternic și odihnit, gata să cucerești din nou lumea.

Am auzit ușa cinematografului închizându-se cu zgomot. Jackie reușise să se furișeze afară.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de problema asta.

Wade i-a înșfăcat pe domnul și doamna Max Rowland și, așezându-se între ei, și-a petrecut brațele pe sub ale lor, ducându-i astfel la niște locuri excelente, la două rânduri depărtare de scenă, unde s-au așezat împreună. Firește că gestul lui de mare generozitate nu avusese drept scop doar salvarea mea. Probabil că Wade îl și pupa în fund pe omul care era foarte posibil să dețină o parte considerabilă din banii noștri de pensie.

Am luat-o la fugă din cinematograf, pe urma femeii care deținea toate răspunsurile: cum ajunsesem eu aici, de ce ajunsesem aici și cum puteam să ies din acest foarte tulbure „aici". Urmărind-o pe Jackie care se îndepărta în goană, am remarcat un SUV negru, care se deplasa în urma ei, menținând cu grijă o distanță de treizeci de metri. Am încercat s-o prind din urmă pe Jackie, dar fără succes. Nu mai auzeam decât sunetul tocurilor ei, clicăind pe piatra pavajului, în aerul călduț al nopții de primăvară.

19
Concentrată și frustrată

— Nu pot să cred că nu mergi la propria ta petrecere.

Caitlin a dat buzna în biroul nostru din clădirea lipită de cea a galeriei cu o tavă cu pahare de la Starbucks.

— Poftim! Astea ar trebui să te țină în priză următoarele două ore: un Frappuccino cu caramel pentru fundul tău gras și un espresso macchiato triplu pentru venele tale.

Am ridicat privirea din scaunul de piele albă din spatele biroului, acolo unde stăteam de două ore. Plecasem din cinematograf imediat după începerea proiecției. Speram să întrunesc cât mai multe dintre dorințele lui Murray legate de întâlnirile de la festival, apoi să mă ocup de scenariul meu. Ambele proiecte trebuiau predate până a doua zi la prânz – aveam în față o noapte-maraton. Biroul meu de sticlă era acoperit cu markere și planuri pentru festival. Trebuia să-mi fac treaba și să-mi scot din minte posibilitatea foarte reală că șeful meu, soțul meu și un mogul al parcărilor încercau, împreună, să manipuleze bursa.

Tot ce-mi spusese Jackie devenea din ce în ce mai posibil – Max și Murray cumpărând acțiuni în secret, din spatele unui nume străin, pentru ca apoi Wade Crawford, maestrul media, să-și hrănească neștiutorii prieteni ziariști cu zvonuri, ca și cum i-ar fi hrănit cu aperitive calde – zvonuri conform cărora ceva era

posibil să se întâmple cu o anumită companie, ceva ce putea să facă să-i crească prețul acțiunilor. Acțiuni pe care ei le dețineau deja și al căror preț într-adevăr era în creștere. Iar atunci, instantaneu, ei puteau să le vândă, obținând astfel un profit. Asta în vreme ce zvonurile îi făceau pe alți investitori să se repeadă asupra acțiunilor.

Chiar dacă zvonurile erau false, prețul acțiunilor oricum creștea, iar ei oricum aveau timp să le vândă. Nu știam nici măcar dacă era ilegal ca Wade să-i mintă pe ziariști ca să-i determine să răspândească informații false. Dar totul mirosea a înșelătorie și a etică îngrozitoare. Detestam faptul că trebuia s-o cred pe Jackie, dar ceea ce-mi spusese ea nu era genul de poveste pe care cineva, pur și simplu, să-l inventeze.

— Allie! Vorbesc cu tine și-ți întind o băutură fierbinte care e pe cale să se verse! Revino-ți!

— Mulțam, Caitlin. Fiecare fibră din corpul meu îți apreciază gestul.

Prietena mea a pus pe birou o pungă de hârtie albă.

— Și niște plăcinte cu lămâie pentru coapsele tale.

Telefonul a început să sune și eu am răspuns, întrebându-mă cine naiba putea să mă sune la birou atât de târziu. Am auzit doar cum cineva a închis și mi-am amintit că mai auzisem sunetul ăla de câteva ori, în ultimele zile. De fiecare dată apelul era de la un număr ascuns. Dacă situația avea să se mai repete, trebuia să încep să-mi pun întrebări în legătură cu SUV-ul pe care tocmai îl văzusem.

— Ciudat! Nu e nimeni.

Am luat repede o gură din băutura opărită, încercând să-mi dau seama dacă eram paranoică sau prudentă.

— Cum a fost la creșa pentru sugacii maturi de după începerea filmului?

Luându-și cafeaua din tava de carton, Caitlin mi-a răspuns:

— Păi, toată lumea era așa de ocupată să caște gura la Murray și apoi la Max, potențial acționar al companiei Luxor, încât toată sala zbârnâia de-atâta electricitate. Cred că nimeni nu s-a uitat la film.

— Sună foarte distractiv!

— Sună a coșmar! Importanța filmului a fost completamente umbrită.

Caitlin și-a tras scaunul pentru vizitatori și a dat să mă privească în ochi.

— Ce se întâmplă cu tine, Allie? Totul e în regulă cu tine și cu Wade? Cu tine și cu Murray?

Apoi prietena mea s-a mutat lângă birou și-a început să-mi reorganizeze mormanele de informații pe podeaua de un alb strălucitor. Abia se pornise pe treabă, că s-a și așezat la loc.

— Să știi că decorul de mansardă în stil Tribeca din camera asta s-a stricat. Țin minte că, la început, când ne-am mutat aici, peste tot nu vedeai decât linii curate, totul era șic și aerisit. Nu exista decât un birou din sticlă. Și un buchet de flori roșii. Iar pe birou nu era nimic altceva decât un suport de metal pentru pixuri, nou-nouț, și un calculator Apple tot metalic. Și-acum toată camera arată de parc-ar fi ieșită dintr-un reality-show cu oameni dintr-ăia obsedați să adune gunoaie.

— Lasă-le-ncolo și du-te la petrecerea de după film. Încearcă să-i faci pe cei de la presă să se intereseze de film și să abandoneze bârfele afaceristice, OK? La naiba! Filmu' ăsta ar putea chiar să ia un premiu! Fă-i pe ăia din presă să se concentreze din nou asupra Sudanului, în loc să-ncerce să afle cum o să devină Max și mai bogat după ce-a ieșit din închisoare.

— Avem deja destui oameni care se ocupă de presă. Nu mă deranjează să stau aici, mi-a răspuns ea.

— Toate chestiile astea trebuie să le rezolv chiar eu. Du-te!

— Pe bune?

Caitlin a sărit practic în picioare.

— Zău c-ar trebui să rămân cu tine. Ce pot să fac ca să te ajut?

Telefonul a început să sune și prietena mea a ridicat receptorul.

— Alo?

Apoi a râs scurt, după care mi-a înmânat receptorul cu o expresie serioasă, ca și când, brusc, l-ar fi disprețuit pe apelant.

— E Wade. Pentru tine.

Am pus palma peste receptor.

— Credeam că-l urăști pe Wade. Nu mai râde la glumele lui. Întoarce-te la petrecere. Fii tânără și distrează-te.

— Ești sigură?

— Pleacă odată!

Am aruncat cu un creion după ea, iar Caitlin s-a prelins pe ușă afară. Apoi am revenit la telefon.

— Se pare că n-o să ajung acasă decât foarte, foarte târziu. Îi dai tu drumu' lui Stacy, când termini cu petrecerea?

— La ce oră te aștepta s-ajungi? m-a chestionat Wade.

Am clătinat din cap.

— Nu știu, Wade. Pe tine la ce oră te-aștepta s-ajungi?

— De ce ești așa de supărată? a zis el.

— De parcă n-ai ști!

A urmat o perioadă lungă de tăcere, timp în care soțul meu s-a gândit ce să răspundă.

— Ce-ar trebui să știu, Allie?

Of, Doamne! De unde-aș fi putut să-ncep? Mi-am răsucit scaunul ca să mă uit prin fereastra industrială a biroului localizat într-o mansardă amplă. Un remorcher tracta o barjă cu gunoi pe râul Hudson, care era straniu de întunecat.

Am scuturat din cap.

— Ei, am mult de lucru, Wade. Trebuie să pregătesc o prezentare a panelurilor pentru vizionările de săptămâna viitoare și, printre picături, să găsesc

cumva timp să scriu și un început bun de scenariu, pe care mâine să-l trimit prin e-mail întregii clase. Dacă-ți aduci aminte, când ne-am cunoscut, speram să scriu ficțiune și să și trăiesc din chestia asta. Nu să scriu comunicate de presă ficționale pentru niște tâmpiți și infractori.

— Știu că muncești din greu.

Wade se chinuia să fie răbdător, dar îi simțeam prin telefon tensiunea din voce.

— Dar știi la ce muncesc? l-am întrebat, ca să trag de timp.

Nu puteam să mai joc jocul ăsta. Nu mai eram capabilă să mă concentrez aproape deloc pe treburile de serviciu fără să mă întreb cine era în realitate persoana cu care mă măritasem. Apoi m-am întărit din nou.

— Spune-mi, Wade. Fii sincer. Ți-o tragi iar cu altcineva? Chiar acum? Chiar în seara asta?

— Ah, te rog! Nu știu ce te-a apucat.

— Nu mă înșeli chiar acum cu vreo tinerică?

— Allie, tu te auzi?

— Da sau nu? E o întrebare simplă, care merită un răspuns simplu, Wade.

— Nu sunt cu vreo tinerică.

— Ești cu o femeie?

— Chiar în secunda asta?

Am expirat profund.

— Nu sunt proastă, să știi.

Într-un final, soțul meu a șoptit.

— Am fost și s-a terminat, dar nu eram sigur dacă știi.

Am așteptat minute bune. Mă simțeam ușurată, îngrozită și parcă pocnită în stomac. Totul în același timp. O parte din mine se simțea mai bine fiindcă, într-un fel, găseam confortabilă ideea de a avea confirmarea a ceea ce știam deja că era adevărat. Tensiunea generată de faptul de a nu fi întru totul sigură era mai înfiorătoare decât durerea de a ști cu certitudine. Cel puțin în clipa aia.

— Ei, află c-am știut al dracului de bine, Wade! am urlat în receptor. Și te-am mai întrebat o dată în dormitorul nostru și-ai avut tupeul să negi. Să știi că, de fapt, e mai simplu să-mi spui dracului adevăru'! Da, spune-mi adevăru', chiar dacă știi că mă doare la fel de tare ca data trecută.

— N-am făcut nimic ca să te rănesc pe tine, Allie. Eu doar... îmi trăiesc viața. Asta n-are nici un fel de legătură cu...

A urmat o pauză foarte lungă.

Apoi am vorbit eu, pe un ton foarte clar.

— Ei, dar te-ai gândit că treaba asta mă rănește și că mi-ai promis că n-o să mă mai înșeli niciodată? Adică avem o familie și știu că-ți iubești familia. Dar parcă ai fi un psihopat care are o viață paralelă, o viață pe care *o trăiești*. Nu pricep cum ai putut să faci asta din nou.

— Nu e o întreagă viață paralelă. A fost doar o noapte și, pur și simplu, s-a întâmplat. Nu înseamnă...

— Nu înseamnă ce? Nu înseamnă că nu mă iubești? Ești sigur? Te culci cu o altă femeie, știind că data trecută când ai făcut asta aproape că m-ai distrus și acum o faci din nou? Și eu ce trebuie să cred, Wade? Că m-am măritat cu unul dintre tipii ăia care chiar nu se pot abține?

— Nu e așa, nu e ceva ce mă caracterizează. A fost doar o singură dată cu poate una...

— Una, Wade? Eu număr deja două.

— Da, ai dreptate... au fost două fete, a recunoscut el.

— Și ce explicație ai pentru situația asta? Sincer, aș vrea s-aud.

— Pentru bărbați, viața e ca o succesiune de fotografii, pentru femei, e ca un film, mi-a răspuns soțul meu cu fermitate. Pentru mine, totul e o succesiune de fotografii, o succesiune rapidă de chestii care n-au legătură unele cu altele. Tu transformi totul într-un film artistic și legi acțiunea asta de o tendință. Îți jur, într-o noapte, pur și simplu, s-a întâmplat cu fata asta și...

— Eu nu creez un film dramatic feminist, așa că nu încerca să-mi pui chestia asta în cârcă sau vreun soi de paranoia. Și, sincer, problema n-o reprezintă fetele. Wade, ceea ce simt și ceea ce văd e real. Problema e minciuna constantă, faptul că, în mod constant, acoperi rahaturi de care crezi că n-am habar.

— Acopăr ce anume? m-a întrebat el.

— Acoperi ce ai de acoperit pe toate nivelurile. Și asta e așa o lovitură pentru „noi". Îți aduci aminte de noțiunea de „noi"... de toate lucrurile pe care ni le-am promis unul altuia?

— Ador tot ce înseamnă „noi".

— Tocmai asta e, Wade. Tu adori confortul pe care ți-l dă *noi*. Dar cum rămâne cu mine? Și apropo de mine: ce crezi că-mi oferi mie când mă minți și-apoi mă minți din nou? Știu că faci niște chestii dubioase, despre care nu mi-ai zis nimic.

O pauză lungă.

— O să sar peste petrecere, m-a anunțat el. Nu te grăbi.

Părea înfrânt și, în același timp, iritat – ca și cum, într-un fel sau altul, eu eram cea care-i stricase planurile de distracție din seara aia.

— S-ar putea să nu mai vin deloc acasă, i-am comunicat, cu o voce lipsită de orice emoție. Încă nu sunt sigură, dar s-ar putea să dorm aici, pe canapea. S-o trimiți pe Stacey acasă cu taxiul. S-a făcut foarte târziu. Dacă nu sunt acolo mâine-dimineață, te rog să le dai copiilor la micul dejun ceva care să conțină proteine. Și spune-le că a trebuit să predau un raport și că sunt la birou. Nu uita c-am căzut de acord ca mâine să iei tu copiii la prânz. Nu stau la școală decât o jumătate de zi, iar Stacey are un examen, așa că nu poate să vină. Ții minte?

Era ciudat cât de rapid, datorită confesiunii lui, mă aruncasem în chestiuni de logistică parentală. Prima regulă a despărțirii de soț: concentrează-te asupra copiilor ca să nu simți durerea.

— Am înțeles, mi-a răspuns Wade. Allie...

Mi-am ținut respirația.

— Îmi pare foarte rău. N-am vrut ca lucrurile să iasă așa cum le interpretezi tu, mi-a spus el, părând înfrânt și confuz. Ne vedem mâine. Nu știu către ce ne îndreptăm de-aici înainte.

În clipa aia, aș fi vrut să-mi fi spus cu totul altceva, să-mi fi spus ceva care să întărească ideea de viață de familie sau dorința lui de a continua să încerce, aș fi vrut să-mi fi spus orice altceva.

Am sprijinit cu grijă receptorul de umăr. Toate pregătirile mele pentru acest moment mă aduseseră într-o stare de vlăguială. Și nici măcar nu-l chestionasem cu privire la ghemul de ilegalități pe care Jackie credea că-l rostogolește.

— Nici eu nu știu, Wade, nu în clipa asta. Dar e posibil să aflu mai multe în curând.

— Ce dracului ai putea să afli mai mult? m-a întrebat el cu inocență.

— Trebuie să mă concentrez pe serviciu, altfel n-o să avem cu ce să plătim facturile și nu pot să mai discut pe tema asta. E deja zece noaptea. O să te sun mâine. Asta dacă nu mai vrei tu să-mi spui ceva – cum ar fi că ești îndrăgostit de altcineva, dar îmi dai mie apartamentul.

— Allie, încetează. N-am ajuns în punctul ăla.

— Dar exact în ce punct ne-a adus succesiunea ta de fotografii, Wade?

— Nu știu. Presupun că, uneori, pur și simplu, fac ce-mi vine. Dar asta nu înseamnă cu-adevărat că...

— Nu înseamnă cu-adevărat ce, Wade?

La această ultimă întrebare nu mi-a răspuns. I-am auzit doar respirația sacadată la celălalt capăt al firului. M-am uitat la dezastrul dimprejurul meu. Cum naiba să reușesc să-mi termin treaba când în minte mi se învârtea doar conversația asta bizară, stânjenitoare, neterminată și dureroasă?

— Wade, am spus, nu pot să mai vorbesc acum.

Am închis telefonul și brusc m-am trezit înapoi, în avionul contorsionat, în zăpadă, disperată să găsesc pe cineva care să mă protejeze. Oare Wade nu-mi oferea decât același sentiment de insecuritate de care încercasem să fug? Și-n secunda aia am realizat că, măritându-mă cu Wade, nu-mi construisem o viață nouă, ci mă întorsesem de unde plecasem. E ciudat cum căutăm exact acel lucru de care sperăm să scăpăm.

20
Cum să amâni lucrurile neplăcute

După treizeci de minute de muncă grea și neplăcută, treizeci de minute de plâns pe toaletă și alte treizeci de minute clocotind de nervi pe canapeaua din birou, se făcuse deja aproape miezul nopții. Eram inundată de atâtea sentimente în același timp – mă simțeam rănită, furioasă și ratată –, încât nici nu le mai puteam ține șirul. Faptul de a trăi ca în ceață avea avantajele lui. Mai exact, puteam să mă învârt prin viață comportându-mă ca și când totul era OK. Strategia asta nu mai era valabilă însă din clipa în care Jackie Malone apăruse în viața mea. Am băgat mâna în geantă și-am citit SMS-ul de pe mobil.

TOMMY: *Nu mai amâna treaba verificându-ți telefonul. Ar trebui să scrii!*

L-am apelat imediat.

— Le telefon e femeia care amână totul la nesfârșit.

— De ce nu scrii? m-a întrebat el. Trebuie să ne trimiți paginile mâine, ca să avem timp să le citim până la cursul de săptămâna viitoare. Sper că ai un plan în minte, fiindcă profu' ți-a dat termen până vineri la prânz.

— Stai nițel.

M-am dus, m-am întins pe canapea și-am început să turui:

— A fost o zi lungă. Seara a trebuit să lucrez la un eveniment, am avut și o convorbire telefonică dificilă, despre care nu-ți mai povestesc, dar, în sfârșit, mi-am terminat treaba adevărată, iar acum o să mă apuc să scriu chiar aici, la birou.

— Scrisul e treaba ta adevărată, zevzeaco! Nu-mi spui despre ce e vorba, despre ce scrii?

— Nu știu ce să scriu în noaptea asta, am recunoscut, alungându-mi din minte gândurile în care săream pe Tommy ca să facem sex. Heller a zis să predau o scenă intensă și, vreo jumătate de oră, am încercat să tot scriu niște lucruri, dar nu cred că-mi iese nimic atât de intens.

— Scrie povestea ta, m-a sfătuit Tommy. Scrie scena cu care rezonezi cel mai tare. Nu chestii trecătoare, nu evenimente tranzitorii sau treburi care au intrat și-au ieșit din viață fără vreo noimă. Scrie ceea ce te definește, lucrul fără de care n-ai putea să trăiești, chestia care te susține.

Ceea ce mă susține acum e faptul că vorbesc cu tine. Am încercat să mă gândesc la subiectele despre care discutasem cu Tommy.

— Păi, a fost tipul ăla, James, din scena aia reală, de pe malul lacului..., am propus chinuită, calculând că aș fi putut să-mi transform presupusele și trecutele obsesii romantice în ceva productiv.

— Ai fost vreodată într-o situație în care să încerci să eviți ceva, o situație în care să joci rolul persoanei care se căznește din răsputeri să evite ceva?

Tommy și-a însoțit ultima propoziție cu un râs sarcastic.

— Nu știu, poți să zici că sunt nebun, dar parcă te bagi într-o situație pe care crezi că ți-o dorești și apoi, când ești pe punctul să obții ceea ce vrei, *ceva care e atât de grozav că nici nu realizezi*, tu-l îndepărtezi pe tip, nu mergi la apartamentul lui, ci fugi pe scări, către casa ta, fără nici un motiv clar. Știi ce spun?

— Tommy, între noi doi n-o să se întâmple nimic, așa că nu mă mai tachina pe tema asta, i-am zis ridicând tonul. Sinceră să fiu, nu știu de unde să încep, fiindcă vreau să scriu o scenă complet nouă, poate chiar să renunț la vechiul scenariu.

— E târziu, mi-a răspuns el. Dar cred că pot să te ajut. Dă-mi o jumătate de oră să-mi trag niște haine pe mine și să ajung în centru.

— Vrei să vii la mine, la birou?

Probabil că nu era o idee bună, dar nu eram în stare s-o refuz. Am trecut de la euforie la disperare, amintindu-mi trauma pe care mi-o indusese confesiunea lui Wade. Voiam să uit lovitura a carei confirmare tocmai o primisem, dar ea mă înconjura precum ceața.

— Dă-mi adresa acum.

— Ăăă, West Nineteenth 553, chiar pe malul râului, lângă clădirea IAC.

— O să-mi aduc și eu laptopul. Putem să scriem împreună și-o să te împing să faci chestii pe care nu credeai că poți să le faci.

— Nu vrei, te rog, să încetezi cu insinuările astea sexuale ieftine? TREBUIE SĂ SCRIU ÎN NOAPTEA ASTA.

— O să scrii ca un geniu, după ce-o să te îndrept pe direcția cea bună, iar tu o să renunți să mai eviți ceea ce e evident. Totul e acolo, în capul tău. O ciclicitate malefică. Căcaturi care te țin pe loc. Pune-le pe toate pe hârtie. Asta e problema cu scenariul tău. Ai priceput? După care Actul III, goana după rechin, distrugerea Imperiului Galactic, pentru tine asta înseamnă să identifici ce dracului poate să te scoată din ciclicitatea asta de rahat. Nu ești prima persoană de pe planetă cu regrete care nu-ți dau pace. O să fie un film excelent, fiindcă oamenii or să zică „Vai, Doamne, da' eu fac chestia asta toată ziua!". Ajung la tine în douăzeci de minute, o să zbor cu motocicleta pe autostrada West Side.

— Numai să nu te sinucizi, l-am implorat.

— Cred că pericolul ăsta te paște pe tine mai mult decât pe mine.

Apoi Tommy a închis.

Ceața se mai risipise. Întotdeauna munca iese învingătoare în lupta cu depresia. Încercam să fac exact ce-mi spusese Tommy, adică să scriu despre ceea ce mă susține, când paznicul m-a sunat de jos, din hol. Imediat am auzit vocea lui Tommy răsunând dinspre lift. Cum să nu mă îndrăgostesc de un tip care mă înțelegea mai repede decât mă înțelegeam eu însămi?

— Allie? Unde ești în peștera asta?

— A, da, sunt aici, i-am strigat de la birou, încercând să par nonșalantă, ca și cum n-aș fi fost prea interesată de el.

Tommy a băgat capul pe ușă, cu casca sprijinită în curbura cotului și un rânjet diavolesc pe buze.

— Ești pregătită să nu te mai minți singură?

Tommy a venit către mine foarte hotărât.

— Sună dureros.

Vizitatorul meu a vârât mâna în rucsac și mi-a aruncat pe birou o grămadă de Twizzler, niște minibatoane Milky Way și câteva gume de mestecat cu aromă de strugure.

— Munca multă necesită zahăr mult. Cel puțin, asta-i părerea mea.

Apoi a ocolit biroul și, ajuns în fața scaunului meu mare, din piele albă, și-a aruncat pe jos rucsacul și casca.

— Vrei să te ridici în picioare, te rog? Trebuie să mă așez în scaunul tău.

— De ce? Ce ai de...?

— Allie, fă ce-ți spun. Ai încredere în mine.

Am expirat aerul din rărunchi și m-am ridicat în fața lui, cu toate că eram mai scundă cu vreo cincisprezece centimetri. Tommy s-a așezat, m-a prins de șolduri și m-a tras către el. Mai întâi, mi-a lins cu limba ombilicul, după care, foarte încet, a coborât

până deasupra liniei jeanșilor. Eu îmi acoperisem fața cu palmele, întrebându-mă cât timp mai puteam să mă prefac că nu eram interesată. Da, Wade jucase cartea infidelității de nenumărate ori, dar asta nu însemna că și eu puteam sau trebuia s-o joc.

— Încerci să mă pui în legătură cu ceea ce-mi doresc sau ce faci acolo?

L-am împins pe Tommy, nefiind pregătită să mă dedau vreunei acțiuni sexuale nebunești. Atingerile lui îmi plăceau foarte mult, dar, în același timp, îmi păreau a fi o formă nesănătoasă de răzbunare față de Wade.

— Nu.

Tommy m-a tras în jos, astfel încât să mă așez în poala lui, după care mi-a săltat picioarele peste mânerele scaunului, ca să mă poată ține lipită de el. Poate că puțină apropiere nu-mi făcea rău, poate că faptul de a fi atrasă de un bărbat care mă sprijinea în ceea ce aveam nevoie să fac, în ceea ce-mi dorisem dintotdeauna să fac – adică să scriu de-adevăratelea – nu era cel mai groaznic lucru pe care puteam să-l fac. În vreme ce mă săruta încet, Tommy și-a întins mâinile și le-a vârât în partea din spate a pantalonilor mei, astfel încât să se poată freca de mine. L-am simțit că, pe sub jeanși, era în plină erecție.

— Cred că e limpede ce-ți dorești tu, i-am spus, încercând să mă dezlipesc de el împingându-mă cu coatele în brațele scaunului.

El mi-a petrecut însă brațele pe după gât și, în timp ce-mi explora fundul, a început să mă sărute și mai pasional.

Tocmai când mă excitasem atât de tare încât nu credeam c-o să mai pot refuza ceva pentru care nu eram, de fapt, pregătită, Tommy mi-a cuprins fața în palme.

— Acum, dacă ești de acord, o să ne oprim.

Deși decizia era corectă, eu alunecasem deja pe tărâmul întunericului, deci nu mai eram așa de sigură că ideea de a ne opri era chiar atât de bună în clipa aia.

— Motivul pentru care ne oprim e simplu: zahărul și tensiunea sexuală or să-ți dea un impuls combinat ca să scrii mai bine.

Bărbatul s-a ridicat metodic, m-a împins la loc în scaun, mi-a tras tastatura în față și mi-a aranjat dulciurile într-un șir ordonat în partea dreaptă a biroului.

Apoi s-a dus și s-a așezat pe canapea, aranjându-și cu degajare erecția care-i umflase pantalonii.

— Nici mie nu mi-e ușor. Dar o să te ajute, îți promit. După aceea, avem tot timpul din lume la dispoziție ca să facem ce vrem, când vrem. Ăsta e biroul tău, iar paginile de scenariu trebuie să fie gata mâine-dimineață. Pierzi prea mult timp scriind pe un subiect de acum șase ani. Un cuplu infertil care-și întâlnește mama surogat. Și-apoi se dezlănțuie iadul. Asta a fost o idee nouă și haioasă înainte ca Sarah Jessica Parker să folosească o mamă surogat pentru gemenii ei. Problema e următoarea: subiectul ăsta n-are nici o legătură cu viața ta, așa că, în pagină, o să pară searbăd.

Criticile lui, rostite pe un ton lejer, mă făcuseră să-mi ia foc obrajii.

— Minunat! Deci m-am întors la zero? Mulțumesc c-ai venit încoace și mi-ai distrus munca de mai mulți ani de zile.

Tommy a surâs.

— Pentru mâine, scrie despre James și vezi unde te duce exercițiul ăsta. Scrie scene care înseamnă ceva pentru tine și după aceea o să le punem cap la cap împreună. Te ajut și eu. Acum că ești așa de excitată, hai să auzim cel mai groaznic episod când aproape că te-ai culcat cu James, dar, până la urmă, n-ai făcut-o. Ce s-a întâmplat?

— Doamne, Tommy! Nu știu. Cam așa s-a desfășurat toată relația noastră. Până când ne-am maturizat și fiecare a făcut propria alegere. În mod straniu, cele mai grozave momente împreună au fost întotdeauna și cele mai înfiorătoare. Am avut o scenă foarte nasoală în San Francisco.

— OK. Deocamdată să ne concentrăm pe dorință: dorința tangibilă, pișcătoare, dureroasă care va produce scene de mare regret și apoi de pasiune intensă. Adu-ți aminte ce-am zis: că dorința e mai bună decât acțiunea propriu-zisă. Ia povestește-mi despre asta!

Am ridicat o sprânceană în vreme ce-mi aranjam la loc lenjeria prin spatele jeanșilor.

— Nu mai sunt sigură că e chiar așa.

— Nu. Iar începi să eviți problema, mi-a spus el. Uite, fii atentă: dă-mi un exemplu, cel mai nasol dintre toate. Ai plecat vreodată valvârtej de lângă un tip, chiar dacă voiai să ți-o tragi cu el așa de mult că nici nu mai puteai să respiri? Dar furia sau frica sau cine știe ce altceva te-a făcut să bați în retragere? Gândește-te la cele cinci simțuri. Asta mi s-a spus mie în prima zi la un alt curs și sună banal, dar să știi că e util – pune-ți mintea să lucreze pe senzații: pe atingere, pe văz, pe sunete, pe mirosuri. Hai să pornim de-aici: a ce mirosea în cel mai groaznic moment pe care l-ai trăit, atunci când mureai să ți-o tragi cu tipul ăla, dar, conform obiceiului, în loc de asta, ai plecat? Erai într-un oraș puturos? Sau într-o pădure unde se simțea miros de pin?

— Asta-i ușor. Mirosea a grăsime prăjită.

Un hohot de râs gâlgâit și delicios a explodat dinspre canapea, acolo unde Tommy stătea întins, cu ghetele de motociclist murdare sprijinite pe perna mea de un alb imaculat.

— A ce dracului? A grăsime prăjită?

— Da.

— De unde?

— De la un restaurant „Jack in the box", din Berkley.

— OK. Atunci de-aici începem afurisitu' de scenariu.

Tommy era încântat.

— Interior: o fată în „Jack in the box". Soarbe dintr-un shake de căpșune, în aer se simte miros de cartofi prăjiți înecați în ulei și de fileuri de pui pline

de grăsime. Fata e pierdută în gânduri în vreme ce privește copiii care se zbenguiesc afară, cățărându-se pe o construcție din aia ciudat colorată de pe terenul de joacă din parcare.

— Da. Așa a fost.

Mă simțeam mai bine. Poate că într-adevăr puteam să fac o grămadă de lucruri de care nu mă crezusem capabilă. Cum ar fi să scriu mai bine. Cum ar fi să i-o trag până la epuizare tipului ăsta generos și disponibil emoțional de pe canapeaua mea. Dar nu acum.

— OK. Acum hai să ne dăm puțin înapoi. Cum ai ajuns acolo?

— M-am dus în Berkley ca să-l vizitez pe James, care era acolo la facultate. M-am dus la apartamentul lui micuț, de la periferia orașului.

— Cum arăta apartamentul?

— Era într-o căsuță albastră și șubredă, cu o bordură albă. Când am ajuns acolo, James stătea pe treptele de la intrare, cu soarele ăla uscat al Californiei mângâindu-i părul ciufulit. Arăta de parcă m-ar fi așteptat acolo toată săptămâna.

— OK. O amintire frumoasă, curată și însorită. Și dup-aceea?

— James m-a strâns în brațe cu putere și mi-a zis „A trecut prea mult. Muuuuult prea mult". Apoi m-a sărutat pe frunte, iar eu am știut că lucrurile aveau să devină ciudate. Lui James îi plăcea să se comporte ca și când tot timpul am fi fost prieteni, nici o problemă, dar uneori intervenea între noi o tensiune care dădea lucrurile peste cap.

— Cum adică?

— Nu știu. Ca și când între noi ar fi existat o problemă nerezolvată.

— Întoarce-te, te rog, în San Francisco.

— OK. Din prezent înapoi în trecut: am crezut c-o să mă târască în casă și-o să facem sex chiar atunci și acolo.

— Dar el n-a făcut asta.

— Nu. În schimb, mi-a zis că are o surpriză, ceva ce el a numit „cea mai cool chestie de pe pământ".

Așa că mi-am încuiat mașina și-am sărit în Jeep-ul lui. Trupul i se mărise, iar părul îndesat sub șapca cu emblema Yankees arăta așa de sexy și de ciufulit!

— Aștept..., a zis Tommy, făcându-mi cu mâna semn să continui, pentru ca apoi să-și odihnească brațul peste ochi.

— Nu-mi plăcea că James se schimbase așa de mult în cele trei luni care trecuseră din vară. Avea acum picioarele mai puternice și umerii mai lați. Nu știusem c-avea să se întâmple așa ceva, că James avea să se transforme într-un bărbat. Chestia asta mă făcea să mă simt foarte departe de el, cu toate că stăteam aproape lipiți. Țepii blonzi de pe față au reflectat lumina soarelui când James a cotit-o pe autostradă. Arăta ca și când făcea sex din belșug.

— Asta e bine. E ceva foarte adevărat, a zis Tommy de sub mână. Unii oameni arată într-un fel anume când fac mult sex. Trebuie să bagi cumva chestia asta, deși un scenariu e alcătuit numai din dialog, deci n-o să fie ușor, dar găsim noi o soluție.

— Da. Ei, James avea strălucirea aia de bărbat care și-a tras-o bine, iar mie asta nu-mi plăcea deloc.

— Și dup-aceea?

— Am luat-o cu mașina peste Bay Bridge, am traversat San Francisco, am depășit Golden Gate și-am ieșit către Autostrada 1. M-am uitat prin Jeep să văd dacă nu descopăr vreo urmă de femeie. Am găsit un strugurel foarte feminin, cu aromă de căpșuni. Era în scrumieră. Ceea ce mi s-a părut suspect, mai ales când James mi l-a luat și l-a pus într-un buzunar. Mi s-a părut că-n felul ăsta își recunoștea vina.

— Bun detaliu, a comentat Tommy visător. O modalitate excelentă de a reda, fără cuvinte, faptul că l-ai prins cu mâța-n sac. Simplu de folosit.

— Mulțam.

Am desfăcut un baton Milky Way și-am mușcat o gură.

— Când am tras în parcarea de la plaja Stinson și-am văzut tot felul de oameni care-și puneau pe ei

costumele de neopren și-și luau plăcile de surf de pe capotele mașinilor, instantaneu m-au apucat nervii. Nu mai făcusem surf de când murise tatăl meu și i-am spus și lui James asta. La care el m-a înșfăcat de braț și mi-a strigat: „Și tu crezi că nu știu? Crezi că ești singura persoană care și-a pierdut un părinte în ziua aia?"

Tommy s-a ridicat în fund. Preț de-o secundă, am tăcut. Nu eram sigură dacă voiam să vorbesc despre durerea pe care mi-o provocaseră cuvintele lui James.

— Continuă. E bine, m-a îndemnat Tommy.

— OK.

Am tras adânc aer în piept.

— James m-a luat de braț și mi-a urlat: „Crezi că nu știu că tatălui tău îi plăcea să facă surf cu prietenii și să pescuiască și să stea în apă sau că era genul de om făcut să trăiască în natură, dar că a rămas înțepenit într-o situație claustrofobică, într-un orășel de pescari? Mama a făcut același lucru: s-a măritat cu un tip, dintr-un orășel drăguț și izolat, și-așa i s-au năruit toate visele. Crezi că până acum n-am aflat totul despre tine și despre trecutul tău nenorocit? Mama mea și tatăl tău, visând împreună, încercând să evadeze din închisoarea în care se băgaseră singuri, numai ca să moară pe drum? De ce dracu' crezi că suntem aici?" Ochii i se umeziseră și știam că totul avea legătură cu prăbușirea avionului ăluia.

— Mamă, asta e tare! a exclamat Tommy. Voi doi, fugind după fericirea de care n-au avut parte părinții voștri?

— Presupun că da. James era absolut hotărât să ieșim pe valuri și să facem ceva ce tatăl meu adorase.

— Și-n privința sexului? m-a chestionat Tommy. Tot ți se mai părea că situația era ciudată?

— Da, era în mașină o tensiune sexuală teribilă. Și un amestec amețitor de familiar și de nou. James a încercat să mă liniștească: „Odată ce te urci pe val, îți promit că nu există pe lume un sentiment

mai grozav. Mă rog, poate există unul și mai grozav, dar asta e al naibii de aproape". Am intrat în apă, iar James a vrut să călărim valurile în tandem, amândoi cățărați pe plăci în același timp, dar am sfârșit prin a cădea de nenumărate ori. Aveai impresia că erai înăuntrul unei mașini de spălat Maytag.

— Și nici un sărut cu aromă de sare?

Am clătinat din cap cu tristețe.

— Nu, aventura asta mi-a cam retezat ideile romantice. M-am lovit la cap și-a trebuit să plecăm.

— Ce s-a întâmplat când v-ați întors la el acasă?

Am închis ochii și-am dat drumul unui monolog rostit ca în transă, un monolog care relata una din cele mai groaznice amintiri ale mele.

— James a făcut mișto de mine tot drumul de întoarcere. „Ești așa de grațioasă, Allie. Pe bune, erai ca peștele în apă." A continuat să râdă de mine și când, în sfârșit, am găsit un loc de parcare la o stradă distanță de casa lui, iar el a coborât ca să dea jos plăcile de pe capota Jeep-ului. Avea un prosop de plajă petrecut pe după gât, iar prosopul îi atârna peste bustul gol. Îi vedeam fața arsă de vânt și părul ciufulit și ud în oglinda retrovizoare. Am rămas în mașină câteva clipe, zâmbind singură și savurând căldura acelei zile, care intra într-un contrast total cu lunile de iarnă aspră, cu acea perioadă în care făcuserăm sex sălbatic în același Jeep.

— Și de ce în San Francisco n-a fost mai simplu? m-a întrebat Tommy, întorcându-se și întinzându-se la loc pe canapea, pentru ca apoi să-mi păteze toate pernele cu ghetele lui murdare. Din ce mi-ai spus, deja vă zvârcoliserăți unul peste altul în ocean, nu? Ceva mai sexual de-atât nu poate fi.

— Fiindcă situația s-a complicat. În primul rând, am zis eu ceva legat de faptul c-am fi putut să murim împreună acolo, în apă, ceea ce n-a fost deloc amuzant, fiindcă amândoi aproape că muriserăm în avion, împreună cu părinții noștri. Am spus ceva sarcastic de genul „Da, a fost exact așa cum mi-ai promis,

James. Ce *sentiment*. A fost o adevărată nebunie: aproape-am murit acolo, împreună cu cel mai bun prieten al meu". James mi-a aruncat o privire ciudată. Pur și simplu, vorbele mi-au ieșit pe gură. Dar problema reală a fost că m-am întors, m-am împiedicat și mai c-am căzut peste *ea*, care stătea pe trepte.

— Care ea?

— Samantha. Iubita lui. James a scos un scheunat, alergând la un pas în urma mea, cu răsuflarea tăiată. Probabil c-o văzuse de la colț. Totul s-a oprit, numai în capul meu nu. În capul meu totul a început să se învârtă. M-am uitat la James, dar pe fața lui nu se citea nimic. Apoi a zis: „Allie, Samantha". Și-a întins mâna către ea. Apoi: „Hei, Sam, nu credeam că reușești să te întorci la timp ca s-o cunoști pe Allie." Tipa s-a întors în toată splendoarea ei de frumusețe californiană arsă de soare și-a chițăit: „Sper că ți-a plăcut placa mea". Abia dac-am reușit să îngaim un mulțumesc. Apoi ea s-a ridicat, arătându-și picioarele grețos de bine proporționate și care erau mult mai lungi decât ale mele. S-a uitat direct la mine și-a zis: „A mers în tandem cu tine? *Adoră* să facă asta". Vai, Doamne, Tommy, nici nu-ți dai seama cât de șucărită eram. Drăguța de ea avea mai multe șiraguri de brățări hippie, din biluțe uzate, care arătau foarte cool. Când s-a îndreptat către James, brățările au început să se lovească între ele și să scoată un sunet ca un clinchet.

— Era sexy tipa? m-a întrebat Tommy.

Când a văzut c-am închis ochii, am clătinat din cap și n-am zis nimic, a adăugat tot el:

— Dă-mi voie să mă corectez: cât de super-sexy era tipa?

— Să spunem că era o gagică blondă, din California de Sud, care arăta ca un model pentru costume de baie, cel mai sexy și mai boem model din lume. Avea un păr lung și subțire, de un blond-alb, jeanși scurți și jupuiți și un maiou care practic îi aluneca de pe sânii goi.

— Normal. Când îți vinzi scenariul, rolul ăsta poate să-l joace Blake Lively.

— Mulțumesc foarte mult. Acum am înfipte în creier imaginea Samanthei *plus* cea a lui Blake Lively, cu trupul ei sexy.

Am aruncat înspre el cu un baton Milky Way.

— În orice caz, după ce am mâncat împreună niște taco – o experiență oribilă, dar foarte scurtă – ultimul lucru de care cu toții aveam nevoie era să mai încercăm să facem și conversație, așa că, în secunda în care am intrat în casă, eu și James am zis amândoi în același timp: „Sunt așa de obosit/ă". După o rundă dureroasă de urări de noapte bună, James mi-a arătat unde era dormitorul și mi-a comunicat: „Noi o să dormim aici, pe canapea".

— Cam stânjenitor, a zis Tommy râzând și mâncând un Twizzler, într-un așa fel încât îmi venea să-ncep să mănânc și eu același baton, pornind însă din capătul opus.

— Exact. Am intrat în dormitor, mi-am împăturit hainele și le-am pus pe un scăunel pe care îl recunoscusem: provenea din vechiul dormitor al lui James. M-am străduit să nu izbucnesc în plâns și-am strigat: „Hei, voi, eu sunt în regulă aici!" Ceea ce nu era adevărat, așa că am băgat capul pe ușa de la sufragerie. James și Sam stăteau pe canapea. „Voi, doi, puteți... știți voi." Nici nu puteam să mă uit la el. „Faceți-vă treaba aici. Cum vreți." Și-am pocnit din degetele arătătoare. Cred că intenția mea a fost să indic două corpuri care stau unul lângă celălalt pe canapeaua extinsă, dar, din cauza felului în care-mi pocnisem degetele, dădusem impresia, mă rog, de „pocnitură". Am închis ușa, dar când Samantha s-a dus la duș și a dat drumul la apă, James a intrat în camera mea, cu pantalonii lui de trening și tricoul șifonat. S-a așezat pe marginea patului și și-a sprijinit capul în mâini.

— Idiotul, a zis Tommy. Voia o partidă în trei?

— Nu. Mi-a șoptit: „Dacă-i mai spuneai o dată «E grozav, fooooarte grozav», să știi că te omoram."

Și m-a implorat: „Te rog, *încetează* să te mai comporți atât de fals". În clipa aia mă simțeam incredibil de atașată și de atrasă de el. Aveam ideea asta fixă în minte că noi funcționam, în mod oficial, mai bine ca iubiți decât ca prieteni, numai că el nu era de aceeași părere. Așa că am strâns în brațe o pernă cu imprimeu indian, care mirosea a pisică, și m-am concentrat asupra unei crăpături din tavan. James a zis: „Îmi pare foarte rău, Allie. Am fost așa de fericit că vei veni pentru câteva zile și mi-a fost dor de tine." Apoi m-a imitat lovindu-și degetele unul de celălalt. „Îmi spui că vrei *să ne facem treaba*? În primul rând, să zici chestia asta, e ceva mai mult decât ciudat și jenant."

— Treaba asta o să meargă foarte bine, mi-a spus Tommy ridicându-se. Îmi place. Îmi amintește de *Când Harry a cunoscut-o pe Sally*, numai că protagoniștii nu sfârșesc împreună. Ceea ce, de fapt, e mai realist, se îndepărtează de happy-endurile hollywoodiene. Prieteniile dintre bărbați și femei devin relații sexuale, se pervertesc și ajung jenante tot timpul. Ăsta-i adevărul. Oamenii devin posesivi și geloși pe iubita sau iubitul prietenului, pentru că el sau ea a căpătat mai multă putere, și cred că gelozia înseamnă iubire, dar nu întotdeauna e așa. Poți să dezvolți toată povestea asta în scenariu.

— Ei, în seara aia, eu cu siguranță mă simțeam posesivă. Normal că nu voiam ca James să și-o tragă cu altcineva la trei metri distanță de capul meu. Voiam să-i zică tipei ăleia să se care la ea acasă și apoi să facă dragoste *cu mine*. Intensitatea sentimentelor pe care le aveam pentru el m-a speriat îngrozitor.

— Te cred! a strigat Tommy de pe canapea, de unde mă asculta cu ochii închiși, cu firimituri de prăjitură împrăștiate pe tot pieptul și cu altele transformate în pudră pe pernele albe de sub el. Dar continuă, te rog.

— Ca de obicei, după asta, James m-a strâns cu ușa, zicându-mi: „Ce vrei tu, Allie?" Foarte convenabil:

mă întreba pe mine, în loc să spună chiar el ceva cu înțeles.

— Și tu i-ai zis?

— Păi, am încercat să scap și i-am spus: „Știi ceva? Mâine avem toată ziua la dispoziție să discutăm despre asta, fără o tipă goală la tine în duș." După care i-am zâmbit fals.

— Strategie care trebuie să fi funcționat.

Telefonul de pe birou a început să sune. Era trecut de miezul nopții. Nu voiam să discut cu Wade în prezența lui Tommy, dar am ridicat receptorul spunând răstit un „Ce-i?". Am auzit doar cum a fost închis telefonul.

— Cine era? S-a întâmplat ceva? m-a întrebat Tommy.

— Greșeală. Să ne întoarcem la ale noastre.

Am încercat să reiau firul relatării, dar eram tulburată de cele două apeluri ratate: cel de acum și cel de mai devreme, după ce văzusem SUV-ul.

— În orice caz, înapoi în apartamentul de student dezordonat. James m-a bătut cu palma pe picior și s-a ridicat zicându-mi: „Am un curs la prânz, dar da, presupun c-o să avem timp să vorbim." Apoi a oftat din rărunchi, ca un om deprimat și înfrânt. A doua zi, în lumina strălucitoare a soarelui, între cursul lui și ora când Sam putea să bată la ușă și să ne surprindă din nou, nici unul dintre noi n-a părut chitit pe o partidă grăbită de pipăituri. Înainte de a pleca spre San Francisco, să-l vizitez pe James, nu-mi închipuisem nici o Samantha în peisaj. Îmi imaginasem doar lumânări, intimitate totală și tot timpul din lume la dispoziția noastră.

— Ce romantică ești! a adăugat Tommy.

I-am ignorat remarca și am continuat:

— „Tu ești de vină", mi-a spus, într-un târziu, James. „Tu ești cea care..." – și și-a pocnit degetele arătătoare împreună – „care a fost cu toți nenorociții din Massachusetts." I-am spus că nu fusesem cu toți și că exagera.

Am așteptat ca Tommy să analizeze această nouă informație, ceea ce a și făcut cu promptitudine:

— OK, deci ți-ai tras-o cu tot felul de tipi la întâmplare ca să-ți scoți din minte durerea, ceea ce doar a adâncit-o. O strategie de rahat, dar foarte des întâlnită. Cu trecutul vostru disfuncțional, mă și mir că tu și James reușiți acum să întrețineți o prietenie oarecum normală. Și ce s-a mai întâmplat?

— James a venit lângă pat și și-a pus mâinile pe umerii mei, după care s-a așezat și mi-a sprijinit capul în brațe. Și mi-a zis: „Am nevoie de un semnal. OK?".

— Slavă Domnului pentru James! a urlat Tommy.

— Ușa de la baie s-a deschis și s-a închis cu un zgomot puternic. Eram terifiată, așa că am zâmbit și-am spus: „Cred că Sam e curată".

— Brutal, a comentat Tommy.

— Da, o replică brutală. N-am putut să dorm deloc. Am ascultat, mai întâi, o conversație purtată în șoaptă, apoi probabil o ceartă, după care niște sunete ca niște mieunături scoase de ea – de parcă ar fi vrut să-l seducă. Poate că a și făcut-o. Nu conta. Nu puteam să mai dau ochii cu ei încă o dată. Îmi amintesc cum, în noaptea aia, am stat singură în patul lui mare. Îl doream așa de mult, că mă durea tot pieptul. A doua zi dimineață, am fugit în oraș înainte ca ei să se trezească. Am stat într-un „Jack in the box", de lângă autostradă, și-am plâns peste sendvișul unsuros cu ou. Aerul era greu de la mirosul de grăsime prăjită.

M-am uitat la Tommy; nu mai era întins. Stătea în fund, concentrat, cu coatele pe genunchi. Apoi s-a ridicat, a venit până la birou și a început să mă sărute încet. Limba lui desena cercuri în gura mea. Și-a strecurat o mână în sutienul meu, iar pe cealaltă a dus-o către fermoarul de la pantaloni.

După vreo două minute, s-a oprit ca să respire. Degetele lui îmi atingeau obrazul.

— O să plec acum, m-a anunțat el, deși eu mi-aș fi dorit să se adâncească și mai mult pe sub hainele

mele. Ia tot ce mi-ai povestit şi scrie scena asta. Să nu omiţi nici măcar un crâmpei.

Trei ore mai târziu, am salvat documentul. Încheiasem o scenă care, trebuia să recunosc, îmi plăcea. Agitată din cauza tensiunii sexuale dintre mine şi Tommy, din cauza discuţiei dure cu Wade, a telefoanelor fără cuvinte şi a cofeinei, m-am ghemuit pe canapea, mi-am îngropat faţa adânc în perna care încă mai păstra aroma proaspătă a şamponului lui Tommy şi am alunecat într-un somn fără vise.

21
Sub vraja lui

A doua zi după-amiază, după ce am trimis acel episod de scenariu întregii clase, și după ce am scris prezentarea panelului final pentru festivalul de film, pe care am subliniat-o cu markere roz, portocaliu și mov, așa cum îmi ceruse Murray, i-am trimis un SMS lui Jackie, ca să stabilim o întâlnire la o oră când știam că Georges și capii industriei vor fi părăsit restaurantul. Începusem să cred o parte din lucrurile pe care tânăra mi le spusese, ba chiar îmi făceam griji pentru siguranța *ei* – mă întrebam dacă avea cunoștință de SUV-ul care o urmărise. Nu știam dacă acele două apeluri pe care le primisem eu aveau vreo legătură cu toate astea, dar intenționam să o întreb.

Cu mâini tremurânde, i-am dat banii taximetristului care mă lăsase în față la Tudor Room. Inima îmi bătea cu putere din cauza unei frici bizare, în vreme ce picioarele mă purtau în sus, pe scările restaurantului în care nu aveam ce să caut în plină zi. Auzeam în minte voci – acele voci care admonestează omul și-i cer să-și reconsidere planul. Dar nimic nu ar fi putut să mă pregătească pentru ceea ce am văzut.

Cât am așteptat în holul de la intrare, câțiva chelneri aranjau mesele în depărtare.

— Pe mine mă căutai? s-a auzit dinspre bar o voce de femeie.

— Mă bucur că ai vrut să vii.

Jackie. Ca de obicei, își bea cafeaua de parcă s-ar fi relaxat pe terasa unui mic bungalow de pe malul Mediteranei. Tânăra mi-a zâmbit.

— Ce vrei să bei?

— Doar un ceai.

M-am așezat și-am încercat să-mi găsesc o poziție confortabilă ca să pot vorbi din nou cu femeia care-mi spusese, în mod direct, că se culcase cu soțul meu.

Când Jackie s-a rotit cu scaunul ca să ajungă cu fața spre mine, am aruncat o privire scurtă la talia ei subțire, pe care Wade probabil o îmbrățișase. În clipa aia m-am gândit de unde aș fi putut face rost de niște cianură. Dar, înainte, aveam nevoie de informații suplimentare... iar poveștile lui Jackie deveneau, cu fiecare zi, din ce în ce mai credibile.

— Ai început să înțelegi conexiunile? Ai întrebări? Încă mai ai dubii când te privesc în ochi și-ți spun că pe tine n-o să te mint niciodată?

Probabil că Jackie nu mă mințise.

— Te afli cumva într-o situație nesigură sau dubioasă? am întrebat-o. Trebuie să știu neapărat.

Fata a clătinat din cap și mi-a zâmbit cu bunăvoință.

— Nu. Te asigur că nu.

— Păi, te-am urmărit aseară, când ai plecat de la eveniment. După ce m-ai împuns în coaste și-ai luat-o la sănătoasa.

— Am vrut doar să-ți fac semn că Max, Camilla și Wade fac lucruri împreună. Iar Camilla, când a vorbit cu tine, credea că tu cunoști toate detaliile conturilor de peste hotare. Asta nu-ți arată că...

— Jackie, te-am văzut când ai plecat. Un SUV mare te-a urmărit în josul străzii.

— Nu e nici o problemă. Îți garantez.

Părea atât de sigură pe ea, încât și eu am început să mă simt puțin mai bine. M-am uitat prin încăpere și-am remarcat spatele unui bărbat, un spate pe care începusem să-l cunosc destul de bine. Dar asta era imposibil.

— Ăăă, Jackie. Scuză-mă puțin.

M-am ridicat și-am pornit-o, ca în transă, spre omul care-mi atrăsese atenția.

Un bărbat cu o structură masivă aranja niște sticle de vin într-un dulap de lemn special aflat lângă podiumul lui Georges. La început, n-am fost sigură, dar când tipul s-a aplecat să ridice niște cutii cu vin grele, i-am remarcat coapsele inconfundabile. L-am bătut pe umăr.

Tommy s-a răsucit spre mine și-a izbucnit în râs.

— Ce faci aici? La cât ai muncit, ar trebui să dormi.

— Nu. Ce faci *tu* aici?

— Ăsta e unul dintre locurile unde ofer consultanță pentru achiziția de vinuri bune la licitație. Arăți așa de speriată – ce, nu crezi că lucrez în restaurante așa de drăguțe ca ăsta?

— Am crezut, nu știu, că nu neapărat aici, cu afaceriști care...

— Te comporți ca o snoabă. Crezi că nu pot...

— Nu, nu, nu asta am vrut să spun. Atât doar că locul ăsta e atât de diferit de genul în care mi-am închipuit că tu...

— Ei bine, să știi că îl asist pe principalul expert somelier furnizându-i chilipiruri pe care altfel nu le-ar fi găsit. Chiar ieri am descoperit pentru ei, la o licitație, niște vinuri excelente, fiindcă – mă crezi sau nu – până și restaurantul ăsta se uită la preț.

Tommy s-a îndreptat de spate, m-a mângâiat pe obraz cu dosul palmei, după care mi-a alintat lobul urechii cu vârfurile degetelor.

I-am dat mâna la o parte.

— Dar nu mi-ai spus că lucrezi aici! Niciodată nu mi-ai zis „Ah, ofer consultanță celor de la *Tudor Room*!".

— Ce naiba e cu tine, Allie? Doar pentru c-am lucrat în magazinul de băuturi al unchiului meu, în Rockaway, asta nu înseamnă că nu mă pricep la vinuri. Să știi că mă pricep la vinuri destul de bine, iar unchiul meu m-a învățat foarte multe.

— N-am vrut să-ți insult cunoștințele în materie de vinuri, ce-am vrut să spun a fost că...

— Ei, așa a sunat. Ai vreo problemă cu restaurantul ăsta?

Da, mă deranja că Tommy era acolo și aveam o mare problemă începând cu faptul că Wade luase masa la Tudor Room – trecând notele de plată în contul revistei *Meter* – cel puțin o dată pe săptămână în ultimii douăzeci de ani. Tommy nu mă întrebase nimic despre soțul meu, ceea ce părea a fi o înțelegere nerostită pe care o făcuserăm împreună încă de la acel prim sărut – nici măcar nu-i spusesem că-l cheamă Wade. M-am dat înapoi, în timp ce Tommy încerca să mă tragă spre el.

— Întrebarea e, Allie, ce cauți *tu* aici?

Mi-am smuls mâinile din mâinile lui.

— Eu, ăăă, trebuia să verific ceva.

— Să verifici ce? Abia peste câteva ore se poate lua cina aici.

— Păi, eu eram aici și trebuia să mă întâlnesc, uneori organizăm întâlniri în saloanele private, vreau să spun c-am lăsat ceva...

— Allie, nu e nimeni aici.

Tommy a aruncat o privire scurtă peste umăr.

— De fapt, de ce nu vii tu aici, în spatele cutiilor, ca să te salut cum trebuie?

Și m-a luat de-o mână, pe care eu mi-am retras-o însă imediat.

— Ce-i cu tine? De ce ești așa de nervoasă?

— Pur și simplu, nu mă așteptam să te văd aici. E neobișnuit.

— Pentru mine nimic nu e neobișnuit exceptând faptul că te văd *pe tine* aici, mi-a șoptit Tommy la ureche. Termin într-o oră. Hai să mergem să sărbătorim scena pe care ai predat-o.

M-am uitat în spate, știind că Jackie ne privea.

— O să fii în zonă? Eu trebuie să cobor la subsol să fac un inventar. Îți trimit un SMS mai târziu. Trebuie să-mi continui munca de explorare prin jeanșii ăia ai tăi.

— Ăăă, cred, poate, bine, am răspuns, încă șocată.

Apoi Tommy a luat-o pe scări, în jos.

M-am întors la Jackie și mai ametită.

Tânăra a chicotit.

— Deci îl cunoști pe Tommy?

— Te rog, nu-mi spune că și tu îl cunoști.

— Știu că e tipul drăgălaș cu vinurile, care lucrează aici cu jumătate de normă și care are în jurul lui o lumină în care toată lumea vrea să se scalde.

Am încercat să minimalizez relația mea cu Tommy cât de mult am putut.

— Da, e doar așa de ciudat. Mergem împreună la același curs și, uneori, lucrăm împreună pe scenarii, dar nu-l cunosc aproape *deloc* și...

— Și te-a vrăjit.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Așa mi s-a părut. Felul în care te-a mângâiat pe obraz mi-a spus la fel de multe de parcă ți-ar fi smuls sutienul de pe tine.

— Prostii!

M-am așezat, chinuindu-mă mult prea tare s-o conving pe Jackie de contrariu – turuiam ca o moară stricată:

— *Prostie totală!* Adică nu-l știu decât de la cursul de scenaristică, care ne ajută pe amândoi cu scenariile astea dezastruoase și...

— Nu-ți mai bate capul! N-am făcut decât să leg lucrurile, mi-a spus ea, dându-și ochii peste cap. Tipul ăsta se îndrăgostește în fiecare săptămână. E foarte sentimental.

— Știu, i-am răspuns.

Mă prinsese. Văzuse cum mă atinsese Tommy și nu doar pe obraz, ci și felul în care îmi trăsese mâinile către el. Doamne, cât mi-ar fi plăcut să mă cuibăresc la pieptul lui, dar fusesem nevoită să mă abțin! Mă gândisem îndelung la discuțiile noastre și realizasem că-mi păsa foarte mult de ce credea Tommy despre serviciu și despre mine. Însă, firește, acum trebuia să mă prefac distantă. Mă aflam în fața unei seducătoare de clasă.

— Adică îi cunosc partea emoțională. De când m-a ajutat o dată la cursul de scenaristică. Asta-i tot.

— Chiar ești interesată de el?

Aș fi vrut să spun: *Dacă reușesc vreodată să-mi fac curaj și să sar din camionul numit Wade, atunci s-ar putea ca Tommy să fie barca mea de salvare.* Dar am tăcut. Continuam să-mi văd de misiunea mea, încă neîndeplinită, de a descoperi de ce Jackie intrase cu buldozerul în viața mea.

— Aici nu e vorba de mine și de Tommy. Chiar nu ăsta e motivul pentru care mă aflu aici, i-am spus pe un ton serios.

— Ai un portofoliu de clienți extraordinar și un șef imposibil, autodistructiv și obsedat de propria lui persoană, iar tu ar trebui să te concentrezi, în momentele tale libere, pe scenariul ăla al tău, nu pe Tommy – dacă asta e ceea ce-ți dorești, bărbați din ăștia se găsesc cu sacul.

Jackie nu-l cunoștea pe Tommy. Nu avea cum să priceapă cât de bine mă înțelegea omul ăsta pe mine. Trebuia să schimb subiectul.

— Cum de știi atâtea despre Murray? Ați avut vreo aventură?

La auzul acestor cuvinte, Jackie și-a lăsat capul pe spate.

— Uau! În nici un caz. Sunt doar hotărâtă să înțeleg care e rolul lui în toată povestea asta. Vreau să recunoască niște lucruri de care acum nici măcar nu știe.

— De ce? Și în legătură cu ce? Murray e cea mai transparentă persoană pe care o cunosc, i-am spus tinerei, de-acum mai îngrijorată ca oricând în privința slujbei și a finanțelor mele.

Cu un gest discret, mi-am tras geanta mai aproape de mine. Acolo se găsea singurul as pe care-l mai aveam în mânecă – al doilea flash drive, cel pe care copiasem toate informațiile. Apoi am încercat să schimb din nou subiectul. Desigur că nu aveam destulă încredere în Jackie ca măcar să iau în calcul posibilitatea de a-i da respectivul flash drive.

— Putem să vorbim puțin despre tine? Am înțeles că adori să-i urăști în mare parte pe oamenii care vin aici și care sunt îmbătați de propria lor putere. Crede-mă că și mie îmi place la fel de mult: nici eu nu provin din lumea asta – după părerea mea, indivizii ăștia se poartă ca niște extratereștri –, dar de ce asta contează atât de mult pentru tine? Și de ce ai venit la vizionare? Ce știai dinainte și cum?

Întrebările mi se iveau în minte mai repede decât izbuteam să le rostesc.

— Ți-am explicat aproape totul. În timp, o să înțelegi și de ce, în clipa asta, nu pot să-ți spun un anume lucru. Trebuie, mai întâi, să mă lămuresc eu, să fiu sigură. Dar pot să-ți mai spun ceva: știam că aveau o grămadă de acțiuni Luxor și că sperau ca valoarea acestora să crească. Câteva povești media foarte simple, despre o falsă potențială preluare, au determinat creșterea bruscă a acțiunilor. Ceea ce e foarte bine când, în secret, deții o mulțime de astfel de acțiuni. Sunt convinsă că asta nu e prima lor mișcare de acest fel. Grupul cel vesel a mai făcut asta. De fapt, știu că plănuiesc deja un nou basm media, care să determine creșterea și mai mare a valorii altor acțiuni. Și din manevrele astea vor scoate niște bani foarte serioși. Luxor n-a fost decât un exercițiu, o joacă de copii în comparație cu ce au acum pe țeavă.

Am ascultat-o pe Jackie cu atenție, dar tot trebuia s-o combat. Pentru binele familiei mele.

— Din prima seară când l-am cunoscut pe Wade, omul acesta n-a vorbit decât despre cum își dorește el să-i demaște pe băieții cei răi. Are chestia asta în sânge. De-asta îi și place jurnalismul, e ca și când ar avea o chemare pentru rolul de justițiar sau ceva de genul ăsta. Wade are un spirit ireverențios, care se răscoală împotriva oricărei forme de autoritate. Pur și simplu, mi-e foarte greu să cred ce-mi spui tu.

Jackie m-a oprit punându-mi o mână pe braț.

— S-ar putea ca rebelul din el să fi dispărut. Ca să știi: soțul tău e nițel disperat și mai mult decât falit.

Apoi fosta amantă a soțului meu a luat o gură de cappuccino.

— Eu nu încerc decât s-o trezesc pe nevasta din tine.

— De unde știi toate lucrurile astea? am întrebat-o. Să facem abstracție de căutatul prin spălătoriile bărbaților.

Am aruncat o privire înspre Tommy, ca să mă asigur că era încă la subsol și nu asista la conversația mea.

— După ce te uiți? m-a chestionat Jackie.

— După nimic, am vrut doar...

Tânăra s-a încruntat.

— Ești *topită după el*?

— Ei, am vrut să fiu sigură c-a plecat...

Jackie a clătinat încet din cap, străduindu-se să nu izbucnească în râs.

— Aici vorbim despre chestii mult mai importante.

Am zâmbit ușor, conștientă că iar mă prinsese. Și a zâmbit și ea.

— Ai dreptate.

— Nu-mi spune că ești una dintre femeile alea care sunt în stare să cucerească lumea, dar care le îngăduie bărbaților să le conducă viețile? Wade și comportamentul lui copilăresc? Murray? Să-l adaug pe listă și pe seducătorul Tommy?

— Eu nu las bărbații...

— Așa arăți și așa te comporți, mi-a retezat-o Jackie, cu un zâmbet larg, blând și iertător.

— Nu cred că e atât de simplu, am insistat.

După care nu m-am putut abține să nu adaug:

— Nu știu multe femei – și aici mă includ și pe mine – care sunt capabile să fie atât de dure, la comandă, așa cum pari să fii tu. Uneori bărbații sunt o obsesie nesănătoasă...

— Ah, Doamne, atunci trage-le-o bărbaților ălora.

Jackie a continuat să mă privească furioasă și a mai luat, încet, o gură de cafea.

— Ei, să-i ignori e mai ușor de zis decât de făcut...

— Nu asta am vrut să spun, mi-a răspuns tânăra.

Chipul ei superb se afla foarte aproape de al meu.

— Am vrut să spun că, literalmente, *trebuie să le-o tragi*. De ce să te torturezi atât din cauza lui Tommy? De ce îi reziști? Fă-o și cu asta basta.

Mi-am lipit palma de frunte.

— Am nevoie de Tommy ca să mă ajute la scris, dar n-am nici cea mai mică intenție să mă culc cu el.

— Ce atitudine încântătoare și atât de eduardiană! Îl inciți. Tocmai l-am văzut trăgându-te în dulapul ăla de parc-ar fi vrut să te atace. Nu trebuie decât să i-o tragi și să vezi dacă, *pentru tine*, există ceva *acolo*, în relația dintre voi.

Ideea mi se părea atrăgătoare din mai multe puncte de vedere.

— Ei, ultima dată când am verificat eram încă măritată.

— Cum poți să fii atât de pudică? Ești încă în floarea vârstei!

Tânăra a lins spuma din ceașca de cappuccino.

— Jackie, dacă vrei să vorbim, așa, ca între fete, și dacă vrei să am încredere în tine, să știi că o să mă gândesc la asta, dar nu-ți promit nimic. Și-acum hai s-auzim povestea ta, am spus, sorbind câte o gură de ceai călduț și punându-i întrebări. Ai un iubit, ceea ce te ajută să faci pe dura, la comandă, în orice privință? Ai lăsat măcar vreun bărbat să intre în viața ta? Pe tine nu te-a obsedat niciodată un bărbat, nu te-a vrăjit nici un bărbat, nu te-a *controlat*?

Fata a închis ochii și a scuturat din cap.

— Nu chiar.

— Ăsta nu e un nu categoric.

— Păi, am cunoscut pe cineva care e puțin diferit, de fapt, foarte diferit și special, dar încă nu am făcut următorul pas spre el... În privința celorlalți – tânăra a rânjit și a mai sorbit o dată din băutură –, mie îmi place sexul și-mi place sexul fără obligații.

— Ei, și eu m-am culcat cu câțiva bărbați cât eram în liceu și-n facultate, am răspuns, apărându-mi

capacitatea de a face sex doar pentru distracție. M-am curvăsărit și eu în felul meu.

— Auzi la tine, a zis Jackie, înclinându-și capul, într-un gest de dispreț. Nu te-ai curvăsărit. Ai testat marfa, te-ai lămurit ce vrei.

— Nu, nu cred că-mi păsa prea mult de calitatea mărfii.

La drept vorbind, nici măcar nu mă uitam la marfă, darămite să-i mai verific și data de expirare.

— Ei, de ce nu poți să faci asta și acum? m-a întrebat ea, ca și când mi-ar fi sugerat să încerc o pereche nouă de pantofi.

— Poate că vreau să-i dau un exemplu mai bun lui Lucy.

Cred că m-am uitat la Jackie cu acea privire condescendentă pe care mamele o au atunci când se uită la femeile fără copii. Însă pe ea nu a interesat-o.

— Deci preferi această stare de tânjire, în care te afli acum cu Tommy, această situație în care te temi și de umbra ta și de propriile dorințe și care te împiedică să-ți dai seama ce-ți dorești cu-adevărat?

Evident, era rândul lui Jackie să adopte atitudinea condescendentă.

— Și-apoi soțul tău deja face asta, așa că de ce n-ai face-o și tu?

— Păi, faptul că el greșește nu înseamnă că și eu trebuie să greșesc la fel, i-am răspuns ridicând tonul.

Nu mă simțeam deloc confortabil deschizându-mi sufletul în fața lui Jackie, dar îmi și plăcea să-i aud părerea – care dovedea mai multă independență decât eram eu capabilă să-mi ofer. În afară de Caitlin și, în rare ocazii, în afară de câteva mame drăguțe de la școală, nu-mi plăcea să las oamenii să știe ce simt în adâncul meu, ceea ce înseamna că nu mă deschideam, în mod natural, față de multe prietene. În plus, James mă înțelegea mai bine decât oricine pe lume. Iar asta mi-era de-ajuns.

Jackie mi-a făcut un semn de încurajare cu mâna.

— Sexul e ceea ce consideri tu că e. Dacă vrei, poate fi doar un gest de eliberare. Întreabă orice bărbat.

— Poate tu consideri că e libertate, dar eu nu sunt așa de sigură...

— Pentru mine nu înseamnă nimic, dacă nu vreau să însemne ceva.

Tânăra a clătinat din cap la auzul simplificării mele.

— Iar dacă sunt îndrăgostită, asta înseamnă totul. Îmi acord libertatea de a face această alegere în fiecare zi. Tu te conformezi dorințelor tale sau dorințelor pe care societatea vrea să le ai? Ai grijă să nu ajungi să mergi prin oraș cu litera stacojie lipită pe piept, cu arsenicul lui Bovary, cu toate rahaturile ale înfiorătoare din categoria „pedepsiți-o pe femeie".

— Romanele alea sunt vechi de peste o sută de ani.

Jackie și-a înnodat paiul sub formă de inimă, după care mi l-a aruncat în față.

— Exact! Tu urmezi niște precepte învechite, a conchis ea, sorbind ultima picătură de cappuccino și strecurându-și laptopul micuț în geantă. Trage-i-o, dacă asta îți dorești. Nu suntem în Arabia Saudită.

Apoi, apropiindu-se de urechea mea:

— Orice-ai decide, nu lăsa societatea să te închidă într-o cutiuță.

M-am uitat în ochii ei de un căprui catifelat – în lumina scăzută, pupilele lui Jackie erau enorme. Părerea mea despre ea se schimbase: considerasem inițial că femeia asta era nebună și că trebuia neapărat s-o urăsc (sau s-o otrăvesc) și ajunsesem să cred că era posibil să aibă dreptate, din mai multe puncte de vedere.

— Nu cred c-o să fac nimic și, chiar dacă aș face, tot nu te-aș anunța pe tine, dar am să mă gândesc la ceea ce mi-ai spus. Asta o să fac.

— Păi, gândește-te! Și dacă decizi să-ți faci pofta, fii atentă la tipii de 30 de ani sau mai mici. Știu că

Tommy a trecut de pragul celor treizeci de ani, cât are...

— Treizeci și doi.

— Ei, după cum arată, e un imprevizibil.

— La ce să fiu atentă mai exact?

Jackie și-a umezit buzele și s-a ridicat să plece.

— Eh, știi și tu...

— Nu sunt tocmai virgină și nu eram nici când m-am măritat cu Wade, i-am răspuns.

— Cred că bărbații pot fi categorisiți în funcție de decadă. Cel puțin, eu pot să fac asta.

Jackie mi-a dat o replică de expert. Ceea ce părea să și fie.

— Tipii trecuți de cincizeci de ani sunt cu toții disperați să demonstreze că încă mai pot. Încearcă să se dea în spectacol apelând la poziții inconfortabile, care nici măcar lor nu le plac.

M-am gândit la Wade, care se apropia de cincizeci de ani. Mi l-am închipuit în pat cu Jackie, comportându-se ca un idiot – adoptând niște poziții de armăsar sălbatic la care nici nu mă puteam gândi. O parte din mine se simțea umilită de asocierea cu el.

— Continuă.

— Cei de treizeci și patruzeci de ani sunt cam la fel. Știu cum să-i facă plăcere unei femei și știu ce le face și lor plăcere. E destul de simplu. Le place ca femeia să fie excitată și înțeleg că, dacă o excită pe ea, e mai bine pentru amândoi. Adică preferă sexul normal, plăcut, ca și când – închipuiește-ți – ăsta ar fi chiar țelul acțiunii.

— Și cei sub treizeci de ani?

— După cum descopăr, se pare că acum asta e decada imprevizibililor.

— Descoperi tu sau îți spun prietenele tale..., nu m-am putut abține să o întreb.

— Păi, să spunem că e o combinație de documentare directă, la fața locului, și de informații pe care le aflu de la alții. Cei sub treizeci de ani sunt, cu siguranță, obsedați de pornografia care se găsește pe

Internet. Urmăresc filmuleţele alea de parc-ar fi la un seminar la facultate. Aşa au învaţat ei cum se face sex. Nu ca pe vremuri, când bărbaţii învăţau mişcările de la bona cea sexy din josul străzii, când învăţau de la o femeie ce-i place cu-adevărat unei femei. Ăştia se uită la filme porno, se masturbează uitându-se la ele, le copiază, le imită şi habar nu au că există şi un alt fel de a face sex. Când sunt cu tine, te plesnesc peste fund din senin sau devin prea brutali şi te imobilizează în pat. În principiu, tot timpul ei i-o trag femeii ca nişte staruri porno şi au pretenţia ca şi femeia să facă acelaşi lucru.

— Iisuse, sună oribil! Şi asta-i tot sau ar mai fi?

— Multe. Dar acum sunt în întârziere şi trebuie să plec.

Jackie şi-a aruncat geanta pe umăr şi, pregătindu-se de plecare, mi-a şoptit:

— Adevărul e că toţi vor să imite scena orgasmului din filmele porno. Sunt prea proşti şi prea imaturi ca să priceapă că scena orgasmului e doar pentru privitori, nu ca s-o pună în practică, în viaţa reală, şi oamenii normali.

— Şi când spui scena orgasmului te referi la...

Vorbisem ca fata din oraşul pescăresc din care veneam.

— Le place să-şi verse bucuriile mai curând pe tine decât în tine. Uită că nu există nici un privitor care să aştepte marele final. Şi dacă nu înţelegi unde bat, vreau să spun să-ţi aşezi o batistă pe faţă. Ca să mă exprim delicat. Sau masează-te cu bucuriile lor. Se presupune că-ţi fac bine la piele.

— Ah! am pufnit eu. Mulţumesc pentru toate sfaturile.

Zâmbetul care i-a înflorit brusc pe buze lui Jackie a luminat întreaga încăpere.

— Nu-mi mulţumi încă. N-am de unde să ştiu exact. Poate că, în ciuda emoţionalităţii şi pasiunii lui, Tommy nu se pricepe în pat. N-ar fi ironic?

— Ba da, am râs eu jenată şi fără prea multă tragere de inimă. Ar fi absolut hilar.

Jackie mi-a aruncat o privire piezișă și intensă. Apoi și-a luat geanta și m-a sărutat ușor pe obraz.

— Sunt convinsă că tu poți să obții ce-ți dorești în patul oricui ai fi și indiferent de vârsta bărbatului. Dar gândește-te la ce ți-am spus despre tipii din viața ta, care au prea multă putere asupra ta. Am vorbit serios.

22
Căldură dogoritoare

A doua zi, la birou, nu m-am gândit decât la teoria lui Jackie despre bărbați și vârsta lor. În ceea ce privește ideile ei despre moralitatea sexului, o parte din mine voia s-o ucidă pentru că se culcase cu bărbatul cu care mă căsătorisem (și pentru că arătase atât de bine în timp ce făcuse asta), dar trebuia să și recunosc față de mine însămi că-mi plăcea să aud o femeie vorbind în felul ăla. Cel puțin, ea nu-l iubea pe Wade și-l considerase doar o aventură, un bărbat de cincizeci de ani care încearcă să demonstreze ceva. Ceasul a bătut ora prânzului și telefonul a început să-mi sune.

— Allie!

Murray a început direct, fără să mă mai salute. Avea o voce puțin cam gâfâită, chiar și pentru cineva a cărui respirație era întotdeauna zgomotoasă, hârâită și chinuită, de parcă în orice secundă ar fi stat să facă un infarct miocardic.

— Fă ce-ți spun.

— Întotdeauna fac ce-mi spui, Murray.

— Da, știu, știu. Dar, de data asta, să n-o dai în bară și să improvizezi ceva. Să faci *exact* cum îți spun eu, m-a instruit șeful.

— OK, în primul rând, vorbești de parc-ai fi maică-ta, care nu e nici pe departe cine dorești să fii în viață, iar ea în al doilea rând, eu n-o dau în bară.

Mă temeam că se întâmplase ceva grav, dar nu voiam ca Murray să-și dea seama cât știam.

— Așa e. Dar m-am obișnuit să spun asta tuturor. Îmi pare rău. Tu doar fă ce-ți spun eu. Ai auzit?

— Da, i-am răspuns. Cred că treaba asta am stabilit-o deja.

— Trebuie să-ți văd rapoartele, dar vreau să mi le aduci pe toate personal. În Southampton. Azi.

Asta nu suna deloc bine. De ce nu puteam să-i trimit rapoartele prin fax sau pe e-mail?

— Azi? Vrei să vin acolo? Stabiliserăm că ți le prezint prin videoconferință.

— Nu, pentru că mai am nevoie de ceva. O să vină la tine un bărbat de la bancă. O să ajungă în holul de la parter în aproximativ trei minute. Anunță portarul că omul poate să urce. Tipul o să-ți livreze personal, la ușa biroului, un plic cu niște documente. Nu e un curier, ci un bancher. Nimeni nu are voie să se uite la documentele respective. Nici tu. Nici tipul care ți le aduce. Ai priceput? Plicul o să fie sigilat cu bandă adezivă. Ai grijă ca banda să nu fie ruptă pe niciunde.

— Și ce trebuie să fac cu plicul ăsta? l-am întrebat extrem de agitată.

— Îți muți fundul pe autostrada Long Island și mi-l aduci mie. Și dacă ai vreun accident și mașina e pe cale să explodeze, iei hârtiile mele și-ți lași afurisita de geantă să ardă.

Câteva minute mai târziu, un tip în costum, care arăta ca un bancher elvețian lipsit de umor, a apărut în cadrul ușii, după ce fusese lăsat de portar să urce. N-a stat decât patruzeci de secunde, după care a plecat, fără să fi scos nici măcar un cuvânt.

Am băgat plicul – sigilat cu o bandă adezivă roșie, pe care scria *Confidențial* – în geantă. Mă întrebam ce era în el, dar știam că nu puteam să-l deschid și să aflu. Apoi mi-am strâns toate hârtiile și-am ieșit în goană pe ușă, numai ca să dau nas în nas

cu Caitlin, care-mi aducea un Frappuccino proaspăt, pentru coapsele mele. Telefonul a început să-mi sune din nou.

Era Wade.

— Ce-i? am urlat pur și simplu.

— Ah, slavă Domnului că te-am prins!

— Ce-i? am urlat din nou.

— Sunt jos cu copiii.

— Jos unde?

— Jos, în clădirea ta.

— OK, foarte bine, dar eu lucrez azi toată ziua, așa cum ți-am spus. Și ți-am mai spus că trebuie să ții tu copiii în a doua parte a zilei. Nu-ți amintești? Iar eu acum trebuie să mă duc, din senin, la Murray, deci oricum nu pot să-i iau.

I-am făcut cu ochiul lui Caitlin în semn de mulțumire și-am înșfăcat paharul de plastic rece.

— Grozav!

Apoi Wade a adăugat îndepărtând telefonul de la gură:

— Le-ar plăcea să meargă la o plimbare cu mașina, nu-i așa, copii?

Am închis ochii, încercând să nu spun „nenorocitul naibii" cu voce tare.

— Wade, ți-am explicat cât am de lucru. De câte ori nu te-am scutit eu de statul cu copiii atunci când erai copleșit la serviciu? De câte ori ți-am spus până acum că trebuie să lucrez în loc să fiu principala persoană care se ocupă de copii? *Niciodată*. Ei, azi e altfel. E rândul meu să fiu copleșită. Nu pot să iau copiii și să-i car cu mine până în Southampton. Ar fi o nebunie!

Am mimat din buze „nenorocitul naibii" către Caitlin și i-am arătat cu degetul telefonul.

— Știu, știu, dar a intervenit ceva și-n după-amiaza asta trebuie să joc o rundă de golf cu Max Rowland. Trebuie să discutăm despre un film din cadrul festivalului pe care s-a decis acum să-l sponsorizeze.

Lansarea n-o să fie prea grozavă, iar eu pot să-l ajut, să fac puțin tam-tam. I-ar fi de mare folos. Așa că...

— Despre ce trebuie să discuți cu Max? Cronicile previzionare au fost deja trimise. Nu mai poți să le recuperezi.

— Vrea să vorbim despre distribuția internațională, ca să-și dubleze profitul din investiția de aici și de peste hotare. Mașina lui Max mă așteaptă ca să mă ducă chiar acum la Bayonne Country Club.

— Nenorocitul naibii! Wade, tu vorbești serios? Golf? Asta e scuza ta pentru faptul că-mi dai peste cap prezentarea?

— Promit să mă revanșez față de tine...

— Să te revanșezi față de mine pentru ce? Pentru că m-ai înșelat pe tot parcursul căsniciei sau pentru că-ți abandonezi copiii în cârca mea tocmai în ziua în care trebuie să-mi prezint raportul în fața șefului?

Auzindu-mă, Caitlin a ridicat din sprâncene, dar, imediat, a început să-și facă de lucru aranjându-mi dosarele și schemele în geanta care zăcea pe jos.

Wade n-a zis nimic o bucată bună de timp, după care, în sfârșit, mi-a răspuns:

— Allie, îmi pare rău. Iisuse, suntem într-o situație foarte nasoală acum! Eu, eu...

— Da, Wade, pentru ce vrei să te revanșezi mai exact?

— Mă refeream la situația nefericită de azi, la felul în care ni s-au dat planurile peste cap. Adică pentru asta vreau să mă revanșez față de tine.

— Nici pentru asta nu poți să te revanșezi, Wade.

Și i-am închis.

— Uau, a exclamat Caitlin. Deci, când spui că te-a înșelat, te referi la fata de la petrecere sau la incidentul ăla de demult, de când ai născut-o pe Lucy?

— Nu-ți răspund la întrebarea asta.

Caitlin s-a uitat în ochii mei – ceea ce a însemnat c-a fost nevoită să se ridice puțin pe vârfuri.

— Trebuie să-mi răspunzi. Trebuie să știu.

Am dat s-o ocolesc ca să ies din birou.

— Și de ce trebuie să știi?

— Pentru că vreau să-ți dau sfaturi bune, dar tu nu-mi furnizezi nici o informație, așa că n-avem cum să găsim o soluție.

M-am prăbușit amărâtă pe canapeaua din hol, din fața liftului, și mi-am ascuns capul în mâini.

Prietena mea a început să-mi maseze spatele.

— Ce se întâmplă cu voi? Care e situația ta în toată povestea asta?

Am clătinat din cap.

— Dacă te îndrăgostești de cineva, care se dovedește a fi un mincinos, dar tu tot mai iubești o parte din el și, pe deasupra, mai aveți și copii împreună, să știi că ești terminată. Parcă Lucy și Blake ar forma un bloc de ciment care mă ține pe loc. Copiii ăștia merită familia pe care eu n-am avut-o. Îți spun, Caitlin, mă simt absolut pierdută în tot dezastrul ăsta.

— Ei, poate că Wade, pur și simplu, nu e exact bărbatul care a părut să fie atunci când l-ai...

— Wade e doar un copil mare. El vrea totul și vrea totul acum. Și e incitant din multe puncte de vedere, însă defectele lui sunt foarte, foarte reale. Și produc o durere acută. Fiindcă dacă descoperi că partenerul tău te minte, asta nu înseamnă că legătura dintre voi se închide ca un robinet. Nu înseamnă decât că între voi începe să domnească o stare de confuzie și, în cazul meu, o stare constantă și iritantă de *ce naiba fac eu acum?*.

— Și cât poți să reziști? m-a întrebat Caitlin, ca și când situația ar fi afectat-o cumva și pe ea. O să încerci să rămâi alături de el în ciuda, nu știu, în ciuda obiceiurilor lui?

— N-aș fi singura femeie din lume care a trecut cu vederea problema asta.

Mă durea inima și mă simțeam inundată de un val de anxietate, fiindcă nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce-mi doream sau cum puteam să-mi rezolv problema.

— Uită-te la Jackie O., a zis prietena mea pe un ton disperat.

Am scuturat din cap și m-am uitat la cămașa îngrozitor de șifonată, cu care dormisem.

— Nu semăn în nici un fel cu Jackie O.

— Uită-te la Hillary Clinton! a schimbat direcția Caitlin. Într-o zi ar putea să devină președintele Americii. Și-atunci o să putem spune că liderul întregii lumi libere a trecut cu vederea obiceiurile unui afemeiat!

Da, numai că era posibil ca eu să nu fiu capabilă să fac asta și era posibil să nu izbutesc să găsesc nici eu soluția corectă. Nu puteam spune că, indiferent ce-aș fi ales să fac, la capătul drumului mă aștepta o Allie fericită. Și aveam două posibilități: să-l părăsesc, să rămân singură cu copiii și să mă confrunt cu cine știe ce iad avea să mi se ridice în față sau să rămân cu el, simțind că n-am fost făcută pentru nimic din ceea ce a rezultat din căsnicia mea.

M-am ridicat în picioare, dreaptă, ca un soldat obedient și-am apăsat pe butonul de la lift. Aveam de prezentat un raport în fața șefului, aveam de livrat un pachet și aveam și doi copii obosiți, care mă așteptau în hol, într-o zi newyorkeză toridă, dezgustătoare și îngrozitor de umedă. N-aveam nici o altă soluție, decât să-i iau cu mine la întâlnirea cu Murray și să-i fac cât de cât fericiți hrănindu-i cu înghețată rece. Prin toată ființa mea îmi viermuiau gânduri depresive, dar am închis ochii și am decis ca, deocamdată, să le îngrop pe toate.

În Manhattan există o regulă nescrisă care spune că „vara, în zilele de vineri, nu trebuie să pleci către Hamptons decât înainte de ora două sau după ora șapte". Niciodată în intervalul dintre aceste ore. Până am izbutit să îndes copiii în mașină și să dau drumul la un film pe monitoarele atașate de capotă, se făcuse unu și jumătate.

Regula nescrisă se dovedea a fi greșită cu treizeci de minute, ceea ce n-a făcut decât să-mi intensifice

gândurile depresive. Două ore mai târziu, stăteam pe autostrada Long Island, prinsă în furtuna de dinainte de ora de vârf, printre cei care aveau afaceri în zonă și bogătașii care plecau în Hamptons pentru weekend. Asta se întâmpla în jurul bretelei cu numărul 50 și, până la ieșirea către Hamptons, mai aveam de depășit încă douăzeci de bretele, separate de lungi intervale de autostradă.

Mașina era oprită în traficul de pe șoseaua cu patru benzi, iar aerul condiționat din Volvoul meu vechi pufăia și icnea din răsputeri. Mă bucuram că măcar copiii cedaseră după o oră de îmbrânceli, tachinări și scâncete continue. M-am uitat cum dormeau pe bancheta din spate: arătau ca niște îngerași ghemuiți. *Cel puțin îi aveam pe ei și nimeni nu putea să schimbe asta vreodată.*

A început să-mi sune telefonul – pe ecran a apărut numărul lui Tommy – și mi-am pornit casca Bluetooth repede, ca să nu-i trezesc pe cei mici. Aveam parte măcar de o rază de soare într-o zi altfel îngrozitor de dificilă.

— Cum merge prezentarea? m-a întrebat Tommy.

— Ca un ghiveci. În cel mai bun caz. Șeful o să-mi scoată ochii pentru orice scăpare.

— Atunci dă-l în mă-sa de serviciu. Concentrează-te pe scenariu.

— Al tău când trebuie predat? l-am întrebat.

— Am la dispoziție o săptămână.

— Atunci săptămâna viitoare o să mă țin de fundul tău, i-am promis.

— Ceea ce sună foarte bine: tu ținându-te de fundul meu. Am putea să încercăm manevra asta și înainte, pentru exercițiu...

Am tușit.

— Știi că, din punctul acesta de vedere, sunt încă indecisă, i-am spus, asigurându-mă că progeniturile continuau să doarmă.

— Pot să te ajut cu decizia asta. De ce nu te relaxezi, vino la mine și rupe-mi hainele de pe mine. Preia controlul! Fă-ți de cap cu mine...

— Nu mai bine te ajut la scris? i-am propus, încercând să egalez scorul, ca să-l mai temperez pe Tommy.

— Păi, uite, se întâmplă că am o problemă cu personajul principal. Este o fată drăguță de care-i place, însă el vrea s-o înșele cu o gagică sexy și total distructivă. Mă tem ca publicul să nu-l urască. Cum pot să-l las să facă asta și totuși să le determin pe femei să meargă la filmul meu? Și, dintr-o anume perspectivă, chiar să-l placă pe tip?

— Nu e ușor, dar ar trebui să fii recunoscător că personajul pe care încerci să-l faci plăcut e bărbat. Publicului nu-i place absolut deloc atunci când femeia înșală. Mai ales dacă e și mamă. Apar o grămadă de acuze puritane. Dacă o femeie măritată își înșală soțul, scriitorul e obligat s-o facă să sară pe liniile de tren, astfel ca publicul să poată pleca acasă mulțumit... la dracu'!

M-am pocnit cu palma peste frunte.

— Allie? a strigat Tommy alarmat. Ești acolo?

— Da, sunt aici.

Am clătinat din cap, cuprinsă de un nou val de furie.

— Dar trebuie să fac ceva. Te sun mai târziu.

— OK. Și poți să te ții de fundul meu oricând vrei tu.

De pe bancheta din spate am auzit un mârâit. Blake s-a trezit și, fără să deschidă ochii, mi-a cerut ceva de băut.

— Iubitule, ai sucul de căpșuni care-ți place ție în lada frigorifică. Bea puțin și culcă-te la loc. După ce vă treziți, cât muncesc eu, poți să dai drumu' la *Toy Story 3*.

Apoi, agitată, am sunat la portarul de la serviciu.

— Bună ziua. West Nineteenth Street 553.

— Bună, Lorenzo, sunt Allie Crawford, de la firma Hillsinger. Am o întrebare scurtă.

— Spuneți.

— Ții minte că am coborât și m-am întâlnit cu soțul și cu copiii mei.

— Da. Întotdeauna țin minte copiii. Nu pot să spun același lucru și despre soți.

— Bine, Lorenzo, am insistat. Te rog mult de tot, încearcă să-ți amintești: înainte de asta, ai trimis sus, la mine, un curier. Un domn pe nume Prissert?

— OK, da, înțeleg. Doamnă Crawford, aici e ca în gară, nu țin minte fețele tuturor celor pe care-i trec în registru.

— Se întâmplă cumva să-l fi văzut pe soțul meu stând de vorbă cu bărbatul ăla, cu domnul Prissert, tipul care a urcat la mine cu plicul?

Strângeam de volan ca o nebună. Articulațiile degetelor mi se albiseră. Ideea mă lovise ca un șoc electric. Dacă Wade și domnul Prissert stătuseră de vorbă în hol, atunci cu siguranță Wade și Murray erau implicați într-o inginerie financiară, iar eu puteam să cred tot ce-mi spusese Jackie. Poate aveam să-i dau și flash drive-ul.

— Sincer, doamnă Crawford, aș vrea să vă ajut, dar, pur și simplu, nu-mi aduc aminte. Îi țin minte pe copii, cum au alergat în hol când ați coborât – m-am gândit că trebuie să fiți o mamă foarte bună, judecând după cât de frumos vă purtați întotdeauna cu mine. Asta țin minte. Și îmi amintesc că ați ieșit afară, la cineva. Adică presupun că micuții nu puteau să fie singuri.

— Poți să găsești înregistrările care se fac pentru pază?

— Da. Dar nu am voie...

— Te rog, Lorenzo. Uită-te pe înregistrări. Și mai spune-mi dacă afară a fost un SUV negru. Cu tipul care mi-a adus mie pachetul.

— Bine. Lăsați-mă o oră.

Aveam nevoie de o legătură între Wade și plicul de la bancă pe care Murray îl voia cu disperare. Atunci aproape c-aș fi putut să cred tot ce-mi spusese Jackie – altfel de ce naiba ar fi căzut soțul meu în genunchi pe podea și i-ar fi mulțumit lui Dumnezeu când i-am dat flash drive-ul pe care-l pierduse? Toate elementele

astea erau mult prea evidente ca să le ignor: Max Rowland sau Regele Texan al Preluărilor, care voia să devină și mai bogat; soțul meu care manipula povești media; Delsie care făcuse publice, la CNBC, știri false doar ca să câștige niște bani în plus cu care să-și cumpere alte costume Valentino colorate ca ouăle de Paște; și Murray care țesea basme media cu ajutorul influentului Wade Crawford, basme menite să-i apere pe ei toți. Un mic cerc al infracționalității care continua să se rotească...

Jackie îmi zisese că echipa pregătea o altă afacere – una de proporții și mai mari. Trebuia să găsesc veriga lipsă înainte ca afacerea să demareze. Problema era că nu înțelegeam toate codurile și numerele de pe flash drive. Îmi dădeam seama că proiectele Roșu, Verde și Albastru aveau atașate informații legate de conturi bancare, dar nu știam ce însemnau ele. Încă mă temeam ca Wade să nu fie implicat în chestia asta într-un mod care să-i dăuneze, care să ne dăuneze tuturor. Și tocmai din acest motiv țineam cu dinții de flash drive-ul ăla. Deocamdată nu aveam de gând să i-l dau lui Jackie.

23
Noii îmbogățiți

În aceeași zi toridă, la ora 4:40 P.M., am trecut cu mașina de poarta automată a lui Murray, poartă care revela, în mod teatral, fațada cu stucaturi a castelului din Southampton. Pietricelele de pe aleea circulară erau înclinate într-un unghi perfect uniform, asemea glazurii de pe un tort. Un ulm uriaș, ajuns recent în grădină, umbrea aleea în toată măreția lui.

Pe peluza din față, l-am văzut pe Murray cu o minge și o bâtă de baseball în mâini. Urma să lovească mingea. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurți, dintr-un material subțire și crenelat, în dungi. Nădragii erau susținuți de probabil cea mai lungă curea din univer – inițialele lui, „HH", erau cusute în pătrățele roz și verzi, din șapte-n șapte centimetri, împreună cu niște crose de golf încrucișate, care se intercalau între litere. În plus, Murray avea o pereche de pantofi J.P. Todd, într-o nuanță stridentă de portocaliu – încălțările arătau de parcă stăteau să explodeze din cauza picioarelor lui umflate.

Soția suplă și musculoasă a lui Murray, Eri, care, la vizionarea din seara precedentă, avusese o apariție elegantă – o rochie de seară Dennis Basso, bijuterii și coc –, acum arăta pur și simplu stingheră pe terenul de sport improvizat. Era echipată cu o pereche de colanți albi, care-i îmbrăcau picioarele ca niște burlane, un tricou Polo fucsia și niște adidași Lanvin din piele de șarpe, care costau 1000 de dolari. Lentilele

de contact de un albastru-deschis îi dădeau ochilor ei întunecați și asiatici un aspect eteric, însă în sens înfricoșător.

Am mai înaintat puțin cu mașina în jurul rondului, privind la familia Hillsinger din scaunul meu de șofer, în vreme ce mă prefăceam că vorbeam la telefon. Nu mă simțeam încă în stare să ies în soarele strălucitor și dogoritor.

Murray se juca împreună cu cei doi băieți ai lui: Benjamin, în vârstă de șase ani, și Noah, de patru ani. Se presupunea că Eri trebuia să prindă mingea. Aceasta era una dintre acele familii-la-minut, creată de un bărbat bogat și mai în vârstă, care și-a părăsit nevasta loială de ani mulți pentru toate speranțele și promisiunile pe care carnea mai tânără pare să le ofere. Băieții purtau niște cămășuțe din bumbac colorate, vârâte în niște pantalonași sport, care le ajungeau până la genunchi. Benjamin, cu carnea revărsându-i-se peste șosete, ca și lui Murray, s-a dus până în capătul terenului, unde stătea taică-su, și-a început să se lamenteze:

— Urăsc sporturile de echipă. De ce trebuie să jucăm jocul ăsta cretin?

— Murray! Copiii trebuie să facă o pauză. Ia-l mai încetișor, a urlat o femeie zdravănă din umbra verandei.

— Nu, mamă! Copiii trebuie să învețe să joace baseball. Crezi că tu m-ai luat pe mine mai încetișor?

— Tu nu erai ca Benjamin. Tu nu făceai nimic ca lumea. Trebuia să muncești din greu numai ca să ajungi la același nivel cu ceilalți.

Doamna Hillsinger s-a ridicat greoi din scaun și a coborât treptele terasei cu sânii ei enormi bălăngănindu-i-se dintr-o parte în alta.

— Benji e deja un star. Vino-ncoace, Benji. Hai la bunica să te iubească.

— Mamă, încetează!

Murray l-a pocnit pe Benjamin peste cap, de i-a sărit șapca pe jos, și i-a spus:

— Jocul ăsta se termină numai atunci când una dintre echipe ajunge la douăsprezece puncte. Ai priceput?

Am coborât din mașină în căldura arzătoare, lăsând motorul și aerul condiționat pornite, și-am luat-o înspre terenul de baseball, sperând că propriii mei copii aveau să rămână hipnotizați de minunățiile Pixar.

Murray a urlat către mine:

— Allie, dă-mi zece minute. Ai plicul, da?

Mi-am plesnit geanta cu mâna, apoi am strâns-o la piept.

— Da, îl am. Și e întreg.

— Murray, a strigat din nou doamna Hillsinger, să nu te duci să lucrezi și să-mi ignori băieții! Allie îți controlează toată viața. Ai întreaga după-amiază la dispoziție ca să lucrezi!

Am urcat treptele casei și-am sărutat-o de sosire pe formidabila Toni Hillsinger. Ea m-a ciupit de braț.

— Allie, iubito, ești prea slabă. Ce-i cu voi, fetele astea de la oraș? Uită-te și la Eri, e așa de uscată de parcă ar fi prietena lui Popeye. Olive Oyl japoneză!

Când râdea, burta gigantică, la fel ca aceea a lui Murray, se zbătea în față.

— Ei, Eri e foarte elegantă, am încercat eu să răspund.

— Dacă-ți place genul.

Apoi doamna Hillsinger a adăugat în șoaptă, însă destul de tare ca Eri s-o poată auzi:

— *Nu e genul meu! Asta-i sigur!*

Apoi, îndreptându-se către scară, bătrâna și-a continuat încântătoarea perorație, abandonând orice urmă de pretinsă discreție.

— Și uită-te la Murray al meu! Ce-i cu ciudățenia aia de curea ca din goblen și cu mocasinii ăia portocalii, din picioare? Parcă-s de femeie! Murray a uitat de unde a plecat. Doar pentru că și-a cumpărat o casă cu flori frumoase în port nu înseamnă c-a devenit arian.

— Te aud, mamă, a urlat Murray. Allie, du-te și cere-i lui Eduardo niște ceai cu gheață *arian*. Sau

îți aduce el un pahar pe terasa din spate. Du-te și stai jos, Allie, a lătrat el, de parcă aș fi fost câinele lui.

Ceea ce presupun că nici nu era departe de adevăr.

— Sigur.

M-am dus să-mi verific copiii, să văd dacă nu voiau să intre în casă, să se uite la televizor sau să urmărească jocul de afară.

Tocmai atunci, o camionetă rablagită Ford F-150, din 1986, a apărut pe alee. La volan, am ochit o femeie mai în vârstă. Alături se afla un pasager pe care nu izbuteam să-l văd cum trebuie. Camioneta s-a oprit lângă Murray și femeia cu părul ciufulit, bătând înspre șaizeci de ani, l-a salutat cu elan din scaunul șoferului. Pe lateralul mașinii era inscripționată sigla GRĂDINA ORGANICĂ A BARBAREI.

— Barbara, cu ce ne răsfeți azi?

Murray s-a oprit din joc și s-a dus lângă camionetă.

— Cu de toate. Mi se pare că ți-ar cam trebui niște fructe în dietă. Azi nu primești nici o plăcintă, i-a răspuns Barbara cu o voce hârâită, probabil rezultatul prea multor țigări Kool Menthols – remarcasem trei pachete goale înșirate pe bordul jegos.

Femeia a înșfăcat un coșuleț cu căpșuni din spatele pasagerului și a ridicat un fruct dolofan către cer.

— Uită-te la frumusețile astea. Sunt niște rubine din ceruri.

Barbara era o femeie frumoasă, cu o talie voinică și picioare lungi, cu un păr blond-grizonant buclat și ochi căprui adânci. Părea să fi fost născută și crescută pe sărata coastă de est din Long Island. Apoi, doamna a coborât ușa grea și scârțâitoare din spatele camionetei, o ușă care-și pierduse cu mult timp în urmă arcurile, și a descărcat o cutie de carton care stătea să plesnească sub greutatea fructelor de pădure proaspete, a perelor și a lăptucilor. Au urmat și alte cutii

la fel de grele, pline cu tot soiul de produse, dar Barbara le manevra de parcă ar fi fost umplute cu vată.

— Și pentru mine? a strigat Eri, mimând dezamăgirea și gelozia. Eu nu contez, Barbara? Mie nu mi-ai adus nimic?

— *Tu* plătești facturile? a strigat Toni Hillsinger de pe terasă.

Eri i-a aruncat o privire rece, în vreme ce Barbara a continuat să-și vadă de treabă.

— Eu îl cunosc pe Murray cu mult timp înainte de a-l cunoaște tu, i-a strigat Barbara înapoi. Probabil că înainte de a te naște tu, scumpo!

Cele două doamne în vârstă au izbucnit din nou într-un râs hârâit, marcându-și astfel teritoriul. Barbara a pornit apoi cu pași hotărâți, introducându-și statura masivă prin ușa din spate a casei, către cămară.

— Vezi, mamă? Vezi cât de frumos mă tratează femeia asta? N-ai putea să-ncerci și tu o dată să te porți așa? Te-am trimis la Boca, pe Coasta de Est, la Bacara, pe Coasta de Vest, ca să nu-ți mai spun că e posibil să te duc și la Cip, în Veneția – ai putea să-mi arăți puțină recunoștință.

— Eu și tata am muncit din greu ca să te facem să fii bun la toate, ca să câștigi bani și să obții toate astea. Și nu primesc nici măcar un mulțumesc. Ah, să te ia naiba! Mă duc să trag un pui de somn.

Mama Hillsinger a intrat în casă fără să mai spună nici un cuvânt trântind ușa în urma ei.

În mod absolut neașteptat, de pe locul pasagerului, din camioneta rablagită a coborât o tânără sexy, într-o pereche de pantaloni scurți incitanți, de culoarea portocalei. Aceasta i-a șoptit femeii mai în vârstă:

— Stai puțin să te ajut și eu. Nu mi-am dat seama că mai sunt...

Pantalonii erau atât de scurți încât, la fiecare pas provocator, partea de jos a fundului sălta ușor la vedere. La început, tot ce am sesizat a fost coada de cal cu șuvițe blonde și buclate, care se ițea dintr-o

șapcă New York Yankees. Apoi am remarcat și sânii micuți și obraznici care se întrezăreau prin bluza de bumbac strâmtă, într-o nuanță turcoaz. După care, în sfârșit, am văzut chipul acela inconfundabil.

Nu. Asta era imposibil.

Și totuși era ea. Jackie Malone. Acolo, în Southampton. *Ce naiba? Mă urmărea?*

Când Jackie s-a apropiat, am observat cum, la vederea acestei fete ca o figurină dulce, ochii lui Murray s-au mărit, mai să-i iasă din orbite.

Aproape că era să n-o recunosc pe Jackie. Aceasta nu mai era tipa sofisticată și delicioasă care se unduia pe la petrecerile mele sau prin restaurantul Tudor Room, aceasta era o variantă a ei în stil Barbie, o cântăreață country, o prințesă de la țară.

— Le iau eu, a spus Jackie.

Uau! Probabil că doamna erodată de vreme care conducea camioneta era mama ei. În clipa aceea, povestea tinerei, despre o mamă aflată în dificultăți financiare, a început să capete și alte sensuri.

Am studiat expresia lui Murray. Ceva legat de Jackie îl îngrozea. Eram convinsă c-o mai văzuse prin New York și la Tudor Room, dar faptul că o întâlnea acolo, în acel cadru, era pentru el ceva cataclismic. Însă nu reușeam să descifrez în ce sens. Îmi dădeam totuși seama de situație după fața lui, care nu era roșie, ci de-a dreptul vineție – asemenea sfeclelor proaspete pe care Barbara tocmai ce le smulsese din pământ.

Jackie a ridicat o sprânceană și a ocolit camioneta, gest care l-a făcut pe Murray să clipească rapid, din cauza cantității de sudoare care i se prelingea de pe frunte și-i cădea pe firele de păr care izbucneau de pe chipul lui plin de cicatrice. Când a văzut-o apărând de după Fordul F-150, ca pentru a o ajuta, în mod atât de altruist, pe mama ei cea muncitoare, am crezut că Murray avea să se topească într-o băltoacă de sudoare, asemenea unui personaj de desene animate.

— Murray, încearcă și tu să fii niţel mai relaxat, l-am împuns eu, urmărind-o pe Eri, care-l urmărea pe Murray, care o urmărea pe Jackie.

Nu reuşeam să pricep exact care era dinamica acestui trio.

— Cine e femeia aia? m-a întrebat el.

— Tu ai mai văzut-o vreodată, Murray? Eu cred c-am mai văzut-o undeva.

— N-nu ştiu. Nu-mi dau seama cine e. Dar nu contează.

Şi Murray s-a întors cu faţa către băieţii lui aflaţi pe teren.

Mi-a luat câteva clipe să realizez că Blake stătea lângă mine, cu gura prepuberă căscată. L-am răsucit pe direcţia maşinii, scăpând din mână pachetul cu scheme pe care le aranjasem cu atâta grijă. Jackie a venit lângă noi şi s-a întins după plicul pe care era scris *Confidenţial*.

— Dă-mi voie să te ajut, mi-a spus ea, flexându-şi genunchii şi, cu o mişcare elegantă, lăsându-se pe vine, alături de mine.

24
Paznicul a văzut totul

Jackie a ridicat plicul confidențial de jos, l-a șters de praf și-apoi, cu abilitate, a dat să și-l strecoare în geantă.

— Nu așa de repede, Jackie. Lasă-l.

Am prins-o de mână cu putere și, spre surprinderea mea, mi-am înfipt unghiile în pielea ei catifelată. Totul în vreme ce-l urmăream pe Murray, care se chinuia se alerge împleticit de-a lungul peluzei ca să prindă o minge, pe care, bineînțeles, a ratat-o cu vreo opt metri.

— Dă-mi-l înapoi până nu fac o scenă.

Jackie m-a fixat cu privirea.

— Eu te apăr pe tine. O să mă urc în mașină, o să scanez ce e în plic și după aceea ți-l strecor la loc. Mama o să-și termine treaba înăuntru în douăzeci de minute. Îi aranjează niște flori de câmp în...

— Câtă cocaină ai fumat mai exact? am întrebat-o. Nu-mi pasă nici dacă maică-ta îi redecorează toată proprietatea, cât timp așteptăm aici. NU iei plicul ăsta. *Dă-mi-l înapoi sau îl chem pe Murray și...*

— Mamă, e așaaaaaa de cald!

Lucy și-a lăsat trupul moleșit peste spatele meu aplecat înspre în față și m-a cuprins strâns cu brațele în jurul gâtului.

Am încercat să mai lărgesc strânsoarea din jurul gâtului, dar fără să-i dau drumul lui Jackie.

— Lucy, te rog, scumpa mea, dă-te jos de pe mine! Îmi pare rău că e așa de cald. Du-te și așteaptă-mă în mașină, unde aerul condiționat e pornit la maximum, iar eu o să văd dacă oamenii ăștia n-au niște limonadă.

Claxonul mașinii mele a sunat preț de trei secunde neîntrerupt. Era Blake. M-am uitat spre Volvo și în spatele garajului, o zonă care nu era vizibilă pentru cei care se jucau pe peluză.

— Blake, încetează imediat!

— Mamăăăăăăăăăă, haideeeeeeeeeeeeeeee!

Puștiul scosese capul pe fereastră și stătea cu limba atârnată afară, gâfâind ca un câine.

Eu continuam s-o țin strâns pe Jackie, de teamă ca tânăra să nu fugă cu plicul.

— Îl cunoști pe Murray?

— Nu pot să-ți răspund la întrebarea asta acum. Alte informații n-aveam să mai primesc.

Lucy s-a pus pe plâns și a început să mă tragă de mijloc, ca să mă readucă în poziție verticală.

— Lucy, te rog, e mult prea cald ca să stai pleoștită pe mine și să tragi de mine așa. Mami lucrează, i-am spus fetiței și am desprins-o de pe mine. Îți promit că, după ce termin aici, mergem și cumpărăm înghețată.

— Promiți?

Copila și-a tras nasul și, în sfârșit, s-a reîntors în mașină.

Am scuturat din cap și am revenit la Jackie.

— Bine, atunci răspunde-mi la întrebarea asta: Wade e implicat cumva în toată tărășenia cu plicul ăsta?

— Sunt convinsă că da. Ăsta e unul dintre motivele pentru care trebuie să văd ce conține plicul. Știu că are legătură cu următoarea lovitură pe care grupul o pune la cale și am putea să găsim în el niște informații-cheie. Asta-i tot ce am nevoie. Știu că pe flash drive sunt numele și numerele conturilor, ceea ce i-ar înfunda cu siguranță, dar ai zis că nu-l găsești

nicăieri. Ca atare, ceea ce se află în plicul ăsta ar putea să ne fie foarte util.

— Allie! a urlat Murray. Vino-napoi! Ce naiba caută copiii tăi aici? Măcar să se facă și ei utili, cât tu lucrezi. Pune-i să-i învețe pe puștii mei cum să arunce o afurisită de minge. De fapt, la naiba, zece minute putem să jucăm cu toții – familie contra familie. Ce ziceți, copii? Cine câștigă primește noul Mercedes GT3!

Firește, Murray a început să râdă cu săltări de burtă, amuzat de propria lui glumă idioată. Lucy și Blake, eliberați din camera de izolare, au alergat fericiți să i se alăture pe teren.

— Dă-mi drumul la mână, mi-a șuierat Jackie printre dinți, cât se poate de serioasă.

Apoi m-a tras în spatele unei tufe de hortensii albastru-indigo, caracteristică regiunii Hamptons.

— Dă-mi voie să mă uit pe documente înainte să-și dea seama că ne cunoaștem. Lasă-ți geanta în mașină. Du-te și joacă baseball. Eu o să mă prefac c-o ajut pe mama. După care o să-ți strecor plicul în geantă.

— E sigilat.

Tânăra și-a deschis tașca.

— Și iată piesa de rezistență!

A desfăcut un buzunar interior de unde a extras o rolă de bandă adezivă roșie, cu înscrisul CONFIDENȚIAL, identică cu cea de pe plic.

M-am uitat în ochii ei imposibil de descris.

— De unde știi toate lucrurile astea, Jackie? Cum de știi totul despre tipii ăștia?

— Știu, fiindcă, la un moment dat, i-am tras-o soțului tău.

Am clipit surprinsă.

Tânăra a continuat:

— Îmi pare rău să ți-o spun așa, dar ăsta e răspunsul corect la întrebarea ta. Știu unde-și ascunde informațiile. Iar garderobierul de la Tudor Room mă lasă să-i caut prin servietă. Am căutat și prin gențile și prin dosarele lui Murray. Trebuie să mă asculți în privința festivalului. Pot să te ajut să-l faci profitabil.

Filmele independente se bazau cândva pe piața destul de robustă a DVD-urilor, dar acum schema asta nu mai există. Planul tău de afaceri e îngrozitor de învechit – *canalul* de film Fulton! Îți zic: fă-l pe Max să dea banii pentru un canal de filme și-atunci o să devii tu singură bogată și n-o să mai ai nevoie de aberațiile ăstora.

— Dacă tu ești așa de sigură, atunci cum de eu n-am văzut nimic din toate aberațiile astea...

— Cum poți să *nu* știi, Allie? Totul e în fața ochilor tăi. Nu trebuie decât să-ți scoți ochelarii de cal și să privești în jur. Îți spun: grupul ăsta pune la cale o nouă lovitură, care o să aibă loc curând. Ascultă-mă și fii atentă. Pe tine te-au luat de proastă. Tu declari presei, chiar în ziua vizionării, că Max nu plănuiește preluarea companiei Luxor, cea mai incitantă companie care a apărut la orizont, dar, în realitate, el deja deține o mare parte din ea. În ceea ce te privește, nu e tocmai un păcat, însă, dacă nu ești pe față, ai putea să fii și tu târâtă în noroi.

Tânăra a bătut din picior cu atâta putere, încât accesoriile metalice atașate de șireturile adidașilor au clincăit.

— Încetează cu loialitatea asta față de bărbații din preajma ta și cască ochii. Preia controlul. Nu mai ocoli adevărul. Sau, cel puțin, lămurește-te care e adevărul și acționează în consecință.

Când Jackie a închis ușa garajului, praful a început să plutească prin aer, scânteind în soarele după-amiezii.

— Allie, adună-ți rahaturile și mută-ți curu' încoace! Copiii tăi așteaptă! a urlat Murray.

Câteva minute mai târziu, înconjuram a treia bază, alergând cu viteză pentru Mercedesul decapotabil. Eram mult mai transpirată decât ar fi justificat-o jocul acela pentru copii sau căldura de afară. Tocmai atunci, telefonul mobil a prins să-mi sune în buzunar.

După ce am ajuns la baza principală, m-am uitat pe ecran.

Pe ecranul telefonului a apărut *Pază birou*. Lorenzo. Am fost cuprinsă de un nou val de transpirație.

— Mă întorc imediat, am strigat pe un ton excesiv de vesel, pretinzând că îmi păsa realmente de prostia aia de joc de baseball. Urmează Blake. Baftă!

— Doamnă Crawford, Lorenzo sunt.

— Da?

Pe față îmi înțepenise un zâmbet larg și fals.

— Hai, echipa Crawford!

— Tocmai am fost în pauza de cafea.

— Da?

— Hai, mamă! a urlat Lucy. Blake a pornit. Suntem pe teren.

— Păi, având în vedere că întotdeauna sunteți foarte drăguță cu mine, m-am...

— Te rog, Lorenzo, am intervenit calmă, ca un polițist care discută cu persoana pe cale să sară de la etajul patruzeci. Doar spune-mi ce-ai aflat.

— Păi, la biroul meu nu există monitoare de securitate. Toate sunt în camera din spate, așa că a trebuit să mă duc să văd...

— Da?

De-acum tot sutienul îmi era leoarcă de sudoare.

— Hei, Allie!

Murray apăruse lângă mine și-mi zbiera în cealaltă ureche.

— Mută-ți fundu' la aruncare.

M-am chinuit să-mi păstrez zâmbetul pe buze, chiar și atunci când Murray a început să mă înghiontească în braț, ca un copil.

Am ridicat un deget în aer, iar Murray s-a târșâit către primire.

— Acum!

— Păi, din ce se vede pe înregistrare, a continuat Lorenzo în stilul lui dureros de meticulos, bărbatul care i-a adus pe copiii dumneavoastră în clădire, nu știu dacă acela e domnul Crawford, dar el a fost cel

care a coborât de pe scaunul șoferului și era cu copiii și vi i-a adus.

— Da. Soțul meu. Ce-i cu el? Ai văzut vreun SUV negru?

— Allie! Termină dracului cu telefonu'!!!

Cunoșteam tonul ăsta și îi cunoșteam limitele lui Murray. Iar acum Murray era cât se poate de enervat.

— Păi, da, un SUV era în spatele ambilor bărbați, dar nici unul dintre ei nu a coborât din el. Însă e foarte limpede pe înregistrare: soțul dumneavoastră era cu copiii și apoi tot el a fost cel care i-a dat plicul bărbatului care a urcat la dumneavoastră. Ba chiar i-a tras și-o palmă zdravănă pe spate, după ce i-a șoptit o glumă la ureche.

25
Furie de texan

— Da sau nu? a urlat Wade la mine, pe holul din fața apartamentului.

Tocmai îi îndesam pe Blake și Lucy, împreună cu bona lor, Stacey, în lift, cu tot cu rucsăcelele și sacii lor de dormit. Copiii urmau să doarmă peste noapte la mătușa Alice, sora vitregă, necăsătorită și epuizată de-atâta muncă a lui Wade. Noi n-o vedeam pe Alice decât rareori, însă mătușa adora să-și primească nepoții acasă, pentru astfel de nopți speciale.

— Dă-mi două minute, Wade.

I-am sărutat pe copii pe frunte, în timp ce le țineam fețișoarele între palme.

— Pa, iubiților. Nu-mi place când nu vă am acasă, fie și numai pentru o noapte. Chiar și atunci când a doua zi n-aveți școală, le-am spus, făcându-le cu ochiul. Sunt sigură că în seara asta o să consumați zero bomboane și nici un milkshake.

Cei mici au început să chicotească și apoi ușa liftului s-a închis.

— Da sau nu, ce? am strigat înapoi către Wade, lăsând ușa de la intrare să se trântească zgomotos în urma mea.

Am intrat la loc în dormitorul nostru ca să-l privesc pe Wade, care se pregătea pentru petrecerea *Meter* din acea seară, petrecere dată în onoarea Svetlanei Gudinskaya și al cărei scop era celebrarea noii apariții: *Belle du Jour II, Tentațiile Continuă*. Svetlana urma

să apară pe coperta revistei, într-o rochie galben-solar și cu o coadă de cal blondă, care-i dezvelea tenul de porțelan. Fotografia voia să imite imaginea lui Catherine Deneuve în reclamele pentru Chanel No. 5 din anii '70. Mă întrebam ce avea prioritate în capul lui Wade: șervetele galben-solar de acasă sau rochia de copertă a Svetlanei.

În clipa aceea, mișcările soțului meu semănau extraordinar de bine cu cele ale tatălui meu – mai ales felul în care își tot aranja părul ud, proaspăt spălat. Situația căsniciei noastre era irelevantă pentru el: ceva ce pe mine mă devora în aproape fiecare secundă a zilei părea că, pentru el, era ceva foarte simplu de ignorat.

În timp ce-și răsucea, cu mare atenție, manșetele jeanșilor închiși la culoare, astfel încât pata de magenta vie a șosetelor să fie vizibilă, Wade m-a întrebat din nou:

— E o întrebare simplă, cu răspuns simplu – da sau nu: te-ai uitat pe lista cu invitați a Svetlanei?

Dezgustată, mi-am aruncat pantoful pe podea.

— Știi ceva Wade? Înainte de asta, am eu o întrebare cu răspuns da sau nu. Și chiar vreau să primesc acest răspuns. Tu ești un mincinos în serie? Trebuie să mă lămuresc, fiindcă în ultimele săptămâni nu mai știu sigur cu cine m-am măritat.

Soțul meu și-a desfăcut cravata și a început să și-o înnoade din nou. Era foarte concentrat să-i egalizeze capetele. Și, în mod evident, se chinuia din răsputeri să inventeze un răspuns potrivit.

— Păi, nu sunt. Doar știi asta, i-a declarat propriei imagini din oglindă, și nu mie.

— Wade, nu poți totuși să te uiți la mine când spui asta? Nu te mai simt nici măcar prieten, darămite partener. Ce dracu' e cu tine?

Cum să-l conving cu vorba bună să treacă de partea mea?

Wade a lăsat capul în jos și și-a smuls cravata de la gât dându-se bătut. Apoi a venit la mine, mi-a

înfășurat cravata în jurul taliei și m-a tras către el. Nu știam dacă asta avea să fie una dintre ultimele dăți când ne îmbrățișam sau dacă nu cumva, într-un fel sau altul, aveam să ieșim la liman din perioada asta tâmpită și oribilă în care eram cufundați acum.

— Viața nu e întotdeauna frumoasă, Allie. Îmi pare rău. Mă simt de parcă nu mi-aș găsi locul în lumea asta nouă în care trăim. Simt că sunt pe cale să pierd totul... sursa de venit, revista asta, care nu arată la fel de bine online. Toată industria media se schimbă într-un fel căruia eu nu cred că pot să-i supraviețuiesc. Iar asta mă afectează și acasă. Știu, starea mea se transferă asupra noastră, asupra felului în care te tratez pe tine. Însă, în seara asta, am rezervorul pe zero. Abia dacă pot să mă mobilizez pentru o sută de oameni, mulți dintre ei clienți din publicitate, care sunt pe punctul să-și anuleze contractele cu revista. Cred că principala noastră prioritate este să ne acoperim facturile și să ne protejăm în economia asta, nu să ne concentrăm pe ceva neimportant, lipsit de greutate...

— Lipsit de greutate pentru tine, Wade!

— N-am vrut să spun pentru tine, ci pentru mine, mi-a șoptit soțul meu. A fost ceva absolut neimportant.

— Wade, în primul rând, ce legătură are recesiunea din publicitate cu alte femei? Nu pot să am încredere dacă tu te culci cu oricine apuci, dacă la serviciu te ocupi de rahaturi pe care eu nu le pricep și...

— Nu... nu pot să fac asta acum. Allie, pur și simplu, nu pot. Îmi pare rău dacă nu-ți sunt un bun prieten, sau iubit, sau soț, dar sunt mai preocupat de partea profesională și am nevoie de tine să-mi fii alături, iar tu trebuie să-mi fii alături în seara asta de dragul copiilor.

Poate că, în clipele alea, Wade chiar mă manipula, dar, în același timp, era și disperat – atât de disperat cum nu-l mai văzusem niciodată pe Regele Soare,

de când îl cunoscusem. Am închis ochii, am decis să cedez și m-am pregătit să fac orice avea nevoie soțul meu în seara aceea. Eram atât de încântată să fac parte din acea comunitate care suferă de boala blândeții. Așa cum sunt majoritatea femeilor grijulii, chiar dacă ar merita ceva mai bun.

— Vino și stai cu mine și ajută-mă să mă concentrez asupra clienților și a directorilor de agenții de publicitate care sunt pe cale să dea buzna pe ușa noastră. Habar n-ai la ce tensiune sunt supus din punctul ăsta de vedere.

Apoi Wade și-a aruncat cravata pe jos, și-a netezit o mică tăietură de pe pantofii Gucci vintage pe care tocmai îi cumpărase de pe eBay și a ieșit din cameră îndreptându-se către petrecerea pe care o organizase pentru Svetlana, supermodelul lui preferat din Rusia, care era dotat cu zero talent.

Înainte să intru în rolul gazdei fericite, m-am așezat pe pat să-mi cântăresc opțiunile. Oare să încerc să-l fac să recunoască totul și să ne salvăm căsnicia? Oare ăsta era punctul cel mai îngrozitor în care putea să ajungă relația noastră? Și oare aveam să-l depășim pentru binele lui Blake și al lui Lucy? Sinceră să fiu, eu nu mă simțeam capabilă de asta. Nu vedeam cum aș mai fi putut să trăiesc cu un bărbat în care nu aveam încredere.

Lăsând la o parte varianta că *poate, cine știe*, aveam să-l părăsesc, voiam să găsesc o explicație a comportamentului lui Wade pe care să o pot accepta. (Din câte îmi aminteam, mă măritasem cu el de bunăvoie, fără să am vreun pistol la tâmplă.) Așa că am început să-mi spun singură această poveste destul de trasă de păr: poate că Wade cel complet neștiutor era atât de obișnuit să atragă oamenii spre el, așa cum sunt atrase gângăniile de lumina de pe verandă, încât nu înțelegea că, de data asta, el era cel tras pe sfoară.

Wade se băgase până peste cap în combinația asta cu Murray și Max pentru a compensa influența din

ce în ce mai scăzută pe care o avea în era Internetului. Probabil că în ultimii zece ani nu-i fusese deloc ușor să se vadă detronat de o gașcă de tinerei din Silicon Valley, care transformaseră paginile lui glossy în ceva perimat. Poate că ponturile pe care Wade le furniza reporterilor erau parțial adevărate sau poate că Murray și Max nu-i dăduseră toate informațiile și poate că Wade nu pricepea pe deplin că ei, toți, profitau de pe urma zvonurilor false pe care el le tot vântura.

Da, avusese o „chestie" cu Jackie, dar poate că exista totuși o șansă ca eu să privesc această situație ca pe o singulară manifestare a crizei vârstei mijlocii și nu ca pe un mecanism de acceptare pe termen lung, de care Wade avea cu siguranță să se mai folosească și în viitor. (Singura problemă cu această jalnică logică a mea era faptul că asta era a doua oară când Wade mă înșelase – cel puțin, a doua oară de care aflasem.)

Wade s-a întors pe hol ca să-și ia din geantă discursul. Ca și cum, între noi, totul ar fi fost normal.

— Și-ți amintești oamenii de la *Meter* care vin încoace, nu? Din catalog și din caseta tehnică a revistei?

— Nu pot să țin minte toate figurile. Mă străduiesc, i-am răspuns, trăgând cu putere și cu mai mult decât o urmă de furie ca să închid catarama micuță a sandalei cu toc înalt. Însă toți își schimbă serviciul des, mai ales de când cu recesiunea din publicitate, și firește că toți se gudură pe lângă nevasta șefului, așa că mă cunosc ei pe mine și...

Nu puteam scăpa de sentimentul de groază care mă cuprinsese.

— Lăsând la o parte problemele noastre, te rog să-i ții minte pe oamenii lui Svet. Asta-i tot ce te rog.

Am oftat și-am pornit-o pe hol, cu trei pași în urma lui Wade, chinuindu-mă să-mi îndes cerceii în găurile pe care – nu știu de ce – nu izbuteam să le nimeresc.

— OK, o să mă uit pe lista ei, am promis. E vorba de producătorul ei, doamna de la PR...

— Da, ține-i minte pe toți. Dar Max e cel mai important invitat pe care-l avem.

Wade părea neobișnuit de stresat, ca și cum pozele pe care le adopta nu-i mai erau deloc la îndemână. Mi-am amintit cum se gudurase pe lângă Max, la premiera filmului despre Sudan, și cum își abandonase propriii copii ca să meargă să joace golf cu el.

— Fericirea lui Max e esențială, te asigur.

M-am uitat în ochii lui.

— Da. Îl cunosc pe Max. E infractorul care tocmai a ieșit din închisoare și care e posibil să se întoarcă acolo curând.

— Da, da, firește, mi-a răspuns Wade neatent și fără să mă audă.

O luase deja către ușa de la intrare ca să-i întâmpine pe primii sosiți cu vesela replică:

— Ah, slavă *Domnului* că ați ajuns și putem să începem petrecerea!

Douăzeci de minute mai târziu, tineri antreprenori din sfera Internetului, îmbrăcați în hanorace cu glugă, și producători executivi de filme independente boemi îmi invadaseră sufrageria. În loc să-mi văd de petrecere, am început să sorb dintr-un pahar cu votca-tonic și să studiez, de lângă pervazul ferestrei, tactica noii generații: femei și bărbați frumoși și plini de ei, care sperau să se dea bine pe lângă unul dintre marii realizați aflați în încăpere.

Era acolo Delsie Arcenaux, cu ochelarii ei sexy, de știristă. Stătea de vorbă cu Wade lângă bar. În timp ce o priveam, Delsie s-a ridicat pe vârfuri ca să-i șoptească ceva la ureche soțului meu. Am studiat felul în care s-au uitat unul la celălalt. Părea o privire care spunea „suntem în aceeași gașcă?" sau „ne-o și tragem?". Nu reușeam să-mi dau seama. Poate că nici nu era vreo diferență atunci când soția era oricum lăsată pe dinafară. Începusem din nou să fierb

din pricina umilinței. Am închis ochii și m-am străduit să scap de întrebarea *de ce eu?* care mă măcina.

În colț, pe canapeaua cu imprimeu de zebră, o artistă somaleză, pe nume Maleki – încă una dintre acele femei fără nume de familie –, stătea împreună cu protectorul ei, Murray, care acaparase piața, cumpărându-i toate lucrările pe care izbutise să pună mâna. Wade îi făcuse ieșirea în public cu o lună în urmă, cu un articol pe șase pagini, în care o prezentase ca noua „stea" a lumii artelor. Observam felul în care Murray discuta cu mult prea dramatica Maleki. În mod clar, fiecare îl folosea pe celălalt pentru propriul câștig: ea avea nevoie de banii lui, iar el avea nevoie de șicul ei negru. Am studiat apariția exotică a artistei: gâtul lung de dansatoare, ochii de Cleopatra conturați din abundență cu dermatograf și coama deasă, care era pieptănată strâns pe jumătate din calotă, pentru ca apoi să erupă fabulos și sălbatic, în spatele bentiței cu mărgeluțe aurii. Murray se tot apropia de ea, privind-o fix în ochi. De-acum aproape că-i ajunsese în poală – semăna cu un copil vrăjit de Moș Crăciun.

Chestia e că, deseori, femeile își citesc soții de la birou mai bine decât soții de acasă. În timp ce o observam pe Maleki, care îl privea pe protectorul ei de parcă se pregătea pentru o partidă de sex epocală, brusc, am realizat care era legătura dintre piesele de puzzle. Ceea ce se citea pe fața lui Murray nu era fericirea din categoria *te rog, suge-mi-o în avionul meu*, ci aceea din zona *din asta îmi ies bani*. După zece ani în care îl văzusem interacționând cu mii de femei, știam să fac diferența dintre cele două tipuri de fericire.

Am început să mă gândesc la asta: ea artista, el vrăjitorul PR-ului, care umplea Manhattan-ul cu povestea ei, în timp ce, în secret, se afla în posesia majorității lucrărilor ei, obținute la prețuri de nimic. Omul care convinsese o sumedenie de bogătași să cumpere peste douăzeci și patru dintre ciudatele ei picturi, pe

vremea când Maleki era, practic, un nimeni. În anul următor, tablourile ei se vânduseră la Art Basel Miami Beach cu aproape un milion de dolari bucata. Cel puțin. Înavuțiți ignoranți în domeniul artistic îi expuneau pânzele îndrăznețe, încărcate cu graffiti-uri, în sufragerie, lângă draperiile din mătase Scalamandre, în nuanțe verde-smarald, ca să dea impresia că, în spatele formalismului lor, se ascundea o personalitate ultramodernă.

În mijlocul crizei economice globale și a recesiunii din sfera presei, soțul meu cheltuise mii de dolari din fondurile *Meter* ca să trimită în Somalia un reporter și o echipă foto, care să realizeze pictorialul fashion ce fusese publicat în interiorul revistei – Wade cheltuia rareori atâția bani pentru materialul care susținea coperta. Oare ședința foto din Somalia fusese folosită ca să impulsioneze profilul public al lui Maleki, în beneficiul financiar al lui Murray?

Dacă-mi aminteam eu bine, Delsie Arcenaux onorase și ea coperta revistei, într-o poză în care stătea cu coatele sprijinite pe un tanc al armatei. Purta o jachetă galben-canar, care-i făcea pielea întunecată să strălucească precum untul. M-am întors la Maleki, care îl hrănea pe Murray cu un pateu cu brânză. Crezusem că Murray fusese un vizionar atunci când o descoperise și că soțul meu avusese noroc s-o poată promova. Acum însă gândeam că ridicarea lui Maleki către statutul de celebritate fusese un act deliberat și cu țintă clară, un act bine plănuit și bine executat. Și care nu avusese nimic de-a face cu norocul. Oamenii aceștia îi manufacturaseră somalezei o stea norocoasă pentru propriul lor beneficiu – îi cumpăraseră lucrările pentru ca apoi să manipuleze presa ca să facă să pară că Maleki era noul Damien Hirst. Poate că se și culcau cu ea, dar, în acest punct al spectacolului de rahat care devenise viața mea, aspectul ăsta părea secundar.

Și-apoi m-am gândit: *sunt o mare idioată*. Nu aveam nevoie ca Jackie să-mi așeze toate aceste fragmente

la un loc. Totul era limpede, toate fragmentele îmi stăteau înşirate sub nas, pe canapeaua cu imprimeu de zebră, care fusese furată de la o şedinţă foto. Ăsta era genul de conexiune la care se referea Jackie. Wade lansa zvonurile, iar Murray încasa profiturile obţinute de pe urma investiţiilor făcute cu banii lui sau ai lui Max, după care Wade îşi primea partea lui. Era atât de simplu! Soţul meu era capabil să manevreze presa în favoarea acestei artiste, iar Murray să beneficieze din punct de vedere economic.

Cel puţin înţelesesem singură care era jocul, fără ajutorul lui Jackie. Descoperisem o conexiune logică. M-am gândit apoi la Max, la felul în care, din senin, în viaţa mea se introduseseră acei posibil acoliţi ai lui, oamenii din SUV. Şi-am început să mă tem că eu şi familia mea eram într-un pericol real. Ce sume de bani luau Murray şi Wade de la Max, dacă tot jocul ăsta era adevărat? Şi dacă într-adevăr urma o altă lovitură de proporţii, aşa cum mă avertizase Jackie când studiase conţinutul plicului, în ce încurcătură ne aflam cu toţii?

Am tras cu ochiul la Svetlana, care stătea lângă un om de afaceri ce părea că tocmai acaparase piaţa mondială a aurului. Fiind hotărâtă să determin rolul ei în acest joc cu miză mare, m-am prefăcut că verific nivelul băuturilor din sticle şi-am tras cu urechea. Mă puteţi considera paranoică, dar, dintr-odată, toate persoanele aflate în sufrageria mea proiectau o umbră de rău augur asupra vieţii şi viitorului meu.

— Vorbeşte-mi despre munca ta, i-a spus Svetlana preşedintelui de fond de investiţii.

Evident, era o profesionistă în privinţa seducerii bărbaţilor înstăriţi. Eu nu ştiam cum îl chema pe tipul în cauză, în schimb ştiam că era putred de bogat, că făcea parte din categoria „2 şi 20", adică indivizi care plecau acasă cu 2% din fondul de cinci miliarde de dolari, indiferent dacă făceau sau nu performanţă, iar apoi îşi luau şi 20% din profiturile pe care le obţineau.

— Lasă munca mea! Hai să vorbim despre tine, i-a zis președintele de fond de investiții. Să-ți dau un sfat: Sundance. E mult mai important decât Festivalul de Film Fulton. Ar trebui să te gândești serios la asta pentru anul viitor.

Să-l ia naiba pe el și cantitatea de mâncare și băutură pe care o consuma din casa mea în timp ce-și bătea joc de zece ani de muncă de PR pe care-i adunasem în portofoliu ca să pun festivalul pe harta evenimentelor cinematografice!

Tipul i-a dat înainte:

— Știi, mi-ar face plăcere, la anul, să vă duc pe tine și niște prietene în Utah, cu avionul meu. E foarte confortabil. Tipul care mi-a decorat apartamentul s-a ocupat și de interiorul avionului, așa că e foarte intim. Fii sigură că aș putea să te prezint cui trebuie.

Apoi l-am văzut cum, întinzând mâna după un pumn de alune, a atins-o cu cotul pe sânul drept. Fata a chicotit și l-a împins. Atunci, cerându-i barmanului încă două șoturi de tequila, tipul m-a văzut și pe mine și m-a cântărit din priviri, hotărând rapid că nu eram destul de sexy pentru el.

Cât timp individul a fost cu spatele, Svetlana a plecat către baie. Președintele de fond de investiții s-a întors cu băuturile:

— Deci, pe bune, ar trebui să vii la Sundance...

Numai că s-a trezit că frumoasa rusoaică dispăruse.

În minte a prins să-mi răsune discursul despre M-E-R-I-T-O-C-R-A-Ț-I-E pe care Murray mi-l ținuse la masă, la Four Seasons – *aici nu e vorba de bani.* Scârbosul ăsta putea să fie poleit cu aur, că niciodată n-ar fi obținut o masă la Tudor Room. Fiindcă nu era un jucător. Până și Svetlana realizase asta în numai cinci secunde și cu prețul unei pipăieli ieftine.

Adunarea s-a transformat rapid într-o petrecere aglomerată și am fost nevoită să mă strecor în mijlocul mai multor grupuri căutându-l pe Max. Care nu era de găsit nicăieri. Pe fereastră, am văzut

așteptând același SUV negru. M-am întrebat de ce Max nu urcase încă, dacă asta era mașina lui?

Cineva din echipa *Meter* a scăpat un pahar pe podeaua de lemn de lângă bar. Aplecându-mă ca să ajut la strânsul cioburilor, am remarcat cea mai scandalos de sexy pereche de pantofi pe care o văzusem vreodată: partea superioară era alcătuită din fâșii verzi din piele de struț, iar pe tocuri erau prinse niște chestii care păreau a fi pene adevărate, înmuiate în aur. Am întins mâna ca să ating tocul și să mă conving dacă penele erau cu-adevărat pufoase sau dacă nu era vorba despre o iluzie optică. Și-așa, în patru labe și cu fundul în aer, am ridicat ochii de-a lungul celor mai tonifiate și hidratate picioare din istoria neamului femeiesc – semănau cu picioarele unui armăsar. Jackie s-a uitat în jos, către mine, mi-a zâmbit și m-a salutat dând din cap.

— Te-a invitat Wade? i-am șoptit.

— Nu, am venit cu un găozar de președinte de fond de investiții.

— Cred că-l știu.

— Da, mă rog, am vrut să te avertizez personal, mi-a răspuns ea. Să-ți zic că azi s-a întâmplat ceva nasol cu acțiunile unei firme numite Novolon. Abia ce-am aflat. Iar soțul tău e în căcat până-n gât.

Apoi Jackie a dispărut în marea de oameni.

Clic-clic.

— Svetlana, un toast în cinstea ta.

Același soț, complet în afara poveștii, era ocupat să strângă lumea în jurul lui.

Svetlana cea oxigenată s-a îndreptat către Wade, despărțind mulțimile cu picioarele ei ca niște scobitori, sânii cei mici și săltăreți și coada de cal, care-i trăgea părul de pe frunte atât de dureros încât sprâncenele îi stăteau întinse ca în urma unui lifting greșit executat. În timp ce fata pășea ca o girafă către soțul meu mai mult decât excitat, părul ei blond, ca mătasea de porumb, îi mângâia partea de sus a șoldurilor. Wade i-a cuprins cu brațul talia

de viespe, care era strânsă în chingile rochiei mini dintr-un șifon de un roz-trandafiriu – mâneci lungi, nici urmă de decolteu, dând impresia de persoană conservatoare, dar cu o fustă pornografic de scurtă, care abia dacă ajungea să-i acopere partea inferioară a feselor.

— Am redactat o listă cu principalele zece capcane pe care Svetlana trebuie să le evite în drumul ei către statutul de superstar la Hollywood.

Wade a pocnit din degete în aer de două ori.

— Vino-ncoace, frumoaso!

Apoi, după o pauză studiată, s-a corectat:

— *Belle*.

Dumnezeule, ai milă de mine! Oare Wade și-o trăgea și cu asta? Am început să-mi imaginez cele mai nebunești poziții în care soțul meu ar fi putut s-o împletească pe rusoaică. M-am holbat la talia ei subțire și-am început să înjur în minte carnea care mi se revărsa peste betelia pantalonilor. Oare relațiile lui Wade cu aceste femei erau pur de natură fizică? Sau le și iubea? Le iubea chiar așa de mult, mult mai mult decât proverbialul „noi"? Nu asta era „familia" la care mă referisem atunci când mă gândisem să lupt ca să rămânem împreună de dragul lui Blake și al lui Lucy. Nimeni nu trebuie să-și impună să stea pentru așa ceva.

În ciuda stării mele de acreală, în încăpere domnea o atmosferă festivă și plină de energie, datorată, în parte, lui Wade, care, ca să umple locul, invitase, pe ultima sută de metri, o mulțime din angajați tineri de la *Meter* și câțiva Stăpâni ai Universului ceva mai puțin plicticoși, precum președintele de fond de investiții.

Toată veselia s-a spart însă rapid atunci când Max Rowland a dat buzna pe ușa apartamentului, ca un taur înfuriat, cu popoul proaspăt însemnat cu fierul roșu.

Murray și-a părăsit superba mașină de bani somaleză și a lipăit către holul de la intrare, încercând

să-l oprească pe texanul cel uriaș. Șeful meu a ridicat brațele în sus și s-a înțepenit în loc folosindu-se de greutatea lui deloc de neglijat. Călcâiele lui dădeau să-mi sape găuri în podeaua de lemn.

— Max, te rog! Știi că n-aveam cum naiba să anticipăm...

Jackie și-a făcut loc prin mulțime și privindu-mă a mimat *„Ți-am spus"*.

În clipa aceea, eu am rostit în minte o rugăciune de recunoștință: eram fericită că cei mici erau la mătușa Alice, mestecând al patrulea pachet de Starbursts, și nu acasă, unde ar fi fost martorii întregii nebunii.

Două gărzi de corp în costume negre l-au împins pe Murray, care a zburat din calea lui Max ca un fotoliu-sac cu picioare și a aterizat pe canapeaua cu imprimeu de zebră, făcând-o țăndări sub el.

Wade a băgat mâna în buzunar să-și scoată discursul, gândind că era cea mai inteligentă ființă care păsise vreodată pe suprafața planetei, după care a pornit să dea citire listei în stil Letterman.

— Numărul Zece: Cum poate o ingenuă de naționalitate străină și cu un asemenea talent...

Soțul meu habar nu avea că, în acest punct al discursului, Max Rowland, aflat în celălalt capăt al ringului, se pornise la război și înainta rapid în direcția lui.

— Numărul Nouă: Când o sosie a lui Catherine Deneuve...

— Wade, taci! am strigat eu.

În secunda aceea, el a strâns și mai tare șoldul osos al Svetlanei.

În sfârșit, Max, care învățase câte ceva din bătăile din curtea închisorii, a ajuns în fruntea haitei de adoratori ai Svetlanei și de lingăi dedicați ai lui Wade. Când a străpuns ultimul șir de petrecăreți – care stăteau cu paharele de șampanie și votcă în mâini –, Max a întins brațele ca să despărtă mulțimea și-n felul ăsta o parte dintre invitați s-au prăbușit unii

peste alții, asemenea unor piese de domino umane și bete.

Wade a ridicat mâinile în aer, de parcă o mulțime de gangsteri i-ar fi țintit pieptul cu puștile.

— Max, așteaptă! Pot să-ți explic totul!

Max însă nu avea nici timp, nici răbdare pentru fătălăii de pe Coasta de Est. L-a înșfăcat pe Wade de cravata de mătase verde cu model șerpuit și, printre dinți, i-a zis:

— Cum naiba reușește o singură persoană să strice totul dintr-odată?

Soțul meu clătina de zor din cap.

— Eu, eu n-am avut nici o legătură cu...

Înainte ca Wade s-apuce să-și încheie propoziția, Max i-a trântit un croșeu zdravăn de dreapta în obrazul stâng, iar doi dintre dinții soțului meu au zburat într-un arc perfect de opt metri peste biroul din lemn verde lăcuit.

26
Cum să rămână totul curat?

— Dacă în firul narativ există un element de surpriză, o schimbare dramatică, a explicat profesorul Heller, atunci trebuie să vă asigurați că țineți publicul de mână cu fermitate. Pe de altă parte, e incitant să tragi cu ochiul în necunoscutul cel întunecat. Însă trebuie să fiți siguri că necunoscutul este un loc pe care voi, scriitorii, îl înțelegeți. Dacă vreți să scrieți, trebuie să iubiți.

M-am uitat la Tommy și i-am șoptit:

— Minunat!

— Scriitorul trebuie să cadă în nas, să înoate împotriva curentului, să facă greșeli înfiorătoare, să plătească prețul. Trebuie să se conecteze, să se activeze, să renunțe, să revină, să lupte, să plângă, să piardă, să câștige.

M-am pocnit în cap cu guma de la creion, chinuindu-mă să mă gândesc și la altceva decât la balamucul texan care se instaurase în sufrageria mea.

— Și, mai presus de orice, scriitorul nu trebuie să ajungă la starea de confort. Ieșiți în lume și suferiți din dragoste. Până când nu treceți prin experiența asta nu puteți să scrieți.

În cazul ăsta, scenariul meu ar fi trebuit să se vândă pentru un milion de dolari.

Nu puteam să urmăresc și să diger poncifele lui Heller din cauza tuturor temerilor care se ciocneau în mine. Iar pentru ca situația să devină și mai gravă,

pe sub pupitrul micuț al scaunului meu, Tommy începuse să-mi urmărească linia cusăturii interioare a jeanșilor cu unul dintre afurisitele și omniprezentele lui batoane Twizzlers. Eram pe punctul să cedez nervos din cauza acelui gen nepotrivit de energie – pielea îmi luase foc și eram cuprinsă de mâncărimi. O aventură reală, cu toate elementele ei și frumoase și urâte, era ceva ce nu puteam gestiona în clipa aia. Deși o altă parte a trupului meu își dorea aventura asta cu-atâta intensitate, că-mi venea să urlu.

O voce interioară mi-a spus pe un ton calm: *Nu trebuie să faci asta. Simplifică-ți situația din minte și ia o decizie în privința problemelor cu soțul tău, înainte să faci orice altceva – incluzând aici și problemele din planul afacerilor, și pe cele din planul familial – și, mai cu seamă, încetează să te mai lași zăpăcită de un baton Twizzlers!*

Am încercat să respir profund, însă nu aveam aer. Tommy m-a strâns de coapsă și-a chicotit. Credea că mă excitase în asemenea măsură, încât nu mai puteam să respir ca lumea.

— Să lucrăm, mai întâi, pe scenariul domnului Foster, a decis profesorul Heller. După care vom lucra pe scena lui Allie Braden.

Am observat cu atenție fiecare mișcare de pe chipul profesorului căutând un indiciu: scena mea genială, plină de tensiune și patos? Sau scena mea dezastruos de învălmășită?

În loc să mă concentrez pe instrucțiunile lui Heller, eu tot încercam să găsesc înțelesul scenelor care se derulaseră la petrecere: brutalitatea lui Max, brațul lui Wade în jurul taliei Svetlanei, șoapta fierbinte a lui Delsie, rostită un pic cam prea aproape de urechea soțului meu, felul în care Jackie prevestise totul și dinții săriți prin colțul gurii lui Wade.

— La dracu'! Dentistul meu e plecat și nimeni nu-i ține locul, a urlat Wade ștergându-și sângele de pe obraz.

Invitații fugiseră și soțul meu era acum în baie.

— Pe cine mă-sa cunoaștem?

Wade nu era speriat, ci furios – umilința era un sentiment străin lui. Și continua să-mi tot latre porunci:

— Sună-l pe doctorul Brownstein, întreabă-l ce mă-sa de dentist știe el! Cineva care să vină la cabinet la nouă seara.

— Nu dau nici un telefon până nu-mi spui ce se întâmplă cu Max Rowland. Totul, i-am spus calm, cu brațele încrucișate la piept și sprijinită de cadrul ușii de la baie. Și nu mă refer la prietena ta Svetlana.

Wade a clipit de câteva ori, dar mi-a ignorat mențiunea – a treia în decursul aceleiași luni – cu privire la femeile din viața lui. Însă în acest punct, în mijlocul Actului II, Svetlana părea a fi doar o intrigă minoră prin comparație cu aceea în care un magnat al parcărilor texan, alimentat de furia pricinuită de diminuarea averii, îi zburase soțului meu doi dinți din gură.

— Wade, l-am întrebat, de ce te-a lovit Max?

Apoi m-am decis să mai lansez încă o întrebare, doar ca să-l văd zvârcolindu-se.

— De ce Murray tăbărâse la petrecere pe Maleki? Și de ce la vizionare toată lumea l-a asaltat pe Max Rowland? *Parcă voi doi ați face afaceri cu el.*

Wade s-a strâmbat din cauza durerii pricinuite de efortul de a vorbi și și-a lipit cu grijă de obraz o pungă cu gheață.

— Ce vrei să spui? Eu abia dac-am vorbit cu Max. Am avut un sentiment de disconfort doar văzându-l, împreună cu nevastă-sa aia, fosta stewardesă, cum se chinuia să-și recapete prestigiul în societate după rușinea de a fi fost închis. Jalnic.

Apoi Wade a trecut pe lângă mine și s-a dus în dormitor să-și caute o cămașă curată.

— Nu știu.

M-am dus după el și l-am ajutat să-și desfacă cravata, astfel încât punga cu gheață să rămână pe loc. Iar eu să-l pot privi în ochi.

— Mi s-a părut doar că, la vizionare, tu, Max și Murray ați tot șușotit împreună.

Am aruncat replica și apoi i-am urmărit fiecare gest și fiecare reacție, căutând să surprind orice clipire, zvâcnire sau bâlbâială, însă Wade era un jucător impenetrabil – mai puțin atunci când venea vorba de fete și aventuri. După care a clipit. Dar acum nu știam dacă mai eram capabilă să-l citesc.

Wade s-a uitat la mine, încercând să-și dea seama dacă crezusem ceva din rahaturile pe care mi le îndrugase. Avea o privire ușor nebună.

— Sincer să fiu, nici măcar nu-mi aduc aminte să-l fi văzut pe Max la vizionare.

— Ești prieten cu Delsie, nu nega. Tu și știrista mi-ați părut deosebit de intimi. Astă-seară, când ți-a șoptit la ureche, practic își freca sânii de spatele tău.

L-am urmat cu pași apăsați. Wade s-a întors către mine:

— Și ce mă-sa e cu asta?

— Păi, am văzut un raport Luxor în biroul tău. Și m-am gândit că e ciudat. Asta am vrut să spun.

— Ai căutat în biroul meu?

— Aveam nevoie de carnetul de cecuri, i-am răspuns. Nu zic decât că e straniu.

— Nu avem nici o acțiune Luxor, Allie.

Spunându-mi asta, Wade practic a luat-o la fugă și a ieșit din cameră.

— Eu nu spun decât că tu controlezi informațiile. Iar acest control ar putea să valoreze foarte mult pentru cineva care, să spunem, cumpără și vinde acțiuni.

— Eu, eu...

Wade se uita la mine, însă nimic nu i se putea citi pe chip.

Așa că am insistat.

— Și care-i treaba cu prințesa artei, somaleza fără pic de talent? Avem ceva *acțiuni* de-ale ei?

— Maleki are talent.

Wade clipea rapid. Dumnezeule!

— Ba nu are.

Soțul meu s-a ciupit de șaua nasului ca și când ar fi încercat să oprească o sângerare.

— Ești nebună de legat. Știi ceva? Maleki fusese expusă la Muzeul Guggenheim înainte ca noi se ne apropiem de ea. Știi măcar că apăruse deja în *Art in America*?

— Da, sunt convinsă că ai publicat un material foarte drăguț despre ea, dar asta era o poleială prin care puteai să-ți ajuți un prieten, de pe urma căreia prietenul să profite.

— Nu te mai plânge de o slujbă care ne plătește facturile. Nici tu nu scrii tocmai poezie în ultima vreme.

Oare despărțirea însemna că, mai întâi, trebuia să ne lansăm într-o acțiune de distrugere reciprocă?

— Încetează să mai faci legături absurde între lucruri pe care nu le înțelegi, a continuat Wade.

Apoi și-a smuls cămașa plină de sânge, a aruncat-o în coșul de rufe și și-a tras peste cap un tricou, fără ajutorul meu.

— Înțeleg mai multe decât crezi, Wade.

— Atunci înțelege asta, Allie: am nevoie de un nenorocit de dentist. Am, pe undeva, cartea de vizită a unui doctor, care locuiește la o stradă mai încolo și care mi-a zis că pot să-l sun la orice oră. Poate știe el vreun dentist prin apropiere.

— Wade, dai dovadă de imaturitate dacă crezi că nu trebuie să-mi explici ce se întâmplă. Max ți-a tras un pumn.

L-am urmat pe hol și l-am privit cum căuta prin teancul de cărți de vizită.

— Max te-a *agresat*. Știi asta, nu? l-am întrebat. O să depui plângere la poliție? Agresiunea asta nu înseamnă că a încălcat regulile eliberării condiționate sau ceva de genul ăsta?

— Ai văzut ce ditamai gărzile de corp avea?

Cât timp ne-am certat, nu mi-am putut scoate din minte imaginea Svetlanei: cum îl implorase rusoaica

pe Max să se oprească înainte să-i livreze croșeul lui Wade. O văzusem cum se agățase de brațul soțului meu în timp ce Max își făcea loc cu umărul printre invitați ca să ajungă la el. O văzusem cum își frecase bărbia de umărul lui Wade, iar felul în care el o prinsese de șold îmi spusese totul.

L-am întrebat din nou calmă:

— Să știi că-mi pare teribil de rău că te presez acum, când stai cu punga de gheață la falcă, dar ai făcut ceva care să-l supere? Poate ai publicat undeva niște materiale care nu i-au convenit? am propus ca să-i văd reacția.

— Allie, eu nu scriu materiale cu temă economică. Bați câmpii așa de tare că...

— Ai fi putut să pui pe cineva să le scrie. Nu era nevoie decât să dai un telefon prin care să furnizezi informații care ar fi putut să le fie de ajutor oricărora dintre prietenii tăi.

Wade m-a privit direct în ochi. Știam că acum îl prinsesem. Mai știam însă și că avea să mintă până în pânzele albe ca să iasă din încurcătură. În schimb, el mi-a spus:

— Max e un urs cu fruntea lată, care ar putea să dărâme un zid de cărămidă doar cu capu'. Cum altfel crezi tu că a pus mâna pe jumătate din fabricile de ciment din țară?

— Știu că e un golan, i-am răspuns. Dumnezeule, Wade, știu cine e Max și, din păcate, știu de ce e capabil, dar de ce te-a lovit? Și te culci cumva cu adolescenta aia blondă, cu actrița Svetlana, al cărei șold l-ai înșfăcat de parcă era paiul înecatului?

— Ce vrei să spui? m-a întrebat Wade trăgându-și haina pe umeri. Nu m-am atins de fata aia. Și nu e deloc o adolescentă, are douăzeci și doi de ani și jumătate! De un an și jumătate are voie să bea în New York! Nu e un copil! Ai ajuns să exagerezi tot ce ține de chestia asta cu fetele.

Apoi Wade a venit lângă mine – nasul lui era la cinci centimetri de al meu.

— Te rog să nu mă mai întrebi nimic pe tema asta.

Ăsta a fost momentul când ar fi trebuit să ies pe ușă.

— Ba nu, m-am încăpățânat. O să-ți zic tot ce cred. Dacă nu-mi spui ce naiba se întâmplă cu tine și cu mafiotul ăla din Texas...

— Max e un om de afaceri, nu un mafiot. Pentru numele lui Dumnezeu, tu chiar nu pricepi nimic?

— Parcările și tot cimentul ăla de care are nevoie să le construiască nu-ți sună a mafie?

— Nu, Allie. Max nu e un mafiot, mi-a spus el cu îndărătnicie, pe un ton pițigăiat, imitându-mi vocea.

Apoi, clătinând din cap, a întins degetul către nasul meu:

— Și știi de ce?

În mintea mea nu exista decât un singur gând: *Îl urăsc pe omul ăsta.*

— Educă-mă tu, Wade.

— Fiindcă atunci când ai în proprietate jumătate dintre clădirile din țara asta, te caci pe mafie.

Cu un gest dramatic, soțul meu și-a ridicat gulerul hainei și a pornit-o spre ușă, formând numărul de pe cartea de vizită pe care o ținea în mână. După care a chemat liftul.

— Atunci ce dracu' a vrut să spună când ți-a șuierat că „ai stricat totul"? Manevrezi acțiuni împreună cu el? Să nu crezi că nu văd tot felul de chestii.

Wade m-a privit surprins cum de reușisem să pun lucrurile cap la cap. După care, chipul i s-a împietrit. Toată tensiunea și dorința de a se certa cu mine i s-au scurs din sânge. Au trecut douăzeci de secunde lungi până când a recunoscut:

— Allie, viața mea de la revistă se evaporă văzând cu ochii. Iar aia e toată lumea mea. E totul pentru mine. Să nu uiți asta niciodată.

Mi-am smuls haina din hol.

— Merg cu tine. Te rog.

— Nu, nu mergi cu mine. Trebuie să dau niște telefoane. Și tu trebuie să rămâi aici.

Și cu asta soțul meu a ieșit afară, pe ușă. Iar situația noastră era limpede. Căsnicia noastră tocmai ieșise de la Terapie Intensivă, cu un cearșaf alb deasupra, și fusese declarată, în mod oficial, decedată.

27
În absența punctului culminant

— Cursul ăsta mai mult mă zăpăcește decât mă ajută, i-am zis lui Tommy în pauză, în timp ce mergeam pe hol.

Nu putusem să ascult nimic din ceea ce ne spusese profesorul fiindcă în mintea mea se învălmășau mai multe imagini: aceea a căsniciei mele pe o targă de spital îndreptându-se către morgă, aceea a unui texan lovindu-l pe soțul meu și aceea a batonului de Twizzlers, roșu-aprins, urcând în lungul coapsei mele. Îl auzeam doar cum își amuza elevii cu tot felul de istorisiri, desigur exagerate, despre cum lucrase el împreună cu persoane numite Marty și Francis. Cu Tommy nu puteam să discut despre lucrurile astea. Susținea în continuare, așa cum făcuse din prima seară, că nu voia să știe nimic despre soțul meu. Ceea ce însemna că el habar nu avea că eram măritată cu Wade Crawford și *Meter*. Așa că eram nevoită să mențin conversația într-o zonă neutră și să mă concentrez la curs.

— Nu știu cât să urmez regulile lui Heller și cât să le ignor.

— O să vezi că tot ceea ce ne spune el își va găsi ecou în tine. Ai nevoie de o anume structură după care să te ghidezi ca să scrii, mi-a răspuns Tommy compătimitor. După aceea poți să încalci toate regulile.

— Atunci ce sens are să mai urmez cursul acesta, dacă licența poetică va fi, până la urmă, cea care mă va ghida?

Contradicția implicită a regulilor de scenaristică începuse să mă calce pe nervi.

— Săptămâna asta scriu foarte bine. Scenele îmi vin de la sine, scene în care simțurile sunt în flăcări, așa cum mi-ai spus. Și presupun că le și aranjez într-o oarecare ordine.

— Ei, măcar tu înveți din greșelile mele.

Tommy a râs puțin și m-a ciupit de partea din spate a șoldului, împingându-mă înainte.

— Ăsta e anul catartic în care realizezi că până acum ai urmat o cale greșită. Fiindcă nu scriai despre ceea ce cunoșteai. Acum, că scrii despre o mare poveste de dragoste neîmpărtășită, plină de dor și dorință, așa cum e povestea ta dezastruoasă cu James, o să te trezești într-un sprint nebun către linia de sosire. Nu uita: să ucizi rechinul înseamnă să te decizi dacă protagoniștii ajung, totuși, împreună. Poate că nu. Poate că protagonista are în minte această imagine, a ceea ce-și dorește ea ca el să fie, și ține de imaginea asta, însă ea nu e bazată pe realitate. Deci gândește-te și la asta. Toată lumea procedează așa. Secretul e să-ți dai seama dacă iubirea e reală sau e o iluzie sau o imagine a ceea ce ne dorim. Hai să-ți facem rost de o cafea și de ceva dulce.

Și, spunând asta, Tommy m-a apucat de fund cu puțin prea multă putere.

După colț, la etajul al doilea, am văzut un om de serviciu care, ieșind din debaraua lui, împingea un uriaș coș de gunoi din plastic, în care avea mopuri, spray-uri și cârpe. Și câțiva saci atârnați în lateral.

— Cred că ar trebui să stăm puțin timp singuri și să discutăm despre scenariul tău.

Tommy mă lipise de-acum de zid, chiar după colț, și mă săruta pe gât.

— A, da, mai adaugă la asta – altă serie de rondăieli de-a lungul gâtului – și personajele. Și despre ele trebuie să discutăm.

— Tommy, oprește-te, i-am spus și-am început să-mi masez roșeața de pe gât. E atâta lumină aici. Și toată lumea...

— Noi doi și un om de serviciu înseamnă toată lumea? a zis el și-a luat-o de la capăt.

Numai că, de data asta, o mână îi ajunsese la jumătatea spatelui meu, pe sub cămașă.

— Nu, vorbesc serios.

Am început să râd când l-am simțit că încerca să-și vâre degetele pe sub partea din față a sutienului meu.

— Trebuie să fii mai discret. Nu putem să facem asta. Pe bune.

— Ah, pe bune, mi-a răspuns jucăuș, râzând de tonul meu serios. Nu prea cred...

Imediat ce omul de serviciu și-a împins căruciorul încărcat cu materiale într-o clasă goală, Tommy m-a prins de mână cu putere și m-a tras în debaraua cufundată în beznă, iar acolo și-a înfășurat trupul în jurul meu.

— Doamne, ești așa de sexy în seara asta, mi-a declarat el, în întunericul îmbibat cu miros de amoniac, strecurându-și o mână pe la spatele pantalonilor mei, iar cealaltă prin față.

Pentru ca lucrurile să nu continue, i-am smucit brațele și i le-am scos din nădragii mei, fără totuși să mă pot abține să surâd.

— Nu acum. Nu aici.

— Haide! O să fie haios. Îți promit că n-o să-ți pară rău.

Tommy a încetat să se mai împingă în mine, în schimb a început să mă sărute cu pasiune. M-am gândit la ceea ce-mi spusese Jackie despre generația bărbaților de treizeci de ani sau mai tineri și m-am întrebat dacă nu cumva Tommy văzuse un film porno despre o femeie de serviciu sexy aflată în debaraua unei universități.

L-am simțit că devenea din ce în ce mai insistent – îmi ținea brațele lipite strâns de zid, iar cu limba îmi explora fiecare milimetru al gurii –, dar am realizat că toate prostiile astea sexy nu mă incitau. Câtuși de puțin.

Eram mult prea distrasă de alte gânduri: eram îngrozită de faptul că Max îl lovise pe soțul meu, iar ideea că mariajul meu se destrăma mă îngrozea și mai tare. Nu câștigam destui bani ca să pot păstra același stil de viață pentru familia mea. În minte mi se roteau tot felul de idei legate de locurile unde aș fi putut să mă mut. Firește că nu ne puteam permite apartamentul pe care-l aveam, plus încă unul. Oare aș fi putut să închiriez un altul, micuț, într-un cartier destul de bun astfel încât copiii mei să aibă acces la niște școli de calitate?

— Tommy, stai puțin. Chestia asta nu duce tocmai la...

— Mie mi se pare sexy.

Și Tommy s-a pornit din nou.

Dacă aveam să fac asta, trebuia s-o fac *afară*, nu *acolo*, într-o debara.

— Ce-i cu tine? m-a întrebat el. Lasă-mă doar să...

Și limba i-a coborât către sânii mei.

Eu însă nu puteam să mă bucur de atingerile lui. *Mai ales atunci*. Aflând de Tommy, Wade ar fi explodat, ceea ce n-ar fi făcut decât să complice înțelegerea din cadrul acțiunii de separare. Nu aveam nevoie ca la biografia de familie să se adauge și mențiunea *avea o aventură*.

Am lăsat să-mi scape un geamăt de confuzie. Nimic nu mergea așa cum trebuia. Nu voiam ca Wade să fie prezent în mintea mea în vreme ce mă străduiam să *nu* am orgasm cu Tommy.

— Haide, iubito, așa, s-a pisicit Tommy, confundându-mi chinul cu entuziasmul.

L-am împins puțin de pe mine.

— Începe cursul. Haide. Nu putem să facem asta.

— Ba putem, mi-a răspuns el sărutându-mă pe gât, vârându-și din nou mâna în jeanșii mei și coborând-o.

Pentru scurt timp, am cedat câțiva centimetri, însă tic-tac-ul existenței mele nebunești continua să-mi bată în creier.

— Trebuie... să... ne... oprim.

Am fost nevoită să-mi adun toată forța ca să-mi scot mâinile lui Tommy din pantaloni. Chiar dacă Wade călca strâmb din când în când, propria-mi infidelitate îmi făcea scârbă – și exact experiența acestui film o trăiam în clipele alea, în Tehnicolor. Aventura mea neconsumată cu Tommy îmi apărea ca o infracțiune.

— Știu că-ți dorești asta, mi-a șoptit el.

Lăsând la o parte moralitatea, ceea ce se întâmpla era ridicol. Nu aveam de gând să am orgasm stând în picioare, în beznă, într-un spațiu ciudat din cadrul Universității New York, într-o debara umedă impregnată cu mirosul instituțional de amoniac.

— Ești așa de sexy! mi-a șoptit el din nou.

Eu mă simțeam oricum, numai sexy nu.

— Îmi pare rău. E din cauza amoniacului.

— Avem tot timpul din lume, știi asta.

În sfârșit, Tommy s-a potolit.

— Dar când o să fii pregătită, o să ai parte de-o rontăială zdravănă.

Am deschis ușa debaralei încetișor. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să fiu surprinsă de un elev de la cursul nostru. Majoritatea se învârteau în jurul ușii clasei noastre, care se afla puțin mai sus, pe același culoar.

— Tommy, ies eu mai întâi, iar tu du-te și adu niște cafele.

Dar el s-a pornit din nou să mă sărute.

Eu l-am sărutat pe frunte în maniera cea mai castă de care am fost capabilă.

— Lasă-mă pe mine să plec prima și să-i fac pe ceilalți să se uite în direcția opusă, apoi tu tragi cu ochiul pe culoar și, când consideri că nimeni nu te vede, ieși și tu, da?

— Da, să trăiți!

Ochii albaștri îi sclipeau în timp ce-și studia gulerul uzat al cămășii de flanel și-și aranja coada în

jeanși. Apoi Tommy a prins să-și netezească părul ciufulit, iar eu m-am furișat afară din debara.

— Condu cu viteză, dar nu nebunește, i-am șoptit lui Tommy când am plecat de la curs și ne îndreptam spre centru.

Tommy a parcat motocicleta în fața farmaciei Walgreens, la intersecția străzilor Twenty-Seventh și Tenth Avenue, la patru cvartale distanță, către nord, de apartamentul meu. Nu existau prea mari șanse ca vreun cunoscut să mă vadă în vestul cartierului Chelsea după ora cinei, dar totuși nu voiam să-mi asum nici un risc.

— Ne vedem mâine? l-am întrebat.

Plănuiserăm să dedicăm ceva timp scenariului lui. Luminile fluorescente și puternice de la farmacie îmi băteau în ochi și ucideau romantismul și așa inexistent al momentului.

Tommy s-a uitat către zgârie-norii care luminau cerul orașului:

— Am o săptămână aglomerată. S-ar putea să fim nevoiți să așteptăm până la cursul următor.

Până la următorul curs era, pur și simplu, prea mult. Înainte, nu vrusesem ca Tommy să mă atingă. Acum însă toată dorința mea psihică și fizică își schimbase direcția și-l avea drept țintă pe el. Parcă eram afectată de o modificare de stare de tip bipolar, la intensitate turbo.

— Ești sigur? m-am milogit de el. Tu m-ai ajutat pe mine așa de mult cu scenariul meu. Îți sunt datoare.

— Da. Absolut sigur.

Evident, pentru el nu era nici o mare scofală că nu avea să mă vadă până la următorul curs. Tommy a lăsat un picior pe asfalt, a coborât cricul și și-a ridicat vizorul căștii. Era aproape o provocare. Trupul lui părea că spune: *Ai o problemă cu asta?*

Da, ca să fiu cinstită, aveam o problemă cu asta. Mai întâi, Tommy nu se mai sătura de mine, iar acum nu-l mai interesam absolut deloc? Știam că era

supărat fiindcă nu vrusesem să merg până la capăt, dar poate că unii oameni acceptă ideea de a-și înșela partenerul, iar alții nu. Consideram că ar fi trebuit ca Tommy să aibă răbdare cu mine.

— Ești sigur că ești sigur? l-am tachinat, cu o notă de disperare în glas.

Bărbatul ăsta mă înțelegea atât de bine. Îmi cunoștea trecutul și poveștile în detaliu, așa că ar fi trebuit să știe că nu puteam să mă grăbesc, dar că aveam nevoie de el.

Rațiunea pierduse bătălia și emoția o câștigase. Nu pricepeam de ce Tommy bătea în retragere și asta doar pentru că, în mod egoist, eu nu voiam ca el să bată în retragere. Asemenea lui Wade, și eu funcționam cu rezervorul aproape pe zero, deci nu mă aflam în poziția de a înțelege pe deplin când și cum Tommy ajunsese la limită din pricina repetatelor mele respingeri.

— Aș putea să te ajut pe bune cu scenariul, putem să discutăm despre toate, despre tot...

— Am priceput. Cât se poate de clar. Și nu sunt gata să primesc ajutor cu scenariul.

Omul ăsta cheltuise atâta energie străduindu-se să mă atragă. Acum însă era limpede că se retrăgea. Îmi simțeam ochii arzând, dar n-aveam de gând să-l las să știe asta sau să-mi vadă lacrimile.

— Dar tu m-ai ajutat așa de mult. Uite și tu ce-au zis colegii! Și multe din laudele astea ți se datorează. Le-a plăcut foarte mult scena, iar Heller mi-a spus să continui pe aceeași linie. Nu vreau decât, așa cum am stabilit, să-mi plătesc datoria, de data asta să ne concentrăm asupra scenariului tău. Nu putem doar să...

Mă durea inima de parcă Tommy ar fi fost marea iubire a vieții mele și chiar în secunda aia l-aș fi pierdut – ceea ce nu era nici pe departe adevărat. Cu toate astea, o femeie al cărei mariaj se destramă și care s-a agățat de ideea unui alt bărbat – tot ce va face el ca s-o salveze – e destul de nebună încât

să se arunce pe cea mai apropiată șină de tren, în stil Anna Karenina. Credeți-mă că știu foarte bine ce spun. Fiindcă exact așa mă simțeam eu în seara aia.

— Doamne, Allie! Am enorm de lucru, de unul singur. Asta-i tot.

De obicei, Tommy glumea spunându-mi cât de mult își dorea să mai fure momente cu mine. În nici un caz nu aveam de gând să mai aștept o săptămână până la următoarea întâlnire. Și chiar atunci, în secunda aia, în fața farmaciei Walgreens din Chelsea, la zece și zece noaptea, am realizat că talerele acestei relații se înclinaseră către o zonă dezechilibrată. Tommy a privit în josul străzii.

— O să-ți trimit un SMS.

Ceea ce – fir-ar al naibii! – nu putea să însemne decât un singur lucru: că aveam să sufăr. Dependenta de iubire se prezentase la datorie.

28

Situații fierbinți

Pentru prezența mea de a doua zi, de sub luminile strălucitoare din Tudor Room, nu puteam să dau vina decât pe următorul lucru: acea latură a mea, autodistructivă, care scosese din nou capul urât, dar incitant, la lumină. În dimineața aceea, Wade îmi ceruse să ne întâlnim la Tudor Room ca să contracarăm poveștile apărute în pagina șase din *New York Post*, pagina de cancanuri. Acolo apărea informația că Wade fusese grav rănit în urma loviturii lui Max. Totul trecut sub titlul UN UN-DOI TEXAN. Un reporter de la *The Post* stătea întotdeauna în preajma barului din cel mai la modă restaurant, ca să vadă cine stătea unde și cu cine.

— Trebuie să mergem la Tudor Room, îmi ceruse soțul meu. Pentru că trebuie să păstrăm aparențele și am nevoie să arăt tuturor că sunt bine-mersi. De ce e asta atât de important? Fiindcă sunt terminat, de-asta. În clipa asta, sunt complet terminat.

Știam că prânzul acesta nu avea absolut nici o legătură cu încheierea mariajului nostru și cu aventurile lui.

Era imposibil să-l fac să schimbe locul de întâlnire și nici nu puteam să-i explic că nu voiam să dau nas în nas cu Tommy O'Malley, care se ocupa cu stocul de vinuri. Și nici de ce o astfel de întrevedere s-ar fi putut dovedi stânjenitoare.

De parcă m-aș fi pregătit pentru bătălii pe toate fronturile, mi-am ales cu grijă o armură fashion: o fustă strâmtă, pantofi cu platformă din piele întoarsă neagră, o bluză Tory Burch, din dantelă, și un cardigan lung și negru, strâns cu o curea de zece centimetri lățime, cu catarama argintie. Și am luat atitudinea „și eu sunt importantă", mergând de la ușă către masă. Când am intrat în restaurant, știam că arătam bine, deși totul mergea cât se poate de prost.

După numai câțiva pași făcuți în hol – chinuindu-mă să arăt de parcă m-aș fi simțit extraordinar – a început să-mi sune telefonul. Văzând numărul, pentru o secundă, am înghețat: James. M-am răsucit pe călcâie și-am găsit un fotoliu mic, din piele, plasat lângă ferestrele acelea înalte, departe de bar, departe de zona de mese și departe de siroposul Georges.

M-am așezat și am răspuns.

— Hei! Ce face tatăl tău? Ce faci tu?

— Sunt bine, Allie. Nu pot să fac altceva decât să aștept. Nu e o perioadă deloc plăcută. Știi că noi doi n-am fost niciodată apropiați și că el s-a purtat cu mine, toată viața, ca un ticălos...

— Nu spune asta acum, James. Știu mai bine decât oricine cât de rece poate să fie tatăl tău, dar acum, că e în spital, hai să păstrăm o atitudine neutră. Altfel atragem karma negativă. Când pot să vin să te ajut? Ce pot să fac?

— Aș vrea să vin în Manhattan să te văd. Îmi pare rău că nu te-am mai sunat, fiindcă m-ai îngrijorat când am vorbit ultima oară la telefon. Din ce mi-ai zis, mariajul tău chiar pare a fi pe butuci.

— Eu sunt în regulă, am insistat. Tatăl tău e pe moarte. Acum e vorba de tine, nu de mine.

— Păi, m-am întâlnit cu toată lumea din liceu și-acum stau în zona asta deprimantă, dedicată familiei, care e la capătul holului. Și mai am încă mult de așteptat.

Privirea mi s-a oprit asupra ferestrelor care încadrau restaurantul și m-am întrebat dacă toată lumea

din interior se simțea ca într-un acvariu. Pentru că senzația mea asta era. Nu mi se părea corect să stau acolo, în acel restaurant newyorkez presurizat, în loc să fiu cu James, în Massachusetts, în camera de așteptare a spitalului. Georges a venit la mine ca să mă anunțe că o persoană de la biroul lui Wade telefonase și că Wade era în continuare într-o întâlnire. În vreme ce James îmi înșira numele celor care veniseră să-l viziteze, mi-am lăsat capul pe spate sprijinindu-mă de geamul dur și rece, amintindu-mi acel moment, din urmă cu doisprezece ani, pe când amândoi aveam până în douăzeci și cinci de ani, când îi spusesem lui James că întâlnisem un editor pe nume Wade. Acela fusese momentul în care alesesem, în mod clar, să mă îndepărtez de James, adevărata mea iubire, și să mă îndrept către Wade, soțul și înlocuitorul de tată după care tânjeam, la nivel psihologic.

— Deci, Allie, cine e norocosul din ultima vreme? Cine e marele orășean? mă întrebase James, peste sticlele de bere, în urmă cu doisprezece ani.

— Păi, suntem încă la început, dar hai să zicem că e un competitor real.

James a expirat profund și a început să miște din sprâncene către mine, în semn de *distracție plăcută în timp ce mă trădezi*. După care a dat pe spate un gât lung de bere.

— Nu te *trădez*, am sărit imediat. Nu-i adevărat, am insistat, în caz că nu mă auzise.

James a clătinat din cap și a râs:

— Tu ai zis asta, nu eu. Povestește-mi de *tipul ăsta*.

— Nu știu exact spre ce ne îndreptăm, James. E doar un editor. Nu știu. Mă duce pe la multe petreceri. Chiar trebuie să...

James a pus berea pe masă cu atâta putere, încât lichidul s-a înspumat și s-a revărsat peste gâtul sticlei.

— Minunat, Allie! Sunt foarte fericit că ai găsit pe cineva *important* cu care să-ți împarți viața.

Apoi prietenul meu s-a întors către bar și i-a făcut semn chelnerului să ne aducă nota.

— Care-i problema ta? i-am zis plesnindu-l peste braț. Tu ești cel care bate globul în lung și-n lat, culcându-te cu cine știe cine. Eu nu pot să am nici măcar un iubit potențial?

— Tu ai avut întotdeauna iubiți, Allie. Camioane de iubiți.

Apoi James m-a privit direct în ochi.

— Ăsta doar pare...

Am ridicat mâinile în sus – epuizasem toate scuzele.

— Dacă vrei să știi adevărul, e o situație de rahat.

Începeam să mă enervez. Dacă James mă voia ca pe ceva mai mult decât o prietenă, atunci era de datoria lui să exprime asta, însă nu era cinstit să-mi minimalizeze viața pe care mă străduiam să mi-o construiesc.

— Știi ceva? Las-o baltă! Nu stau aici decât două zile și-apoi iar plec în străinătate. Nu e...

James a făcut o pauză când chelnerul ne-a adus nota.

Până să plecăm din restaurant, James găsise deja diverse modalități ca să mai însenineze situația de rahat – se apucase să ridiculizeze descrierea pe care eu i-o făcusem lui Wade. Toate astea mă făceau să mă simt ca și când am fi fost doar doi amici, care se cunoșteau unul pe celălalt mai bine decât îi cunoștea oricine altcineva. Seara, în aer plutea o tensiune sexuală – James achitase nota de plată, îmi ținuse haina și-mi deschisese ușile (fără să le mai lase să mi se închidă în nas, ca altădată), de parcă ne-am fi aflat la o întâlnire romantică. Întorcându-ne în garsoniera mea cu pereți din cărămidă, de pe West Eighty-Third Street, am decis să mai scot niște beri. Dar intrând în bucătărie, am simțit următorul refren pulsându-mi în întreg corpul: *Dacă nu acum, atunci când?* Trebuia s-o facem din nou. Trecuse atât de mult de la noaptea aceea din Jeep. În fond, acum

eram o femeie matură. Și – pentru numele lui Dumnezeu! – urma să intru într-o relație serioasă cu un alt bărbat.

— Allie, m-a chemat James din senin, pe un ton foarte sexual. Ce faci? Vino-ncoace.

Am început să strâng cu palmele marginea chiuvetei. Brațele rigide îmi susțineau trupul zguduit de frisoane. Am început să zâmbesc larg, fiindcă nici nu aveam nevoie să-l văd ca să-l citesc. De data asta, chiar îmi doream să facem sex și știam că asta avea să se întâmple. Aveam o singură mare problemă: lumina fluorescentă de deasupra era atât de puternică încât, practic, îi auzeam zumzăitul. Eram pe punctul să facem dragoste într-o încăpere luminată ca un bloc operator.

M-am întors, am traversat camera și am stins lumina, apoi am revenit lângă chiuvetă, cu genunchii tremurânzi. Mi-am mușcat tare buza de jos, simțindu-l pe James cum se mișca discret, micșorând spațiul dintre noi, până când i-am simțit răsuflarea pe gât.

Cu ochii închiși și ținându-mă bine, ca nu cumva să mă prăbușesc pe podea...

— Vai, Doamne, am șoptit. Jur că nu știu să fac dragoste.

— Eu jur că știi, mi-a răspuns James. Am făcut-o deja o dată, așa că știu ce spun.

— Aia a fost așa de demult și n-a fost...

James m-a contrazis:

— Ba pentru mine a fost.

Apoi și-a împins trupul până în spatele meu, mi-a înconjurat șoldurile cu brațele și și-a strecurat mâinile între picioarele mele. Mi-a despărțit picioarele cu blândețe și mi-a luat în palme coapsele, lipindu-se de spatele meu. Eu m-am sprijinit cu brațele de chiuvetă și mi-am lăsat capul într-o parte, în timp ce el a început să mă sărute pe gât.

— Ah, nu, am șoptit.

Degetele lui îmi coborau de-a lungul fermoarului, deschizându-mi încet și cu atenție jeanșii. Când James

a pornit să se aventureze și mai în adânc, mi-am pus palmele peste ale lui, în parte încercând să-l opresc, în parte călăuzindu-l în continuare.

— Să nu îndrăznești să mă oprești, mi-a șoptit el la ureche și apoi mi-a lins-o.

M-am arcuit spre pieptul lui.

— Nu te opresc, sunt doar puțin...

— Cum? Nu vrei asta?

James și-a umezit degetul, apoi și l-a vârât în pantalonii mei, începând să mă încercuiască încetișor.

— E doar...

Am tras adânc aer în piept. Cel puțin era în spatele meu și nu trebuia să-l privesc în ochi.

— ... puțin înnebunitor.

— O să fie și mai înnebunitor.

Câteva minute mai târziu, eram pe podea: James era în genunchi și-mi smulgea jeanșii de pe mine. Eu stăteam pe spate, inundată de toate senzațiile posibile: ușurare fiindcă făceam asta, teamă fiindcă făceam asta, totală frenezie fiindcă făceam asta. Ascultând gemetele delicioase ale lui James, îmi dădeam seama cât de mult îmi doream asta. Așteptasem atât de mult de-atunci, din noaptea petrecută în Jeep-ul înghețat, cu zăpada învârtită în fuioare și iluminată de becurile din parcare.

După asta, mirosul de sex plutea greu în aerul dimprejurul nostru: sudoarea i se prelingea de pe trup lui James, în vreme ce amândoi ne rostogoleam plini de pasiune pe lemnul dur și prăfuit al podelei...

— Allie? Ești acolo? a strigat prin telefon vocea lui James.

Eram într-un colț din Tudor Room.

— Ai auzit ce ți-am zis? Că m-am întâlnit cu Neal și Max?

— Am auzit. Ce ciudat!

Nu mă concentrasem deloc pe ce îmi spusese, într-atât fusesem de pierdută în acel moment, din urmă cu mulți ani, momentul de pe podeaua mea

îmbibată cu transpirație. Și mă întrebam de ce nu alesesem calea aia. *La naiba! De ce n-am mers pe calea aia? De ce am fost atât de nerăbdătoare să mă mărit și să-l văd plecat pe James? Imediat după ce făcuserăm cu-adevărat dragoste!* Am zis repede:

— Pot să vin acolo pentru o zi, să stau cu tine în camera de așteptare? Te-ar ajuta?

— Nu chiar acum. Mai ales că Clementine n-a putut să vină. Asta n-ar...

Clementine nu era cu el, așa că mă întrebam de ce o veche prietenă nu poate să fie alături de un vechi prieten.

— James, de ce naiba să nu vin? Vorbești cu mine. Vreau să fiu alături de tine și...

Și poate să reaprind dragostea într-un moment greu pentru tine...

— Nu, ce e aici e deja prea mult. Sunt foarte fericit să vorbesc cu tine și să mă concentrez pe cum te simți tu. Dar, cu familia mea aici, vreau să mă focalizez doar asupra lor, așa că venirea ta n-ar face decât să mă frustreze... În orice caz, Allie, trebuie să închid. Am sunat doar să te aud.

Și a închis.

Văzându-mă pe scaunul din spatele podiumului său, Georges a ridicat brațele în aer, de parc-aș fi fost Regina din Saba.

— Oh, doamnă Crawford, arătați divin!

Apoi Georges a alergat la mine și m-a ridicat în picioare.

— Nu îmi explic de ce soțul dumneavoastră își permite să se lase așteptat de o astfel de femeie.

După care, uitându-se pe lista de mese, de pe pupitrul său luminat, a continuat:

— Să vedem! O femeie atât de frumoasă schimbă lucrurile..., a zis el bătându-se cu pixul în frunte.

Eu am avut nevoie de un minut să-mi revin. Eram încă puțin ametită din cauza telefonului de la James și a alegerilor pe care le făcusem și care poate că nu fuseseră corecte.

— Georges, i-am spus, citind lista de-a-ndoaselea. În ce sens se schimbă lucrurile? Îi dai lui Wade o masă mai bună fiindcă a venit nevastă-sa sau o masă mai puţin importantă fiindcă nu cinează cu un CEO?

— Glumiţi? Când veniţi, aranjez întreaga sală în funcţie de *dumneavoastră*.

Tipul ăsta era un tâmpit teatral şi mincinos – se comporta ca şi când aş fi fost extraordinar de importantă, când, în tot timpul ăsta, îi facilitase lui Wade aventura cu Jackie. Asta – presupuneam – printre alte aventuri. La bancheta din colţ şi o masă B/B+, se afla Murray, care a întors capul şi şi-a identificat prada.

— Allie! a lătrat el. Toată dimineaţa am vrut să te sun.

— Ce s-a întâmplat, şefu'? i-am răspuns, scanând încăperea.

Nici urmă de Tommy.

— Svetlana. O ştii.

Gândul mi-a zburat la mâna soţului meu înşfăcându-i şoldul, într-un gest mult prea intim.

— Da, o ştiu pe Svetlana.

— Ei, avem o problemă, mi-a comunicat Murray.

M-am gândit la cei doi dinţi ai bărbatului meu zburând prin sufragerie.

— Ştii ceva Murray? Am simţit eu că e o problemă. Poţi să zici că sunt un geniu, dar...

— Trebuie să facem ceva cu filmul ei. Cronicile dinaintea lansării or s-o ucidă şi-or s-o îngroape. Iar festivalul pare jalnic dacă un astfel de supermodel dă cu oiştea-n gard. Trebuie să punem filmul mai mult în valoare.

— Dar, Murray, filmul Svetlanei e de rahat. Pe noi ne interesează *calitatea, nu sclipiciul*, ţii minte când mi-ai spus asta?

— Da, da, mă rog.

Murray habar nu avea că ştiam în ce era băgat.

— Pune-o în valoare pe fată. OK? Roagă-i pe oamenii lui Delsie Arcenaux s-o prezinte pe CNBB. În

felul ăsta, o listă lungă de lucruri se vor mișca mai ușor. Îți promit. N-am nevoie ca Max Rowland să-mi sufle flăcări la cur.

— Cred că tocmai ce-am văzut în sufrageria mea că asta nu e o idee bună.

Murray se uita cu atenție în celălalt capăt al sălii, spre Delsie. Știrista era îmbrăcată cu o jachetă de primăvară Valentino, de culoare violet, și o bluză transparentă pe dedesubt și purta o discuție foarte animată cu secretarul general al ONU. Din câte vedeam, era pe cale să se cațere în patru labe peste masă.

Ridicându-mă să plec, Murray mi-a făcut semn să mă așez la loc.

— Și fă-mi o favoare. Care să rămână între noi.

— Ce anume, Murray?

— Nu-i mai pune întrebări lu' bărbată-tu despre Max Rowland. Nu e bine pentru tine. Ține-te departe de chestia asta.

Apoi m-a expediat cu o fluturare de mână. Ei, asta spunea multe: obținusem încă o conexiune. Șeful meu și Wade discutau despre faptul că eu puneam întrebări dificile. Fusesem destul implicată în schema prin care ticăloșii ăștia obținuseră ce-și doreau. Acum, că Wade întârzia de vreo douăzeci de minute, am început să mă uit prin sală, clocotind pe dinăuntru din pricina faptului că Vulgarienii din restaurantul ăsta își făceau banii pe spinarea muncitorilor ca mine. Și cu un raport al salariilor de un milion la unu. Îndepărtându-mă de Murray, am simțit urcându-mi pe șira spinării un val de furie dezlănțuită.

Acum, Max Rowland, la masa lui obișnuită, aflată chiar lângă a mea, își reluase activitățile dubioase și ținea un discurs, cu ușor accent texan, unor investitori complet fermecați:

— Dacă luați în considerare cât de mari consumatoare de energie sunt afacerile voastre, ar trebui să intrați mai mult pe fondurile de investiții. Eu am relații strânse cu oameni apropiați de liderul Kazahstanului și aș putea să vă dau niște informații foarte confidențiale despre conducta aia.

Probabil că, pentru persoanele ca Max, rata de recidivă nu este înregistrată, dar se spune că e ceva obișnuit ca infractorii să revină la vechile lor activități.

Și apoi... scena din stânga: două lebede și-au făcut intrarea acolo unde înainte nu era decât una singură. Jackie Malone s-a fofilat în spatele barului, astfel încât nimeni să nu poată s-o vadă, împreună cu o roșcată la fel de sculpturală. Era prima dată când o vedeam pe Jackie cu o altă femeie. O tânără de douăzeci și ceva de ani, îmbrăcată după ultima modă, era una. Dar două? De când amantele umblă împreună? Sau poate că fata cea nouă era doar o prietenă, venită în oraș pentru o săptămână, iar Jackie o adusese la Tudor Room ca să-i arate unde-și petrecea ea timpul, alături de puternicii țării? Și totuși... era ceva rar să vezi niște tipe de vârsta lor în acest restaurant.

Prietena lui Jackie emana un aer de sexualitate sălbatică de sub ținuta înșelător de formală. Avea un păr roșu și drept, tăiat perfect pe lungimea umărului și doar un pic mai lung în partea din față. Era îmbrăcată cu o rochie strâmtă, din bumbac, într-o nuanță de gri-fumuriu. Judecând după fermoarul argintiu și îndrăzneț, care îi cobora în lungul spatelui, bănuiam că rochia era Dolce & Gabbana.

Jackie s-a uitat direct la mine. În mod clar, voia să mă întrebe ceva. Mi-a făcut semn cu degetul către scaunul de lângă mine, vrând să știe dacă îl așteptam pe Wade.

Am ridicat din umeri, indicându-i că habar nu aveam unde era soțul meu. Atunci tânăra mi-a făcut semn să ne întâlnim pe holul cu vinuri. Minunat! Numai bine să dau nas în nas cu Tommy, în prezența lui Jackie.

Fata a trecut pe lângă mine și mi-a făcut cu ochiul, îndreptându-se către toaletă. Am urmat-o, lăsându-mi cardiganul pe banchetă, ca Wade să știe că sosisem.

Am pornit-o pe un coridor lung, care era tapetat cu uși din sticlă încuiate. Casetele din spatele lor

aveau mici spoturi de lumină, care puneau în evidență vinurile provenite din toate marile regiuni viticole. Imagini periculoase cu Tommy pipăindu-mă prin debarale, lifturi și holuri romantice pline cu vinuri au început să mi se învârtă prin minte, dându-mi o stare de greață. Am luat-o la fugă pe coridor și nu m-am mai oprit până în toaletă.

— Aici sunt. Grăbește-te! mi-a șoptit Jackie.

Toaletele aflate la etajul restaurantului aduceau, mai degrabă, cu niște salonașe șic, căptușite cu abanos. Din treizeci în treizeci de centimetri, lalele albe în vaze de cristal punctau un raft din sticlă care se întindea pe întregul perimetru al încăperii. O femeie tăcută, dar care cunoștea cele mai mari secrete ale New York-ului, ștergea obsesiv toate suprafețele din cameră și împăturea și reîmpăturea prosoapele de mâini, din bumbac apretat, care aveau brodate cu ață maro, în colțuri, câte un 4S discret.

— Trebuie să vorbim! mi-a șoptit iarăși sonor Jackie, dintr-una dintre toalete.

La Tudor Room, spațiul propriu-zis al toaletelor nu era delimitat cu pereți subțiri, ci fuseseră construite patru cămăruțe separate, fiecare cu chiuvete încastrate într-un lemn emailat negru.

Femeia de serviciu își făcea în continuare de lucru, ceva mai frenetic însă – acum ștergea blaturile care oricum erau imaculate.

— Putem să stăm afară..., am propus eu.

— Nu. Înăuntru. Știu de ce l-a pocnit Max pe soțul tău.

Jackie m-a tras în cămăruța ei și a închis ușa.

— Max a avut dreptate. Și tu ai avut dreptate la rândul tău. Wade habar n-are ce face și *cu siguranță* a stricat totul în afacerea Novolon cu poveștile lui media. Au pariat masiv că valoarea acțiunilor va crește. Wade a încercat să impulsioneze zvonurile plasând niște articole umflate și punând-o pe Delsie să cânte osanale Novolonului în emisiunea ei despre bursă. Dar planul n-a funcționat.

— Wade nu poate să controleze opiniile tuturor, probabil c-au existat și unii care au susținut contrariul, am adăugat.

— Așa e! mi-a șoptit Jackie. Wade nu e Vrăjitorul din Oz, așa cum crede el. S-a umflat prea tare în pene, iar Max a pariat enorm pe creșterea acțiunilor Novolon, iar chestia asta nu s-a întâmplat. Tot ce ți-am spus e adevărat. Acum că știi totul, te rog să admiți că amândouă suntem implicate în povestea asta. Flash drive-ul ăla ar fi cea mai bună dovadă că băieții ăștia și-au ascuns profiturile și au mutat bani gheață peste hotare. Pe el trebuie să se găsească numerele conturilor în care Max și-a ascuns banii. N-avem cum să știm dacă respectivele conturi sunt în Liechtenstein sau în Elveția dacă n-avem numele băncilor și numerele conturilor cu care lucrează companiile lui fictive.

— Cum adică „n-avem"?

— Am vrut să spun „nu am".

— Jackie, eu nu vreau să-mi bag bărbatul la apă. Suntem încă o familie. Dar vreau să știu tot ce se întâmplă. Cum pot să fiu sigură că tu n-ai să-i faci nimic rău?

Tânăra m-a înșfăcat de brațe.

— Ei îi vor pe Murray și pe Max. Îți garantez asta. Wade e un jucător minor. Flash drive-ul va fi cheia de boltă și trebuie să mi-l aduci.

— Cine îi vrea pe Murray și pe Max?

— Ai încredere-n mine. Adu-mi flash drive-ul.

29
Ai grijă să nu se întâmple asta

— Îmi cer scuze. Am fost puțin prins, mi-a spus Wade venind către mine și apoi strecurându-se prin capătul celălalt al banchetei.

— Ai întârziat treizeci și cinci de minute, i-am zis, vrând să-l aduc într-o poziție defensivă. Obișnuiești să lași oamenii să te aștepte atât de mult? Sper că nu.

Soțul meu și-a comandat, ca de obicei, un ceai cu gheață Red Zinger, s-a uitat prin sală – cu o fluturare ușoară din gene când a ajuns cu privirea în zona barului, acolo unde stătea Jackie împreună cu noua ei prietenă – și abia apoi s-a concentrat asupra mea. După care s-a concentrat asupra lui însuși.

— Îmi pare foarte rău. Trebuie s-o salut pe Maude Pauley.

Și până să-mi dau seama ce se întâmplă, Wade s-a ridicat de pe scaun și, sărind peste mai multe mese, s-a dus să-i spună ceva fascinant unei doamne CEO în vârstă, șefa unei uriașe firme de cosmetice, pe care o crease, în urmă cu aproape cincizeci de ani, pornind de la afacere de tipul „door-to-door". Pe drum, s-a oprit și a dat mâna cu Murray, i-a șoptit acestuia ceva, după care amândoi au izbucnit într-un râs sănătos.

Oare comportamentul celor doi era doar o formă de spectacol în beneficiul celor aflați în restaurant sau într-adevăr își reveniseră după șocul pricinuit de Max? Cel mai probabil, era vorba de prima variantă.

— Așa, mi-a șoptit Wade, strecurându-se la loc lângă mine și luându-mă de mână. Allie, n-am prea avut timp pentru tine și-mi cer scuze pentru asta, dar totul are legătură cu un singur lucru.

Pentru efect, a bătut din palme cu grijă.

— E vorba de finanțele de la *Meter*, Allie, a continuat el, oftând când m-a văzut că-mi dau ochii peste cap. Suntem pe punctul să facem implozie.

Spunându-mi asta, Wade s-a uitat împrejur ca să vadă dacă se afla cineva prin apropiere. Apoi și-a coborât și mai mult vocea, adoptând zâmbetul lui caracteristic, zâmbetul „Wade Crawford". Efectul era înfiorător.

— Finanțele revistei sunt mult mai proaste decât am anticipat eu și e posibil ca, din cauza asta, să mă fi băgat într-un mare rahat. Sunt unii care vor să mă vadă plecat, dar nu voi îngădui să se întâmple așa ceva.

Am adoptat un zâmbet în acord cu al lui, deși nimic din acea conversație nu mă făcea fericită.

— Și ce-o să faci? Și trebuie să știu ce legătură are asta cu Max Rowland.

— Max e implicat într-o poveste mai complexă. Dar să ne întoarcem la *Meter*.

— Wade!

Mi-am pus mâna pe brațul lui.

— Un texan furios, care, deși poartă costum, tocmai a ieșit din pușcărie, e ceva mai important decât revista ta. Mai ales un texan furios care ți-a zburat dinții din gură. Dacă te concediază, oricând poți să-ți găsești alt serviciu.

— Să-mi găsesc al serviciu? Allie, *Meter* nu e doar un *serviciu*. E ceva ce eu am creat acum douăzeci de ani – e întreaga mea carieră. *Meter* nu era nimic până să ajung să mă ocup eu de ea. Dar, sincer, nu mă aștept să înțelegi vreodată că, la rândul meu, și eu sunt nimic fără *Meter*. *Absolut nimic*.

Wade părea sincer afectat de ideea asta.

— Am luat deja măsuri ca să mă asigur că vom supraviețui acestei prelungite recesiuni din zona publicității.

— Ce măsuri?

În sfârșit, vedeam o urmă din vechiul Wade, din bărbatul care făcea planuri ca să-și țină familia în siguranță. În clipa aceea, i-am mai acordat o frântură de șansă – șansa de a mă convinge.

— În primul rând, am fost nevoiți să sugrumăm prețul de bază pentru spațiile de publicitate. Nici nu-ți pot spune suma cu voce tare. Să zicem doar că e mai puțin decât un hamburger dublu cu brânză.

— Ah! am exclamat și m-am lăsat pe spătarul banchetei, cu mâinile împreunate în poală.

Pluralul din discursul soțului meu era altul decât cel din mintea *mea*.

Wade mi-a aruncat o privire de parcă ar fi fost pe punctul să-mi spună că reușise să spele milioane de dolari, trecându-i prin niște conturi din insulele Cayman.

— Am vrut să afli de la mine, înainte ca presa să atace subiectul.

— Câtă considerație, i-am răspuns încruntată.

— Ce naiba ai? a sărit el livid. Suntem într-un *mare căcat*. Economia asta cu suișuri și coborâșuri m-a băgat în corzi. Până acum ar fi trebuit ca apele să se mai liniștească naibii, dar, în loc de asta, situația e mai gravă decât aș fi putut să anticipez, a zis el, luând o bucățică de pâine, pentru ca apoi să-și ducă mâna la obrazul stâng, acolo unde-l lovise Max.

Acoperindu-și gura cu un șervet, și-a repoziționat dinții temporari.

— Fir-ar al dracului! Cretinul ăla mi-a distrus definitiv zâmbetul.

Apoi a continuat să vorbească și mai încet, astfel încât nimeni să nu-l audă.

— Și transferarea revistei exclusiv online nu este o opțiune. Vreau să ating și să simt paginile tipărite. Mulți dintre cititorii noștri își doresc încă să țină în mână fotografiile alea glossy.

— Te înțeleg perfect, i-am spus, încercând să par compătimitoare. Și donațiile noastre au scăzut foarte mult pentru unele dintre organizațiile de caritate cu care lucrăm pro bono. Nimeni nu vrea să dea bani pentru filme importante care-i ajută pe oameni atunci când...

— Aici vorbim despre *Meter*, nu despre micile tale proiecte de film.

— Micile mele ce?

— Ei, hai, nu mai fi atât de sensibilă! s-a răstit Wade, tamponându-și fruntea ușor asudată cu un șervet. Ceea ce tu nu realizezi este că, în cazul revistei, vorbim despre *milioane și milioane* de dolari care s-au dus *pe apa Sâmbetei* din contul unei mari companii. Și că totul s-a petrecut sub conducerea *mea*. Vor spune că am îngropat *Meter*-ul.

— Asta e chiar singura problemă acum? Nu e vorba, de fapt, de o poveste mult mai complicată?

— Ba da, mi-a răspuns el. Povestea e mult mai complicată. Însă eu am un plan și am nevoie ca tu să-mi stai alături. Dacă reușesc să scot revista din proprietatea companiei și s-o transform într-o publicație independentă, pot să scap de problema asta. Există niște investitori externi care ar cumpăra-o și m-ar lăsa s-o conduc în continuare. Însă nu trebuie să se afle în ce dezastru financiar ne găsim.

Wade s-a lăsat pe spate și i-a făcut cu mâna unei persoane din celălalt capăt al sălii. Timp în care, eu am simțit cum mă prăbușeam. Nu eram măritată doar cu un fustangiu. Eram măritată și cu un parior.

— Trebuie să acționăm umăr la umăr. Dacă se află cât de nasoală e situația, va trebui să facem tot ce putem ca să minimalizăm daunele. Am discutat cu CFO-ul lui Max Rowland și el mi-a dat niște idei: cum să împingem costurile, precum tipografia și difuzarea, către trimestrele următoare și să avansăm profiturile din publicitate ca să ne mascăm situația financiară. În felul ăsta, am putea să trecem de micul test al investitorilor.

— Și ce urmează, Wade? Convingi echipele lui Max să investească în vreo absurditate, iar data viitoare când ei nu-și obțin banii pe care i-ai promis, îți distrug rotulele? Sau ai de gând să-i promiți că-i aranjezi ploile în presă, totul în beneficiul lui?

Soțul meu se uita la mine de parcă încerca să-și dea seama cât de multe știam.

— Cum adică „ce urmează"? Eu voi continua să dețin tot controlul asupra brandului *Meter*.

— Nu la asta m-am referit. În ce afaceri necurate ești băgat cu Max? Indiferent ce faci cu el, e ceva mult mai grav decât căderea revistei. Vreau să spun mult mai periculos.

Wade și-a ridicat privirea și, văzând că Georges se apropia, a început să rânjească.

— Astăzi vă oferim o bucată superbă de biban de mare din Chile, servită într-un sos de tomate verzi, cu praz caramelizat și batoane de cartofi noi mov, stropiți cu o glazură de miso și fructe acai.

Nervos, soțul meu a început să bată darabana cu degetele pe masă, așteptând ca Georges să-și încheie litania cu opțiuni culinare. Eu priveam fix la buchețelul de flori albe, legate strâns și îndesate într-o vază argintie. M-am uitat la florile alea până când imaginea a început să se estompeze.

— Avem și o friptură minunată, din file de miel, cu polenta cu mascarpone, împreună cu fâșii crețe, ușoare, din bureți gălbiori și un amestec de legume de vară...

Nici nu voiam să mă gândesc la ideea cretină pe care Wade era pe cale s-o execute. Sau la posibilul lui partener. Știam că acum nu avea să mai recunoască niciodată în fața mea și că nici măcar nu voia să-mi explice de ce Max îl lovise. De un singur lucru eram însă sigură: nu-mi puteam permite să mai amân luarea unei decizii. Dacă Wade avea să cadă, cu certitudine că avea să ne tragă după el și pe mine, și pe Blake, și pe Lucy.

L-am privit în timp ce făcea cu mâna unor persoane și-și verifica cu febrilitate e-mail-urile pe telefon, fără să-i pese de gândurile care-mi treceau mie prin minte și de sentimentele care-mi spărgeau pieptul. E atât de dificil să te lupți cu viața: credem că luăm cele mai bune decizii și apoi intervine o intersecție de evenimente și nu mai știm dacă am luat o decizie greșită sau dacă s-a întâmplat ceva ce oricum nu am fi putut controla, ceva care a făcut ca deciziile „bune" să devină „proaste".

În adolescență, de la seara aceea de vară, petrecută pe lac, trecând prin prăbușirea avionului și până pe la douăzeci și ceva de ani, mereu am crezut că eu și James vom rămâne până la urmă împreună. Cum ar fi putut să nu se întâmple așa? Din noaptea aceea, prin zăpada abundentă, când salvatorii îl traseseră afară din avion, iar mai târziu, pe pistă, el mă prinsese de mână, niciodată n-am crezut că noi doi ne vom da vreodată drumul unul celuilalt. Din nici un punct de vedere. Și apoi, pur și simplu, ceva s-a întâmplat. Viața l-a aruncat pe James prin străinătăți tocmai când eu voiam să-mi înfig undeva rădăcinile. Voiam stabilitate. Voiam copii. Voiam să fiu cu cineva care să înlocuiască tot ce pierdusem.

La douăzeci și cinci de ani, crezusem că bărbatul acesta, de lângă mine, avea să-mi dea viața care-mi fusese luată, că avea să înlocuiască sclipirea electrică a tatei, sclipirea aceea care fusese curmată atât de violent odată cu prăbușirea avionului. James nu fusese acea persoană, dar el era cel mai bun prieten al meu și sufletul meu pereche. Cum ar fi arătat viața mea dacă m-aș fi măritat cu sufletul meu pereche și nu cu această cursă cu obstacole newyorkeză de lângă mine? Probabil că ar fi fost o viață mai ușoară, mai așezată. M-aș fi simțit mai protejată, mai iubită, mai sigură de mine. Dacă asta era ceea ce-mi doream și dacă de asta aveam nevoie, atunci de ce respinsesem această posibilitate și o înlocuisem cu acest Wade, care era atât de dificil de citit?

Uitându-mă acum la el, încercând să-l înțeleg mai bine, încercând să-mi aduc aminte cât de amuzant putea să fie, ce tată bun era – chinuindu-mă, cu disperare, să-mi păstrez aceste sentimente și astfel să justific calea pe care o alesesem în viață –, nu puteam să nu fiu șocată de faptul că nu mă privea. *Wade nu pricepea.* Oare scânteia aceea electrică fusese măcar o dată, pe parcursul întregii noastre căsnicii, focalizată asupra *mea*, așa cum avusesem nevoie?

Sau Wade era doar un alt model media newyorkez din acest restaurant: un bărbat alimentat de o combinație toxică de preamărire de sine și de ură de sine?

— Deci, doamnă Crawford, să începem cu dumneavoastră, a zis Georges, veșnicul servitor loial, care însă, în același timp, își trata clienții cu un aer de superioritate. Îmi veți frânge inima dacă nu încercați bibanul de mare.

— Cum vrei tu, Georges.

Nu eram în stare să suport o dispută.

— O alegere excelentă. Și dumneavoastră, domnule Crawford?

Privirea a început să-mi rătăcească prin încăpere în vreme ce Wade îl tachina pe Georges în legătură cu prețurile lui ridicol de mari.

— Nu mă mai jefui cu prețurile tale obișnuite, când eu nu vreau decât un cartof copt, cu ceapă și niște broccoli deasupra. Destul cu mâncărurile tale simandicoase. Azi n-am chef de ele.

— O să vă servim versiunea noastră de ceapă și brânză topită: hașme caramelizate cu mascarpone, i-a răspuns Georges. Am o idee pentru mascarponele ăla. Și-o să vă ofer cel mai bun pahar de vin pe care-l avem desfăcut. Gratis. Asta o să-mi afecteze încasările mai mult decât un amărât de cartof! Îl chem pe domnul O'Malley, adevăratul expert în vinuri. Întotdeauna el are niște idei grozave de asortare a vinului care...

— Nu e nevoie, am sărit, apucându-l de braț pe Georges. Nu avem nevoie de vin. Pentru mine doar un ceai cu gheață, te rog.

— Allie, nu fi nepoliticoasă, m-a dojenit soțul meu. Mulțumim, Georges, ne-am bucura să stăm de vorbă cu dânsul.

— Prea bine, domnule Crawford, a încheiat Georges, luându-mi mâna de pe brațul lui.

După care s-a îndreptat către următoarea masă.

Am început să respir folosindu-mă de tehnica Lamaze, pe care o învățasem, fără însă s-o și folosesc, când fusesem însărcinată. Nici de data asta n-a funcționat.

Wade mi-a zâmbit și mi-a spus printre dinți:

— După cum spuneam, după ce depășim perioada asta și după ce preiau, în mod ferm, conducerea revistei, e foarte important să părem uniți. Odată ce *Meter* va intra pe un curs constant, vreau să discutăm serios despre noi, să găsim o cale de a merge înainte – chiar dacă asta înseamnă, mă rog...

— Nu sunt sigură de nimic, Wade.

Mă întrebam dacă avea să rostească direct cuvântul *despărțire*, dar, în clipa aceea, l-am văzut pe Tommy în mijlocul sălii, iar asta mi se părea o problemă mult mai mare.

M-am simțit transpirată pe tot pieptul. La fel îmi erau și palmele. Am decis să fug la toaletă înainte ca Tommy s-ajungă la masa noastră. Ridicându-mă însă, am izbit masa și-am vărsat paharul cu apă pe banchetă. Lipsită de altă cale de scăpare, cu excepția aceleia de a mă ascunde la vedere mi-am lăsat părul pe față și-am început să mă prefac că șterg cu șervetul bancheta de catifea. Ceea ce l-a determinat pe Tommy să se grăbească să-mi sară în ajutor.

Nu se poate întâmpla așa ceva, mi-am spus.

— Allie, pentru numele lui Dumnezeu! Lasă-l pe Tommy să se ocupe. Nu e decât apă.

Wade știa cum îl cheamă? În ce *ménage à trois* eram băgați?

Eu mi-am văzut în continuare de șarada mea, trăgându-mi părul de pe calotă pe partea stângă, ca să-mi ascund fața. Există multe Allie pe lumea asta. Aplecându-mă și mai tare, ajunsesem cu capul într-o poziție în care păream că executam o partidă de sex oral.

— Îmi permiteți să iau eu șervetul? m-a întrebat Tommy, vârându-și mâna în spațiul dintre mine și Wade.

Am cedat, cu o clătinare din cap și m-am uitat direct în ochii lui.

Tommy s-a încruntat, într-o manieră evidentă și deliberată, dar n-a tresărit. Nu reușeam să-mi dau seama dacă era jenat că trebuia să mă ajute și abordase o mină curajoasă și dură sau era atât de surprins încât nu știa ce trebuia să simtă în clipa aia.

— Îmi dați voie să vă recomand un vin, *Madame*, a zis privindu-mă fără ocolișuri.

— Eu, ăăă, nu beau în mijlocul zilei.

Asta a fost tot ce-am putut să răspund.

— Atunci dumneavoastră, domnule Crawford? Doriți un pahar cu vin roșu sau alb? Cred că Georges voia...

— Tom, i-a zis soțul meu, vreau ce-am băut atunci când am venit aici săptămâna trecută, cu cei de la Estée Lauder. Îți amintești? Vinul ăla cu un buchet ușor de, cred c-ai zis, de coacăze amestecate cu lemn dulce?

— Domaine Armand Rousseau Chambertin din 1996?

— Da, exact. Doar un pahar. Soția mea rămâne la ceai cu gheață. Mulțumesc.

— Soția dumneavoastră?

Tommy s-a întunecat puțin la față. Spoiala de tip dur începea să se evapore.

— Eu, ăăă, n-am...

— Ah, cred că n-ai cunoscut-o. Allie Crawford, Tommy O'Malley.

— Allie *Crawford*. N-am mai întâlnit-o niciodată pe *soția dumneavoastră*.

— Allie Braden, am replicat, încercând astfel să-i ofer o ramură de măslin. Ăăă, profesional folosesc numele Braden, ăăă...

— De când? a sărit Wade, uitându-se la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

— Pur și simplu, m-am răstit la el.

— Nu și la serviciu. Ce altă profesie mai ai?

— Vreau să spun că uneori, când mă întâlnesc cu...

Mi-a pierit vocea.

— Deci, Domaine Armand. Prea bine, domnule.

Tommy s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat de masă, străduindu-se din răsputeri să pară neafectat. Eu eram extrem de afectată.

Wade mi-a prins cotul cu mâna ca într-o menghină.

— Allie, mi-a zis el rânjind, nu-mi pasă dacă deja ai început să-ți folosești numele de fată. Înțeleg.

— Nu asta am vrut să spun.

Simțeam cum fața îmi ia foc. Divorțul nici măcar nu fusese pomenit și iată-ne discutând, practic, termenii despărțirii.

— Vreau să știu absolut totul despre relația ta cu Max Rowland.

Chipul lui Wade strălucea de sudoare din pricina efortului de a mă minți.

— Trebuie să mă duc să mă spăl pe mâini.

În mod clar, apele colcăind cu rechini în care naviga soțul meu erau mult mai periculoase decât înțelesesem până și eu.

În timp ce Wade își croia drum prin sală, îndreptându-se către scară, n-am fost deloc surprinsă s-o văd pe prietena lui Jackie – fata de la bar cu rochie strâmtă – aruncându-și geanta pe umăr și pornind să se unduiască pe scară, în jos, chiar în fața soțului meu. Au trecut mai bine de zece minute până când amândoi s-au întors.

30
Un rar moment de maturitate

Am ieşit din Tudor Room, cu haina trasă doar pe-o mână şi cu eşarfa târâtă în spatele meu şi încurcându-mi-se în tocuri. Parc-aş fi alergat ca să-mi salvez viaţa. Wade plecase cu câteva minute înaintea mea, cu roşcata cea sexy, cu părul perfect retezat, după coada lui. Mă gândisem să-i urmăresc, pe ascuns, până la bârlogul lor, dar apoi am decis că, în acest punct al vieţii mele, pur şi simplu nu mai puteam să controlez cu cine şi-o trăgea Wade sau unde. Am gonit până după colţ, fără nici un motiv clar. Regretam profund felul în care îl tratasem pe Tommy şi eram teribil de nefericită din pricina faptului că mă măritasem cu Wade. M-am sprijinit de un stâlp de telefon, luând în considerare posibilitatea de a voma bibanul de mare, de 48 de dolari, al lui Georges, într-un coş de gunoi, în plină zi, în centrul Manhattan-ului.

Tocmai atunci, Jackie m-a bătut pe umăr cu degetul arătător.

— Am văzut totul. Mi-a venit să mor. Dar n-am putut să fac nimic.

— Dumnezeule! A fost îngrozitor, Jackie! Îmi place Tommy aşa de tare şi-ţi jur că între noi nu s-a întâmplat încă aproape nimic. Voiam să scriu cu el, să-l ajut cu scenariul lui aşa cum şi el m-a ajutat pe mine. Nu ştiu, voiam să am un soi de partener cât timp fac o chestie care mă sperie de moarte. Niciodată

nu i-a păsat de soţul meu, dar acum sunt convinsă că-i pasă.

— Pot să-ţi dau un sfat? s-a oferit ea.

Cei doar douăzeci şi cinci de ani de experienţă de viaţă o făceau şi mai îndrăzneaţă.

— Fiindcă mi se pare că ai cam avea nevoie.

— Aşa e.

— *Aventurile nu sunt pentru fricoşi.*

— Ce vrei să spui? am întrebat-o, uluită că mă citise atât de bine.

— Crede-mă că ştiu ce spun. Ţine minte că aventurile sunt un joc întunecat şi murdar, menit numai pentru cei mai duri dintre cei mai duri.

— Dar mi-ai zis să mi-o trag cu oricine, aşa cum faci tu, i-am amintit.

Fata a lăsat privirea în jos.

— Sunt aproape sigură că tu nu funcţionezi aşa. Am început să te cunosc cât de cât. Tu înghiţi momeala şi-apoi îi laşi să te tragă la mal.

— Ştiu foarte bine ce fac, i-am răspuns cu severitate. E doar o chestie legată de un scenariu.

Explicaţia mea jalnică n-a prins, iar Jackie şi-a dat ochii peste cap.

— Haide! Sub fiecare aventură există o podea falsă, care trebuie să cedeze exact atunci când crezi c-ai ajuns la fund. Dacă doar crezi că poţi să faci faţă unei astfel de situaţii, atunci cu certitudine că nu poţi.

Eu mă simţeam ca şi când aş fi ajuns deja la fund. Şi-n mod oficial nici măcar nu-mi începusem aventura.

— A apărut la masa noastră din senin, i-am spus. Dar n-o să fiu distrusă. Nu sunt nici măcar...

— Chestia e că arăţi ca şi când ţi-ar păsa. Şi-ncă foarte mult. Doar ai grijă, mi-a zis ea zâmbind. Tot ce spun eu e că aventurile sunt ca un joc de noroc. Trebuie să spui pas în fracţiunea de secundă în care ai căpătat avans. Îţi vei dori să mai tragi o dată de manetă. Sau ca roata să se mai învârtă o dată. Potul

poturilor, în materie de excitație, ar putea să fie după următorul colț și-ți vei dori să mai faci acel mic, ultim pas și-atunci obsesia îți va suprima orice urmă de rațiune.

Eram surprinsă de inteligența sfatului ei, Jackie avea dreptate: tocmai când mă lăsasem prinsă în mrejele lui Tommy O'Malley, cel cu limba fermecată, pământul mi se căscase sub picioare și toată siguranța de sine pe care o câștigasem, în mod artificial, datorită afecțiunii lui, s-a dus și ea de-a berbeleacul.

A început să-mi sune telefonul.

— Ce mama naibii, Allie *Crawford*?

Am făcut o pauză. M-am uitat la Jackie și am mimat cuvântul *Tommy*, arătându-i cu degetul telefonul. Ea m-a mângâiat pe umăr, s-a întors și a pornit-o grăbită către restaurant.

— Arăți furios, am răspuns, încercând să nu par slabă sau prea supărată. Și dacă ești furios, nu e cinstit și să știi că nu o să accept nici un fel de reproșuri din partea ta și, dacă asta e poziția ta, atunci totul s-a terminat între noi.

Eram foarte tulburată și nu vorbeam nici pe departe serios. Totul era doar o bâlbâială de fațadă. Nu era în nici un fel vina lui că dăduserăm nas în nas.

— Ți se pare că sunt furios? Allie Braden? Te-am căutat pe Google și n-am găsit nimic.

— Soțul meu nu face parte din povestea noastră. Așa ai zis. Am căzut de acord să nu discutăm niciodată despre el.

Am făcut o pauză. De la celălalt capăt al firului nu s-a auzit nimic.

— Înțeleg că ești un pic șocat, dar dacă ești șucărit, nu e cinstit. Și tu mi-ai ascuns detalii legate de viața ta.

Tăcere. Nu mă simțeam deloc confortabil să susțin conversația asta având drept fond sonor urlete de claxoane și scârțâituri de frâne, dar acum nu mai aveam cum să mă opresc.

Într-un final, Tommy mi-a răspuns cu un calm controlat.

— Mi-ai zis că soțul tău lucrează la o revistă. Iar în ceea ce te privește, ai făcut să pari că ești o femeie normală, angajată la o firmă de PR, care organizează petreceri. Nici un fel de mare scofală!

— Nici nu am un post de mare scofală. Despre asta, ți-am spus numai adevărul.

Tommy a oftat.

— E o diferență între a-mi explica în linii mari și a-mi arăta realitatea.

— Nu mai fi așa, i-am spus. Noi doi nu avem o relație clară. Și mi-ai spus foarte limpede să nu te plictisesc cu viața mea adevărată. Niciodată n-ai vrut să știi cine e el sau cu ce se ocupă. Așa se întâmplă atunci când la orizont se profilează o aventură – ignori lumea adevărată.

— Știi, nu-i așa, că dacă am fi avut o aventură ne-am fi și tras-o? Și oricum e o diferență între a nu divulga ceva și a induce în eroare, Allie Braden, sau poate ar trebui să-ți spun *Crawford*.

Părea mai puțin furios, poate chiar puțin rănit.

— Uite ce e: noi vorbim despre tot. Iar el nu e doar un tip oarecare. Se întâmplă că, de trei ori pe săptămână, îi servesc paharul cu pinot noir. Dacă i-o trag lu' nevastă-sa sau, mă rog, pe-aproape, aș vrea să știu, ca ori să-i scuip în vin, ori să pun pe altcineva să-l servească.

M-am răsucit pe călcâie. Tommy era încă la restaurant, deci aș fi putut să mai dreg situația personal.

— Ai dreptate, am șoptit.

— Ce dacă mă pricep să spun „Ah, Domnule Sculă Mare Wade Crawford. Da, vinul cu aromă zaharoasă de mure, cu o ușoară tentă afumată, pe care l-ați savurat cu bibanul de mare din Chile, săptămâna trecută? Era din 1994..." Pentru asta nu e nevoie de mari explicații, Allie. Nu poți să mă acuzi de *înșelătorie* fiindcă nu ți-am spus pentru exact care restaurante ofer consultanță.

— Nici din partea mea n-a fost vorba de vreo înșelătorie. A fost vorba doar de discreție. E o mare diferență.

— Da. Poți să-i spui discreție. E același lucru.

Hai să lăsăm totul baltă? Asta voia să-mi spună?

Am continuat:

— Ai dreptate. Amândoi am ascuns unul față de celălalt câte ceva. Pentru motive pe care fiecare le înțelege și celălalt nu. Nu putem totuși să acceptăm asta și să nu ne jucăm de-a ghicitul – un joc care poate duce cine știe unde – sau să încercăm să-l prindem cu cioara vopsită pe celălalt numai așa, din ambiție? Te rog, nu putem doar să mergem înainte?

Tăcere. Tommy cântărea propunerea mea, o propunere care mă șocase chiar și pe mine prin maturitatea ei, mai ales dată fiind starea mea de completă amețeală.

— Trebuie să mă gândesc la toate astea, a zis el după câteva clipe.

Poate că informația legată de Wade Crawford schimbase jocul. Poate că Tommy era intimidat de succesul lui Wade. Sau poate că lui Tommy nu-i plăcea faptul de a-l cunoaște personal pe soț. Presupun că, într-adevăr, asta modifică lucrurile. Aveam o stare de greață interioară. M-am întrebat dacă să-i mărturisesc asta.

— Am o stare de greață interioară, am zis.

— Și eu la fel, mi-a răspuns el pe un ton blând.

Am tăcut și i-am ascultat respirația. *Aventurile nu sunt pentru fricoși* – mi-am amintit-o pe Jackie spunându-mi asta.

După o pauză prelungă, am spus:

— Dacă amândurora ne e greață, poate că ar trebui să ne gândim la cât e de neobișnuit – că ne simțim atât de legați unul de celălalt, deși ne cunoaștem de atât de puțin timp.

— De acord cu tine.

— Și-acum ce facem?

— Nu știu, Allie. Pur și simplu, nu știu. Trebuie să reanalizăm situația.

— OK. Uite ce propun: putem să stăm de vorbă diseară? Acum trebuie să mă întorc la serviciu.

Firește că nu voiam ca eu să-l sun pe el. Voiam ca el să mă sune pe mine și să-mi spună „A fost doar o mare prostie". Să mă asigure că nu avea nici un sens să punem capăt distracției, că trebuia să lucrăm pe scenariu.

— Tu ai fost atât de generos și m-ai ajutat la scris, vreau sincer să mă revanșez. E rândul tău acum.

— Bine. O să-ți trimit un SMS.

Mi-am băgat telefonul în buzunar. Traversând Fifty-Fourth Street, o pală de vânt s-a lovit de lateralul clădirii și practic m-a aruncat în persoana de lângă mine. La doi pași în spate, nu era nici urmă de vânt, iar aici trebuia să înfrunți o tornadă. Am închis ochii și m-am rugat ca Tommy să nu dea bir cu fugiții.

În seara aceea, la ora șase, am auzit un bipuit și am văzut că primisem un SMS de la Tommy. Am sărit și-am înșfăcat telefonul.

Mesajul era următorul:

S-A TERMINAT.

31
Viața în cutii

În perioada aceea, am fost cotropită de un sentiment foarte *primar*, a cărui pulsație o simțeam lovindu-se de conturul unei caverne profunde din interiorul meu: teama de a fi singură.

Mă trezeam în cutia singurătății și a disperării, împresurată de norii unei ceți a nesiguranței. În acea cutie, pereții din jurul meu nu erau învăluiți doar de incertitudini de sine, ci și de completa incapacitate de a vedea vreo posibilitate de a mă îndepărta de dezastrul care devenisem.

Teama aceea de singurătate avea puterea de a mă transforma într-o ființă irațională. Mă convinsese că alesesem ușa cu numărul doi când, de fapt, ar fi trebuit să aleg ușa cu numărul unu. Așa că, atunci când mă trezeam la patru dimineața, începeam să pun la cale tot felul de strategii cu ajutorul cărora să-l fac pe James să revină pe această parte a Atlanticului. Sau, atunci când James nu umplea acel gol, căutam pe altcineva care să reușească să facă asta. Stăteam la birou, cu palmele sub mine, ca să nu-i trimit lui Tommy SMS-uri în care să-i cer să-mi mai acorde o șansă. Eram absolut încredințată că adorabila lui persoană avea să mă salveze. Să mă salveze de la ce anume? De ce aveam nevoie, chiar în secunda în care începusem să iau în considerare posibilitatea de a mă descotorosi de soțul meu, să-mi umplu golul cu un alt bărbat?

Din fericire, uneori, teama de a fi singură mă mai slăbea. Atunci îmi spuneam că puteam să supraviețuiesc și singură, doar eu și copiii. Că Wade avea să-și ia o mică garsonieră, în josul străzii, unde putea să se distreze, pe blatul mesei din bucătărie, cu orice femeie goală ar fi poftit. Ah, minunea de a nu mai avea în casă un soț mincinos! Wade putea să locuiască în apropiere! Noi doi puteam să ne înțelegem! Mie nu mi-ar mai fi păsat de asistenta foto, de aventura cu Jackie și de brațele perfect tonifiate ale acestor fete! Fără soț și fără nici o îndatorire maritală, viața avea să-mi fie o vacanță permanentă, petrecută la un spa în Tahiti.

Mă plimbam prin oraș cu sentimentul că eram bine și sigur împachetată în cutia lui „pot să fac asta", în cutia unei femei puternice și încrezătoare, care o copia pe Jackie mai mult decât crezusem c-aș fi fost în stare. *N-am nevoie de nimeni. Nu sunt un dezastru irecuperabil.* Însă starea aceasta de bravadă era trecătoare...

Ca să depășesc acest impas, îmi spuneam că majoritatea femeilor care contemplă, la modul real, ideea de divorț, reacționează la fel ca mine. Îmi spuneam că era în regulă să mă abandonez ambelor sentimente: să experimentez exaltarea pasageră a independenței și să mă tem de solitudinea care-ți frânge sufletul. Ce dacă eram puternică în 10 la sută din timp și temătoare în restul de 90 la sută? Dacă m-aș fi simțit dură tot timpul și aș fi ignorat partea dureroasă a realității, atunci presupusa mea forță n-ar fi fost decât o fațadă sfărâmicioasă. Mă rog, ăsta era discursul de autoîmbărbătare.

La trei dimineți distanță de mesajul de despărțire al lui Tommy și după șaptezeci și două de ore de incapacitate întunecată și mohorâtă de a vedea vreo posibilitate de a mă întoarce la cele 10 procente de forță, am trăit experiența șocului revenirii.

Am tras draperiile ca să las să strălucească în cameră lumina dimineții și m-am străduit să mă

reapuc de lucru la scenariu. M-am gândit la ce spusese cândva Helen Gurley Brown, fondatoarea revistei *Cosmopolitan*, care arăta fabulos chiar și la optzeci de ani: *Marea iubire din viața unei femei ar trebui să fie munca ei, nu bărbatul ei.*

M-am hotărât să fac exact asta: să caut pasiunile intelectuale ca să mă simt bine eu cu mine și să nu mă mai concentrez obsesiv pe bărbații care mă răniseră sau pe care îi lăsasem să-mi scape.

Era sâmbătă dimineață și, ca de obicei, Wade era cel care trebuia să se îngrijească de copii: era o zi cu clătite și timp petrecut cu tati. Aveam de gând să lucrez în pat și să-l las pe soțul meu să se ocupe de tot ce ținea de copii. Iar planul ăsta îmi plăcea: pasiunile raționale aveau să mă salveze! În acest punct al dezastrului, eram dispusă să mă agăț de orice ar fi putut însemna *salvator*: un bărbat sau un proiect.

Am luat laptopul de pe noptieră și am început să fac adnotări pe marginea scenariului. Am schițat planul până la pagina 115, gândindu-mă la felul în care problema avea să fie expusă în actul întâi și cum soluția deznodământului avea să fie pusă în mișcare în actul al treilea. Soluția mea, personală, era să mă mișc ca o locomotivă. Prevedeam însă că, pe parcurs, aveau să apară limitatoare de viteză, iar eu nu aveam nici un bărbat de nădejde care să mă țină strâns în brațe în momentele când trebuia să zbor peste ele.

Două ore mai târziu, eram cufundată într-o scenă de succes, în care noul beneficiar al iubirii eroinei o abandonează pe aceasta, ceea ce pe ea o trimite în fundul prăpastiei chiar dinainte ca relația să fi început propriu-zis – cu alte cuvinte, scriam despre ceea ce știam – când Wade a deschis ușa. Copiii și-au făcut și ei apariția cu o tavă tremurândă pe care se afla un mic dejun încropit de toți trei în bucătărie – prima dintre ofrandele de pace pe care Wade avea să mi le ofere pe parcursul weekendului ca să-și spele păcatele legate de infidelitate.

— Copiii! am exclamat cu vocea hârâită de dimineață. Vă mulțumesc foarte mult!

Blake ducea tava, iar Lucy venea cu un buchețel de lalele cumpărate din piața coreeană de la colț. Wade pășea cu grijă pe lângă ei, sprijinind cu o mână tava grea, pe care se aflau un suc de portocale și niște ouă, care se legănau primejdios în brațele fiului meu.

— Ai dormit așa de târziu, mami, mi-a zis Lucy. Tati ne-a dus să-ți cumpărăm astea.

Și fetița a așezat florile lângă pat.

— O să ies cu copiii toată ziua ca să poți să te relaxezi, mi-a comunicat soțul meu, îndreptându-se către ușă. Ți-am lăsat niște cadouri dincolo. Ești cea mai bună mamă din lume și-am vrut să știi asta.

— Vă mulțumesc, copiii. Ce-ați făcut voi înseamnă enorm pentru mine, le-am spus, dându-mă jos din pat ca să-i îmbrățișez.

Vorbele rostite de Wade n-au făcut însă decât să mă întristeze: își dădea seama cât de bună eram cu el și-atunci cum lăsase să se întâmple tot ceea ce se întâmplase?

Blake mi-a șoptit la ureche:

— Mulțumesc că mi-ai dat cel mai grozav sfat din lume în legătură cu Jeremy. Am vrut să-ți scriu o felicitare, cum mi-a zis tati, dar n-am avut timp.

— Păi, ce-ai fi scris în ea, iubitule?

— Ce i-am spus și lui tati. Că ești o mamă bună fiindcă mi-ai zis că dacă-l ignor și mă joc cu William, Jeremy n-o să mai fie rău cu mine.

— Tu poți să iei hotărâri bune și singur. Eu n-am vrut decât să-ți reamintesc că nu trebuie să lași golanii să te vadă reacționând. Asta e tot ce-și doresc. De ce nu vă duceți amândoi să vă alegeți câte ceva bun din punga cu dulciuri din dulapul meu?

Copiii au început să aplaude și-au ieșit în fugă din dormitor. Eu am început să mă învârt între pat și ușă. Mi-am tras pe mine jeanșii și am încercat trei cămăși până când m-am decis asupra uneia care-mi

plăcea. Și-n tot acest timp am așteptat ca Wade să spună ceva. Am apelat și la metoda de respirație yoghină ca să-mi adun forțele acelea profunde pe care nici măcar nu eram sigură dacă le posedam. Wade stătea în picioare, lângă șifonier, înțepenit ca un copil.

Până la urmă, m-am dus în fața lui.

— Ai ceva de spus?

— Da, mi-a răspuns el cu o voce joasă și umilă. Îmi pare rău pentru tot. Sincer îmi pare rău. Ești cea mai afectuoasă femeie din lume și meriți ceva mai bun.

M-am întors către bărbatul cu care mă măritasem.

— Știu că atunci când te îndrăgostești, te îndrăgostești până peste urechi. Ți s-a întâmplat asta?

Tăcere.

— Să reformulez atunci: ți s-a întâmplat cumva asta de mai multe ori în ultimii doi ani?

Wade a lăsat capul în jos ca un băiețel.

— Deci te încăpățânezi să susții că fiecare dintre aceste episoade – unele mai importante, altele mai puțin – sunt doar o nenorocită de *înlănțuire de imagini* pe care tu, ca bărbat, le-ai trăit? Că nu sunt un film de natură *narativă*? Că nu au nici o legătură unele cu altele. Nu știu, poți să zici că sunt nebună, dar mie mi se pare că văd aici un șablon: multe femei, pe la spatele meu, dintre care de unele te-ai îndrăgostit. Nu mai cred că episoadele astea sunt doar niște întâmplări izolate. Nu poți să te mai minți pe tine, să mă mai minți și pe mine și să susții asta.

Soțul meu a încercat să răspundă:

— Au fost niște episoade individuale, separate... Nu știu, Allie. Mi-e greu să-ți explic. Eu țin la tine. Nu știu de ce am făcut asta când știam că aveai să suferi. Și nu vreau să fiu nevoit să trec prin...

— Știi ceva? i-am retezat-o, căutând să-mi controlez vocea. N-am nevoie de detalii. Filmul în sine m-a lămurit cât se poate de bine.

— Meriți ceva mai bun, Allie.

Asta a fost tot ce a putut să spună.

— Ei, să știi că nu ești singurul care consideră asta. Am început să-mi cântăresc opțiunile.

Trebuia să-mi aleg cuvintele cu grijă, astfel riscam ca Wade să-și acopere urmele.

— Există ceva legat de revistă sau de finanțele noastre despre care ar trebui să știu înainte să discut cu un avocat?

— Despre revistă nu pot să-ți spun acum și ți-aș fi foarte recunoscător dacă ai mai aștepta puțin înainte să iei vreo decizie pripită, m-a implorat el. Și oricum, nu s-a întâmplat decât o singură dată.

Mi-am simțit inima sărindu-mi din piept. Era limpede că intraserăm în apele divorțului și eram destul de sigură că nici unul dintre noi nu avea vâsle, darămite barcă.

— Deja mă minți. A mai fost și asistenta foto, Lucy avea trei luni! Dar, Wade, nu-mi pasă de fetele astea. Mie îmi pasă de copiii noștri.

— Și mie la fel. Și tocmai de-asta trebuie să mă crezi când îți spun că n-ai de ce să-ți faci griji.

— Sunt îngrijorată, Wade! Îngrijorată de moarte, i-am răspuns, cu lacrimi în ochi. Cum am ajuns aici? Cum *ne-ai* adus aici?

— Am totul sub control, mi-a răspuns el, ștergându-mă la ochi și trăgându-mă către el.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui, iar el m-a luat în brațe.

— Mie nu mi se pare. Din nici un punct de vedere.

— Nu pot să te fac să te simți mai bine, dar, Allie, trebuie să știi că încerc.

Și cu asta, la fel de repede pe cât venise, soțul meu s-a răsucit pe călcâie și a plecat. L-am auzit apoi vorbind cu copiii, care erau foarte încântați de ziua cea mare pe care aveau s-o petreacă împreună cu tăticul lor cel magic. Când am ieșit și eu din dormitor, am primit din toate părțile îmbrățișări de la revedere.

Wade m-a sărutat scurt pe frunte.

— Suntem în aceeași echipă, Allie. Nu uita asta.

32
Teama de necunoscut

La câteva seri după asta, m-am întors devreme de la muncă și m-am jucat cu copiii preț de mai multe ore. Apoi am început să mă pregătesc pentru cursul de scenaristică și pentru prima întâlnire cu Tommy după „S-A TERMINAT". Jocurile cu Blake și Lucy mi s-au părut curative. Poate că totuși eram o celulă care putea supraviețui bine-mersi și de una singură. Mă simțeam mai bine, mai puternică. Dar, când am intrat la duș, înainte să plec la curs, m-am prăbușit.

M-am gândit la faptul că trebuia să dau ochii cu Tommy în aceeași seară – Tommy, singura mea speranță dulce și amuzantă că, în cazul în care îmi părăseam soțul, aveam să găsesc o barcă de salvare. M-am retras înapoi în cutia cu tristețe și singurătate. Jackie m-ar fi dojenit aspru pentru că-mi păsa atât de mult de SMS-ul de despărțire al lui Tommy, pentru că voiam ca imediat să-l înlocuiesc pe un bărbat cu altul.

Dar nu mă puteam abține.

Odată ce copiii au fost absorbiți de o emisiune de la televizor, mi-am zis că un duș ar putea să mă ajute să ies din starea de deznădejde: poate c-aveam să izbutesc să-mi spăl pur și simplu lacrimile și fricile. Mi-am coborât bărbia în piept și-am lăsat apa să-mi curgă cu putere pe ceafă. Urmărind apa cu săpun care mi se aduna în jurul degetelor de la picioare, am intrat în transă gândindu-mă la Tommy. Și toate

ideile care-mi răsăreau în minte sunau ridicol de prostește:

Te vreau înapoi.
Am nevoie de tine.
Pentru mine, Wade nu mai există.
Nu pot să scriu fără tine, fără ca tu să mă împingi de la spate cu sfaturile tale bune.
Dar dacă îl mințeam?
Mă simt foarte bine fără tine.
N-am nevoie de ajutorul tău.
Putem să fim doar prieteni.

La 8:05 P.M., am intrat în clasă cu părul umed. Mă simțeam dezarmată.

Nici măcar nu trebuia să mă uit la Tommy ca să mă conving că el știa de sosirea mea. L-am simțit privindu-mă. În sala puternic luminată erau vreo cincisprezece scaune așezate în cerc. M-am dus în partea cea mai îndepărtată de ușă, chiar lângă profesor. În mod normal, eu și Tommy stăteam lângă ușă, eram puștii cool care aveau nevoie de un plan de evadare rapid – dar nu și în seara aceea. În seara aceea eu aveam să stau ca un lingău mic și inocent, chiar lângă profesor, ca să pot aduna toate ponturile pentru viitorul meu de scenarist, un viitor pe care de-acum trebuia să mă bizui.

Cred că mă simțisem mai bine atunci când Nicky Chace se despărțise de mine la patru luni după moartea tatei, iar eu fusesem nevoită să trec pe lângă el și prietenii lui în cantina școlii. În vreme ce mă străduiam cu mare grijă să-l evit pe Tommy, îmi repetam singură: *Ești o femeie în toată firea, ai o carieră înfloritoare, lucrezi la un scenariu grozav și ai niște copii frumoși și sănătoși. Tommy e doar un punct minuscul pe radarul tău. Ține capul sus, femeie!* O încercare bună, dar, în seara aceea, nimic nu funcționa. Ajunsesem la un nivel de disperare nemaiîntâlnit până atunci.

M-am așezat și, cu capul întors spre geantă, am tras cu ochiul la picioarele musculoase ale lui Tommy

și la adidașii lui uzați Nike, care se aflau la aproape cinci metri în partea opusă a sălii. Am mai observat și că scaunul de lângă el era liber. Nu puteam să ridic privirea, așa că m-am răsucit către profesor, punând cotul pe micul pupitru atașat de scaun și palma la frunte, ca și când mi-aș fi ferit ochii de soare.

— Doamnă Braden, ați citit scena domnului O'Malley?

Cum de putusem uita că asta era seara cea mare pentru el? Aș fi putut să jur că nu primisem nici un e-mail cu atașament, un e-mail de la Tommy adresat întregii clase. M-am uitat la el. Tommy mi-a întors o privire realmente dezamăgită, după care s-a uitat în altă parte. Nu doar că-l indusesem în eroare din punct de vedere sexual, dar nu fusesem nici o prietenă bună. Nu era deci de mirare că Tommy nu-mi mai trimitea SMS-uri nici sexuale, nici de altă natură.

— Doamnă Braden, sunteți de acord cu mine că se petrec destul de multe în scena domnului O'Malley?

— Ah, da, am mințit eu.

Heller i-a dat înainte:

— E un material de satiră socială interesant, care mi s-a părut amuzant, deși puțin cam tras de păr. Firește, protagonistul mai trebuie puțin șlefuit.

Profesorul s-a dus la tablă și a scris:

— O vrea pe fată? Sau îl urmărește pe tip? Poate că nu știi. De ce? Trebuie să fii prezent în propria viață!

Heller a început să lovească cu palma în pupitre – era din nou cuprins de frenezie. S-a așezat la opt centimetri de fața mea, iar eu mi-am smucit capul în spate:

— Allie, cum te speli tu pe dinți? De sus în jos? Sau miști periuța în cerc, așa cum e indicat?

— Eu, ăăă, nu sunt sigură.

— Păi, Allie, asta e o manieră de rahat de a-ți trăi viața!

Poftim? Tipul era nebun.

— Fii atentă la fiecare detaliu! Fii ca un reporter. Vezi ce poți să dezgropi!

Heller începuse să-și interpreteze discursul: se spăla pe dinți, ridica brațele în aer și se bătea în piept.

— Dacă scrii despre cel mai groaznic și mai abominabil criminal de pui de focă, trebuie să găsești ceva din tine în personajul ăsta. Undeva, în pieptul lui, există o inimă care bate, există sânge care-i curge prin vene. Dacă nu poți să găsești urma de umanitate din personajele tale, atunci ele nu sunt decât niște statui!

În vreme ce mă chinuiam să pricep ce legătură avea felul în care mă spălam eu pe dinți cu uciderea unor foci albe și pufose, Tommy a ridicat mâna și s-a adresat clasei.

— Am lucrat pe scena asta, în ultimele patruzeci și opt de ore, încontinuu.

S-a uitat la mine ca și când asta ar fi fost o explicație pentru tăcerea lui, iar eu i-am luat gestul ca pe o mică ramură de măslin.

— M-am îndepărtat de scenariul cu echipa de tineri. Asta e o scenă care mi-a venit în minte și-am vrut să fac exact așa cum ați spus, am vrut să mă regăsesc pe mine în ea și de aceea am vrut s-o scriu. Ca pe un exercițiu. Inițial am avut probleme, dar după aceea m-am decis să introduc în situație o doză de adevăr.

Tommy s-a uitat direct în ochii mei.

— De ce să nu introduci adevărul în fiecare propoziție, Thomas? l-a întrebat profesorul. Abia atunci îți captivezi publicul: când oamenii regăsesc acel lucru despre care știu că e adevărat. E ca o poveste în poveste. Nu vi se pare interesant că Hamlet pune în scenă o piesă despre un regicid ca să-l prindă pe ucigașul tatălui său? Hrănește-i cu adevăr, Tommy.

— Eu nu m-am gândit la actori. Recunosc că am vrut să protejez niște persoane pe care le cunosc în viața reală, a explicat Tommy clasei. Ca să mă amuz,

am zis să abandonez temporar corvoada scenariului la care lucram și să scriu despre unul dintre restaurantele pentru care ofer consultanță. Simțeam nevoia să scriu despre ceva care tocmai mi se întâmplase, să storc toată esența. În restaurantul ăsta se întâmplă niște chestii de necrezut și, la început, n-am vrut să „torn" anumite persoane, dar atunci scena și-a pierdut tăria. Așa că mi-am acordat timp ca să relatez lucrurile așa cum s-au întâmplat, ca să scriu despre ceea ce cunosc. Și cumva am reușit.

— Nu trebuie să „torni" oameni ca să introduci adevărul în ficțiune, a intervenit Heller. Nu la asta m-am referit. Trebuie să relatezi lucrurile în versiunea pe care tu o crezi adevărată. E o diferență subtilă, pe care sper că o înțelegi.

— În cazul ăsta, a trebuit să relatez scena așa cum s-a întâmplat. Nu mi-a mai păsat dacă torn pe cineva sau nu.

Tommy s-a uitat fix la mine. O parte dintre cursanți s-au întors și ei către mine. Iar eu am simțit că-mi ia foc fața.

De-acum o durere ascuțită îmi bubuia în cap. Ce naiba voia să zică Tommy? Că scrisese despre noi doi? Că una dintre secvențele scenariului era inspirată de cearta noastră? Începeam să înțeleg de ce nu-mi trimisese scenariul înainte de curs: nu vrusese să-l citesc.

Tommy a continuat:

— Scriitorii scriu despre ceea ce cunosc și ăsta a fost singurul mod în care am putut să spun povestea. Știți cum se spune: „Chestia asta nu poate fi inventată".

Vocea îi devenea din ce în ce mai subțire, așa cum li se întâmplă bărbaților atunci când se enervează.

— Adevărul era de preferat variantei edulcorate, în care aș fi protejat niște oameni.

Tommy s-a ridicat și mi-a trântit scena pe pupitru.

INTERIOR. Restaurant – ora prânzului
WAYNE CRAWLEY, editorul unei reviste mondene, *The Grid*, stă la o masă laterală din noul şi foarte şicul restaurant Tudor Room – o masă oferită jucătorilor de nivel mediu. (Alte mese aparţin clienţilor aflaţi la cârma unor corporaţii mai importante sau a unor bănci de investiţii.) CRAWLEY salută discret din cap câţiva „asociaţi" aflaţi în încăpere. Fireşte, el se ştie cu toată lumea din New York City, dar alege să-i recunoască doar pe cei care i-ar putea fi utili în săptămâna aceea. Apoi este servit cu un pahar de vin roşu scump. Îşi scutură părul destul de lung ca să scape de şuviţele de pe faţă, în vreme ce miroase şi roteşte lichidul în pahar ca să-i simtă buchetul. După care soarbe din vinul lui preferat: un Domaine Armand Rousseau Chambertin din 1996. Când îşi plescăie buzele cu sentimentul unei familiarităţi tandre, bagă şi mâna în buzunar şi-i face cu ochiul şefului de sală.
CRAWLEY scoate din buzunar un jeton de cazinou de 2.500 de dolari şi i-l strecoară în palmă şefului de sală, de parcă i-ar da un gram de cocaină.

ŞEFUL DE SALĂ
(vârând cu discreţie jetonul în buzunar)
Ca de obicei? Asta este ceea ce preferaţi azi, domnule?

CRAWLEY
Da. Întotdeauna. Genevieve. 4 P.M. Hotelul Willingham. Camera 1602.

JUNIOR EDITOR – de la o masă apropiată –
vede ce se întâmplă şi încearcă să-l întrerupă pe şeful lui, domnul Crawley

JUNIOR EDITOR
(şoptind)
Nu-ţi dai seama? Tipa o să-ţi ia banii şi-o să facă să pară că ideea a fost a ta.

CRAWLEY
Prostii, Tom. Ştiu ce fac. Tipa e sigură.

ŞEFUL DE SALĂ
(ignorând avertismentele tânărului redactor)
Mi-aţi dat un jeton costisitor. Doriţi un program de exerciţii adevărat, domnule?

CRAWLEY
Da, vreau să mă îndrăgostesc, dacă înţelegi la ce mă refer.

ŞEFUL DE SALĂ
Voi avea grijă ca doamna să primească mesajul.

Amândoi se uită către bar, acolo unde GENEVIEVE McGREGOR, o frumuseţe uluitoare, cu şuviţe blonde, îmbrăcată după cea mai recentă şi mai sexy modă, frunzăreşte un manual de economie.

Brusc, imaginea mi s-a limpezit cu atâta repeziciune, încât tot gâtul a început să mă doară din cauza fiorilor care-mi urcau pe şira spinării. Dintr-odată, am înţeles motivul expresiei îndurerate de pe chipul lui Tommy: scrisese despre ceea ce cunoştea indiferent cum ai fi luat-o şi, făcând asta, îl dăduse de gol pe soţul meu şi arătase jocul pe care-l surprinsese la Tudor Room. Nu doar că unii dintre clienţii restaurantului încălcau legea investiţiilor, dar Jackie Malone era în cârdăşie cu ei. Şi, peste asta, era şi o nenorocită de curvă.

33
Probleme din ce în ce mai mari

Managerul de la Moonstruck Diner, de la intersecția străzilor Eighteenth și Tenth Avenue, și-a lătrat comanda către bucătari:

— Omletă, pâine de secară prăjită, garnitură de bacon!

Spatule metalice alunecau pe grătar, iar cafeaua fierbea în cafetiere argintii uriașe. Am trecut pe lângă o mare de newyorkezi nerăbdători – toți grăbiți să ajungă la serviciu, așteptându-și pungile cu mâncare la pachet – și-am găsit o masă liniștită în spate.

Patru ore mai devreme, mă rostogolisem în pat ca să văd 5:07 A.M. scris cu litere luminoase pe noptieră și descoperisem următorul SMS de la Wade:

O să lucrez până târziu pentru încheierea ediției, așa că n-o să mai fac pauză și-o să dorm la birou. Dacă am noroc. Pupă-i pe copii.

Nu aveam de unde să știu dacă spusese adevărul sau nu. 5:09 A.M. Încă două ore până la demonstrația de calm de care aveam nevoie ca să-i pregătesc pe cei mici pentru plecare. Două ore de somn aveau poate să mă ajute să trec cu bine și de acea zi, să mă trezesc în cutia femeii puternice și fericite, fără urmă de durere bubuitoare de cap. Două ore până când aveam să fiu nevoită s-o întreb pe Jackie ce naiba se întâmpla. Am închis ochii.

După care i-am deschis larg. La acea oră mică, o singură frază din scenariul lui Tommy îmi răsuna în minte: *Nu-ți dai seama? Tipa o să-ți ia banii și-o să facă să pară că ideea a fost a ta.* Era acea perioadă crudă a dimineții când temerile mele tind să explodeze din pricina oceanului de posibilități. Oare căzusem pradă celei mai vechi escrocherii din lume: empatizează cu soția, apoi aburește-o ca să-ți furnizeze toate informațiile bancare, pentru ca tu să pui mâna pe comoară? M-am dat jos din pat și-am ieșit din dormitor, recunoscătoare că măcar avusesem inspirația să nu-i dau flash drive-ul. Jackie căpătase și-așa destule informații din dosarele pe care mi le smulsese pe aleea casei lui Murray din Southampton, ca să-și dea seama cine și ce avea.

Apoi, tot înainte de ivirea zorilor, am fost lovită de o altă realitate dură: eu nu dădusem niciodată prea multă atenție conturilor noastre de investiții mai substanțiale. Facturile le achitam online și aveam mare grijă ca încasările și plățile să fie suficiente și în regulă, iar Wade alimenta contul pentru acoperirea cheltuielilor în prima zi a fiecărei luni. El și Danny Jenson, un economist inteligent și șmecher, se întâlneau o dată pe trimestru ca să verifice cheltuielile, taxele și investițiile familiei. Nu aveam prea mulți bani cu care să jonglăm, mai ales către finalul anului, dar aveam niște economii pentru acumularea cărora munciserăm amândoi din greu. Aceștia erau banii pentru facultatea copiilor și pentru urgențe, banii de care nu ne atingeam niciodată și pe care îi consideram sacrosancți. Și pe care, din acest motiv, eu nu-i verificam prea des.

Umblând prin biroul lui Wade, în căutarea raportului contabil anual, mi-am amintit că, în aprilie, Wade se întâlnise cu Danny în timp ce eu eram plecată. Vrusese să-mi spună ce-i zisese Danny, cum de reușiserăm să depășim cea mai recentă criză economică fără să înregistrăm pierderi cutremurătoare asemenea multor altor oameni.

Aveam, de asemenea, și un card bancar Chase, care era inscripționat cu un cod alcătuit din cincisprezece cifre și care ne trebuia pentru a accesa online contul cu banii pentru urgențe. Or tocmai acest card nu-l găsisem la locul lui, la 5:14 A.M. Oare Wade îl ascunsese de mine?

Am auzit soneria de la intrare. Wade își pierduse cheile? Acum puteam să-l iau la întrebări.

Mi-am tras pe mine un halat și mi-am târșâit picioarele până la ușă. În prag am dat peste administratorul blocului, care avea o privire oarecum ametită.

— Da, Joe, ce s-a întâmplat? E totul în regulă?

— Da, doamnă Crawford. Am însă un bilet pe care femeia a vrut să vi-l livrez personal. Îmi pare rău că v-am trezit, dar mi-a zis să vi-l aduc imediat.

— Femeia?

Ca și când n-aș fi știut despre cine era vorba.

— Da. O tânără. A fost jos, dar n-a vrut să mă lase să vă sun. N-am înțeles exact cum stau lucrurile, dar mi-a spus că e foarte important să primiți acest bilet.

— Mulțumesc, Joe, am răspuns dând ochii peste cap.

Ce putea Jackie să mai vrea de la mine acum?

Am desfăcut imediat plicul.

Nu mă suna, nu-mi trimite e-mail-uri sau SMS-uri în legătură cu afacerile dubioase ale tipilor ălora. În perioada asta, trebuie să ne ferim de orice contact cu problemele astea. Poți să-mi trimiți doar SMS-uri pe alte subiecte, despre chestiuni banale. De ce e așa de speriat Wade? Sper că nu i-ai spus nimic. Vino să ne întâlnim la Moonstruck Diner, aproape de tine, la ora nouă.

„Speră că nu i-ai spus nimic"? Ce drept avea ea... *ea* de ce nu-mi spusese că era *prostituată*?

În decurs de șapte secunde, m-am trezit cu capul cufundat într-o mare de sacouri de cașmir din

şifonierul burduşit al lui Wade. După douăzeci de minute în care am asudat căutând prin buzunarele interioare şi exterioare ale fiecărui costum şi ale fiecărei jachete şi apoi – ca să mă asigur că nu mă lăsase memoria – ale fiecărei haine din dulapul din hol, tot nu găsisem cardul Chase.

Mi-am făcut o cană cu ceai verde şi m-am întins la loc în pat, în trening. După care am căutat şi între saltea şi baza patului: voiam să găsesc cutia de mahon în care Wade îşi ţinea fisele de la cazinoul Borgata. Pentru că acum cutia nu mai era la locul ei, în fundul sertarului cu lenjerie intimă al soţului meu.

Şi intuiţia mea s-a dovedit corectă: între saltea şi somieră am descoperit trei fise a câte 2.500 de dolari şi cardul bancar Chase Manhattan, cu codul din cincisprezece cifre. Pentru toate conturile noastre – de la bănci, pentru Amazon, PayPal, Barnes and Noble şi aşa mai departe – foloseam aceeaşi parolă: Penny – numele primului câine pe care Wade îl avusese în copilărie. Contul bancar mai avea şi un al doilea nivel de securitate pentru accesul online. Mai întâi trebuia să introducem parola „Penny", după care numărul alcătuit din cincisprezece cifre de pe card.

La un moment dat, în cursul acestui an, am vrut să verific conturile şi, negăsind cardul Chase, l-am întrebat pe Wade unde era. Nu mi s-a părut însă nimic în neregulă cu faptul că nu era la locul lui. Acum însă, răspunsul lui Wade, mi-a revenit în minte căpătând un alt sens: *Lasă-l pe Danny să se ocupe de toate investiţiile, Allie. În perioada asta, situaţia este foarte volatilă din cauza fluctuaţiilor de pe pieţe. O să te amărăşti. Dar, peste zece ani, economiile noastre vor fi crescut cu aproximativ zece procente anual. Sau, cel puţin, aşa se estimează. Aşa că hai să-l lăsăm pe Danny să se ocupe de ele. Am pierdut cardul Chase. Dar o să iau altul. Curând.*

Firește că nu pierduse cardul. Doar îl ascunsese. În ciuda furiei, nu m-am putut abţine să nu mă întreb

dacă nu cumva soțul meu fusese tras pe sfoară, dacă nu cumva incapacitatea lui copilărească de a se concentra nu-l băgase într-un bucluc de proporții pe care nici măcar nu-l înțelesese. M-am logat, am intrat pe pagina contului nostru de investiții, am introdus parola Penny și ea mi-a fost respinsă. Probabil c-o schimbase. Am închis ochii și-am scris numele copiilor, numele meu de fată, Braden, și apoi, într-un final, Jackie. Iar această ultimă variantă a funcționat. Nenorocitul! Apoi am introdus codul de pe cardul Chase.

După care am rămas cu ochii ațintiți la noua mea realitate economică desfășurată pe ecran. Toți banii pentru care am muncit atâta... dispăruseră. Mi-am simțit gâtul convulsionându-se și n-am mai izbutit să ajung până la toaletă.

34
Prietenie pierdută?

Folosindu-mă de o lingură metalică ciobită, mi-am pus în ceai o cantitate zdravănă de zahăr. Pe măsură ce granulele se dizolvau, același lucru se întâmpla și cu incertitudinile mele. Jackie Malone pusese mâna pe scula lui Wade, dar și pe banii lui. Într-un fel sau altul, reușise să-l tragă pe sfoară – să *mă* tragă pe sfoară. Într-un fel sau altul, îl implicase pe Wade într-o combinație amăgitoare, de pe urma căreia doar ea beneficiase. Eram absolut convinsă că numai o femeie ar fi putut obține atât de multe de la Wade, cel care, la rândul lui, era un adevărat manipulator.

Mulțimea din fața mea începuse să se rărească pe măsură ce ceasul se apropia de ora nouă. Dincolo de fereastra din dreptul mesei mele solitare, din spatele restaurantului, oamenii se grăbeau către serviciu, ocolindu-se la mustață pe trotuare – imaginea aducea cu aceea a iureșului de pe holul unui liceu, atunci când elevii dau fuga spre clase înainte să sune clopoțelul.

Oare fisele de cazinou din sertarul soțului meu proveneau într-adevăr din incursiunile pe care le făcuse în Atlantic City împreună cu Murray și Max? Îl văzusem pe Georges, șeful de sală complotist, pasându-i lui Jackie o astfel de fisă, deci ar fi putut foarte bine să solicite un pachet complet de servicii în numele unuia dintre bărbații puternici care luau masa la Tudor Room. Pricepusem cum funcționa

schema – sau, mai degrabă, Tommy mă ajutase să pricep. Așa reușea Jackie să-și plătească împrumuturile – dacă împrumuturile respective chiar erau reale. Fata era, pur și simplu, o prostituată de lux, iar moneda de schimb pe care o folosea erau fisele de cazinou. Nu tu cecuri, nu tu transferuri bancare care ar fi putut să fie monitorizate, iar clienții ei nu trebuiau astfel să-și murdărească mâinile în tranzacții cu bani gheață. Jackie era plătită cu jetoane de cazinou, pe care putea să le încaseze oriunde în Atlantic City și oricând voia, transformându-le în bani gheață. Puteam să pariez că și pe acolo avea clienți – oameni de afaceri.

Ce bine-ar fi fost dacă mi-aș fi ascultat instinctele! Jackie le sugea întâi sculele, după care sugea informații din servietele și Blackberry-urile lor. Apoi a găsit-o pe soția nefericită, care putea s-o ajute să aibă acces la și mai mulți bani – păcălindu-ne astfel pe toți în drumul ei spre bancă. Era foarte posibil ca și ideea contului din Liechtenstein să fi fost tot a ei. O idee prinsă din zbor de pe la vreunul din cursurile pe care le urmase în Philadelphia. Asta în cazul în care contul chiar exista. Sau în cazul în care Jackie chiar urmase cursuri de economie.

Trebuie să recunosc: când tânăra a intrat pe ușă, la ora 9:09, întorcând capetele tuturor, am fost șocată. Crezusem sincer că n-avea să vină. Apoi Jackie s-a așezat în fața mea.

— Vai, slavă Domnului că ești aici!

Continua să joace rolul femeii care încearcă să mă ajute.

— Iartă-mă că am întârziat. Am să-ți pun niște întrebări foarte importante. De ce...

— Eu vreau să-ți pun o singură întrebare: tu mi-ai luat toți bani? m-am răstit în șoaptă.

Pentru prima dată de când o cunoșteam, am văzut-o pe Jackie complet zdruncinată. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce răspuns avea să-mi dea. Fata a tăcut, cu ochii ațintiți spre masă. Apoi a ridicat spre

mine o privire plină de blândețe. Părea realmente rănită.

— Cum ai putut?

— Cum am putut...

— Am trecut prin atâtea împreună. Am recunoscut aventura cu soțul tău de prima dată când m-ai întrebat. Am discutat despre viața ta, despre bărbați, despre mine și mama... Și după toată zbaterea noastră, crezusem c-am devenit rapid un cuplu atât de neobișnuit – într-un sens straniu, dar foarte important.

După asta, Jackie a făcut o pauză lungă.

— M-am culcat, într-adevăr, cu soțul tău, așa că, doar stând de vorbă cu mine, ai dovadă de o enormă generozitate, dar cum ai putut să crezi că ți-am luat banii? Tu crezi sincer că despre asta e vorba în toată povestea asta?

— Nu știu ce să mai cred. Contul meu e gol și tu...

— Și eu ce? m-a întrerupt ea, cu o voce rănită de acuzația mea.

— Te aștepți să iau tot ce-mi spui de bun, când banii mei s-au evaporat până la ultimul?

Cu sudoarea prelingându-mi-se pe gât, am împins meniul pe masă.

— Înșfaci și cauți prin dosare confidențiale pe aleea casei lui Murray din Southampton, îmi spui că toate informațiile de care ai nevoie sunt acolo și apoi îmi spui că, de fapt, nu sunt, presupun că e vorba de un cont care are legătură cu Wade și...

— Nici acum n-ai încredere în mine. Fantastic!

Oftând, Jackie a început să studieze opțiunile pentru micul dejun.

— Ți-am spus că în dosarele din Southampton nu era nici un cont. Ți-am spus că am totuși nevoie de flash drive-ul ăla.

Vocea i s-a înecat și am văzut-o ștergându-se la ochi. Atunci am început să-mi mitraliez întrebările:

— Îmi dau seama că ești supărată. Sincer, văd asta. Dar, în momentul ăsta, nu e vorba de sentimentele tale rănite. Îmi pare rău, dar trebuie să știu: unde sunt banii mei, Jackie?

Fata a închis meniul și l-a chemat pe chelner.

— Banii au fost luați de soțul tău, care i-a investit, după care a distrus totul – așa cum însuși Max Rowland s-a exprimat în sufrageria ta.

— De unde știu că nu i-ai luat tu? Demonstrează-mi chiar acum.

Un chelner masiv, cu șorț alb, a venit la masa noastră.

— Ce vreți?

Jackie a continuat să mă privească, apoi, calmă, s-a întors către chelnerul cel transpirat.

— O omletă grecească, vă rog. Cu pâine de secară prăjită.

— Vreți și cartofi prăjiți? Omleta o vreți numai din albușuri? a chestionat-o omul.

— Nici una, nici alta, i-a răspuns ea zâmbindu-i.

— Eu nu vreau nimic, am zis, fără să ridic ochii din cana cu ceai aburindă.

— Detest albușurile, mi s-a confesat Jackie. Parcă-s de cauciuc. Nu știu cum pot femeile să țină regim cu așa ceva.

— Jackie! Nu vorbim aici despre preferințele tale în materie de ouă. Vorbim despre cum aș putea să am încredere în tine. Cred că m-ai mințit!

— Nu te-am mințit niciodată, m-a asigurat ea. Te rog, încearcă și concentrează-te doar pe Wade. Trebuie să știu ce i-ai zis și de ce e așa de supărat că știi totul. Nu totul e așa cum pare. Banii sunt în altă parte și a mai adăugat la ei. Apoi i-a pierdut. Dar acum i-a recuperat. O vreme n-o să ai acces la ei, dar n-o să mai trebuiască să aștepți mult.

— Am doi copii. „N-o să mai trebuiască să aștept mult" nu e acceptabil, i-am răspuns pe un ton glacial, întrebându-mă cum naiba puteam s-o fac să vorbească. Și apropo: de unde știi asta? Ești expertă și în spălări de bani și tranzacții internaționale?

Jackie a scos câteva coli de hârtie din geantă.

— Tu ai avut cam două sute șaptezeci și cinci de mii de dolari, nu? Vreau să spun în toate conturile de pensie, de economii și așa mai departe.

— De unde Dumnezeu ai scos cifra asta, Jackie?

— Păi, uită-te aici. Proiectul Verde e Wade, vezi? În plicul pe care l-am luat de la tine erau niște informații importante despre tranzacțiile financiare ale unor persoane, însă nu am găsit nici un număr de cont care să-i înfunde până la capăt. Numerele de cont sunt pe flash drive. Vezi suma aia? Nu e vorba decât de un transfer de la ei înapoi la Wade. Nu-ți face griji. Toți banii tăi sunt acolo. Coloana verde e a lui Wade. Vezi cum a urcat aici... și acum a revenit în punctul din care a plecat... a câștigat mult din pariurile pe care le-a făcut, după care a pierdut mult.

— De unde știu că Proiectul Verde reprezintă banii noștri și că o să-i recuperăm?

Tânăra a tras adânc aer în piept.

— Fiindcă autoritățile sunt acum la curent, Allie. Femeia cu care m-ai văzut la bar, roșcata cu părul tăiat drept și cu rochia gri, din bumbac? În ziua când ai fost cu Wade la restaurant? Tipa lucrează pentru FBI. Altfel de unde-aș fi putut să aflu toate lucrurile astea? FBI-ul m-a abordat atunci când și-au dat seama că urmăream aceleași persoane ca și ei. N-am putut să-i mint și n-am văzut nici un motiv pentru care să nu-i ajut să descopere cine încalcă legea.

— Lucrezi cu FBI-ul? Wade are probleme mari?

— Nu, nu pe el îl vor. Dacă vorbește, Wade va primi imunitate totală. Noi două trebuie doar să ne ținem gura în următoarele două zile. De-asta ți-am trimis biletul ăla, în care ți-am zis să nu-mi trimiți nici un SMS explicit.

Chelnerul a trântit pe masă omleta unsuroasă a lui Jackie și mi-a umplut cana cu cafea, vărsând puțin pe farfuriuță.

— Fiți amabil, a strigat Jackie la el, ca să acopere zgomotul de vase din localul aglomerat. Puțin ketchup, vă rog?

Apoi a luat piperul și și-a pudrat zdravăn omleta.

Eu am plesnit masa cu palma ca să revină la subiect.

— Jackie, vreau să discutăm chiar acum despre tine. Despre motivele tale.

Fata și-a înfipt furculița într-o bucată uriașă de omletă, a turnat ketchup pe ea, după care a devorat-o aproape în același stil ca Murray. Apoi mi-a zis:

— Ești sigură că n-ai spus nimic nimănui sau că n-ai făcut nimic altceva?

M-am cutremurat văzându-i maniera neelegantă de a mânca.

— Ce-am făcut eu? Ce-am făcut eu?

Apoi, în tăcere, am cotrobăit puțin prin geantă. Am scos un pumn de fise de cazinou și le-am împrăștiat pe masă.

— Normal că poți să-mi spui cum sunt bărbații în pat în funcție de vârstă. *Asta pentru că te culci cu toți.* Numai că ești *plătită* pentru asta. Partea asta ai omis-o deliberat sau voiai să mi-o mărturisești așa, într-o convorbire *între fete*?

Jackie a luat o îmbucătură și mai sănătoasă de omletă și a prins s-o mestece în vreme ce mă privea încruntată. A înghițit greu, a sorbit o gură de apă și apoi mi-a spus:

— Situația nu e așa cum pare, Allie.

— Care situație nu e așa cum pare? Tommy lucrează la Tudor Room. Te-a urmărit cum operezi și chestia asta îl scoate din minți. Te-a văzut cum i-o tragi lui Wade și nu-l suportă pe Wade. Crede-mă, acum pricep de ce-l urăște pe soțul meu. La început am crezut că are o problemă cu mine, dar totul vine din chestia asta, i-am zis arătându-i fisele. Te-a văzut cum te vinzi bărbaților – lui Wade, lui Max și cine mai știe cui. Și, apropo, știi ce-a făcut Tommy?

Domnișoara Calmul Întruchipat și-a tamponat colțurile gurii cu șervetul, într-o demonstrație bruscă de bune maniere, după care și-a încrucișat brațele și a ridicat din sprâncenele frumos pensate.

— Ce-a făcut Tommy? a zis ea.

— Te-a turnat. A scris o scenă pentru curs, o scenă despre o prostituată din Ivy League, care evoluează într-un restaurant unde iau masa puternicii orașului.

— Vai, nu, a exclamat Jackie, dându-și ochii peste cap.

— Nu-ți pasă că oamenii știu că faci sex pe bani? De unde-a crezut mama ta că faci rost de bani ca s-o ajuți să-și plătească împrumuturile?

— Mama mea n-are habar de nimic – unul dintre motivele pentru care toată viața a avut încredere în cine n-a trebuit. Crede că am strâns banii din slujbele de vară de la bănci. Și e recunoscătoare pentru asta. Punct. În ceea ce o privește, asta e suficient. Iar în ceea ce-i privește pe ceilalți, sincer, nu-mi pasă absolut deloc ce cred oamenii despre mine.

35
Întâlnire pe bani

— Nu-ți pasă că oamenii știu că ți-o tragi pentru bani?

Jackie și-a împins omleta din față și s-a aplecat peste masa acoperită cu o mușama cu puncte roșii.

— De fapt, lucrurile stau cam așa: eu mi-o trag pentru multe, Allie. Din multe motive, care îți vor deveni clare. Și da, dacă vrei să fiu cinstită, mi-am tras-o și pentru bani.

— Mai vreți? a întrebat chelnerul, luându-i farfuria și încercând să mai tragă puțin cu urechea la conversația noastră.

— Am auzit, am răspuns eu.

— Cucoană, am clienți care așteaptă.

Omul a început să ne facă nota.

— Vreau o brioșă cu afine și încă un ceai, vă rog.

M-am întors către Jackie.

— Continuă! Explică-mi, te rog, cum ți-ai tras-o pentru bani.

Chelnerul a rămas cu urechea ciulită până când fata i-a aruncat o privire feroce și tipul a plecat.

— De fapt, a fost foarte simplu. Din multe puncte de vedere.

— Nu sună deloc simplu.

Jackie și-a dat părul pe după urechi.

— Am vrut ca mama să aibă banii pentru avansul casei acum și nu mai târziu. Mi-au fost de-ajuns

patru luni ca să strâng suma respectivă. O fisă de cazinou de cinci mii de dolari pentru câteva ore. Ca să-ți spun adevărul adevărat, soluția asta era atât de eficientă, încât n-am putut să rezist. O persoană importantă, pentru care am lucrat ca analist într-o vară, voia să facă sex și i-am zis că va trebui ca, mai întâi, să mă plătească gras. A fost cât se poate de simplu, doar o tranzacție. După care au urmat și alții.

— Câteva ore de iad! am exclamat.

— Ei, da, dintr-un anume punct de vedere a fost destul de nesatisfăcător, dar îi cunoșteam pe toți și toți se comportau ca niște gentlemeni și oameni de afaceri. Au fost vreo patru tipi, în ultimii câțiva ani, iar mama e instalată în casa ei. Știu că poate părea ciudat, dar unele fete primesc cadouri, iar eu primeam cantități mari de fise de cazinou.

— Banii gheață nu-s totuna cu darurile. De obicei, cadourile înseamnă că te afli într-un anume soi de relație, nu e vorba de o tranzacție pragmatică...

— Ei, din motive care-mi conveneau, eu am decis să aleg tranzacția pragmatică... și, apropo, gândește-te puțin la ceea ce insinuezi. Știu că asta nu e o ocupație obișnuită pentru o absolventă de facultate economică, dar eu consider că sunt mai realistă decât majoritatea când vine vorba de felul în care funcționează lumea.

— Pot să-ți dau și eu un sfat?

— Te ascult.

Fata și-a pus niște frișcă în cafea și a ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu poți să renunți la chestia asta când ai chef. Ce vreau să spun este că, la un moment dat, o să te ajungă din urmă. O să distrugă o parte din tine sau, cumva, n-o să-ți dea pace.

— Allie, când ai oameni pe care îi iubești și de care trebuie să ai grijă, faci orice.

Aproape că și-a pierdut vocea.

— Nu trebuia să-ți folosești trupul.

Tânăra a lăsat privirea în jos și buzele i s-au schimonosit puțin.

— Ai dreptate. Nu eram obligată să fac asta. Dar dacă ai învăța să mă iei puțin mai ușor, ți-ai da seama că mi-am ajutat familia să iasă dintr-o situație financiară disperată cât de repede am putut. Mi-am folosit perspicacitatea în afaceri și trupul ca să ajung la rezultatul ăsta. Banii câștigați peste vară nu erau suficienți ca s-o scoată pe mama la liman destul de repede.

— Ce vrei să spui? Că prostituția e ceva mai realist? Nu găsești că e o soluție înjositoare?

— Vorbești serios, Allie? Ce e, de fapt, prostituția? m-a chestionat ea ridicând din sprânceană. Jumătate dintre femeile din orașul ăsta ar trebui să se uite în oglindă.

M-am lăsat pe spătarul scaunului ca să ascult atacul furibund care avea să urmeze. Chelnerul mi-a adus brioșa și-a trântit nota de plată lângă ea.

Jackie și-a așezat coatele pe masă, privindu-mă fix.

— Ar fi fost mai cinstit dacă aș fi luat toate împrumuturile pentru studii, m-aș fi măritat cu un bancher bogat care mi-ar fi plăcut suficient pentru a face asta și apoi, după ce mi-aș fi plătit datoriile, aș fi divorțat de el, tapându-l de încă de două ori pe-atât, *odată ce mi-ar fi venit mintea la cap*?

Pe această ultimă propoziție, Jackie a simulat cu degetele ghilimelele și a continuat:

— Multe femei fac asta, trăiesc confortabil până când nu mai pot să îndure și-i iau bărbatului jumătate din avere, deși nu l-au iubit niciodată. Pun pariu că pe ele nu le judeci. Dar presupun că și varianta asta funcționează. Însă dacă nevasta nu-l mai iubește, iar bărbatul este singurul care produce bani, atunci nu înseamnă că ea, nevasta, și-o trage cu el pentru bani?

I-am răspuns rapid:

— Mulți oameni se iubesc unul pe celălalt, la un moment dat, în căsătorie.

— Prostii! Am cunoscut o sumedenie de fete la școală care nu voiau decât un singur lucru: inelul. Nu le prea păsa de sculă, dar dacă trebuiau s-o sugă nițel ca să obțină ceea ce-și doreau, atunci se coborau și la asta, a spus ea rânjind. Mie îmi place sexul. Cred că asta e ceea ce mă diferențiază cu-adevărat.

— Jackie, înțeleg că tu crezi că asta e normal.

Fata a clătinat din cap.

— Dă-l în mă-sa de normal. Tocmai ce ți-am zis că e doar o soluție mai cinstită decât recunosc mulți oameni. Și, din punctul ăsta de vedere, are și mai multă integritate. Însă treaba cu jetoanele de cazinou s-a încheiat acum. Nu mai trebuie să recurg la ea.

— Și Wade? El ce rol a avut în povestea asta?

— În incursiunile prin Atlantic City, Max îi arunca niște fise din astea, iar el păstra câteva pentru mine. N-am fost cu el decât de vreo câteva ori, dar Wade s-a îndrăgostit de mine. Atunci am încheiat-o și i-am zis că e numai al tău.

— Ești sigură că nu mai faci sex pe bani?

— Da, am terminat cu asta. Am plătit avansul pentru casă, iar eu și mama putem să câștigăm restul de bani cu slujbele noastre „normale", cum te-ai exprimat tu.

Jackie și-a aruncat șervetul de hârtie pe masă.

— Acum îmi înțelegi mai bine motivele? Și, mai important, cum a rămas cu Tommy?

— Nu vreau să vorbesc despre Tommy.

Tânăra m-a atins pe braț.

— Allie, îți place sau nu, suntem implicate amândouă în povestea asta. Spune-mi ce s-a întâmplat cu el.

— Nimic. Nu-i mare lucru.

Apoi, după câteva momente, am continuat:

— A plecat de la curs fără să-mi zică nimic!

— Asta se numește comportament infantil. Nu vrea decât atenție – dacă ești dispusă să i-o oferi, se-ntoarce numaidecât și-ți ciugulește din palmă.

— Nu mai vrea să fim nici măcar prieteni, i-am răspuns, aruncând o bancnotă de zece dolari peste banii puși de ea la nota de plată.

Apoi am vârât fisele de cazinou în geantă.

— Ei, da, poate că se simte rănit fiindcă n-a știut că ești măritată cu marele Wade Crawford, dar, dacă-l tratezi cu puțină atenție feminină, o să-i treacă supărarea pe tine.

— Recunosc că mă lupt cu o dorință intensă de a-i trimite un SMS, dar ăsta nu-i un moment potrivit ca să începem ceva. Sunt conștientă de asta. Și, sinceră să fiu, chiar cred că nu mă vrea înapoi. Da' acum să uităm de mine și de Tommy. Ce altceva mai știi tu sau mai știu autoritățile despre Wade? Știi cam pe unde se află în toată afacerea asta? Să-ncepem de-aici, acum că știu tot scenariul, pe care – am făcut o pauză – aleg să-l cred.

Am încheiat cu un zâmbet crispat.

— Păi, mă bucur că m-ai întrebat fiindcă momentul e foarte potrivit. Wade s-a îndrăgostit într-adevăr de mine, dar acum își linge rănile cu altele. Asta tocmai am aflat de la cei care-l urmăresc. Am aflat, de fapt, azi-noapte, iar acum trebuie să știi și tu.

— Altele?

Jackie a scos o cheie.

— Du-te chiar acum la Hotelul Willingham. La ultimul etaj, camera 1602. Acolo merg toți tipii de la Tudor Room pentru maximum de discreție. Sunt așa de ciudați: se bat între ei care să pună mâna pe camera asta cu draperii automate, care se ridică întru sporirea plăcerii vizuale în timp ce se desfată cu celelalte plăceri de care au parte în zona genitală. Du-te, găsește-ți soțul și întreabă-l direct pe el.

Apoi mi-a dat cheia. Și-atunci mi-am zis că-i eram datoare. Odată cu deschiderea Actului III, în toată nebunia, nu mai aveam cum să dau înapoi. Așa că am găsit buzunărașul jegos din lateralul poșetei, mi-am vârât degetul prin gaura din căptușeală și, cu mare îndemânare, am extras micul flash drive și l-am pus pe masă.

Jackie a închis ochii și și-a unit palmele într-un gest de mulțumire, după care și-a lipit fruntea de vârfurile degetelor, ca și când ar fi fost martora celei de-a doua veniri a lui Hristos.

Apoi, calmă, și-a scos laptopul, a introdus flash drive-ul, a așteptat două minute pentru ca informațiile să se descarce și mi-a zis:

— Îți mulțumesc, Allie. Exact de asta aveam nevoie.

Uitându-se cu atenție pe coloanele Proiectelor Roșu, Verde și Albastru, a început să dea din cap, mușcându-și buza de jos.

— Wade o să capete imunitate totală. Nu-ți face griji.

Am încercat să mă uit pe deasupra ecranului.

— Ce-ai găsit?

— Lasă-mă douăzeci și patru de ore.

Atunci am luat cheia de pe masă.

— Vrei să mă duc la Hotelul Willingham acum? am întrebat-o.

— Nu pot să spun că vreau să te duci, dar vreau să crezi în două lucruri: primul, că niciodată nu te-am mințit. Absolut niciodată. Și al doilea: vreau să ai întotdeauna încredere în mine, fiindcă FBI-ului nu-i pasă de Wade, iar el oricum cooperează cu ei pentru imunitate. Sunt convinsă că știu unde sunt îngropate cadavrele și sunt foarte aproape să le găsesc.

A luat apoi nota de plată ca s-o ducă la casă și a adăugat:

— A, da, și când ajungi la hotel, să-ți mai amintești ceva: soțul tău e curva, nu eu.

36
Desfătare la amiază

Taxiul se târa pe Sixth Avenue. Sediile corporatiste, cu fațadele lor impozante, din sticlă întunecată, se aliniau de o parte și de alta a străzii. Apoi mașina a luat-o prin parc, pe Fifty-Ninth Street, către zona rezidențială și bordată cu arbori de la intersecția străzilor Sixty-Third și Madison, acolo unde mă aștepta Hotelul Willingham, șic și intim.

Cheia din mâinile mele tremurânde era ornată cu un ciucure gros, din mătase de culoarea sângelui, și o monedă grea, din metal auriu, în stil roman. Pe ea era ștanțat numărul 1602. Oare aveam să dau peste Svetlana, supermodelul care se prefăcea că putea să joace, poate peste Delsie Arceneaux sau peste cine știe care altă sirenă aflată împreună cu soțul meu? Nu știam ce femeie aveam să găsesc acolo, în schimb știam că peste aproximativ patru minute, aveam să mă strecor într-o cameră de la ultimul etaj al hotelului, o cameră bogat ornamentată, în care aveam să descopăr ceva neplăcut.

I-am plătit taximetristului întrebându-mă cu ce poziție sexuală voi face cunoștință. Coapsele groase ale lui Delsie urcate în aer, în formă de V, în timp ce Wade îi satisfăcea toate poftele? Nuuu. Mai curând peste fundul osos al Svetlanei, ridicat în aer, satisfăcându-l pe Wade și urându-mi mie bun-venit.

O mănușă albă mi-a deschis portiera, în timp ce o alta s-a întins către mâna mea.

— Vă cazați, doamnă? Aveți bagaje cu care să vă ajut?

— Nu, sunt în regulă.

Mă simțeam ca un hoț pe cale să dea o spargere. Mâinile îmi tremurau. De fapt, totul îmi tremura: respirația, degetele, genunchii, până și carnea de pe șolduri.

— Doriți poate o rezervare la cafenea?

— Sunt în regulă. Mulțumesc.

Dincolo de ușa rotativă, un alt portar cu mănuși albe și caschetă m-a întrebat dacă putea să mă ajute.

— Cafeneau se află pe partea dreaptă.

I-am agitat cheia sub nas.

— Ah, da, domnul este sus și vă așteaptă.

Apoi portarul m-a însoțit până la lift și a băgat mâna înăuntru ca să deblocheze sistemul de securitate, astfel încât să pot urca până la ultimul etaj. Hotelul Willingham avea o atmosferă de lume veche și un decor de secol XIX, care se armoniza perfect: încăperile erau foarte înalte, cu muluri bogat ornamentate, covoare orientale ușor uzate și, în fiecare colț, fotolii cu spătar înalt din piele maro-închis.

De ce portarul știa deja că domnul mă aștepta? Am intrat în lift și, cu o ezitare, am apăsat pe butonul pentru etajul șaisprezece. Oare tot planul se dusese de râpă? Oare ajunsesem prea devreme? Oare Wade o aștepta pe curva de la ora amiezii sau pe amantă, iar eu i-o luasem acesteia înainte?

M-am panicat și-am apăsat pe butonul pentru etajul paisprezece, apoi, practic, am sărit din lift ca să-mi trag sufletul și să decid ce aveam să fac în continuare. Nu aveam nici o altă soluție decât să-i trimit un SMS lui Jackie.

EU: *Portarul de la parter zice că Wade mă așteaptă. Ce naiba se petrece aici? Am ajuns înaintea femeii care trebuie să vină încoace?*

După patru secunde, Jackie mi-a răspuns:

JACKIE: *Nu. Ești în regulă. Dă-i înainte.*
EU: *M-ai mințit? Mă bagi în vreo chestie ciudată?*
JACKIE: *Nu pot să-ți promit că n-o să fie ciudat, dar te asigur în proporție de 100% că Wade nu te așteaptă.*

Jackie avea și de data asta dreptate.

Mi-am băgat fundul din nou în lift și am folosit cardul de securitate atașat de cheie ca să urc până la etajul șaisprezece. Sunetul care anunța că ajunsesem la etajul solicitat m-a speriat într-atât încât am tresărit.

Împletindu-mi ciucurele de mătase printre degete, am pornit-o pe un coridor ai cărui pereți erau acoperiți cu picturi în ulei reprezentând curse de cai și portrete ale unor eroi de război britanici din cine știe ce conflict din urmă cu o sută de ani. În final, am ajuns la camera 1602, care se afla în capătul holului cel lung și beneficia de propriul vestibul. Mi-au trebuit vreo două secunde ca să-mi descâlcesc degetele din ciucurele cheii. Neauzind nimic la ușă, am vârât cheia în broască foarte încet și-am răsucit-o ușor, până când închizătoarea s-a deschis. Zgomotul fusese destul de sonor pentru ca o persoană aflată înăuntru să-l audă și să întoarcă privirea, dar și suficient de discret pentru ca persoana, ocupată fiind cu altceva, să nu-l remarce.

Mi-am băgat nasul prin deschizătura ușii. Sufrageria părea aproximativ impecabilă. Nici urmă de șampanie, nu tu vreun sutien atârnat de candelabru, nu tu haine smulse de pe trup și abandonate pe jos, în drum spre dormitor. Am simțit cum mi se accelera respirația. Stăteam ca o statuie în prima cameră, incapabilă să mă clintesc. Înaintea mea se aflau un șemineu din marmură sculptată, parchetul dintr-un lemn închis la culoare și două canapele din creton galben poziționate față în față. Draperii maro uriașe, prinse cu cordoane din mătase, încadrau ferestrele supradimensionate. În stânga mea, o altă încăpere.

Of, Doamne, fă-o pur și simplu. Mușcându-mi buzele, am pornit-o în vârful picioarelor în direcția unui geamăt îndepărtat și-am ajuns până la ușa ușor întredeschisă a dormitorului. Un alt sunet. De data asta, un sunet provenit de la o femeie, care spunea, cu o voce înăbușită de așternuturi „da, da". Preț de-o fracțiune de secundă, mi s-a părut că am recunoscut vocea răgușită și plină de energie. Dar era imposibil. Însă dacă într-adevăr așa stăteau lucrurile, trebuia să aflu.

Am împins ușa, iar ea s-a deschis fără zgomot, cam patruzeci de centimetri, destul ca să-mi ofere o perspectivă completă a ceea ce se întâmpla între cearșafurile boțite. Wade era în genunchi, aplecat înspre în față, prezentându-mi fundul puțin păros, iar capul îl ținea coborât peste pat și peste trupul din fața lui, savurând, în mod evident, încântătoarea tratație de dedesubt.

De vreme ce Wade era ocupat, am decis să-i atrag atenția inspirând aer profund pe nas. Strategia a funcționat. Soțul meu s-a răsucit ca un ghepard în patru labe, cu fața pământie și a aruncat cearșafurile peste amantă.

— La naiba, Allie. N-am... nu e... cum ai intrat...

Eu mi-am încrucișat brațele și-am strâns din buze. A trebuit să mă încordez din răsputeri ca să nu izbucnesc în plâns.

Wade s-a târât jos din pat, a dat fuga după boxeri și-apoi a început să sară într-un picior, chinuindu-se să și-l îndese prin ei.

— Te-am mai văzut gol, i-am spus.

Soțul meu a aruncat cuvertura uriașă peste trupul femeii din pat, după care s-a așezat pe colț, cu capul în mâini.

După aproape patruzeci și cinci de secunde dureroase, în care trupul de sub așternuturi încremenise în poziția rășchirată în care îl surprinsesem, Wade a ridicat privirea.

— M-ai prins. Cred că ne-ar fi mai ușor dacă ne-am întâlni la barul de jos.

— Nu, i-am răspuns.

— Lasă-mă, te rog, să mă îmbrac, să rezolv situația de-aici cât mai elegant posibil, apoi, în zece minute cobor și eu și-ți dau orice vrei.

— Nu.

— Allie, te rog, fă asta pentru mine și poți să...

— Unde sunt banii noștri, Wade? Asta am venit, de fapt, să te întreb. În momentul ăsta, fata nu mă interesează. Ci banii noștri, viitorul nostru, viitorul copiilor noștri. Spune-mi unde sunt banii. Într-un cont din străinătate? Îmi spui asta și ies din cameră, fiindcă, în secunda asta, mă doare-n cot pe cine ai sub cearșaf.

Ceea ce nu era tocmai adevărat, dar, din fericire, chestiunea cu plânsul ieșise din ecuație, pentru că, între timp, fusesem cuprinsă de furie și-mi regăsisem vocea.

Mă simțeam de parcă nu eu aș fi tot acolo, pe acea scenă bizară dintr-un hotel. Deoarece, chiar în clipa aia, îl eliminasem pe Wade în proporție de 100% din căsnicia noastră, mai mult decât orice altceva, pentru binele propriu, trebuia să mă controlez. Totul era limpede și în fața ochilor mei: un viitor *singură*, un viitor *al meu*, personal. Un soț în care nu mai puteam să am încredere niciodată, care niciodată nu avea să se maturizeze, care niciodată nu avea să ne pună pe mine și pe copii pe primul plan. Un bărbat pe care trebuia să-l părăsesc.

— Totul e sub control, Allie.

Surprinzându-și imaginea în oglinda de pe perete, Wade a încercat să-și netezească părul de sperietoare.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru...

— Aaa, ba îmi fac griji. Toți banii noștri au dispărut. Două răspunsuri și plec din cameră – unu: cum s-au evaporat banii din conturile noastre? Doi: unde sunt?

— Allie, asta e o discuție privată. Te rog.

— OK. Știi ceva, Wade? Foarte bine. Ai dreptate. O să iau loc pe canapeaua din sufragerie. Pune-ți pantalonii pe tine și răspunde-mi la întrebările astea afară.

— În holul de la parter? m-a întrebat el plin de speranță.

Am clătinat din cap și, ieșind din dormitor, l-am anunțat cu o voce la fel de hotărâtă:

— Ți-am spus foarte clar de prima dată: în sufrageria acestui apartament.

Soțul meu a apărut după nouăzeci de secunde.

— Vreau să divorțăm, l-am anunțat calmă.

Nu mă simțeam neapărat calmă, dar eram suficient de resemnată ca să spun ceea ce trebuia să spun și ca să fac ceea ce trebuia să fac pentru copii și pentru mine.

— Și vreau jumătate din valoarea apartamentului și jumătate din banii noștri. Care unde sunt?

— Sunt în siguranță, într-un cont în străinătate. Vezi tu, am pierdut mare parte din ei din cauza unei chestii care...

— Din cauza unei chestii pe care ai stricat-o, după cum s-a exprimat Max, cu atâta delicatețe?

— Da, de chestia aia e vorba. Dar am recuperat o parte din sumă și, dacă-mi mai lași puțin timp, o să avem în cont mai mult decât la început. Însă trebuie să mă ajuți să menținem aparențele.

— Stai să văd dac-am priceput corect, i-am spus viitorului meu fost soț. Vrei să te ajut să păstrăm aparențele, pentru că tu te străduiești din răsputeri să menții aparențele trăgându-ți-o cu o altă curvă la ora unsprezece dimineața?

— Nu e ceea ce crezi, mi-a răspuns el.

— Nu i-o trăgeai? i-am replicat.

— Nu, vreau să spun că fata nu e ceea ce crezi. Știi, Allie, noi doi nu ne-am mai prea înțeles în ultima vreme. Iar asta e doar o mică...

— Imediat ce-mi dai răspunsurile la întrebări, îmi sun avocatul.

— Allie, te rog, nu face asta. Povestea are prea multe tentacule ca să implicăm un avocat. Te rog, te implor, lasă-mă să repar dezastrul ăsta pe care tot eu l-am provocat.

Lăsându-mă pe spătarul canapelei, m-am lovit de ceva tare. Am dat perna la o parte. Wade s-a aruncat să ascundă obiectul dosit dedesubt, dar era prea târziu.

Văzusem deja o husă de laptop roz, asemenea celei pe care i-o făcusem cadou lui Caitlin. Wade s-a îndreptat de spate și m-a privit în ochi.

— Allie, țin la ea.

Pe măsură ce situația mi se limpezea, am simțit în piept un hohot de râs gâlgâitor. Am luat-o valvârtej spre dormitor și-am dat ușa de perete cu atâta putere, încât o bucățică din biroul de alături a zburat cât colo.

— Allie, te rog, nu..., a bâiguit Wade, ca un laș jalnic ce era.

Și iat-o: Brutus cu părul tuns într-un bob scurt, pe pat, sub forma unei gimnaste micuțe și zdravene, care-și trăgea fermoarul cizmelor.

37

Femeile pot provoca mai multă suferință decât bărbații

Am coborât cele șaisprezece etaje ale Hotelului Willingham pe scara de serviciu și-am ieșit în fugă în soarele zilei de afară, pe East Sixty-Third Street. Am avut nevoie de câteva minute până când privirea mi s-a adaptat la lumina puternică.

— Allie! Allie! am auzit pe cineva strigându-mă peste sunetele de claxoane.

Dar eu am continuat să alerg pe stradă, cât mai departe de vocea respectivă. Nu voiam să aud lamentabilul discurs de dezvinovățire al lui Caitlin. Am mers înainte, cu vocea aceea urmărindu-mă, dar, când am întors capul, n-am văzut pe nimeni cunoscut pe trotuar.

În cele din urmă, o mașină neagră a frânat brusc lângă mine. Jackie și-a scos capul splendid pe fereastră. Arăta ca o Sharon Stone tânără.

— Te rog, nu mă mai ignora. Am vrut să fiu aici, lângă tine, când ai ieșit din hotel. Încă nu-mi cunoști vocea?

— Nu mi-am dat seama că era vocea ta. Am crezut că era Caitlin, că voia să-și ceară scuze.

— Aia o să aibă nevoie de ceva timp până să-și adune curajul și să-și ceară scuze, a zis ea clătinând din cap și deschizând portiera. Îmi pare rău, Allie, poate că sunt lipsită de scrupule, dar niciodată nu mi-aș trăda o prietenă în felul ăsta. Haide înăuntru.

Am început să cotrobăi prin geantă, în căutarea ochelarilor de soare, ca să-mi ascund lacrimile. Văzând cum mă chinuiam să deschid etuiul și cum îmi tremurau mâinile, vocea lui Jackie s-a îmblânzit. Mă simțeam de parcă Wade m-ar fi lovit cu un pumn în stomac, iar apoi Caitlin mi-ar fi dat un șut și m-ar fi trântit la pământ.

— Ascultă-mă: trădarea unei prietene poate să doară mai mult decât trădarea unui bărbat. Îmi pare foarte, foarte rău, dar am considerat că trebuia să știi și, de vreme ce pe mine nu păreai să mă crezi, asta mi s-a părut cea mai bună formulă ca să afli.

— Păi, i-am surprins chiar asupra faptului.

— Caitlin e pierdută din multe puncte de vedere. Nici măcar nu realizează că aia e camera de hotel unde merg toți bărbații de la Tudor Room pentru partidele lor erotice de lux. Wade probabil că-i spune acolo că ține enorm la ea. Am fost și eu în apartamentul ăla, așa că știu cum e folosit și că portarii sunt cei mai discreți din oraș.

— Cred că Wade ar putea simți ceva pentru ea.

— Știi ceva, Allie? Soțul tău trebuie să-și păzească singur spatele. Când i-o tragi unei fete, îi spui că ții la ea. Și ajungi să crezi și tu asta. Wade pipăie prin întuneric și e gata să se agațe de orice, fiindcă e disperat. A început să îmbătrânească, iar revista lui glossy, groasă și costisitoare nu contează pentru nici unul dintre oamenii care au un iPad.

Jackie și-a pus mâna cu fermitate pe brațul meu.

— Ți-am dat cheia și ca să înțelegi că poți să ai încredere în mine. Ține minte un singur lucru: dacă o să-l părăsești, o să te descurci foarte bine și singură.

Abia mai reușeam să-i aud sfatul plin de bunăvoință, pentru că în capul meu se roteau atâtea imagini cu Caitlin și Wade împreună – și nu sub formă de imagini disparate, ci sub forma unor scene încețoșate care se înlănțuiau într-un film cu un foarte limpede fir narativ. Mi-am amintit cum Caitlin chicotea întotdeauna ca o școlăriță la glumele lui, cât

de interesată era să afle de toate celelalte aventuri ale lui. Oare fusesem o proastă fiindcă nu-mi dădusem seama ce se întâmpla? Sau nebunia atinsese un asemenea nivel încât mi-ar fi fost imposibil să-mi dau seama? Nu izbuteam să mă concentrez la ceea ce-mi spunea Jackie, dar trebuia să fac un efort.

— Nu înțeleg de unde știi toate mișcările lui Wade.

Acum, singura persoană în care puteam să mai am încredere era ea.

— De la autorități, mi-a șoptit ea la ureche. Cu fiecare oră, situația devine din ce în ce mai tensionată. De-asta ți-am dat cheia. Voiam să deții informația asta atunci când ți se vor pune unele întrebări.

M-am îndreptat imediat din poziția prăbușită în care stătusem.

— Cine o să-mi pună întrebări? Ce naiba știu eu în afară de ceea ce mi-ai spus tu?

Jackie a lăsat privirea în jos și mi-a șoptit cu multă, multă blândețe:

— Ei, sunt unele lucruri pe care nu le cunoști pe de-a-ntregul. Nu am avut voie să ți le spun.

— Te rog, spune-mi acum. Adică acum sunt așa de rănită, încât nu mai contează.

În clipa aceea, mi se părea că Jackie era tot ce mai aveam pe lume. Acum, deși nu mai aveam de ales și trebuia să-mi construiesc viața singură, teama de singurătate continua să pulseze în mine.

— Șofer! Poți să parchezi un minut lângă banca aceea? Avem nevoie de puțin aer.

Apoi tânăra m-a luat de braț și m-a tras afară din mașină.

— De-acum Wade e urmărit de autorități non-stop. Iar pe mine FBI-ul mă duce cu mașina peste tot până la încheierea investigației. De-asta n-am fost îngrijorată din cauza SUV-ului care mă urmărea. Știam exact despre cine era vorba. I-am ajutat să obțină câteva dintre ultimele elemente ale puzzle-ului. Dar acum, că am obținut flash drive-ul, s-a încheiat și cu asta.

— Wade o să ajungă la închisoare? am întrebat-o îngrozită.

— Niciodată. Ți-am promis c-o să capete imunitate totală. FBI-ul îi vrea pe Max Rowland și alte câteva personaje dubioase care investesc împreună cu el.

— De unde știi?

— Știu.

Și fata a început să plângă.

— Doamne, Jackie!

Așa ceva nu crezusem c-aveam să văd vreodată. Jackie părea îngrozitor de tulburată.

— Tocmai am aflat ceva.

— Ei, i-am spus pe un ton blajin, știu cum te simți. Eu tocmai am aflat că prietena mea cea mai bună de la serviciu și-o trage cu soțul meu.

I-am dat apoi o batistă.

— Allie, îți jur că, dacă noi două am fi fost prietene, n-aș fi făcut niciodată așa ceva cu soțul tău și, când nu eram prietene, ți-am zis imediat. Noi două nu avem ce căuta cu oamenii ăștia. Și încă o problemă: nu ți-am zis ceva pentru care o să mă urăști.

— Ești nebună? Ce mai e de spus?

— Peste câteva zile, o să pot să-ți spun absolut totul. Dar acum trebuie să plec ca să nu ratez o chestie.

Țopăind pe tocurile ei amețitor de înalte, Jackie a sărit înapoi pe bancheta din spate și a dispărut în viteză, în vreme ce mașina, ocolind restul automobilelor, s-a făcut nevăzută.

38
Ține-te bine

La șase ore după ce părăsisem Hotelul Willingham, am văzut-o pe Caitlin în cealaltă parte a sălii în care se ținea o conferință din cadrul Festivalului de Film Fulton – o conferință pe care ea o organizase pentru *Belle du Jour II*. Fosta mea prietenă mi-a evitat privirea. În mintea mea se succedau pe rând scena cu Wade și Caitlin îndrăgostiți și aceea cu Jackie plângând dintr-un motiv pe care nici măcar nu puteam începe să-l descifrez. Nu știam când aveam să aflu cauza lacrimilor fetei, dar simțeam că ea avea să-mi explice, până la urmă, rolul ei în drama vieții mele.

Murray m-a prins de umăr.

— De ce mă-sa e sala așa de goală?

M-am întors către el.

— Cronicile pentru *Belle du Jour II* sunt oribile. Criticii au fost nemiloși – nu se poate spune altfel. Oamenii resping pelicula asta dinainte de premieră.

— Dacă criticii ar ști ceva, ar face filme. Ăștia sunt profesorii de sport din lumea entertainment-ului. Unde-i Caitlin? a continuat Murray uitându-se împrejur. N-ar fi trebuit s-o lași...

M-am întors către el, ajungând cu nasul la câțiva centimetri de al lui.

— Știi ceva, Murray? Hai să-ți explic situația în termeni pe care poți să-i înțelegi: Svetlana e un vierme blond cu tărâțe în loc de creier. De-asta sala e goală. Indiferent ce-ați încercat tu și Wade să faceți ca să

susțineți filmul ăsta, fata n-are nici o vocație, iar filmul e un remake de rahat, pe care voi toți l-ați inventat ca să-l faceți fericit pe Max. Nici măcar Hillsinger Consulting nu poate să facă din filmul ăsta un succes.

Pentru prima dată de când îl cunoșteam, Murray a amuțit, a rămas fără replică. Apoi Caitlin ni s-a alăturat. Dar Murray, bosumflat, a plecat de parcă tocmai ar fi urlat la el mămica.

— N-am nevoie să mă aperi, Allie, mi-a zis ea.

— Foarte bine, pentru că nici nu te-am apărat.

— Nu știu ce să spun, Allie.

Caitlin își ținea buzele atât de strâns lipite, încât am văzut formându-se o linie albă în jurul gloss-ului.

— Scutește-mă, te rog.

Am văzut întreaga desfășurare cu ochii minții. Wade nu se putuse abține să nu pună mâna pe borcanul cu biscuiți și pe un fundulet lucrat și apetisant. Bărbații nu-i acordau niciodată atenție lui Caitlin, așa că fosta mea prietenă se lăsase foarte ușor dusă de nas. Totul fusese atât de simplu.

— Dar ai zis că Wade nu e sufletul tău pereche, a adăugat ea. Știam că nu-l iubești pe de-a-ntregul. Așa că am...

— Așa că ai ce? am întrebat-o încrucișându-mi brațele.

— A fost groaznic! Secundă de secundă. Și cu atât mai mult cu cât acum am pierdut...

— Ți-ai tras-o cu soțul meu chiar în fața mea. Și cu asta basta.

M-am întors să plec, dar apoi m-am decis să mai răsucesc o dată cuțitul în rană:

— Apropo, totul e pe cale să se năruiască în jurul tău. Așa că ține-te bine.

— Spune-mi, Svetlana, s-a auzit Delsie Arcenaux pe scenă, în fața unui public de numai câteva persoane, în timp ce se trăgea de tivul fustei de la costumul verde-deschis, cocoțată pe un scaun de bar inconfortabil.

Mai multe coliere groase Lanvin, din perle și funde, îi cădeau în cascadă pe piept. Delsie și-a ridicat pe nas ochelarii sexy și îndrăzneți de bibliotecară, de care nu avea nevoie, și a deschis o serie de întrebări directe, caracteristică ei:

— Consideri că ai dat lovitura cu filmul ăsta?

— Allie, a zis o voce din spatele meu, din bezna unde stăteam. Allie, vino-ncoace!

Am întors capul imediat. Văzându-l, mi-am flexat gâtul ca să elimin tensiunea. Mișcarea a sunat de parcă la ceafă aș fi avut douăzeci de bețișoare care s-au frânt în două.

— Te-am urmărit, mi-a zis în cele din urmă James.

— De când?

— De mult. Am stat aici, în spate, în întuneric. Și nici măcar nu m-ai simțit.

Stând în fotoliul de cinematograf tapetat în catifea maro, James și-a împletit degetele prin părul lui cenușiu și veșnic ciufulit. Mă simțeam atât de ușurată să-l văd acolo, încât, brusc, fiecare mușchi din corp mi s-a relaxat cu un uriaș *aaaahhhhh* interior și fizic. Cu brațele puternice și coatele întoarse spre spate, James s-a lăsat în fotoliu într-o poziție pe care newyorkezii nu o adoptau niciodată. Apoi și-a fixat glezna pe genunchi și și-a așezat puloverul negru în poală. Arăta de parcă s-ar fi pregătit să urmărească un meci de Super Bowl, nu să vizioneze o proiecție de film pentru snobi în New York. Barba zburlită i se ridica în lungul maxilarului puternic. Am sesizat o mică schimbare în ochii lui.

— S-a terminat? l-am întrebat. Cu tatăl tău?

— A mai durat câteva zile, dar da. Amândoi părinții mei sunt morți: am rămas singur acum.

— Îmi pare rău, am zis.

— Mulțumesc, dar, de fapt, mă simt ușurat.

James s-a ridicat și m-a prins de braț ca să mă tragă spre el în întuneric. Am încercat să mă opun, dar el nu mi-a dat drumul și mi-a spus:

— Nici măcar să nu încerci să-mi reziști, Allie. Hai să bem ceva.

— În clipa asta, în tot Manhattan-ul nu există destulă băutură ca să-mi facă față. În plus, ar cam trebui să stau aici...

— Da, „cam" fiind termenul cel mai important, mi-a șoptit el cu îndrăzneală. Nu trebuie să stai. Oamenii ăștia sunt plictisitori. Eu nu mă pricep la nimic din ce se întâmplă aici, dar nu-mi spune că tu nu știi exact cât o să dureze conferința asta. Organizai chestii din astea și prin somn când aveai douăzeci de ani.

Apoi James a luat un program.

— Uite, scrie aici. Discuții: patruzeci și cinci de minute. Proiecție film: o oră și treizeci de minute. O să ne strecurăm înapoi cu cinci minute înainte să se aprindă din nou luminile. Mergem să-ți găsim un pahar cu băutură de dimensiunile Manhattan-ului. Oricum, n-ai de ales. Hai să ne mișcăm.

— Sunt bine, am zis cu vocea înecată, după ce-am cedat și-am ieșit împreună afară.

— Nu-mi spune că ești bine când nu ești bine.

Simțeam că o coardă uriașă se răsucea în pieptul meu.

— Ai venit încoace tot singur?

James a respirat profund.

— Da, Clementine n-a putut să vină la înmormântare.

Teama de o viață trăită în singurătate a început să se instaleze și să mă cuprindă în ghearele ei...

— Ei, păi, e-n regulă. N-a putut să vină. Adică, foarte bine. Să știi că eu aș fi venit.

— N-am fost decât trei persoane, care i-am împrăștiat cenușa în locul lui preferat de pe țărm. N-am vrut să organizăm nimic mai amplu.

Îmi doream așa de mult să fiu alături de el, chiar dacă el considera că nu avea nevoie de mine. I-aș fi *arătat* că, de fapt, avea nevoie de mine, mai ales că soția lui nu era alături de el.

— Nu știu unde putem să mergem, am zis, mărind pasul ca să nu rămân în urma pașilor lui mari.

Un singur lucru știam cu certitudine: că totul mi se părea din altă lume fiindcă înăuntrul meu continuam să simt că James era soluția problemelor mele, deși nu se comporta astfel. Se purta de parcă am fi fost niște vechi prieteni, prieteni apropiați, nu așa cum decisesem eu, în starea mea de profundă suferință, că eram persoanele cele mai legate emoțional din toată galaxia. Mergeam pe Gansevoort Street, din West Village, la ora opt seara, iar el semăna mai curând cu un tăietor de lemne, decât cu un localnic.

Pe strada goală, pavată cu piatră, era liniște. Magazinele se închiseseră. În vitrine, manechine frumos luminate pozau ca și când ar fi înghețat făcând ceva important. Ca și când ar fi fost în drum spre o petrecere. Ca și când l-ar fi studiat pe tipul care voia să-i ceară să iasă împreună la o întâlnire. Un cadru fix cu jucători surprinși în realitatea orașului. Eram așa de agitată, încât manechinele aproape că m-au speriat. Mă simțeam ca într-un episod din *Zona Crepusculară*, în care bucățile acelea de plastic ar fi putut să prindă viață, să iasă din magazine, să pășească în întunericul nopții și să-mi spună: „Allie, soluția e aici".

— Uite, a zis James, arătându-mi un bistro aflat la colțul străzii.

Pe trotuar erau vreo douăsprezece mese micuțe și rotunde, și numai una singură era ocupată.

— Luăm ceva de mâncare chiar acum. Iau o decizie unilaterală. După cum arăți, ai nevoie de niște hrană solidă. Și putem să ne întoarcem până când se termină filmul, a concluzionat el, cuprinzându-mă cu brațul și strângându-mă la piept. Haide, puștoaico, însenineză-te! Parcă ai căra toată greutatea lumii pe umeri.

James s-a întors către mine și a început să-mi relaxeze umerii masându-mă, după care s-a pornit să-mi aplice pe spate lovituri cu muchia palmelor.

— Doamne, Allie, ești în ultimul hal!

Lovituri cu muchia palmelor – gestul pe care l-ar face un frate mai mare față de sora lui. Nu asta îmi doream. Aveam nevoie de mângâieri – ca și cum James ar fi decis subit că eu eram cea cu care ar fi trebuit să fie dintotdeauna. Mai ales acum, că iubita lui era atât de departe. În fond, Franța era aproape pe o altă planetă. Am început să mergem din nou, cu brațul lui înconjurându-mă strâns.

— Tu ești noul orfan, am zis, lipindu-mi capul de pieptul lui.

— N-au trecut decât patruzeci și opt de ore și deja am depășit momentul. Tata e liniștit acum.

M-am răsucit și m-am uitat la fața lui.

— Chiar așa arăți. Pe bune.

— Știi ceva? mi-a șoptit el. Chiar ăsta e adevărul. Tata a fost cine a fost. Pur și simplu. Iar acum nu mai e. Trebuie să-mi trăiesc propria viață.

— Discursul ăsta sună mai bine decât ăla de săptămâna trecută, când, în timp ce el era pe patul de moarte, tu ziceai c-a fost un ticălos. Acum îmi pari foarte în regulă și sănătos. Ceea ce nu întâlnești prea des, la patruzeci și opt de ore de la moartea unui părinte, dar e bine. Foarte bine.

Ne opriserăm în intrândul unei clădiri și James m-a pironit cu privirea și și-a lipit palma de obrazul meu.

— Da, și ție ți-ar prinde bine o doză de-asta de sănătate. Ești prea dură cu tine însăți, Allie.

Apoi mi-a luat mâna și mi-a urmărit cu degetul cicatricea de la încheietură. Mi-am retras mâna imediat.

— Au trecut aproape douăzeci de ani de la moartea tatălui tău.

Am întors ochii către el.

— Ce mama naibii vrea să însemne asta?

— Vrea să însemne că trebuie să-ți vezi de drum și să-ți îmbrățișezi viața.

Mă ținea de brațe ca și când asta l-ar fi ajutat să-și transmită și mai bine mesajul.

— Trăiește puțin și după legile tale. La naiba! Trăiește puțin și singură!

Nu asta îmi doream să aud. În clipa aceea, nu eram în cutia lui „pot să fac asta", în cutia femeii fericite și sigure pe ea. Am tras adânc aer în piept și-am zis:

— Fac ceea ce trebuie să fac. Pun capăt căsniciei.

Am încercat să nu par defensivă.

— Pe bune? Ai terminat-o de tot cu nemernicu' ăla?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Încetează!

Insultându-l pe Wade era ca și cum m-ar fi insultat pe mine fiindcă mă măritasem cu el, și nu mai aveam nevoie și de asta peste toate celelalte.

— Ceea ce se întâmplă e grav. Și da, am terminat-o definitiv. Să pui capăt unei căsnicii e ceva tragic și complicat, așa că, te rog, nu glumi și nu spune că e un nemernic, chiar dacă e.

Pentru prima dată în ultimele săptămâni, am schițat un zâmbet.

— Asta mă face să mă gândesc că poate ar fi trebuit să fiu mai deșteaptă. Deși e adevărat că, acum doisprezece ani, tu m-ai avertizat la o băută cu câteva beri.

— Ei, salut mișcarea asta, dar ce faci tu pentru tine, ce faci ca să...

— Scriu tot timpul, mă cufund în muncă, mă gândesc la strategii noi pentru ca Festivalul Fulton să producă niște bani. Asta înseamnă să-mi trăiesc viața după legile mele.

— Asta e schelăria. Eu mă refer la interiorul tău, la emoțiile astea pline de tumult pe care le văd pe fața ta. Știi, când ne vedem mai rar și discutăm despre toate cele ca și când ar fi fost ieri, îmi dau seama că ești în continuare blocată pe starea de „fetița tatii". Și mă întreb dacă nu cumva tu uiți că în avionul ăla care s-a prăbușit a murit tatăl tău, n-ai murit tu.

— Asta e ridicol. Sunt o femeie în toată firea.

— Nu e ridicol.

Apoi, pe un ton mai blând, James a adăugat:

— Doamne, ce mult mă bucur să te văd! În seara asta chiar am nevoie de un prieten vechi.

I-am zâmbit.

— Și eu la fel. Nici nu știi cât de mult.

Aveam nevoie de ceva mai mult decât de un prieten, dar James părea să nu priceapă acest detaliu.

M-am așezat pe o scară metalică, încercând să mă apropii ceva mai mult de el.

— Haide... n-ai de ales... mergem să mănânci ceva, mi-a spus el ciupindu-mă de nas – ceea ce, din partea lui, nu putea însemna vreun avans de natură sexuală.

M-am gândit că poate trebuia să mă lipesc din nou de el. I-am pus o mână pe coapsă și l-am mângâiat puțin pe partea interioară, așa cum un prieten nu ar face niciodată. James mi-a arătat imediat terasa restaurantului și m-a tras în picioare.

— Uite masa aia cea mai îndepărtată. Acolo n-o să ne audă nimeni. Poți să-mi povestești toate dezastrele din viața ta ratată.

— O să-mi fie frig, i-am răspuns și m-am așezat la loc.

James s-a așezat și el lângă mine și – slavă Domnului! – m-a tras lângă el. Poate că pricepuse. Cu Clementine dispărută din peisaj, strategia chiar putea să funcționeze. Timingul e totul, iar Soarta era, în sfârșit, de partea mea.

James și-a scos puloverul negru și gros și mi l-a pus în jurul umerilor. Un camion de gunoi a trecut pe lângă noi, scârțâind când pe-o parte, când pe cealaltă, din cauza pietrelor inegale din pavaj. Doi bărbați agățați de spatele camionului s-au holbat la noi, singurele alte două persoane de pe stradă.

James s-a întors către mine și mi-a spus:

— Știi, săptămâna trecută m-am uitat prin niște fotografii de-ale tatei și-am găsit o mulțime cu noi doi, din adolescență.

— Și...?

Deci am fost sortiți unul altuia?

— Asta m-a pus pe gânduri: ce apropiați eram atunci.

— Ce naiba vrei să spui? Că acum nu mai suntem apropiați?

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Dintr-odată, m-am simțit de parcă aș fi pierdut totul: pe James, pe Tommy, pe Caitlin și pe nemernicul meu de soț, care avea să încapă pe mâna autorităților.

James a clătinat din cap.

— Allie, normal că suntem încă apropiați, dar tu speri că eu o să-ți rezolv toate problemele, ceea ce e imposibil. Vreau să spun că da, ești acum în mijlocul unei furtuni îngrozitoare, însă tu ești singura care știe cum să navigheze prin această furtună astfel încât să ieși din ea.

Prietenul meu mi-a luat mâna și mi-a îndoit degetele, unul câte unul, până când mi-a strâns tot pumnul. N-am mai auzit nimic din ceea ce-mi spunea și mi-am apropiat fața de a lui. Din păcate, n-am observat că el își dăduse capul pe spate.

— Uneori, mă cufund în povestea asta a noastră, mă pierd chiar în ideea că noi doi suntem suflete pereche, pentru eternitate. Allie, pe mine mă ai. O să mă ai întotdeauna. Nu vreau să spun că nu sunt alături de tine.

Vocea lui era o ușă care se trântea undeva, în depărtare.

— Am nevoie să știu că vechii mei prieteni sunt cu mine. Nu pot să trec prin divorțul ăsta singură, am spus, pe cale să-mi pierd și ultima fărâmă de tărie. Și acum nu vorbește copilul orfan...

— Ești sigură? Pentru că, din câte văd eu, cred că o să fii în regulă cu sau fără mine.

În secunda aia, am fost copleșită de furie. Mi-am amintit că și Jackie îmi spusese același lucru – că am nevoie să petrec ceva timp singură.

— De ce toată lumea îmi tot repetă chestia asta? Nu e posibil să nu *vreau* să fac imposibilul singură? De ce trebuie să fiu în regulă? De ce nu am voie să-mi doresc cârja pe care mi-o doresc ca să depășesc faza asta?

De-acum alunecasem de tot pe panta amărăciunii.

— Îți jur că nu pot s-o fac. Nu pot să fac nimic din toate astea. Firește c-o să am grijă de copii, dar restul, nu știu dacă pot s-o fac și mi-e așa de frică și...

Am început să plâng cu niște vaiete înfiorătoare – nu mai puteam nici să respir, nici să-mi trag sufletul. Mă simțeam ca o femeie nebună de legat care avea nevoie de un tranchilizant în doză de cal.

Lumea a încremenit.

Apoi James m-a prins de umeri și mi-a imobilizat brațele.

— Allie, încetează! Știu că, în clipa asta, viața ta e de rahat. Dar...

— Vorbesc *serios*, James.

După care am făcut ceva de neconceput. L-am sărutat mult prea apăsat. I-am cuprins obrajii în palme de parcă ar fi fost dragostea vieții mele, pierdută cu mulți ani în urmă. El mi-a prins mâinile și m-a sărutat, dar n-aș fi putut spune că era un răspuns pasional. Mai curând, reacția lui James se înscria în ciclul „ce mă-sa de problemă are femeia asta".

— Allie, revino-ți!

I-am scuturat mâinile ca să mă eliberez și apoi le-am prins eu pe ale lui.

— Știu că am stricat totul grăbindu-mă să mă mărit cu Wade, dar eram atât de frământată și-am crezut că el avea să-mi rezolve toate problemele. Și chiar l-am iubit. L-am iubit. Adică, cred că l-am iubit, în sensul că l-am iubit pe bărbatul care am sperat c-o să fie imaginea acelui bărbat. Problema e că nu sunt sigură dacă el a devenit vreodată ceea ce mi-am imaginat eu c-avea să devină. Și după toate astea,

sunt terminată fiindcă Wade nu m-a iubit niciodată în felul loial în care am crezut eu c-avea să mă iubească. Închipuirea nu s-a transformat niciodată în realitate.

Am ridicat ochii spre el, nădăjduind că onestitatea și francheța aveau să aibă câștig de cauză. Asta de vreme ce nimic din tot ceea ce încercasem înainte nu funcționase așa cum îmi dorisem.

— Știu că vei considera o porcărie că tocmai ne-am sărutat, dar îți jur că nu e.

James se uita la mine absolut serios, de parcă mi-aș fi ieșit din minți.

Așa că am continuat:

— Poate că ne-ar fi fost mai bine împreună. Poate că atunci am luat decizia greșită, că nu te-am așteptat, poate că am distrus totul între noi și acum e prea târziu, iar tu ai viața ta, în străinătate și eu... mă rog, acum că ea nu mai e, poate o să te mai gândești un pic și...

James mi-a pus degetele peste buze și-atunci m-am prăbușit din nou. Nu mai puteam să respir. Am căzut la pieptul lui. Afară era ceață, iar asta mă făcea să-mi fie frig, cu toate că temperatura era foarte plăcută.

Un grup de adolescenți a trecut pe lângă noi în pas alert, iar eu am început să tremur. James mi-a sprijinit ceafa în palma dreaptă și cealaltă mână și-a lipit-o de spatele meu. Mirosea ca întotdeauna: dulce și cald. A început să mă legene, înainte și-napoi, până când jalnicul meu tremur a încetat.

— Am încercat, mi-a spus el. De câteva ori. Și, cu toate că sunt departe, eu continui să te ador. Dar nu poți să mă săruți în felul ăsta doar pentru că ești speriată ca o fetiță.

— Nu sunt. Sunt doar... n-ai vrut să te sărut, nu-i așa?

James a râs.

— Sincer, eu accept orice sărutare de la orice fată frumoasă, dar acum, noi doi, nu suntem în genul ăsta de relație, mi-a spus el, ștergându-mi nasul și netezindu-mi părul. Uită-te la tine! Ești un dezastru!

Eu mi-am înăbușit un hohot de râs, iar el a continuat.

— E mult mai bine așa: noi doi, prieteni pe vecie. Știi asta. O să fii în regulă, Allie, mi-a șoptit el, lipit de părul meu. Îți promit. O să faci tot ceea ce trebuie să faci.

Răspunsul ăsta nu-mi plăcea deloc.

— Nu știu dacă pot.

— Allie, a început el, după care a scuturat din cap și și-a coborât privirea spre picioare, o să fii bine. Ți-ai băgat în cap ideea asta că o noțiune fantasmagorică de „noi" o să-ți rezolve toate probleme, dar așa ceva e imposibil... *mie* mi-e imposibil să-ți rezolv toate problemele. Există telefoane. Sună-mă oricând și povestește-mi toate chestiile idioate care ți s-au întâmplat în căsnicie și putem să discutăm despre ce n-a mers și când. Însă situația nu e așa de complicată. Ghici de ce! Wade a fost un tip haios, poate a fost chiar un tată bun, dar, în același timp, e și un nemernic egoist pe care nu-l interesează decât propria persoană și care te înșală. Nu-i o treabă chiar așa de greu de analizat. Și e bine că-ți vezi de viața ta.

Am decis să mai încerc o dată.

— Ești sigur?

— Absolut sigur. Dar am ceva foarte important să-ți zic, m-a anunțat el, după care a făcut o pauză. De fapt, am venit în oraș ca să-ți spun asta în persoană: Clementine e gravidă în cinci luni, iar eu sunt foarte fericit.

— Uau, am croncănit uluită. Presupun că de-asta n-a putut să ia avionul încoace, nu?

— E un băiețel.

James era fericit. Îmi spusese că era împăcat. Și nu mințise.

O stare la care merita să aspir.

Deci, cu asta, povestea chiar se sfârșise. Aproape că auzeam apelul de îmbarcare pentru următorul zbor spre Paris. În clipa aceea, aveam două opțiuni: fie

să mă ridic și să mă scutur de vraja lui James, fie să mă arunc pe un rug al compătimirii. Așa că m-am lepădat de starea de isterie și-atunci soluția pe care o căutasem m-a lovit direct în frunte. Și ceea ce a fost și mai frumos: că, în mod ciudat, acea alunecătoare cutie a femeii fericite și sigure de ea nu mi se mai părea atât de dificil de escaladat și de cucerit.

39
Surpriza din SUV

Acum, că James nu mai reprezenta o opțiune de salvare, iar Tommy nu mai era o cârjă de redresare rapidă, poate că, în sfârșit, eram pregătită. Nu mă mai puteam baza deloc pe Wade. El nu mai putea să fie decât un tată amuzant – trebuia să înțeleg asta o dată pentru totdeauna. Copiii aveau să aibă parte mereu de dragostea mea – și încă multă dragoste –, însă trebuia să fac eforturi să mă simt mai bine cu mine dacă voiam să fiu pentru ei mama pe care o meritau și care-mi doream și eu să fiu.

Cel mai sănătos prim pas avea să fie acela de a mă duce la serviciu și de a contacta un avocat, ca să demarez acțiunea de separare. Noua Allie avea să execute toate astea fără să clipească. Noua Allie avea să încheie versiunea finală a scenariului reprezentând-o pe noua Allie fără să mai aibă nevoie de ghidajul în stil „pictură pe numere" al lui Tommy.

Însă toate chestiunile astea de autoajutorare, ca scoase din revista lui Oprah, trebuiau să mai aștepte.

Ieșind din bloc și îndreptându-mă către serviciu, după ce parcursesem cam patruzeci de metri în lungul străzii, cu ochii umflați ascunși în spatele unor ochelari de soare, am sesizat un SUV cu geamuri întunecate, care se prelingea pe lângă trotuar, reglându-și viteza după mersul meu. Mărind pasul, am încercat să mă lămuresc dacă nu cumva devenisem

exagerat de paranoică: pe colț, un bărbat cu ochelari de aviator și lentile cu oglindă a întors repede capul, ca și când, până atunci, s-ar fi uitat la mine. Eram sigură că trebuia să fie un acolit de-al lui Max Rowland și că mașina era același SUV negru pe care-l mai văzusem de câteva ori. Poate că nu era vehiculul FBI-ului care o urmărea pe Jackie, ci acela al unui om rău. Am intrat în fugă în magazinul coreean aflat la două uși mai încolo și m-am îndreptat direct către peretele din spate, care era căptușit cu frigidere cu vitrine. Dar, deschizând una dintre uși ca să iau un suc, un bărbat zdravăn s-a oprit la câțiva centimetri de mine.

— Doamnă Crawford, vă rog să veniți cu mine, mi-a spus el cu o voce autoritară, care te băga în răcori.

— Dumnezeule, ce m-ați speriat. Cine sunteți dumneavoastră? l-am întrebat retrăgându-mă.

— Sunteți perfect în siguranță.

Omul mi-a arătat o insignă de identificare pe care n-am fost în stare s-o citesc. Mi-am zis că era falsă. Tipul a făcut un pas către mine.

— Vă rog să faceți ceea ce v-am cerut.

Am alergat spre ușa de la intrare, unde am dat peste un alt bărbat care-mi bloca drumul.

— Doamnă Crawford, totul e în regulă. Suntem de la FBI. Haideți să nu facem o scenă. Doar urmați-ne. Vă rog. O să vă explicăm totul.

— N-am nevoie de nici o explicație și nu vă spun nici un cuvânt până nu iau un avocat.

Am încercat să ies pe ușă, pe lângă el, dar, cu camerele de securitate care înregistrau totul și cu patronul asiatic maniac, care stătea la casă în fața hoardelor de newyorkezi așezați la rând ca să-și achite cafeaua de dimineață, nu eram deloc convinsă că strategia respectivă putea să funcționeze.

— Vorbesc serios. Nu sunt deloc interesată să discut acum cu dumneavoastră. Cu nici unul dintre dumneavoastră. O să mă duc la serviciu și puteți să-mi telefonați acolo.

Am pornit-o către barul cu băuturi și m-am apucat să-mi prepar un ceai, gândindu-mă că, între timp, aveam să găsesc o soluție.

Cei doi agenți nu aveau chef să valseze prin magazin în compania mea. M-au abordau iar, din două părți, încolțindu-mă lângă bar, iar primul dintre ei mi-a șoptit:

— Doamnă Crawford, nu vă faceți griji.

Apoi și-a scos din nou insigna.

— Nu vrem să facem circ. Ni s-a ordonat să vă ducem la sediu, iar noi ne supunem ordinelor.

M-am uitat în jur după Jackie, sperând că ea avea să rezolve cumva problema.

— Ce doriți? i-am întrebat aruncând paharul de plastic gol. De ce nu putem să discutăm afară, în stradă? N-o să ne vadă nimeni.

— Cred că e mai bine pentru dumneavoastră să ieșiți în liniște și să mergeți la mașina noastră. Ca și când totul ar face parte din programul dumneavoastră normal de dimineață. Va rog, mergeți direct la SUV-ul negru și urcați înăuntru.

Am făcut așa cum mi s-a spus și-am plecat spre biroul FBI din capătul Manhattan-ului. Stăteam tăcută, pe bancheta din spate, alături de Agentul 1, în vreme ce Agentul 2 conducea. Nu voiam să spun nimic care m-ar fi putut băga în vreun bucluc. Mai bine să-i las pe ei să-mi spună *mie* ceva ce nu știam deja.

Când mașina a tras în fața unei clădiri din cărămidă maro, i-am anunțat pe agenți:

— Îmi voi suna avocatul.

— Foarte bine, doamnă, mi-a răspuns Agentul 1, de lângă mine, dându-se jos și oferindu-mi mâna. Vă conducem acum la șeful nostru.

O singură problemă mă tot frământa: avocatul meu era și avocatul lui Wade, adică omul care probabil că-l ajutase să sifoneze toți banii noștri către Murray și Max Rowland. Am realizat că trebuia să-mi găsesc un alt avocat în următoarele zece minute.

La capătul unui coridor lung, cu linoleum cenușiu, am ajuns în fața ușii închise a unui birou pe care scria DEPARTAMENTUL TITLURILOR DE VALORI, BIROUL PROCURORULUI STATELOR UNITE PENTRU DISTRICTUL DE SUD DIN NEW YORK.

Agentul 1, cel cu ochelarii de aviator și o falcă precum aceea a lui GI Joe, a întins mâna și mi-a deschis ușa. În interiorul încăperii, am văzut un bărbat bine îmbrăcat, cu aer autoritar, care, ocolindu-și biroul, a ieșit în întâmpinarea mea.

— Doamnă Crawford, sunt procurorul-adjunct al Statelor Unite, Tom Witherspoon, mi-a comunicat el, întinzându-mi cartea de vizită.

Omul mi-a zâmbit cu niște ochi blânzi și și-a trecut degetele prin părul scurt și șaten. Era un tip chipeș, cam la treizeci și ceva de ani. Arăta ca un tânăr avocat-minune care pusese mâna pe un post extraordinar. În continuare, domnul Witherspoon m-a condus până la un fotoliu confortabil, aflat lângă canapeaua lui.

— Acești agenți FBI au fost detașați la Biroul Procurorului Statelor Unite ca să lucreze cu mine la cazurile de fraudă externe, privind titlurile de valori. Să vă aduc mai bine o cafea? O să stăm aici o bucată bună de timp.

— Cred că am nevoie de un avocat, i-am răspuns, încrucișându-mi brațele.

N-aveam deloc chef să iau loc.

— Nu vă acuzăm de nimic.

— Nu mă acuzați de nimic, dar, în mod evident, vreți informații de la mine. Am dreptul la un avocat și am dreptul să păstrez tăcerea astfel încât să nu spun ceva care m-ar putea incrimina. Să știți că există o lege în sensul ăsta. Una chiar celebră. Dumneavoastră ar trebui să-mi comunicați asta și nu viceversa, nu-i așa?

— Doamnă Crawford, nu vă citim avertismentul Miranda fiindcă nu sunteți arestată. Puteți să stați aici în tăcere și să ascultați. Puteți să puneți orice

întrebare, iar noi vă vom răspunde pe cât de sincer putem.

Procurorul-adjunct mi-a întins un pahar de plastic cu o cafea aproape rece, care mirosea de parcă ar fi fost fiartă cu trei zile înainte.

— Tot vreau un avocat, l-am informat.

M-am dus apoi la fereastră. Jos se afla fântâna memorială pătrată de la Ground Zero.

— Foarte bine, mi-a răspuns Witherspoon. Deși vă asigur că e prea târziu pentru asta. Dacă vreți totuși să vă sunați avocatul, puteți. Însă, în locul dumneavoastră, eu n-aș încerca la birou.

— Ce-nseamnă asta? am întrebat, crispându-mă și mai tare. De ce nu pot să sun la birou? Unde este Murray mai exact? Ce s-a întâmplat cu el?

Witherspoon a chicotit și s-a așezat pe brațul canapelei cu palmele împletite în poală.

— Doamnă Crawford, de ce nu vă așezați confortabil? Am să vă spun o poveste lungă, care sunt sigur că vă va interesa.

40
Telefonul de curtoazie

Am încercat să nu râd auzind planul lui Witherspoon.

— Domnule, nu puteți să luați unul dintre cei mai mari narcisiști și cerșetori de atenție ai erei noastre și să-l băgați în programul de protecție a martorilor. Chestia asta n-o să meargă nici într-un milion de ani.

Pielea maro ieftină a scârțâit când m-am așezat pe fotoliu.

— Planul dumneavoastră de acțiune obișnuit, pur și simplu, nu va funcționa cu Wade Crawford.

— N-are de ales, mi-a răspuns Witherspoon relaxat.

— Credeți-mă: dacă-l băgați pe Wade în programul de protecție a martorilor, o să-i povestească totul primului vânzător de aprozar pe care-l întâlnește.

Am tras adânc aer în piept și m-am uitat la trofeele din sticlă și la diplomele înrămate care zăceau în dezordine pe pervazul prăfuit al ferestrei.

— Omul ăsta trăiește din recunoaștere și notorietate, am continuat, amuzată de simpla idee că Wade ar fi putut să preia un alt nume. Ward Cranford. Hah.

Am clătinat din cap cu un hohot de râs fals, dar îmi dădeam seama că totul fusese deja hotărât.

Witherspoon și-a înfipt coatele în genunchi și mi-a comunicat următoarea informație.

— Soțul dumneavoastră a recunoscut că e implicat într-o schemă de investiții ilegală. Și asta fără ca noi să-l constrângem în vreun fel. Așa că acum trebuie să-l protejăm până când îi prindem pe adevărații infractori.

Am râs.

— Vă spun: protecția martorilor n-o să funcționeze mai mult de douăzeci de minute.

— Multe femei au aceeași reacție ca dumneavoastră. Aceasta poate să fie o situație dificilă pentru familii, dar trebuie să ne apropiem de toate personajele implicate în acest grup internațional care-și ține milioanele de dolari în conturi din străinătate. Nu vrem decât ca soțul dumneavoastră să facă o mică pauză de trei luni. Dumneavoastră puteți să-l vizitați, împreună cu copiii. Doamnă Wade, suntem alături de dumneavoastră din toate punctele de vedere, dar soțul dumneavoastră trebuie să intre în programul de protecție a martorilor pentru șase luni. E ceva inevitabil.

— Și cum o să trăiască Wade? l-am întrebat, închipuindu-mi-l pe soțul meu cu pantaloni scurți și sandale Teva, locuind la o fermă închiriată din Topeka și cu un Prius maro parcat în față. Credeți că egoul lui va accepta ca vreme de trei luni să nu-și mai conducă micul imperiu media? Mi-e greu să cred că Wade a fost de acord cu planul ăsta.

— Programul de protecție a martorilor este o parte importantă din arsenalul nostru de investigare. Și este folosit mult mai des decât vă închipuiți. Oamenii își iau concedii sabatice tot timpul sau pleacă să-și îngrijească persoane dragi. De fapt, e chiar foarte simplu.

— E o nebunie. Eu vă spun.

Am scuturat din cap și-am strâns din buze. Tipii ăștia n-aveau să scoată nici un cuvânt de la mine.

— Cel mai important este să știți că soțul dumneavoastră o să fie protejat. A fost implicat în această afacere în calitate de complice, dar, cooperând cu noi, nu va fi acuzat și nici judecat.

— El ştie asta? i-am întrebat.

— Da.

— Dumneavoastră ştiţi că eu şi Wade divorţăm?

— Nu este treaba mea, doamnă, dar, da, am auzit.

— Asta fac autorităţile cu soţiile mafioţilor? Îşi alcătuiesc dosarul, îi acuză pe infractori, apoi, cu calm, o anunţă şi pe soţie – aşa, ca un telefon de curtoazie – când totul s-a încheiat?

— Doamnă Crawford, n-am să fac nici un comentariu despre activităţile noastre. Iar această situaţie este unică.

— OK. Atunci vă rog să-mi explicaţi cât de unică e situaţia asta.

Mă întrebam unde figura Jackie în tot tabloul respectiv şi când aveam să aflu acel lucru despre care nu putuse să-mi spună nimic, dar care o făcuse să plângă pe bancă.

— Ştim că sunteţi la curent cu unele dintre aspectele investigaţiei, mi-a răspuns agentul Witherspoon.

— Sunt, oarecum, însă...

El a continuat:

— În primul rând: şeful dumneavoastră, Murray Hillsinger, e falit.

— Domnule, Murray comandă în fiecare zi aperitive de cincizeci şi opt de dolari. După care îi cere chelnerului să-i mai aducă încă o rundă. Nu ştiu dacă falit e termenul cel mai potrivit. Altfel înseamnă că e un termen relativ. Donald Trump a fost falit în anii 1990 cam vreun minut şi jumătate.

— Doamnă Crawford, a intervenit Witherspoon, bătând cu degetul în dosarul lui Murray pe care îl avea în faţă. Murray Hillsinger e falit şi îndatorat. Oamenii care se trezesc în astfel de situaţii pot deveni disperaţi. Au nevoie de bani gheaţă rapid sau riscă să-şi vadă imperiile năruindu-se. Murray a pariat prea mult pe nişte investiţii despre care nu ştia absolut nimic. Totul ca să-şi ţină firma de PR pe linia de plutire. A mizat pe acţiuni de parc-ar fi fost la masa de barbut, gândind că toate zvonurile media

pe care soțul dumneavoastră putea să le plaseze aveau să aibă forța necesară ca să crească prețul acțiunilor. O vreme, schema chiar a funcționat, însă apoi marea lovitură a eșuat – întotdeauna se întâmplă așa. Disperații devin prea lacomi și marea lovitură îi îngroapă definitiv.

Witherspoon a clătinat din cap.

— Vedem scenariul ăsta repetându-se mereu cu figuri importante care suferă de un deficit de bani gheață. Uneori recurg la încălcarea legii ca să-și recupereze banii rapid. De vreme ce dumneavoastră v-ați ocupat de PR-ul Festivalului de Film Fulton, ar trebui să știți că oamenii ăștia au spălat mari sume de bani prin intermediul unui film numit – agentul și-a consultat notițele – *Belle du Jour II*.

— *Belle du Jour?*

— Da. Vedeți dumneavoastră, cu cât faci un film să pară mai important, cu atât mai simplu e să jonglezi cu profiturile și pierderile lui.

Conferințele, coperta *Meter*, închiderea festivalului cu *Belle*, totul ca să umfle un film despre care știau că e groaznic.

Witherspoon a închis un dosar.

— Adevărata lor infracțiune a fost aceea de a încerca să manipuleze bursa folosind media în avantajul lor. Puteți să-mi puneți mie sau avocatului dumneavoastră oricâte întrebări doriți. Nu avem nici un motiv să vă acuzăm. Suntem absolut convinși că nu ați avut nici un fel de legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Am făcut și noi verificările noastre.

Ochii blânzi i s-au încrețit când agentul a surâs.

— Cum adică ați făcut verificări?

— Doamnă Crawford, avem metodele noastre. Max Rowland a făcut afaceri dubioase de când a ieșit din închisoare. El e unul dintre numele mari pe care le-am vizat și l-am prins. Mai trebuie doar să-i prindem și pe cei din jurul lui.

Biata Camilla, în costumul ei Chanel roz-aprins. Trebuia să se întoarcă la Allenwood, pentru vizitele familiale din fiecare sâmbătă.

— Este şi vreo ştiristă implicată în povestea asta?

Mă întrebam care fusese rolul lui Delsie.

— Dacă vă referiţi la Delsie Arcenaux, ea a revenit la serviciu şi tocmai a primit o mărire de salariu. Femeia asta ştie cum să-şi poarte de grijă, dar, dacă vreţi neapărat să ştiţi adevărul, nu merita efortul.

Mi-am reprimat un zâmbet, gândindu-mă la cum reuşise Delsie să ne înnebunească pe toţi din firmă cu cererile ei. Se părea că şi FBI-ul ne împărtăşea opinia: o considera atât de imposibilă şi de obositoare, încât, speriat, renunţase chiar să mai încerce să scoată ceva de la ea.

— Şi eu ce fac acum? am întrebat.

— Respiraţi profund.

Witherspoon a aşezat pe biroul dintre noi un card Chase, inscripţionat cu un cod alcătuit din cincisprezece cifre.

— Şi cred că acesta vă aparţine.

Am scuturat din cap.

— Cineva ne-a golit contul ăsta. Presupun că Wade.

— Ei, acesta este un cont nou.

Apoi Witherspoon a lătrat la tipul cu ochelari de aviator.

— Te rog să-l aduci aici pe agentul Egan.

Femeia sexy care stătuse alături de Jackie la barul de la Tudor Room a intrat pe uşă cu părul roşu unduindu-i-se pe umeri. Când s-a prezentat, am remarcat că şi costumul acesta strâmt îi îmbrăca popoul la fel de frumos ca şi rochia Dolce & Gabbana în care o văzusem atunci când îl urmărea pe Wade.

Tipa mi-a zis:

— Jackie mi-a cerut să vă pun toţi banii la loc, dar într-un alt cont. Iar acesta este deschis numai pe numele dumneavoastră.

— Wade a fost de acord?

— Sincer, n-a avut de ales. Ba chiar ieri am obţinut de la soţul dumneavoastră o declaraţie de renunţare, mi-a răspuns Witherspoon. Însă oricum nu mi s-a părut a fi fost prea ataşat de bani. Era foarte

îngrijorat din cauza aspectelor legale ale întregii afaceri. Și dorea foarte mult să-și păstreze numele curat.

Ceea ce mi se părea logic, fiindcă știam că lui Wade nu-i păsase niciodată de bani. Ceea ce căuta el era atenția și fiorul jocului cu băieții cei mari. Am luat cardul bancar, recunoscătoare că eu și copiii eram în siguranță.

Agentul Egan a venit către canapea.

— Eu am primit sarcina de a colabora cu domnișoara Jackie Malone. Dânsa a spus că banii din cont vă aparțin și că nu ați făcut nimic care să îndreptățească pierderea lor, așadar că trebuie să-i primiți înapoi. Nu vă vom îngheța contul.

— Sunteți sigură? am întrebat. Sunteți sigură că toți banii sunt acolo?

— Da. Domnișoara Malone s-a asigurat de asta, mi-a răspuns agentul Egan.

— Am avut o persoană foarte inteligentă în interior, care ne-a ajutat să dăm de cap acestui caz, a adăugat Witherspoon. Odată ce și-a dat seama ce se întâmpla în realitate, Jackie a devenit obsedată de găsirea răspunsurilor. A decis că oamenii aceștia trebuiau doborâți de cineva. N-am mai văzut niciodată o femeie atât de hotărâtă. Îmi place asta la o femeie!

În mod evident, Witherspoon era topit după Jackie. Apoi explicațiile au continuat:

— Și am aflat că Murray Hillsinger dorește ca dumneavoastră să conduceți festivalul de film fără el. În esență, Max Rowland l-a cumpărat cu toți banii lor, deci compania lui Murray e proprietara festivalului, iar cineva trebuie să se ocupe acum de el.

— Vrea ca eu să... vreți să spuneți să-l conduc?

Mi-am acoperit fața ca nimeni să nu-mi vadă zâmbetul. Trecerea de la promovarea unor filme la alegerea lor era exact genul de plan de viață independentă de care aveam nevoie în clipa aceea.

— Ce-o să se întâmple cu Murray?

— Păi, doamnă Crawford, a zis Witherspoon apropiindu-se de mine, pentru o vreme, Murray o să-și

lase deoparte firma de PR și-o să se mute și el undeva, într-un loc liniștit. La fel ca soțul dumneavoastră. Asta până când punem mâna pe toată lumea. Deocamdată nu o să fie judecat, deoarece cooperează, însă nu are voie să se implice în nici un fel de afaceri, așa că da, Murray nu are nimic împotrivă ca dumneavoastră să părăsiți departamentul de PR ca să conduceți festivalul de film. Dar...

— Dar ce? am sărit privind împrejur. E ceva ce-mi ascundeți.

Chiar atunci, ușa s-a dat de perete de parc-ar fi fost lovită de-un uragan. În cadrul ei a apărut o secretară agitată, care i-a cerut șefului scuze fiindcă-l lăsase pe Murray Hillsinger să intre fără să fi fost anunțat. Witherspoon i-a făcut cu ochiul, dându-i astfel de înțeles că știa foarte bine că bestia asta nu putea fi oprită.

— Iisuse, nu voiam să afli toată povestea de la ei. Îmi pare așa de rău, puștoaico.

Mă simțeam extrem de inconfortabil.

— Murray.

— O să-ți fie mai bine fără mine. Așa n-o să mai stric totul.

Murray s-a prăbușit pe canapea și și-a sprijinit capul în mâini. Apoi s-a uitat la mine cu blândețe. Oare avea lacrimi în ochi? Ce naiba?

— Pentru mine, a apărut ceva mai important decât toate afacerile astea dezastruoase, ceva mult mai important mi-a pus capacul...

— Ce? am întrebat uitându-mă împrejur. E ceva ce nici unul dintre voi nu vrea să-mi spună.

— Nici nu știu cum să încep...

Murray a început să tremure puțin. Pentru prima dată în viața lui, rămăsese fără cuvinte.

Witherspoon a preluat inițiativa.

— Păi, să începem cu faptul că Murray e de acord ca Jackie Malone să se alăture și ea festivalului. De fapt, dacă nici dumneavoastră, doamnă Crawford, nu aveți nimic de obiectat, el e chiar încântat de idee.

Consideră că Jackie s-ar descurca de minune pe partea de contabilitate, pe partea economică. Știe cum funcționează industria entertainment-ului, că doar în acest domeniu s-a specializat în facultate, nu-i așa, Murray? Din mai multe motive, pentru tine e important ca Jackie să aterizeze în picioare, nu-i așa, Murray?

— Cât de bine o cunoști pe Jackie? l-am întrebat pe fostul meu șef.

Murray nu mi-a răspuns. De parcă i-ar fi fost rușine.

Atunci am insistat:

— Îmi amintesc cât de șocat ai fost când ai văzut-o cu mama ei la tine acasă.

Pauză. Nici un răspuns. Degetele ca niște cârnăciori continuau să-i acopere ochii.

— E-n regulă, Murray. Ce nu știu despre tine? Nu-mi pasă. Poți să-mi spui. Ai fost unul dintre clienții lui Jackie? Unul dintre cei care o plăteau cu fise de cazinou?

Murray s-a îndreptat de spate, dezgustat de idee.

— În nici un caz!

— Ei, atunci cum de-o cunoști pe Jackie?

Toate persoanele din cameră se uitau unele la altele, ca și când fiecare ar fi știut ceva ce eu, clar, nu știam. Asta era chestia despre care Jackie nu putuse să-mi spună nimic. Eram convinsă.

— De unde-ai aflat de ea? Adică știu că pe mama ei o cunoști de multă vreme, i-am dat înainte, bătându-l pe Murray pe umăr. Murray, lucrurile au mers prea departe. Trebuie să-mi spui adevărul. Ce naiba se petrece între tine și Jackie?

Agentul Egan a venit la mine și m-a privit în ochi.

— Jackie a făcut multe cercetări și l-a prins cu mâța-n sac. Apoi, i-a cerut lui Murray ceva. Nu-i așa, Murray?

— Ce?

Nu pricepeam nimic.

— Adică de ce trebuia mai întâi să-l prindă cu mâța-n sac? Nu înțeleg.

Tăcere.

Văzând că bărbații nu interveneau, Egan a continuat.

— A vrut ca Murray să facă un test de paternitate.

A fost ca și când cineva mi-ar fi dat o lovitură de knock-out.

După ce mi-am revenit, cam treizeci de secunde mai târziu, am zis foarte rar:

— Un test de paternitate făcut de Murray Hillsinger ca tată al lui Jackie?

Toată lumea a încuviințat din cap. Murray nu putea să se uite la mine.

— Ești tatăl lui Jackie?

Aveam nevoie de un minut ca să diger informația.

— În urma unei aventuri cu mama ei? În Southampton? Cu mult timp în urmă?

Fostul meu șef a dat din cap afirmativ. Am stat mult să procesez informația. În mintea mea, toate întâmplările începeau să se lege între ele. Până în clipa aia, niciodată nu reușisem să pricep pe de-a-ntregul motivele lui Jackie. Căutările ei înverșunate, felul în care îl urmărise pe Murray, felul în care demascase întreaga afacere, totul fusese atât de... instinctual.

De-asta Jackie nu vrusese să renunțe.

— Jackie mi-a spus că voia să mă ajute să dau de cap situației ăsteia fiindcă n-ar fi suportat să mai vadă încă o femeie trasă în piept din punct de vedere financiar. Ăsta a fost pretextul pe care mi l-a servit mie. Acum înțeleg că era vorba doar de un motiv secundar, dar, Murray, spune-mi: ai tras-o în piept din punct de vedere financiar?

Murray a respirat de câteva ori zgomotos și din rărunchi.

— Eu și mama ei, Barbara, am avut o aventură. Pe vremea când aveam o casă mică și bani puțini. Demult. Ea îmi îngrijea grădina. În perioada aia, eram căsătorit cu prima mea soție, iar Barbara era

foarte amuzantă și a rămas însărcinată. N-am vrut să am nimic de-a face cu copilul și, deși credeam că era al meu, niciodată n-am fost sută la sută sigur. Însă Barbara își dorea așa de mult copilul, încât a zis că e în regulă, că niciodată n-o să aștepte nimic din partea mea. Apoi, după vreo cincisprezece ani, a început să lucreze din nou pentru mine. Fiindcă mă simțeam jenat. Avea nevoie de bani și n-ar fi acceptat o pomană. I-am dat de lucru cât de mult am putut, dar n-am vrut să știu nimic de copil. Asta fusese înțelegerea pe care o făcuserăm. Barbara e o femeie mândră, niciodată nu mi-ar fi cerut nimic de vreme ce făcuserăm o înțelegere. Am comis o mare greșeală. Ar fi trebuit să-mi caut fiica, nu s-o fac pe ea să mă caute în felul ăsta. Mama o să mă omoare fiindcă am fost așa un căcănar.

Murray și-a îngropat capul în mâini și a început să plângă. Trupul gelatinos i se cutremura ca un jeleu.

— Unde e Jackie acum? i-am întrebat pe toți.

— După cum v-am spus, puteți s-o găsiți, dar ar trebui să vă grăbiți.

Witherspoon s-a uitat la ceas.

— Are ceremonia de absolvire peste două ore.

Agentul 1, aviatorul din răpirea cu SUV-ul, stătea în poziție de drepți.

— Domnule, aș fi încântat să o duc pe doamna cu mașina.

Witherspoon și-a înșfăcat haina, apoi pe mine și, zburând pe ușă, i-a comunicat:

— Nici nu-mi trece prin minte așa ceva, Frank!

Părea teribil de nerăbdător s-o vadă pe Jackie Malone.

Epilog

Cele mai luxoase magazine din Philadelphia treceau prin dreptul geamului într-o asemenea viteză, că aproape nu izbuteam să le citesc numele – J. Crew, Talbots, Christmas Store, Tiffany. Procurorul-adjunct gonea nebunește prin traficul din centrul orașului.

M-am aplecat spre scaunul din față și i-am urlat:

— Să știți c-o să ajungem acolo înainte de ceremonia de absolvire. Nu e nevoie să omorâți pe cineva chiar în ziua în care își termină școala.

— Țelul meu este să vă duc acolo repede și cât se poate de teafără. Peluza de la Wharton Business School este dincolo de poarta aceea. Chiar lângă Sala Jon M. Huntsman.

Ceva îmi spunea că serviciul ăsta de livrare rapid nu era executat doar de dragul meu. Witherspoon a apăsat brusc pe frână și, după toate demarajele în forță și ocolirile de mașini și pietoni anterioare, eu aproape că mi-am vomat micul dejun.

— Parchez și vin și eu imediat.

Din partea stângă a mașinii, am auzit uralele unei mulțimi. Mi s-a strâns inima.

— Cred că tocmai am ratat-o – cred că, efectiv, tocmai am ratat ceremonia de absolvire. Uitați-vă!

În fața noastră, printre copacii înfloriți și clădirile cu arhitectură Federală care bordau trotuarul universității, am văzut mii de tichii ridicându-se în aer, rămânând suspendate pentru o fracțiune de secundă în punctul cel mai înalt al zborului și apoi căzând

la loc pe pământ, fără a mai regăsi vreodată mâinile care le lansaseră.

— Fir-ar al naibii! Acum n-o s-o mai găsesc niciodată.

Am coborât în goană din SUV și m-am cufundat în volbura de absolvenți aflați în sărbătoare, de profesori și de părinți. Toată lumea se îmbrățișa cu toată lumea în felul acela exagerat de emoțional la care oamenii recurg atunci când se simt ușurați că, în sfârșit, ceva s-a încheiat. N-aș putea spune că emoțiile mele difereau prea mult de ale lor.

După zece minute de căutare frenetică printre șirurile de familii aflate pe peluza de la U Penn, am localizat-o pe mama lui Jackie. Barbara se mișca de colo-colo îmbrăcată într-o rochie în nuanța piersicii și o pălărie asortată. Părul cărunt și ciufulit îi încadra zâmbetul strălucitor.

— Allie, ce frumos din partea ta că ai venit! Jackie mi-a povestit tot ce-ai făcut ca s-o ajuți. A fost o primăvară extraordinară pentru ea.

Chipul sclipitor și statura masivă o făceau să pară o tipă dură, însă blândețea din ochi demonstra contrariul. Mă întrebam ce simțea în legătură cu descoperirea lui Jackie: că Murray era tatăl ei.

— Sunt convinsă că, din cauza încăpățânării ei, și tu ai avut o primăvară extraordinară, a continuat ea punându-mi o mână pe braț. Cred că putem să spunem fără dubiu că indiferent despre ce-ar fi vorba – o altă diplomă de fițe sau ceva ce vrea să știe – fata asta o să facă orice e nevoie ca să obțină ceea ce-și dorește.

Apoi Barbara a clătinat din cap.

— Întotdeauna a fost cel mai încăpățânat copil de la groapa cu nisip și făcea niște crize de nici nu poți să-ți imaginezi.

Caracteristica asta probabil c-o moștenea de la tatăl ei. Atât doar că tatăl nu depășise niciodată comportamentul de la groapa cu nisip.

Jackie a apărut lângă mama ei, păşind de parcă tocmai ar fi cucerit lumea.

— Mamă, lasă-mă un minut cu Allie. Avem ceva de vorbit ca între fete.

Numai Jackie putea să facă o robă de absolvire să pară sexy şi adorabilă: o încinsese cu o curea, iar pe dedesubt îşi pusese o bluză din mătase cu jabou, care se deschidea perfect astfel încât să lase la vedere un pic de decolteu.

— Sigur, iubito, i-a răspuns Barbara, făcându-i cu ochiul şi îndreptându-se apoi către un grup de foşti profesori de-ai fiicei sale.

— Jackie, am înţeles acum, i-am şoptit.

— Eşti sigură? Totul? m-a întrebat ea. Te-au găsit?

— Da, unele dintre cunoştinţele tale au venit şi m-au dus la minunatele lor birouri din centru.

— Da, minunate şi curate şi mirosind a proaspăt. Le ştiu foarte bine. Îmi spuseseră că vor face asta curând. Sper că nu te-au speriat. Eu n-am avut voie să te sun, deci n-am putut să fac nimic ca să te avertizez.

— Şi mi-au explicat c-ai avut dreptate în toate privinţele. Vreau să zic că mi-ai spus adevărul.

Mi-am scos ochelarii ca să mă uit în ochii ei.

— Şi că, aşa cum mi-ai spus, m-ai ajutat, m-ai apărat. Şi, în acelaşi timp, că ţi-ai lămurit şi nişte lucruri, chiar mai importante, care te priveau personal.

Vocea mi s-a înecat, iar Jackie m-a luat în braţe.

— Da, mi-a murmurat ea la ureche. N-am vrut să-i las să scape pe bărbaţii ăştia care-şi băteau joc de toată lumea pentru beneficiul lor. Şi, odată ce l-am prins cu mâţa-n sac pe Murray, mi-am dat seama că puteam să obţin dovada definitivă cu ajutorul testului ADN. Trebuia neapărat să aflu adevărul. Iar FBI-ul m-a asigurat tot timpul că ei nu de Wade şi de Murray erau interesaţi, aşa că am insistat.

Ne-am desprins din îmbrăţişare, dar am rămas la doar câţiva centimetri distanţă una de cealaltă.

— Murray pare copleșit de faptul că te-a găsit. E foarte tulburat, dar în sens bun. Să sperăm că asta o să-l schimbe cumva.

— Tu crezi că Murray Hillsinger o să se schimbe vreodată? Nu crezi că personalitatea aia a lui e bătută-n cuie? m-a întrebat Jackie, nevenindu-i să creadă că putusem să vin cu o asemenea idee.

— Atunci să zicem așa, i-am spus, eu cred că Murray și-a învățat lecția umilinței. Asta în mod vizibil. Să vedem acum unde-o să-l ducă asta.

Jackie m-a condus la o bancă de fier. S-a așezat și și-a încrucișat picioarele frumoase. Stătea atât de aproape de mine, încât genunchii ni se atingeau. Apoi mi-a spus:

— Întotdeauna am bănuit că a fost ceva între el și mama, dar abia după ce-am pus mâna pe dovadă am putut s-o confrunt. Barbara mi-a zis că a fost prea mândră ca să-l oblige să sară cu banul atunci când au căzut de acord ca ea să mă păstreze, fără ca el să fie implicat în vreun fel. În lumea ei, femeile își rezolvă singure problemele.

— Asta până când tu ai făcut ce-ai făcut, încât lui Murray i-a fost greu să mai ignore așa-zisa problemă.

— Asta până când m-am simțit suficient de puternică și de matură ca să iau problema în propriile mâini.

— Jackie, îți mulțumesc că-n tot timpul ăsta ai avut grijă și de mine – e clar că tu aveai chestii mai importante de rezolvat.

— Cu plăcere, mi-a răspuns ea zâmbind, ca și când acela ar fi fost modul cel mai firesc de a te comporta în mijlocul dezastrului prin care trecuserăm.

— Ce-o să faci cu Murray acum? m-am interesat.

Preț de câteva clipe, Jackie s-a gândit, jucându-se cu ciucurii de la tichia de absolvire pe care o ținea în poală.

— Nu știu. Presupun că pornim de la zero. Vreau să spun că Murray nu mai are acum bani, ca să ne

dea nouă și, de fapt, nici eu și nici mama n-am vrea să primim bani de la el. Eu n-am vrut decât să știu adevărul. Iar Murray o să fie plecat câteva luni, așa că am timp să mă decid dacă vreau să am o relație cu el sau nu.

— Să știi că ai putea să ții legătura cu el. Acum, gândindu-mă mai bine, realizez că semănați mult.

— Cum adică? m-a chestionat ea intrigată.

— Păi, cu siguranță amândoi sunteți foarte încăpățânați și agresivi.

Nu puteam să nu mă întreb dacă și comportamentul de la masă era tot o trăsătură genetică.

— Da, poate că avem unele lucruri în comun, dar e posibil să nu mai vreau să iau legătura cu el. Murray n-a fost niciodată alături de mine, așa că nu mă aștept să fie nici de-acum încolo. Mă bucur doar că știu cum stau lucrurile.

Jackie și-a mușcat buza ca să-și ascundă emoțiile pe care încă nu putea să le verbalizeze, după care s-a plesnit cu palmele peste genunchi, ca și când asta ar fi ajutat-o să iasă din starea respectivă. Apoi a adăugat:

— Am ajuns până aici și fără el.

— Da, dar s-ar putea să simți că ai nevoie de tatăl tău, acum că știi cine e. Nu e nimic rău în a avea un tată.

Rostind cuvintele astea, am simțit lacrimi în ochi.

— Știu asta. Dar, deocamdată, vreau să iau lucrurile pas cu pas.

Jackie m-a îmbrățișat scurt, dar cu multă căldură, apoi, brusc, m-a îndepărtat de ea plină de entuziasm.

— Hei! Avem alte chestii despre care trebuie să discutăm! Ce facem cu festivalul? Te bagi?

— Nu-mi place să recunosc, dar cred că formula asta nouă chiar ar putea să funcționeze. Imediat ce-am aflat vestea, mi-am zis: *Ce firesc!* Chiar am putea să reușim. Cred că scriitorul din mine o să mă ajute să aleg cele mai bune filme, filme din alea care să-i marcheze cu-adevărat pe oameni, iar tu,

cu personalitatea ta abilă, o să iei cele mai bune decizii economice.

Jackie mi-a atins brațul.

— Da, *pe-asta* Murray chiar a nimerit-o. Fiindcă a fost ideea lui ca noi două să facem echipă. Nu că ar fi avut de ales.

— Jackie, jur că nu mai vreau să judec pe nimeni, dar, privind înapoi la toată experiența asta nebunească, tu ce părere ai? Crezi că e ceva ce ai fi putut să faci altfel ca să ajungi în punctul ăsta? am întrebat-o, arătându-i cu mâna băncile îmbrăcate în iederă și clădirile de cărămidă cu muluri albe în stil colonial. E remarcabil că ți-ai luat diploma în circumstanțele astea, deci nu mă înțelege greșit. Admir foarte multe lucruri la tine. Dar, nu știu, hai să zicem că a fost un parcurs atât de neobișnuit.

Tânăra s-a gândit câteva secunde.

— Eram hotărâtă să am grijă de mama. Și aș putea să-ți argumentez zicându-ți că toți bărbații ăia se foloseau de alți oameni mai mult decât m-au folosit pe mine. Cel puțin, în cazul meu, eu eram cea care dicta termenii. Și am fost foarte bine compensată și am aflat și ceea ce aveam nevoie să știu despre tatăl meu adevărat.

M-am gândit atunci la cum era Jackie: tânără și bătrână, masculină și feminină în același timp.

— Vrei să-mi promiți ceva? am întrebat-o, cuprinzând-o strâns cu brațul. Fii nemiloasă cu prezentările în Excel de la festival și ai grijă ca întotdeauna să fim solvabile, dar, în viața personală, fii ceva mai blândă. Poți să zici că sunt nebună, dar ce-ar fi dacă ai schimba puțin macazul și ți-ai găsi un iubit adevărat sau ceva de genul ăsta?

Jackie a ridicat din sprâncene.

— Allie Crawford îmi dă mie sfaturi în ceea ce privește relațiile?

— Eu nu fac decât să spun ceea ce e evident, i-am răspuns, dându-mi ochii peste cap în direcția lui Witherspoon, care stătea rezemat de un copac, cam

la doisprezece metri distanță, așteptând ca Jackie să-i acorde puțină atenție.

Orice osișor pe care fata i l-ar fi aruncat i-ar fi înseninat ziua.

— Știi că am dreptate.

Jackie i-a făcut cu mâna lui Witherspoon, care i-a răspuns cu o fluturare frenetică a mâinii și i-a zâmbit.

— E destul de drăguț, am continuat. Și a avut numai lucruri frumoase de spus despre tine, nu se mai oprea din laude. Așa că am început să mă gândesc la posibilitatea asta.

— Ei, în timpul investigației am încercat să nu mă comport chiar ca o puștoaică *îndrăgostită*. Tocmai când te certam pe tine pentru asta.

I-a întors agentului un zâmbet adolescentin, după care mi-a șoptit:

— Știi, aș putea să testez marfa FBI-ului. Dar vreau ca și tu să-mi urmezi două sfaturi.

— Te ascult. Și, de fapt, întotdeauna am făcut ce mi-ai zis.

— Mă asculți, dar nu faci și ce-ți zic, mi-a răspuns Jackie încruntându-se către mine în semn de provocare. Ce spui de asta? Când nu alegi filme, scrie cât poți de mult.

— Jackie, pe-asta mi-ai mai spus-o. Și am încercat să-ți urmez sfatul, în timp ce în viața mea s-au întâmplat câteva lucruri.

Tânăra s-a aplecat spre mine.

— Ești într-un punct de cotitură, iar povestea asta chiar merită să fie spusă. Adevărul o să iasă din tine în șuvoaie, iar scenariul ăla al tău o să fie fantastic.

— Crezi?

— Sunt convinsă. Căutai o soluție și-n tot timpul ăsta scenariul îți stătea sub nas. Iar acum nu mai ai nevoie de ajutorul lui Tommy.

— Niciodată nu știi cum îi aduce viața împreună pe oameni, dar chiar o să încerc să mă concentrez numai pe copiii mei și pe scris. Și cu asta basta. Iar

strategia asta s-ar putea chiar să funcţioneze, acum că m-am lepădat de toţi bărbaţii din preajma mea.

M-am uitat la Jackie.

— Ştii că eu şi Wade o să divorţăm.

— Mi-am închipuit. Îmi pare rău dacă te-am făcut să vezi lucruri care au precipitat decizia asta.

— Aveam nevoie să văd lucruri pe care înainte nu vrusesem să le văd. Totul e bine. Adică nu e bine, dar e bine, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Jackie a izbucnit în râs.

— Înţeleg perfect.

— Şi al doilea sfat?

După ce şi-a dat părul din ochi, tânăra mi-a răspuns:

— Alege filme despre care *tu* crezi că ar putea să conteze pentru oameni şi scrie scene pe baza lucrurilor despre care *tu* vrei să scrii. Nu mai căuta să te sprijini pe nişte cursuri, nu mai căuta bărbaţi care să-ţi spună că e OK, care să-ţi spună ce-ar trebui să faci înainte să iei o decizie. Şi până te lămureşti cum să-ţi aşezi viaţa asta nouă, stai singură. O să te simţi mai bine.

— S-ar putea să ai dreptate, i-am răspuns. E o uşurare enormă să nu mai fiu nevoită să alerg după cineva care să mă sprijine.

— Odată ce-o să încerci genul ăsta de viaţă, e de ajuns ca să te facă să te simţi mai puţin singură. Du-te şi găseşte-ţi propriile răspunsuri. Trebuie să crezi că poţi să faci asta. Îţi surâde ideea?

Am zâmbit şi-am oftat. Simţeam un soi de confort pe care nu-l mai simţisem de ani de zile. Şi de-acum nu mai era vorba de o idee, era ceva real.

— Da, cred că, în sfârşit, ideea asta chiar îmi surâde.

Cuprins

1. Bulevardul amintirilor 7
2. Frontul de acasă 16
3. Întâlniri de forţă 20
4. Petrecerea de-acasă 34
5. Din nou femeia aia 42
6. Comportament bizar 47
7. Nedumeriri de soţie 55
8. Pe marginea abisului 60
9. Singura soluţie: munca 72
10. Calcule necesare 84
11. Curs de iniţiere intensiv 95
12. Lovitură laterală cu boltă 107
13. La întâlnire cu dezastrul? 113
14. Zona de pericol 122
15. Fără control 128
16. Catalizatorul 135
17. Hărţuită din toate direcţiile 141
18. Invitaţi la mascaradă 155
19. Concentrată şi frustrată 169
20. Cum să amâni lucrurile neplăcute 178
21. Sub vraja lui 195
22. Căldură dogoritoare 209
23. Noii îmbogăţiţi 219
24. Paznicul a văzut totul 226
25. Furie de texan 232
26. Cum să rămână totul curat? 246
27. În absenţa punctului culminant 254
28. Situaţii fierbinţi 262
29. Ai grijă să nu se întâmple asta 274
30. Un rar moment de maturitate 284

31. Viaţa în cutii 290
32. Teama de necunoscut 296
33. Probleme din ce în ce mai mari 303
34. Prietenie pierdută? 308
35. Întâlnire pe bani 315
36. Desfătare la amiază 321
37. Femeile pot provoca mai multă suferinţă decât bărbaţii 328
38. Ţine-te bine 332
39. Surpriza din SUV 345
40. Telefonul de curtoazie 350

Epilog 361

www.polirom.ro

Redactor: Georgiana Paraschiv
Coperta: Radu Răileanu
Tehnoredactor: Vasilica Zevoi

Bun de tipar: martie 2015. Apărut: 2015
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700506, Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO s.r.l.
Str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, Bucureşti
Tel./Fax: 211.32.60, 212.29.27, E-mail: office@luminatipo.com

---

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA

Colecția

„Dacă ești amator de dialoguri strălucite, dacă-ți plac comploturile și trădările în dragoste, dacă râvnești la averile de pe Wall Street, atunci *Ideea de iubit* este cartea pe care trebuie s-o citești."

Leslie Stahl

„*Ideea de iubit* este o carte a formării, un roman dinamic și plin de semne de întrebare – nu este doar o lectură grozavă, ci și un manual despre cum să fii cel mai bun prieten al tău."

Elin Hilderbrand

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-4961-7

www.polirom.ro

Pe copertă: © iStockphoto.com/chihhang